

DIỆP NHẤT TÂM

- Des by Mạc Y Phi -

Vừa gặp đã yêu

EDIT + BETA:
LIỆT HÒA CẮC

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT VÀ ĐĂNG TẢI ĐỘC QUYỀN TẠI
[HTTPS://LIETHOACAC.COM/](https://liethoacac.com/)

VỪA GẶP ĐÃ YÊU

- Tác giả: Diệp Nhất Tâm
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, giới giải trí, nữ truy, song xử, sủng
- Độ dài: 54 chương + 2 ngoại truyện
- Edit + Beta: Liệt Hỏa Các
- Poster & Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Tôi đã từng nhìn thấy một người, anh ấy bước tới từ trong ánh mặt trời cuối tháng bảy, tựa như ôm lấy tất cả dịu dàng và khiêm tốn của cả đời này.

Vì vậy, trong biển người mênh mông này tôi chỉ có thể thấy một mình anh ấy, nghe thấy giọng nói của anh ấy, anh bảo mình tên Tô Cẩm, Tô trong tia tô, Cẩm trong cẩm tú.

Nơi trăm đóa hoa cẩm tú đua nhau nở lại chỉ gặp được một người duy nhất.

Hóa ra, từ lâu em vừa gặp đã yêu anh.

P/s: Truyện được viết theo ngôi thứ ba, không phải ngôi thứ nhất.

♥ Mục lục ♥

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Ngoại Truyện 1](#)

[Ngoại Truyện 2](#)

Chương 1

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Trần Hi vừa xuống máy bay đã thấy một biển người tấp nập cùng những tiếng hét chói tai, cô hơi lo lắng, nửa tin nửa ngờ liếc nhìn Đỗ Hân đứng phía sau, trong mắt ánh lên vẻ buồn vui lẫn lộn. Cô còn chưa kịp thốt lên suy nghĩ trong lòng thì người đại diện của cô - Đỗ Hân đã nhìn sang và nói một cách chắc chắn: “Đừng mơ mộng linh tinh, em vừa mới hoạt động chưa được bao lâu, cho dù xuất sắc đến mấy cũng không có sức hút thế đâu.”

Sau đó Trần Hi cũng không tiếp tục suy đoán nữa.

“Chắc là xảy ra vụ cướp nào đó, cũng có thể là khủng bố gì đấy, em biết mà, gần đây thói đời không ổn định, xảy ra những chuyện như thế cũng dễ hiểu.”

Hai trợ lý gồm cô nàng Tiểu Lâm và anh chàng Tiểu Cổ đẹp trai đi phía sau lập tức ôm bụng cười nghiêng ngả, cũng không thèm giữ hình tượng hay mặt mũi cho người nhà mình.

Cô gái Tiểu Lâm nói: “Chị Trần Hi à, chị đừng sợ, dù gì thì bọn em cũng có chút tiếng tăm, bọn em xin đảm bảo rằng đã sắp xếp cho chị một lịch trình vô cùng an toàn.”

Tiểu Lâm là người phương Bắc, lúc mới tiếp xúc có thể thấy được cô ấy là người lịch sự nhã nhặn nhưng hơi nhát gan. Từ lúc làm việc cho Trần Hi, cũng không hiểu do bị biến đổi gen hay làm sao, sau mấy tháng cô ấy lập

tức trở thành một người khác, thấy đạo diễn tìm đủ cách để chạm vào Trần Hi cũng dám thẳng thắn lên án.

Câu nói kinh điển của cô ấy là: “Muốn động vào Thần Hi nhà tôi, trước hết ông phải động được vào tôi đã.”

Tim Trần Hi nhói đau, đang muốn xem thử có chuyện gì xảy ra thì Tiểu Cổ đã kịp thời giữ cô lại, anh ta bày ra vẻ mặt thô tục nhiều chuyện của mấy bà tám: “Chị Hi, đáng dấp chị cũng coi như không tệ, nhờ chị gặp phải mấy tên háo sắc thì phải làm sao bây giờ, chị không thương chính mình thì cũng phải thương bọn em chứ, bọn em rất có giá đấy.”

Đầu Trần Hi xuất hiện đầy vạch đen, cô liếc trái liếc phải, mấy người xung quanh đều bày ra dáng vẻ nếu cô dám đi chúng tôi sẽ lập tức lột da cô, cuối cùng cô phải dè dặt lên tiếng: “Thực ra chị chỉ muốn ra kia để được lên trang nhất thôi, mọi người biết đấy, đột ra mắt vừa qua không thành công cho lắm, muốn đứng ở vị trí cao hơn thì phải tranh thủ bằng bất cứ giá nào. Giả sử chị mà bị thương do cứu một cụ già, không biết chừng mai chị có thể lên hot search đấy, còn có thể tăng thêm chút danh tiếng. Tuy nhiên, xét thấy mọi người quan tâm cho chị nhiều đến vậy, chị nghĩ chúng ta nên đi về thôi.”

Ba người đều nở nụ cười hiền từ, Đỗ Hân xoa đầu cô, mang dáng vẻ của người mẹ nói với cô: “Trần Hi, em chỉ cần ngoan ngoãn làm tròn trách nhiệm của mình, đừng học theo con yêu quái đây dựa dẫm đám đàn ông ăn chơi trác táng, những điều mà cô ta nói đều là điều xấu, em nhìn cô ta đi, lẫn lộn trong giới giải trí này hai năm mà chỉ nhận được những vai đóng thế, chẳng có tí tương lai nào.”

Con yêu quái trong miệng của Đỗ Hân là Hữu Thi Dĩ, một người phụ nữ ngực lớn, tuy có vẻ đẹp phi giới tính nhưng không thể nào xóa bỏ được sự thật là cô ấy có một bộ ngực vĩ đại. Tuy ngực cô ấy rất lớn nhưng Trần Hi không hề hâm mộ người phụ nữ đó tí nào. Ban đầu đạo diễn muốn cho cô ấy một vai diễn lãng lơ quyến rũ, thế nhưng khuôn mặt ấy lại quá mức anh tuấn, họ muốn để cô ấy đóng nhân vật đẹp trai thì bộ ngực ấy lại quá khủng.

Vì vậy, cuối cùng cô ấy chỉ được nhận toàn những vai diễn đồng tính, cho đến bây giờ cô ấy vẫn luôn muốn nhận được một vai diễn đồng tính có khả năng thay đổi cả thế giới, còn hi vọng kết cục bộ phim là tất cả trái đất này đều chỉ có những cô gái đồng tính với bộ ngực khủng.

Vì thế mà Trần Hi đã từng sợ hãi chuyện này trong một thời gian dài, cuối cùng cô chỉ mong có thể thay đổi kịch bản một chút, nếu như đến hết phim cô vẫn còn sống, còn được làm một người đàn ông thẳng, cô sẽ vô cùng biết ơn họ.

Còn về việc Đỗ Hân không ưa cô gái này, Trần Hi hiểu rất rõ, vì Thi Dĩ ở trong ngành đã lâu, lúc nào cô ấy cũng lăm le chỉ dạy cho Trần Hi ba mươi sáu kế để trèo lên cao, mặc dù trong số đó không cái nào có ích cả. Cũng bởi vì cô ấy có tài ăn nói cao siêu, luôn có khả năng dìm người mình ghét xuống một cách thâm hiểm, dù thế nhưng mọi người vẫn cứ thích mấy chuyện thị phi như vậy, cuối cùng vì một trong những vấn đề thực tế nhất là ngực cô ấy to, rất to, siêu to... Được rồi... Điều cuối cùng thôi đã đủ biến thành chuẩn mực trong lòng tất cả những cô gái ngực nhỏ.

Tiểu Lâm lấy mũ lưỡi trai đội lên cho Trần Hi, quan sát cô thật cẩn thận mới hài lòng nói: “Chị Trần Hi, chúng ta đi thôi, tài xế đang chờ ở bãi đỗ xe rồi.”

Trần Hi nhìn về phía đại sảnh sân bay, thở dài một hơi rồi chán nản tiến về bãi đỗ xe.

Sau khi Tiểu Lâm và Tiểu Cổ cất hành lý xong, tài xế được công ty cử tới nói vài câu với Đỗ Hân, Đỗ Hân đi về phía Trần Hi đang vô cùng thông thả tựa người vào cửa xe ăn kẹo mút, thở dài hỏi: “Em biết ai vừa ở sân bay không?”

Trần Hi chớp mắt mấy cái.

Đỗ Hân nhìn thấy chỉ muốn tát cô một phát.

“Em suốt ngày chỉ biết ăn với ăn, đó là Thẩm Điềm và Nghiêm Hoài An đấy.”

Phải mất một lúc Trần Hi mới ngạc nhiên thốt lên một tiếng “A”, sau đó cô buông lỏng tay, khó hiểu nhìn về phía cô ấy, dùng ánh mắt hỏi thăm, hai người đó thì có chuyện gì sao?

Đỗ Hân là người đại diện chủ chốt của công ty Thiên Nghệ, rất nhiều ngôi sao lớn đều nhờ một tay cô ấy dẫn dắt. Duy chỉ đối với Trần Hi - diễn viên mới của công ty, mỗi lần thấy cô, Đỗ Hân chỉ tiếc rên sất không thành thép. Cô ấy coi trọng Trần Hi hoàn toàn bởi vì khí chất, nhan sắc, hơn nữa hành động lại dứt khoát.

Đúng như cô ấy nghĩ, Trần Hi vừa ra mắt đã được đạo diễn thích, ngay bộ phim đầu tiên đã gây được ấn tượng, sau nửa năm ra mắt thì được cư dân mạng bình chọn là một trong những hoa đán (1). Nhưng có một chuyện làm Đỗ Hân lo lắng nhất đó chính là động cơ ra mắt của Trần Hi, vậy mà lại vì ngôi sao nam Nghiêm Hoài An đã ra mắt với vai trò ca sĩ. Tuy rằng Nghiêm Hoài An cũng được coi là một người mới có tiếng trong giới diễn viên, nhưng với con mắt nhìn người giàu kinh nghiệm của cô ấy, tất cả chỉ là vỏ bọc. Ngoại trừ khuôn mặt đẹp thì Nghiêm Hoài An chẳng có gì đặc sắc. Cho dù lúc này anh ta đang rất nổi tiếng nhưng chắc chắn sẽ không nổi tiếng được bao lâu.

(1) Hoa đán dùng để gọi các nữ diễn viên còn trẻ, có ngoại hình xinh đẹp và nổi tiếng như nhân vật và độ tuổi được thể hiện trong tác phẩm.

Hai người đều là người mới, đương nhiên sẽ có không ít cơ hội hợp tác, khoảng thời gian qua đã bị đôi mắt sắc bén của đám chó săn tìm được sơ hở, còn chụp được ảnh hai người hẹn hò vào đêm khuya. Nhân cơ hội đó, công ty tung ra vô số tin tức nhằm đánh bóng tên tuổi. Tiếc rằng, không lâu sau Nghiêm Hoài An vượt qua Trần Hi, quan hệ của hai người ngày càng lạnh nhạt. Đỗ Hân từng khuyên Trần Hi lén lút hàn gắn lại với Nghiêm Hoài An, xem có thể mượn vụ tai tiếng của hai người để lãng xê không. Thế

nhưng ngay khi Đỗ Hân còn chưa kịp ra tay thì Nghiêm Hoài An đã nhanh tay nhanh mắt vừa ý ảnh hậu Thẩm Điềm.

Hiện tại, trong hoàn cảnh này, hai người đó không hề e dè mà công khai xuất hiện cùng nhau ở sân bay, thậm chí còn liếc mắt đưa tình với nhau. Truyền thông thì nhau tung tin đồn về mối quan hệ của họ, còn dán bức ảnh chụp Trần Hi đang chán nản ở bên cạnh.

Tiêu đề là: *“Tiểu hoa đán mới bị vứt bỏ, tình yêu của Nghiêm Hoài An hướng về ai?”*

Tiểu Lâm nghe Đỗ Hân nói thế thì tiến đến bên cạnh Trần Hi an ủi: “Chị Trần Hi, chị đừng đau lòng quá, thế giới này thiếu gì chàng trai tốt, loại người bại hoại dùng nhan sắc kiếm tiền, dựa hơi phụ nữ mà cũng không tự thấy nhục nhã.”

Đỗ Hân cũng vỗ vai cô nói: “Tiểu Lâm nói rất đúng, Nghiêm Hoài An chỉ biết dựa vào tên tuổi của Thẩm Điềm để lăng xê thôi, em hãy nghĩ thoáng một chút, giới giải trí bao nhiêu người tài, với dáng vẻ của em bây giờ chẳng nhẽ không tìm được ai tốt à? Nghe lời chị Hân đây, đóng phim cho tốt, ngày này năm sau ảnh hậu chính là em, lúc đó còn sợ không ai yêu mến ư?”

Trần Hi gật đầu, nghĩ bọn họ nói cũng đúng, thế nhưng cô hơi bất đắc dĩ, cô và Nghiêm Hoài An không dính dáng gì, sao họ lại cảm thấy cô thích anh ta nhỉ? Lúc tin tức lộ ra, cô không giải thích bởi vì ngại phiền phức, chờ đến lúc muốn giải thích thì Nghiêm Hoài An đã chạy theo người khác mất rồi, ôi chao, đợi chút, đúng là có cảm giác bị vứt bỏ thật. O__O

“Em đã thông suốt rồi, hai người mới cần nghĩ thoáng ý, đừng tốn nước bọt vì anh ta, nước bọt của hai người rất đáng giá, giữ lại mắng chửi cái khác đi.”

Đỗ Hân dùng dáng vẻ của người từng trải quan sát cô, nhìn góc 45 độ không chừa 1cm nào: “Nói cho chị Hân đây biết đi, em thích người như nào, chị mà quen ai như thế cũng sẽ dẫn mối kéo lên tận giường cho em.”

Trần Hi: “...”

“Nói đi, không có gì phải ngại, đóng phim nhiều khó tránh khỏi những lúc thấy cô đơn, chị hiểu mà.”

Trần Hi thấy sợ rồi, cô đường đường là gái chưa chồng lại bị nói thành một người đàn bà góa chồng đói khát, chị Hân, thật sự đừng nghĩ về em như vậy, rõ ràng em rất trong sáng.

“Chị Hân, chị có sao không, chị cảm thấy trống vắng lắm à, có cần em tìm giúp chị một cây rau non nót...”

Đỗ Hân trực tiếp ngắt lời cô: “Đừng có đánh trống lảng, nói đi, thích người như thế nào, trừ Nghiêm Hoài An ra, em nói đi.”

Trần Hi không biết tình huống bây giờ là như nào, ánh mắt tràn ngập hứng thú và dung tục này là sao, cô yếu ớt đáp lời: “Chắc là phải đẹp trai, phong độ, cao lớn khỏe mạnh, tính tình tốt nữa.”

Thấy vẻ mặt không hài lòng của họ, cô đành mở lời nhắc: “Có phải chúng ta nên đi rồi không?”

Tài xế bỗng chốc lộ mặt ra từ đầu xe, gọi to: “Chị Trần Hi à, tạm thời chúng ta chưa đi được, phải chờ hai nhân vật lớn kia rời đi chúng ta mới có thể đi được, đằng trước có rất nhiều phóng viên, nếu chị bị phát hiện thì sẽ được lên toàn bộ các trang bìa với tiêu đề người phụ nữ bị ruồng bỏ mất.”

Suýt thì Trần Hi phun ra một ngụm máu tươi, cô kích động hỏi: “Sao chúng ta lại phải lén la lén lút thế? Chẳng nhẽ hai người họ không sợ phóng viên à?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, Tiểu Cổ đứng một bên hớn hờ nói: “Chị Trần Hi ơi, chị là người bị bỏ rơi, là kẻ thua cuộc, chị ra đó không những có thể làm tăng thể diện của họ mà đương nhiên bản thân phải nhẫn nhịn rồi.”

Một đao đâm trúng tim Trần Hi, cô yên lặng ngậm kẹo mút, đành nói: “Được rồi, cho chị một chút không gian.”

Hai mắt Đỗ Hân rung rung, cô ấy nhìn cô một cách triu mến: “Đời thiếu gì trai đẹp, nào là Tề Hiên, Mẫn Triết, những người đứng nhất nhì giới giải trí này, hai ngày nữa chị sẽ đưa em đi ngắm họ, thỏa mãn cả thể xác lẫn tinh thần luôn.”

Trần Hi cũng âm thầm nghiêng một góc 45 độ, yên lặng một lát mới nói: “Chị Hân à, em có phải người nông cạn thế đâu...”

Đỗ Hân mặc kệ mấy lời lầm bầm của cô, tiếp tục nói: “Tuy rằng chị rất muốn giới thiệu Tô Cẩm cho em, nhưng mà em cũng biết đấy, cậu ấy không phải là người mà chị có thể động vào, chỉ cần đứng cạnh cậu ấy chị sẽ không bình tĩnh được. Hiện tại người ta cũng đã tự thành lập công ty của mình, tháng trước bộ phim điện ảnh còn thu được hơn một tỷ đấy, vị ảnh đế này, chẹp chẹp, chị chỉ có thể giới thiệu cho em trai đẹp nơi hạ giới thôi, còn người trên tiên giới chúng ta vẫn nên bỏ cuộc đi thì hơn.”

Trần Hi: “... Chị lo lắng hơi xa rồi.”

Chương 2

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Trần Hi biết Tô Cẩm, trên TV, trên quảng cáo hay thậm chí là các tấm poster, anh là sự bảo đảm cho đài truyền hình, phòng bán vé và cho các quảng cáo. Chỉ cần anh ra mặt, tất cả những người xung quanh đều không đáng nhắc tới.

Anh ra mắt vào năm 18 tuổi, đóng vai phụ ba năm, hai năm không có chút động tĩnh gì, đến năm 23 tuổi nhờ vai nam chính trong bộ phim điện ảnh “Bầy Tình”, anh vô tình thuận lợi đặt chân lên đỉnh cao. Từ đó trở đi, bộ phim truyền hình nào của anh cũng đều được giới truyền thông tranh nhau đưa tin. Anh trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất ở tuổi 25. Năm 26 tuổi, anh đạt được cùng lúc ba giải thưởng lớn nhất nhờ vào bộ phim điện ảnh “Tình Yêu Vô Hình” anh tự mình đạo diễn: Bộ phim điện ảnh được yêu thích nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất và Diễn viên chính xuất sắc nhất. Cũng trong năm đó, Tô Cẩm tự thành lập công ty của mình, thậm chí anh còn nắm giữ cổ phần của công ty kinh tế. Tô Cẩm từng bước đi đến hiện tại không khỏi khiến cho tất cả nghệ sĩ trong giới giải trí vừa sùng bái vừa hâm mộ.

Trần Hi cũng vậy, cô thần tượng và yêu mến anh, nhưng cô chưa từng nghĩ tới sẽ thấy anh hoặc là được gặp anh ngay lúc này...!!!???

Mọi người đang nhàn rỗi đứng buôn chuyện một cách nhàm chán ở bãi đỗ xe sân bay thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng âm ĩ gấp gáp.

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đứng chắn trước mặt Trần Hi theo phản xạ, Đỗ Hân cũng vươn tay chắn trước mặt cô, Trần Hi nhanh chóng đưa ra ý kiến:

“Có phóng viên đấy, mọi người làm thế sẽ càng gây chú ý, chúng ta nên đi thôi.”

Cô vừa dứt lời, Tiểu Lâm lập tức hét lên một tiếng, Đỗ Hân lo lắng nói: “Đi kiểu gì bây giờ, chúng ta đúng là chó ngáp phải ruồi rồi.”

Trần Hi nhìn về phía đó, đập vào mắt cô là dáng người đàn ông thon dài, anh mặc một chiếc áo len màu xám nhạt, xương quai xanh tinh tế, chiếc cằm có độ cong hoàn mỹ, mái tóc đen như mực và cặp mắt sâu thẳm, khắp người anh tỏa ra khí chất tươi mát khiến người khác bỗng chốc có cảm giác như được đắm mình trong những cơn gió tháng ba, dễ chịu và thoải mái.

Phía sau anh có rất nhiều người đi theo, ai nấy đều có vẻ khá vội vã, người đại diện nói gì đó với anh, thỉnh thoảng anh sẽ gật đầu.

Trần Hi như đang trong giấc mơ, điều đầu tiên cô nghĩ đến là: chẳng nhẽ thần tiên cũng lén lút ra bãi đỗ xe à? Sau đó cô chợt cảm thấy bản thân đã bị Đỗ Hân tẩy não rồi.

Người bên Tô Cẩm cũng đã phát hiện ra nhóm bọn cô, người đại diện Mạnh Thành Đức nhận ra họ nên gật đầu chào, Đỗ Hân cũng cười đáp lại.

Mạnh Thành Đức hơi khó hiểu khi thấy bọn họ lúc này, anh ta lên tiếng hỏi thăm: “Mọi người đang đợi ai à?”

Đỗ Hân hơi chần chừ vài giây rồi trả lời: “Không phải đâu, chúng tôi đang chờ nhóm của Thẩm Điềm đi trước, bên ngoài nhiều phóng viên, chúng tôi sợ là...”

Hiển nhiên Mạnh Thành Đức cũng là người hay quan tâm đến những tin đồn linh tinh, sau khi nghe Đỗ Hân nói thì nhanh chóng hiểu rõ, anh ta vừa cười vừa nói: “Bọn họ vừa đi rồi, có điều phóng viên vẫn còn canh bên ngoài, chúng tôi đi nhiều xe, lát nữa mọi người cho xe đi vào giữa chắc sẽ không bị phát hiện đâu.”

Đỗ Hân vô cùng mừng rỡ cười với Trần Hi, sau đó quay ra nói với Tô Cẩm một cách dịu dàng khéo léo: “Sao chúng tôi làm vậy được, nếu chẳng may bị chụp lén, không hiểu sẽ bị mấy nhà báo viết thành thế nào nữa.”

Mạnh Thành Đức cũng coi như đã từng trải qua không biết bao sóng to gió lớn nên không để ý chút chuyện nhỏ này, anh ta tỏ vẻ không sao đâu rồi đi cùng với rất nhiều người ra xe bảo mẫu (1) bên cạnh.

(1) Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.

Trần Hi đêm thử, có tận năm chiếc xe lặn, đúng là cùng nghề nhưng không cùng đẳng cấp, chính cô cũng cảm thấy hơi tủi thân.

Sau khi lên xe, tài xế lái vào giữa đoàn xe của Tô Cẩm, các xe khác đều tự động tạo khoảng cách cho họ. Tiểu Lâm và Tiểu Cổ ngồi đằng sau liên tục khen Tô Cẩm có hành động anh hùng cứu mỹ nhân, đến cả thiếu nữ Đỗ Hân đã 30 tuổi xuân cũng vô cùng kích động vỗ tay trước ngực, vẻ mặt tràn đầy sắc xuân.

Sắc đẹp hại người, đúng là không sai.

Vào đến trung tâm thành phố, đoàn xe của Tô Cẩm và xe của họ tách nhau ra, Đỗ Hân mới tỉnh táo lại, nói: “Trần Hi à, em thấy không, Tô Cẩm đúng là chu đáo, những minh tinh khác còn lâu mới quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, giúp người không tốn chút sức lực nào, cậu ấy khác hẳn với Nghiêm Hoài An, chắc chắn, ra cửa còn bày đặt đeo kính râm, làm như sợ người khác không nhận ra ý.”

Phía sau lưng truyền đến một loạt tiếng thổn thức tán thành, Trần Hi không còn sức để đáp trả, chỉ có thể ngồi đó thở dài bày tỏ sự thông cảm với Nghiêm Hoài An.

Hơn nữa rõ ràng đây là yêu cầu từ người đại diện của Tô Cẩm, anh đứng bên cạnh còn chẳng nói câu nào. Có khi trong lúc mọi người đang khen anh không ngớt thì anh còn đang ngồi trên xe hỏi người đại diện của mình xem rốt cuộc cô là ai đấy.

Trần Hi đoán không sai, ngay khi xe của họ tách ra, Mạnh Thành Đức vừa xem hành trình gần nhất của Tô Cẩm vừa giải thích: “Cô gái vừa rồi là Trần Hi, là nữ minh tinh đang nổi gần đây, mới ra mắt đã nhận được vai diễn lớn, đóng phim một lần đã nổi tiếng, sau đó nhận được rất nhiều kịch bản phim truyền hình, có nhiều đạo diễn từng khen diễn xuất của cô ấy. Nhưng hình như xuất thân không trong sạch lắm, gần đây đã dính phải mấy scandal liên, chiếm toàn bộ trang bìa của báo chí.”

Ánh mặt Tô Cẩm vẫn bình thản, đưa mắt nhìn anh ta, tỏ vẻ rằng mình không có hứng thú với những điều này. Mạnh Thành Đức hơi bối rối sờ mũi, sau đó nói: “À mà lần trước anh đã nhận một quảng cáo cho em, cô ấy chính là người đóng cùng.”

Tô Cẩm hơi để ý, vừa gõ điện thoại vừa hỏi một cách thờ ơ: “Quảng cáo gì thế?”

“Lần trước Mẫn Triết muốn nhờ em đạo diễn MV cho ca khúc kia, đoạn quảng cáo sẽ đặt trong MV. Họ muốn tạo ra một hình thức quảng cáo qua MV, hình như là cho một công ty mỹ phẩm nổi tiếng, lần này họ muốn đẩy mạnh tiêu thụ son môi, nữ chính do hãng quảng cáo chọn nên là...”

Tô Cẩm nhớ ra mình đã từng đồng ý, anh gật đầu hỏi: “Hôm nào quay quảng cáo đó?”

Mạnh Thành Đức xem điện thoại xác nhận tin tức của công ty, sau đó nói: “Vài ngày nữa, nhưng lịch cụ thể thì phụ thuộc vào em, dù sao thì mấy chuyện này đều tùy em sắp đặt.”

Chương 3

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Công ty Mị Sắc đã đưa ra quyết định chọn Trần Hi làm nữ chính của quảng cáo son môi trước đó một thời gian dài nhưng vẫn chưa công khai. Mãi đến trước ngày chụp quảng cáo mới công bố tin tức liên quan, điều này ngay lập tức tạo nên một làn sóng dư luận, không phải vì Trần Hi mà là vì nam chính Tô Cẩm - người đã lâu rồi không nhận kịch bản nào. Từ lúc Tô Cẩm trở thành ông chủ, vai anh nhận đều là những vai diễn vô cùng hoàn mỹ, rất ít khi nhận đủ loại vai như các ngôi sao khác. Đó cũng là lý do mà Tô Cẩm được gọi là diễn viên khó mời nhất giới giải trí. Vậy mà lần này anh lại đồng ý đóng MV quảng cáo, đây chắc chắn là một tin tức động trời trong giới giải trí. Suốt khoảng thời gian ngắn, các tiêu đề trang bìa “Trần Hi bị vứt bỏ” đã đổi thành “Tô Cẩm đóng MV”, mọi người đều suy nghĩ vì sao anh lại nhận quay MV này.

Sáng sớm Trần Hi xem tin tức, tâm trạng trở nên tốt hơn nhiều, bữa sáng cũng ăn nhiều hơn một chút.

Đỗ Hân ở bên cạnh thông báo lịch trình cho cô, nghe được tin tức cũng cười: “Em may mắn đấy, chuyện xấu chưa kịp lên báo, Tô Cẩm đã gỡ xuống giúp rồi. Nhưng em đừng mừng vội, bây giờ trên mạng đều là những bình luận ác độc nói em không xứng với Tô Cẩm, hầu như mọi người đều coi thường em, nhận quảng cáo này cũng mạo hiểm thật.”

Trần Hi không để ý lắm, cô bóc kẹo mút, hương vị ngọt ngào lập tức tràn ngập trong khoang miệng.

“Không sao đâu chị, Tô Cẩm đã từng hợp tác với nhiều ngôi sao nữ lắm rồi, lúc nào chẳng được đánh giá hơn hẳn, trừ Tần Kha ra, những người khác đều bị bôi đen sì như dân tị nạn ở Châu Phi thôi.”

Tin tức về Tô Cẩm vừa lắng xuống thì đến tin về Trần Hi.

Tin tức liên quan đến Thẩm Diễm và Nghiêm Hoài An được phân tích họ xứng đôi ra sao, trai tài gái sắc hợp nhau như nào, ở đoạn sau còn một tấm hình mờ ảo chụp từ xa, chỉ có thể nhận ra là một cô gái. Khóe miệng Trần Hi giật giật đọc dòng chữ phía dưới: “Nữ minh tinh Trần Hi say rượu lúc đêm khuya.”

Người dẫn chương trình còn cất giọng ngọt ngào thêm mắm dặm muối vào câu chuyện: “Thẩm Diễm đoạt giải ảnh hậu, lại hạnh phúc ôm nam ca sĩ Nghiêm Hoài An trên đường phố ở nước ngoài. Có thể nói, mối tình với người trong ngành này đã đưa sự nghiệp của Thẩm Diễm lên một tầm cao mới. Ngược lại về nữ diễn viên Trần Hi, cô ta không những để tuột mất một người đàn ông tốt, còn bị lộ ra sự thật về scandal trước đây giữa cô ta và Nghiêm Hoài An đều do chính cô ta dàn dựng. Tính tình Nghiêm Hoài An dịu dàng, luôn là tấm gương mẫu mực trong mắt đồng nghiệp, mặc dù bị Trần Hi đeo bám nhưng cũng không muốn khiến cô ta khó xử, không ngờ cô ta lại càng lúc càng lấn tới. Chính vì vậy mà người đại diện của Nghiêm Hoài An đã lên tiếng, Nghiêm Hoài An chưa từng thừa nhận scandal trước kia giữa hai người, mong sự việc không bị làm quá lên, Nghiêm Hoài An hoàn toàn trong sạch.”

Trần Hi tắt TV đi, không khỏi cảm thấy cực kỳ oan ức, dính scandal và bị bôi nhọ còn chưa tính, bạn trai gì gì đấy mà cô chưa từng nhận thôi cũng bỏ qua, nhưng về chuyện uống say ở nước ngoài đó. Vì sao tấm hình kia không chụp đẹp hơn chút, hết lần này đến lần khác đều chụp một góc nhỏ hơn 60 độ, không biết như thế sẽ làm mặt bị to à, tên chó săn này đúng là thiếu chuyên nghiệp.

Cô quay sang nhỏ giọng căn nhắc với Đỗ Hân, khóe miệng Đỗ Hân giật giật: “Một bên là viên đá mã não Tô Cẩm trên đỉnh sáng ngời, bên còn lại là

nữ diễn viên đang tụt dốc chuẩn bị chìm xuống dưới biển Trần Hi, chẳng trách quảng cáo này được nhiều người quan tâm đến vậy, bài hát này của Mẫn Triết vô tình được thom lây rồi.”

Cô ấy lập tức nghĩ đến tin đồn buổi sáng, vội nói: “Mọi người đều bảo Tô Cẩm có thể từ chối quảng cáo lần này, nhưng bởi vì mối quan hệ giữa cậu ấy và Mẫn Triết nên mới hạ mình nhận quảng cáo này, nhân tiện cậu ấy cũng sắp tham gia vào một bộ phim truyền hình. Trần Hi này, chị không có ý gì đâu nhưng em không có người đứng sau chống lưng, lần này nhất định phải nắm bắt cơ hội, nếu như có được quan hệ tốt với Tô Cẩm, có khi cậu ấy sẽ cho em vai diễn khác. Tin chị đi, phim của cậu ấy nhất định sẽ thành công vang dội.”

Trần Hi xoay cây kẹo mút trong miệng, cô chăm chú xem tin tức, uể oải gật đầu.

Chương 4

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Công ty gửi thông báo thành lập một tổ công tác, trong thời gian ngắn đã lên lịch trình quay xong xuôi. Theo sự sắp xếp của công ty, quảng cáo của Mị Sắc sẽ mang đến một thông điệp có sức ảnh hưởng lớn, nhân tiện hi vọng đề scandal mới đây của Trần Hi xuống, mặc kệ có hiệu quả hay không thì mọi người đều sẽ quan tâm gấp bội nhờ Tô Cẩm.

Nội dung của MV quảng cáo đã được xây dựng từ trước, do người phụ trách quảng cáo cao cấp bên Mị Sắc lên ý tưởng, MV dài khoảng 10 phút. Bài hát trong MV do Mẫn Triết sáng tác gồm điệu nhạc nhảy, thêm giọng nữ dịu dàng khiến cho ca khúc trở nên êm đềm hơn, vừa ra mắt đã vọt lên đứng đầu bảng xếp hạng, không tụt hạng trong một khoảng thời gian dài.

Đoạn đầu của MV là thời đi học của nữ chính, bởi vì son môi dành cho tuổi 18 trở lên nên từ đầu đã chọn đối tượng là sinh viên đại học. Địa điểm quay ở một khu giảng đường của đại học Z tiếng tăm, kiến trúc xa hoa mang hơi hướng Châu Âu vô cùng phù hợp với kịch bản.

Nội dung xoay quanh hai nhân vật nam nữ chính đều sinh ra trong gia đình giàu có, hai người như cặp oan gia đầu đá nhau cho đến tận khi học đại học, lúc nào cũng như hình với bóng. Nữ chính là một cô gái rất đáng yêu, đồng thời cũng có nét kiêu kì của tầng lớp thượng lưu. Còn nam chính lại là một công tử nhà giàu bất cần đời, hai người đang trong giai đoạn mập mờ, thường xuyên thả thính nhau.

Cảnh quay ở đại học bao gồm cả dưới sân vận động lẫn trên lớp, đều là những nơi quen thuộc với sinh viên. Đến trường quay, tất cả mọi thứ đều đã

chuẩn bị sẵn sàng, Trần Hi vào phòng hóa trang thay một bộ váy nữ sinh tươi trẻ, trang điểm nhẹ nhàng rồi nhanh chóng trở thành hình tượng thiếu nữ 18 tuổi.

Ngày đầu tiên Tiểu Lâm đã luôn miệng kêu khổ, nguyên nhân bởi vì trên mạng lan truyền tin đồn, hiệu ứng nóng bỏng giống hệt với suy nghĩ của Trần Hi. Số đông cư dân mạng đều không ủng hộ, chỉ có một phần nhỏ mong đợi được xem quảng cáo này. Những người bên ngoài đều giờ cao tám biển có tên Tô Cẩm, đương nhiên còn có cả những tám biển phản đối Trần Hi. Công tác quay được tiến hành dưới sự bảo vệ của những nhân viên an ninh, vậy nên có thể tạm thời kiểm soát được tình huống này.

Công việc của Tô Cẩm khá bề bộn, hầu như lúc nào đến trường quay cũng có dáng vẻ sẵn sàng quay rồi nên Trần Hi không nói chuyện nhiều với anh. Cô thấp thỏm ngồi trên ghế trong trường quay, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng bàn tay đang nắm chặt lấy kịch bản đã tiết lộ tâm trạng của cô.

Tiểu Lâm mang cho cô một cốc nước, thấy ánh mắt cô xem kịch bản hơi mất tập trung, trong lòng cô nàng nảy sinh nghi ngờ. Trong kí ức của Tiểu Lâm, lúc nào Trần Hi cũng bình tĩnh, dù là lúc mới đầu hay đến tận bây giờ, cô ấy chưa bao giờ thấy Trần Hi lo lắng khấn trương. Kể cả trong lễ trao giải, cô cũng thản nhiên ăn bánh ngọt miễn phí, từ bao giờ cô lại không giữ được bình tĩnh trước khi quay thế này? Sau khi nhìn thấy Tô Cẩm xuất hiện ở khu nghỉ ngơi phía đối diện, trong khoảnh khắc thấy bóng dáng kia, cô ấy lập tức hiểu được, Tô Cẩm là ai chứ, đúng là khó tránh khỏi căng thẳng.

Cô ấy nhìn Tô Cẩm như một ngôi sao trên thảm đỏ được vạn người vây xem, bèn an ủi Trần Hi: “Chị Trần Hi không cần lo lắng quá đâu, em vừa đi tham khảo ý kiến của biên tập và đạo diễn rồi, những ngôi sao nữ cùng làm việc với Tô Cẩm hầu như không có ai là không căng thẳng lo lắng cả, NG (1) hơn mười lần cũng là chuyện bình thường như cơm bữa, chị chỉ cần xử xử như ngày thường là được.”

(1) NG: No Good, nghĩa là các cảnh quay hỏng. Đạo diễn sẽ hô từ này khi cảnh đó phải quay lại.

Trần Hi bình tĩnh lại, ù ù cạc cạc nghe Tiểu Lâm nói, cuối cùng cô đưa mắt nhìn Tô Cẩm đang quay lưng về phía mình đọc kịch bản, trong lòng lại cảm thấy hơi rung động. Cô không yên lòng uống một ngụm nước rồi nói: “Ngay cả đạo diễn cũng xác định là sẽ NG rồi, chị căng thẳng làm quái gì?”

Tiểu Lâm ở bên cạnh cũng bó tay, sao lại có thể dễ dàng văng mấy lời thô tục ra thế chứ?

Tô Cẩm mặc bộ quần áo bình thường sinh viên hay mặc, kiểu dáng vô cùng đơn giản, thế nhưng khi được mặc trên người anh lại thể hiện khí chất sang trọng, anh như trời sinh đã sống trong phú quý, được nuôi dạy ở gia đình có truyền thống giáo dục rất tốt vậy.

Để tạo ra cảm giác tương xứng, Trần Hi cũng thay trang phục cùng kiểu dáng đó, cô mặc bộ đồ thể thao màu xám nhạt, mái tóc dài xõa sau lưng, khuôn mặt được trang điểm nhạt trở nên sáng bừng, tràn ngập sức sống của một nữ sinh.

Đạo diễn cho người qua hỏi Trần Hi đã chuẩn bị tốt chưa, cô vội đặt đồ xuống rồi đi đến nơi quay phim.

Thợ trang điểm đang đứng cạnh Tô Cẩm để chỉnh lại tóc cho anh, Trần Hi đi qua lập tức gật đầu chào hỏi: “Xin chào tiền bối Tô, em là Trần Hi.”

Tô Cẩm đang xem kịch bản ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt bình thản không gợn sóng hơi toát ra ý cười, anh gật đầu trả lời: “Xin chào, hi vọng lần này hợp tác thành công.”

Sau đó anh ra dấu với đạo diễn, quay đầu lại hỏi cô: “Cô chuẩn bị xong chưa?”

Cô gật đầu khẳng định, dè nổi lo lắng trong lòng xuống, cầu mong bản thân sẽ cố gắng hết sức chứ đừng gây cản trở quá nhiều.

Chương 5

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Đây là cảnh quay cô và nam chính đang cùng nhau xem bóng rổ ở sân bóng, nam chính nhìn cô với vẻ khiêu khích, ý muốn cùng ra sân. Từ bé đến giờ lúc nào anh cũng đối đầu với cô nên cô cố tình cổ vũ bên còn lại. Nam chính chạy đến trước mặt cô nói muốn đánh cược một ván, nếu như anh thắng thì cô sẽ phải nhảy một điệu gọi cảm trong tiệc sinh nhật của anh, nữ chính đồng ý. Sau đó Tô Cẩm ra sân chơi vài ván, nữ chính thấy nam chính chiếm ưu thế, cô không nhìn được muốn tự mình ra sân đấu tay đôi với anh. Cuối cùng nữ chính sơ sẩy ngã sấp xuống, khuỷu tay bị thương, nam chính vội vàng chạy đến chỗ cô, đồng thời anh cũng nhặt quả bóng lên, nữ chính tức giận đẩy anh ra rồi bỏ chạy.

Ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ đứng trong đám đông nhìn Trần Hi và Tô Cẩm, giống như muốn để cho hai người làm những chuyện không thể để người khác nhìn thấy vậy, Trần Hi bó tay...

Trường quay đã được dọn dẹp sạch sẽ, còn khá nhiều quần chúng đứng xung quanh vừa xem vừa cổ vũ. Trước tiên Tô Cẩm đứng ở trong đám người gần Trần Hi, hai người liếc nhìn nhau để xác định cảm xúc. Sau đó hiệu lệnh của đạo diễn vang lên, Trần Hi lập tức nhập vai, từ một cô gái đứng dưng biến thành nữ sinh đại học kiêu kì.

Tiểu Lâm nhìn Trần Hi một cách thán phục.

“Lâu rồi em không được xem chị Trần Hi diễn, chị ấy đúng là trời sinh để làm diễn viên, không chỉ có biểu cảm thay đổi, dường như cả thần thái cũng thay đổi luôn.”

Đỗ Hân đồng tình: “Có ai dám nói không phải đâu, với nhan sắc và dáng người như vậy, cả kĩ năng diễn kia nữa, không nổi tiếng cũng khó, có trách thì trách nổi tiếng quá nhanh, tạo nên nhiều scandal.”

Kĩ năng diễn xuất của Tô Cẩm rất đỉnh, kể cả những chi tiết nhỏ anh đều chú ý đến một cách cẩn thận. Trần Hi vẫn duy trì trạng thái nhập vai, hai người phối hợp cũng khá tốt, thế nhưng đến khi Tô Cẩm đi tới bên cạnh cô, cô lại không dám ngẩng đầu lên theo bản năng, cả người như bị khí thế lớn mạnh của Tô Cẩm chèn ép, cảm giác muốn nghẹt thở. Ngay lập tức bị NG, chắc chắn Tô Cẩm cũng đã quen với những trường hợp như vậy, anh thờ ơ quay về vị trí cũ.

Trần Hi hít một hơi thật sâu, bỗng dưng nhớ đến một tin tức trên trang nhất của tờ báo nào đó. Có phóng viên hỏi anh thích hợp tác với nữ diễn viên như nào, anh trả lời rằng: “Tôi mong nữ diễn viên đó sẽ chỉ coi tôi là một nhân vật trong kịch bản.”

Tô Cẩm là người nghiêm túc, lễ độ, luôn khiêm tốn nhưng xa lánh, scandal tình cảm của anh cũng rất ít. Trước đây đã nhiều lần có người hỏi Trần Hi thích điểm gì nhất ở anh, cô suy nghĩ rất lâu, có lẽ là khí chất của anh, khí chất trong sạch, thanh nhã, vừa như một tách trà xanh ngọt ngào lại như cốc cà phê dịu nhẹ. Anh nghiêm túc trong mọi mối quan hệ, mọi công việc, không nịnh nọt xã giao với những ngôi sao khác, làm nhiều hơn nói, đó chẳng phải một người đáng quý sao?

Cô cười tỏ vẻ xin lỗi với Tô Cẩm, anh mỉm cười đáp lại. Sau đó bắt đầu cảnh quay tiếp theo, cô đã nắm chắc vai diễn nên diễn xuất ổn định hơn, quay từng cảnh từng cảnh một, thỉnh thoảng cũng bị NG nhưng không gặp vấn đề gì quá lớn.

Mãi đến khi ra sân chơi bóng, cô chỉ cần giả vờ làm vài động tác, việc còn lại đều do đội hậu cần xử lí, chỉ cần ngã đúng lúc đang đuổi theo Tô Cẩm là được. Nhưng không biết có phải do quá chăm chú nên không để ý dưới đất hay không mà kết quả cô bị ngã thật, đúng y như trong kịch bản,

người bên ngoài không có ai phát hiện, ngay cả Đỗ Hân cũng đứng ngoài thờ dài nói: “Diễn y như thật vậy.”

Tô Cẩm đưa lưng về phía cô để ném bóng nên cũng không phát hiện ra, anh chạy đến chỗ Trần Hi, lúc chạm vào khuỷu tay, cô khẽ run một chút, sau đó làm theo kịch bản đẩy anh ra rồi tức giận bỏ đi.

“Cắt, qua.”

Cảnh quay kết thúc, mọi người chuẩn bị dọn dẹp để chuyển sang cảnh kế tiếp, Trần Hi tỏ vẻ không có chuyện gì định vào phòng trang điểm để xử lý vết thương. Không biết từ lúc nào Tô Cẩm đã đứng bên cạnh cô, nói: “Ngã thật sẽ đạt hiệu quả tốt nhưng việc đó không bắt buộc, xử lý xong vết thương rồi hãy diễn tiếp.”

Nói xong anh đi lướt qua cô, cũng không dừng lại lâu, Trần Hi chợt cảm thấy chỗ mình ngã bị thương không còn cảm giác gì cả, vui vẻ đi tới chỗ Đỗ Hân mếu máo kêu đau.

Đỗ Hân mắng cho cô một trận, vừa mắng cô ngốc vừa lấy dung dịch sát trùng lau vết thương.

Đến khi cảnh quay tiếp theo được sắp xếp xong xuôi, đạo diễn mới bảo cả đoàn tạm nghỉ 20 phút, giờ ăn bánh ngọt lại bắt đầu. Tiểu Lâm cầm vài miếng bánh gato và hoa quả đi tới chỗ cô, vui vẻ nói: “Soái ca Tô đúng là chúa cứu thế, không chỉ chủ động đề xuất mọi người nghỉ ngơi mà còn cho người đi mua bánh ngọt, chắc chắn, tính cách như này đạt đúng những tiêu chuẩn của chị đó.”

Chương 6

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người tiếp tục chuẩn bị cho cảnh quay, Trần Hi cầm kịch bản đi tới chỗ Tô Cẩm để bày tỏ lòng biết ơn.

Tô Cẩm khó hiểu nhìn cô, rõ ràng là anh không hiểu cô đang nói tới chuyện gì. Trần Hi áp úng liếc nhìn miếng bánh gato đặt trên bàn, muốn nói cảm ơn vì anh đã cho cô thời gian xử lý vết thương, không biết Tô Cẩm nghĩ gì mà hiểu nhầm thành cô cảm ơn về chuyện bánh ngọt, anh khẽ cười rồi nói: “Bánh là cho tất cả mọi người, nếu cứ từng người đến tìm tôi để cảm ơn thì lần sau tôi sẽ không có lòng mua bánh nữa đâu.”

Trần Hi vội vàng đáp: “Đúng là vậy, nhưng bánh gato ăn rất ngon, em vẫn muốn cảm ơn tiên bối Tô.”

Trần Hi thậm chí khinh bỉ chính mình, không biết vì sao mà não bộ hoạt động chẳng hiệu quả gì hết, có nói cũng nói sai. Cuối cùng cô đành im lặng nhìn kịch bản mà khóc không ra nước mắt.

Tiếp theo đều là những cảnh quay trêu đùa nhau khá đơn giản, nam chính cần thể hiện rõ ràng là rất áy náy nhưng lại không muốn xuống nước, còn Trần Hi thì chỉ bày ra vẻ mặt vô tình là được.

Tô Cẩm thay một chiếc áo len tối màu, cổ áo chữ V để lộ xương quai xanh trắng nõn khiến mọi người nhìn mà thèm thuồng.

Trần Hi cũng đi thay quần áo, áo vest phối hợp với chân váy ngắn, mái tóc dài được buộc lên cao lộ ra dáng vẻ kiêu ngạo, trên môi đánh một lớp son màu hồng. Cô bò ra bàn đọc sách, tỏ ra chăm chú nghe giảng giống như những người khác.

Không phải phối hợp với Tô Cẩm nên mọi thứ đều tiến hành thuận lợi. Cảnh quay thời học sinh nhanh chóng hoàn thành trong vòng hai ngày ngắn ngủi. Về đến nhà, có thời gian thì Trần Hi cũng để ý đến tin tức của MV, trên mạng đang lan truyền những bức ảnh có liên quan, mặc dù tất cả đều là ảnh chụp Tô Cẩm.

Đang xem ảnh thì bỗng dưng thấy tấm mà anh đang chăm chú nhìn cảnh quay của cô. Trần Hi không chân chừ gì mà lập tức lưu về máy, còn không biết xấu hổ đặt làm hình nền máy tính.

Bên cạnh vang lên tiếng chuông điện thoại, màn hình hiện lên tên của Thi Dĩ - người đang đóng phim truyền hình ở nước ngoài.

Cô bắt máy, còn chưa kịp mở miệng đã bị tiếng nói bên trong điện thoại oanh tạc đến mất lí trí: “Trần Hi, cậu được lắm, chưa được bao lâu mà cậu đã câu được cả Tô Cẩm rồi, nếu không phải hôm nay tớ xem tin tức trong nước, vô tình nhìn thấy thì cậu còn định giấu tớ đến bao giờ? Cậu vừa có đàn ông lập tức quên tớ, cậu không cảm thấy có lỗi với tớ à?”

“Tớ chỉ đóng MV với anh ấy thôi mà.” Trần Hi đỡ trán giải thích.

“MV sao? Thế không phải hai người đang hèn hò thật à, ôi chao, tớ cũng cảm thấy rất khó hiểu, sao quảng cáo này lại mời được Tô Cẩm vậy, thế mà anh ấy lại nhận lời. Chỉ có thể nói là cậu may mắn thật đấy, nhớ lúc đầu tớ thử vai làm người giúp việc của anh ấy còn bị trượt, đúng là quan trọng nhất nằm ở duyên phận.”

Điện thoại truyền đến giọng nói bất mãn của cô ấy.

Trần Hi bó tay ngược mắt nhìn trời: “Ai mà biết được, có lẽ là ông trời muốn hoàn thành tâm nguyện theo đuổi siêu sao, nhìn ra thế giới của tớ cũng nên.”

Đầu dây bên kia ngắt lời cô: “Nhìn gì cơ? Trước đây đâu phải cậu chưa nhìn thấy anh ấy lần nào? Thôi, tớ không nói chuyện với cậu nữa, đợi tớ quay xong phim ở đây, lúc về cậu nhớ kể lại hết cho tớ đấy, cúp máy đây.”

Vừa dứt lời điện thoại lập tức truyền đến tiếng tút tút, Trần Hi đã quen với kiểu nhanh tay lẹ mắt này của cô nàng, cô cũng tắt điện thoại chuẩn bị tắm rửa để đi ngủ.

Đêm đó cô mơ một giấc mơ, trong đó có Tô Cẩm, không, phải là Tô Cẩm của rất lâu về trước.

Cô nhớ trước đây Thi Dĩ từng thích một ban nhạc nhuộm tóc sặc sỡ, mặc quần đầy dây xích. Cô không biết vì sao cô ấy lại thích họ, nhưng tóm lại cô vẫn bị cô ấy kéo đi làm đủ trò. Cho đến một ngày, Thi Dĩ cầm hai vé vào cửa xem vòng tuyển chọn ngôi sao rồi hưng phấn nói ban nhạc kia sẽ xuất hiện vài phút trong show với tư cách khách mời.

Trần Hi còn nhớ lúc đó hai người có hai tiết học sau đó, cả buổi họ ngồi trên lớp giả vờ ốm để trốn học, cố ý dành thời gian sửa soạn để đến xem chương trình. Thi Dĩ bảo cô đi mua hoa để tặng cho ban nhạc khi buổi biểu diễn kết thúc, tuy nhiên khi cô chạy đến cửa hàng gần đó thì hầu hết số hoa đã được đặt trước, đành phải mua một bó hoa dành dành không có ai thèm chú ý, trong hơi thở tràn ngập hương hoa. Lúc cô ôm bó hoa bước vào hội trường thì bị dòng người xô đẩy, phải tự mình tìm lối vào. Đến khi tìm được chỗ thì chương trình đang chuẩn bị bắt đầu. Thi Dĩ tỏ vẻ chê mắt thẩm mỹ của cô, nhìn bó hoa trên tay Trần Hi, cô nàng dằn dò lát nữa cô cứ giữ hoa lại, xung quanh rất đông người, do quá ồn ã nên cô nghe không rõ lắm.

Chương trình bắt đầu, MC nói không ngừng nghỉ rồi tiếp tục chuyển qua nói về những tin tức mới gần đây trong giới giải trí, sau đó là phần trình diễn của một số ca sĩ và vũ đoàn tài năng. Cô hơi buồn ngủ, cảm thấy

chương trình chẳng có gì đặc sắc cả, mãi cho đến khi MC giới thiệu đến tên và tiết mục trình diễn của anh: “Tô Cẩm, chơi đàn piano.”

Ban đầu cô chỉ cảm thấy cái tên này vô cùng êm tai, sau đó lại thấy người này đánh đàn hay thật, cuối cùng Trần Hi lọt thỏm giữa đám đông chăm chú theo dõi anh.

Anh trông có vẻ còn khá trẻ, đáng vẻ ngây ngô hơi khản trương, mặc một chiếc áo len màu xám, mái tóc gọn gàng, hai tai sạch sẽ, khuôn mặt cũng sạch sẽ, kể cả hai tay cầm mic của anh đều có khớp xương rõ ràng, mang lại một cảm giác quyến rũ. Trần Hi hoàn toàn tỉnh táo, nhìn đáng vẻ tràn ngập khí chất của anh, toàn thân anh tỏa ra mùi hương trong sạch thanh mát, lòng cô khẽ rung động, cảm giác đứng ngồi không yên. Khi ánh mắt Tô Cẩm lướt qua, cô ngồi thẳng lưng dậy, vừa sợ lại vừa mong anh thấy mình.

Anh đàn một ca khúc hay đến nỗi không nói nên lời, MC khen không ngớt, dù anh ta có khen anh giỏi đến thế nào, tương lai nhất định sẽ ra làm sao, cô cũng chẳng nghe lọt chữ nào, tất cả chỉ tập trung vào anh. Tô Cẩm chỉnh lại mic, phát biểu mấy câu, nở nụ cười hay kéo vạt áo mấy lần, cô đều ghi nhớ rõ ràng. Anh nói: “Tôi là Tô Cẩm. Tô trong tia tô, Cẩm trong cẩm tú.”

Nơi trăm đóa hoa cẩm tú đua nhau nở lại chỉ gặp được một người duy nhất.

Đó là khoảnh khắc mà Trần Hi không thể quên được, tuy anh xuất sắc nhưng không nổi tiếng, khán giả cũng chỉ vỗ tay hưởng ứng, một lát sau anh đã đi xuống khán đài. Thi Dĩ thấy anh bước xuống thì cả người không yên, nhón nháo nói với cô về ban nhạc kia nhưng dường như cô chẳng nghe thấy gì.

Sau khi chương trình kết thúc Thi Dĩ chạy đi xin chữ kí. Trần Hi chờ mọi người đi ra thì chậm rãi hỏi phòng nghỉ của anh, trước cửa có một cô gái đứng hỏi cô có cần gì không, cô ngượng ngùng đưa bó hoa trong tay

cho cô ấy, nhờ cô ấy đưa cho một chàng trai tên là Tô Cẩm. Trần Hi nghĩ có thể mình chính là người đầu tiên tặng hoa dành dành cho thần tượng, vậy cũng có chút ý nghĩa.

Sau đó cô vui vẻ quay trở về nhìn anh ngày một nổi tiếng, ngày càng được quan tâm, thậm chí có thể tìm được rất nhiều tài liệu về anh ở trên mạng, cô nhớ kĩ tất cả. Khi thấy Tô Cẩm nói hoa dành dành là một trong số những loài hoa anh thích nhất, sau này thậm chí cô còn rất thích loài hoa ngát hương này.

Chương 7

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Nội dung của phần sau vở kịch khá đơn giản, hầu hết cảnh quay là những kí ức đáng nhớ của nam nữ chính, tất cả đều là những chuyện nhỏ đưa đẩy khiến hai người nảy sinh tình cảm. Tiếp theo là cảnh bữa tiệc sinh nhật của nam chính. Cảnh này đòi hỏi nữ chính trang điểm trang nhã để làm nổi bật màu son. Theo kịch bản, nữ chính xinh đẹp xuất hiện ở sinh nhật nam chính, khoác trên mình bộ váy dạ hội, kiêu ngạo chuẩn bị nhảy trước mặt nam chính, đương nhiên là chẳng có điệu nhảy ướm át nào cả. Nam chính vẫn còn cảm thấy áy náy vì việc khiến cô bị thương, anh bước tới kéo cô lại, hai người cùng nhau khiêu vũ một điệu lãng mạn, sau đó nam chính hôn cô, nhìn đôi môi của cô mà không khỏi cảm thán trước vẻ đẹp đó. Tiếp theo, dưới ánh mắt căm tức của nữ chính, anh trêu đùa rằng coi như đó là quà sinh nhật. Nữ chính lập tức đẩy anh ra rồi xoay người bỏ đi, lúc quay đi còn đưa tay sờ lên môi mình.

Sáng sớm, vừa dậy Trần Hi đã đánh răng n lần, ăn n cái kẹo cao su, vì không muốn Tô Cẩm chịu thiệt thòi mà cô còn qua để xin lỗi anh trước.

Tô Cẩm vô cùng ngạc nhiên nhìn cô, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Cô giành mất việc của phái nam rồi.”

Trần Hi chân thành ngẩng đầu nhìn anh, không hề nhận ra mình đã làm sai chuyện gì.

Tô Cẩm nhìn kịch bản trong tay, nói: “Tôi mới là người cưỡng hôn cô, chứ không phải cô hôn tôi. Lúc đó tôi sẽ lựa góc quay, cô chỉ cần tròn tròn mắt nhìn tôi là được. Dạng MV này không cần tốn công quá đâu.”

Trần Hi gượng gạo cười ha ha vài tiếng nhưng lại thầm khóc trong lòng.

Anh chán ghét đến mức đây sao? Một nụ hôn có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Địa điểm quay là ở một nơi thường tổ chức chụp ảnh cưới hoặc tiệc sinh nhật, không khéo ở chỗ thời điểm quay của bọn họ lại trùng với một tổ làm phim khác. Còn tệ hơn khi mà diễn viên của tổ bên kia là một người rất quen thuộc với Trần Hi, chính là người có scandal với cô - Nghiêm Hoài An và cô dâu Thẩm Diễm cùng quay hôm nay.

Thực ra Nghiêm Hoài An cũng là một người trẻ tuổi tài cao, khi đóng phim khá chăm chỉ nghiêm túc, cộng thêm tính tình tốt, có thể nói là dễ hợp tác. Nhất là khi hai người đều mới vào giới, nói chuyện khá ăn ý, không phải quá hợp nhưng không đến nỗi chán, cũng như cách mà các diễn viên bình thường hay đối xử với nhau.

Ban đầu Nghiêm Hoài An còn hỏi đùa cô vì sao muốn đặt chân vào giới nghệ sĩ, Trần Hi không để ý lắm, tùy ý trả lời rằng vì một người đàn ông. Anh ta hỏi chẳng nhẽ chính là mình, cô cười qua loa rồi bảo anh ta đoán xem.

Cuối cùng không ngờ chuyện này bị một thợ trang điểm lăm chuyện nghe được, scandal của hai người cứ bắt đầu như vậy, truyền thông ở giữa bóc mẽ tạo ra không ít rắc rối với Trần Hi. Lúc đó Nghiêm Hoài An cảm thấy xấu hổ, anh ta mở lời mời Trần Hi ăn cơm để bù đắp. Trần Hi cảm thấy không có gì to tát lắm nhưng cũng đồng ý với anh ta. Kết quả bọn họ lại bị chó săn bắt gặp lần nữa, scandal càng bùng lên dữ dội hơn, phóng viên bám riết hai người không tha, Trần Hi cố hết sức để tránh anh ta.

Sau cùng, trong một buổi họp báo ra mắt bộ phim, phóng viên liên tục hỏi vấn đề này không buông. Chẳng biết Nghiêm Hoài An cố tình hay vì căng thẳng mà lại tuyên bố rằng hai người đang rất tốt, mong mọi người

cho họ không gian riêng. Trần Hi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, từng đợt sóng dậy lên trong lòng.

Một tháng sau đó, cô yên lặng nhìn scandal của mình bay tứ tung, đến lúc bộ phim truyền hình phát sóng, scandal ngày càng trở nên nghiêm trọng. Hết lần này đến lần khác cô đều không quan tâm, cho đến lúc chú ý thì sự việc đã thành ra như bây giờ.

Lúc Nghiêm Hoài An dắt cô dâu Thẩm Điềm toàn thân trắng muốt vào trường quay, Trần Hi chợt cảm thấy đây đúng là oan gia ngõ hẹp trong truyền thuyết.

Hiển nhiên Nghiêm Hoài An cũng nhìn thấy cô, mọi người xung quanh nhìn anh ta giống như kẻ bị bắt gian tại trận.

Trần Hi: "..."

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Tại sao Thẩm Điềm lại cười vui vẻ đi tới hướng này thế!!!!!!???

Thẩm Điềm cũng từng nhận được danh hiệu ảnh hậu, mặc dù chưa từng hợp tác với Tô Cẩm nhưng cô ta vẫn uốn ngực tiến tới trước mặt họ, cao giọng nói: "Tiền bối Tô, thật không ngờ lại gặp anh ở đây."

Coi cô như không khí đây à?

Tô Cẩm nhìn cô ta, phản ứng giống hệt lần đầu anh thấy Trần Hi: "Xin chào."

Phụ xướng phụ tùy (1), Nghiêm Hoài An thấy Thẩm Điềm qua chào hỏi nên cũng đi theo, sau khi anh ta chào hỏi Tô Cẩm thì quay sang nói với Trần Hi: "Lâu rồi không gặp, Trần Hi."

(1) Phu xướng phụ tùy: Nghĩa đen: Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo. Nghĩa bóng: Một quan niệm phong kiến cho là người phụ nữ phải luôn luôn phục tùng người chồng.

Trần Hi phóng khoáng cười đáp lại: “Đúng vậy, lâu rồi không gặp.”

“Trần Hi cũng ở đây à, chào cô.” Thẩm Diễm quay sang liếc nhìn cô.

Trần Hi: “... Xin chào tiền bối Thẩm.”

Mất mờ thế cũng không cảm thấy có vấn đề gì à?

“Tôi rất muốn có cơ hội xin lỗi cô về chuyện trên mạng, không hiểu mấy người phóng viên đó bị làm sao, suốt ngày viết lung tung, bọn tôi cũng không tiện đứng ra thanh minh, xin lỗi cô.”

Nghiêm Hoài An đứng bên cạnh nói thêm: “Đúng vậy, người đại diện của anh cũng chưa hỏi ý kiến mà đã tuyên bố vậy, anh luôn muốn tìm em nhưng chưa có cơ hội, xin lỗi em.”

Trần Hi đã dẹp mấy chuyện vụn vặt này sang một bên lâu rồi, vừa bị nhắc đến thì nhanh chóng đáp: “Không có chuyện gì cả, ngược lại chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi, nhờ đó mà danh tiếng của tôi còn tăng cao, hai người không cần để ý đâu.”

Thẩm Diễm mở miệng cười: “Vậy thì tốt, tôi nghe nói vì chuyện này mà mấy hợp đồng quảng cáo của cô bị người khác giành mất, bây giờ thấy cô như vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Trần Hi: “...”

Chúng ta quen nhau à? Không quen biết mà? Muốn tôi cảm động ôm chị rồi nói cảm ơn sao, không cần phải thế, còn về quảng cáo truyền hình kia đúng là bị giành mất rồi, thay vì dùng lời nói chọc vào chỗ đau của người khác thì đem đi tích đức đi được không hả... o(͡ ▯ ͡)o

Tô Cẩm đứng bên cạnh có vẻ không thích chen vào câu chuyện của mấy người họ, lông mày hơi nhíu lại. Thẩm Điềm thấy ánh mắt của anh, lập tức đổi giọng nói: “Em nghe nói gần đây tiền bối chuẩn bị quay một bộ phim truyền hình, không biết đã có yêu cầu gì về nữ chính chưa? Em đã xem qua cốt truyện của Tỏa Thanh Thu và cảm thấy rất hứng thú.”

Tô Cẩm thoáng liếc qua bộ ngực cô ta đang cố ưỡn ra, sau đó trả lời như thường: “Nữ chính khá trong sáng, có lẽ không hợp với cô.”

Nói xong anh đi thẳng về phía trước, còn tiện thể ném lại cho Trần Hi một câu: “Chuyện cũ để sau hãy nói, đi quay trước đi.”

Câu nói của Tô Cẩm như một đòn trực tiếp đánh bay Thẩm Điềm, khí thế mạnh mẽ này không hề trái ngược với hình tượng và khí chất khiêm tốn. Trần Hi cảm thấy hơi nghi ngờ, chẳng lẽ tiền bối Tô không thích ngực to sao?

Cô nói với hai người kia một câu: “Tôi đi trước.”

Cô mặc váy dạ hội đi đôi giày 10cm chạy đi mà không thở gấp, cũng không thèm nhìn Thẩm Điềm với Nghiêm Hoài An đang bày ra vẻ mặt ngậm đắng nuốt cay mà không dám kêu.

Tô Cẩm đi đằng trước, liếc mắt thấy cô xách váy chạy theo, bỗng vô tình nhìn qua đôi giày cao gót của cô rồi hỏi: “Cô biết khiêu vũ không?”

Trần Hi thật thà đáp: “Em có biết một chút, nhưng lâu lắm rồi không tập lại.”

Sau đó cô thấy Tô Cẩm đang nhìn vào đôi giày cao gót thì nhanh chóng hiểu ra: "Tiền bối Tô yên tâm, em sẽ cố hết sức không giẫm vào chân anh, nếu như giẫm phải, anh có thể giẫm lại em."

Cô đang nói cái gì thế này, ai tát cô một phát giúp cô tỉnh táo đi! >_<||

Tô Cẩm khẽ liếc nhìn cô: "Cô cũng yên tâm, tôi không có sở thích đó đâu."

Trần Hi: "..."

Chương 8

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Lúc chụp ảnh, Đỗ Hân tiến tới chỗ cô với dáng vẻ căng thẳng, kéo cô lại rồi nói: “Đen thật đấy, Nghiêm Hoài An ra mắt bài hát mới, đúng lúc lại quay MV ở đây, còn quay cùng Thẩm Điềm nữa, không biết cô ta thích cậu ta ở điểm nào nhỉ?”

Trần Hi nhìn hai người đứng không xa, khẽ đáp: “Giờ chị mới biết à, bọn họ vừa qua đây chào hỏi đấy.”

Đỗ Hân nhìn theo tầm mắt của cô, chợt ghé sát lại nói: “Hai người đó rất xem thường chúng ta, ngoài kia lại nhiều phóng viên, nếu chụp được thì sao bây giờ?”

Trần Hi vẫn thong thả trả lời: “Em có đánh nhau với họ đâu, có thể có chuyện gì chứ, muốn chụp thì cứ chụp, không sao đâu chị.”

Đỗ Hân nghi ngờ nhìn xung quanh rồi căn dặn: “Nhất định em phải cố hết sức đấy, nếu bị chụp cũng phải có dáng vẻ ngập tràn khí thế, không được để bọn họ coi thường.”

Nói xong cô ấy đứng sang bên cạnh nhìn ngó như đang trông chừng xung quanh.

Trên trán Trần Hi xuất hiện ba vạch đen. Đạo diễn ở đằng kia ra hiệu, cô vội vàng đi vào hội trường, chuẩn bị xuất hiện với dáng vẻ xinh đẹp như trong kịch bản.

Tiểu Lâm hoàn thành bước trang điểm cuối cùng cho cô, cảm thấy vô cùng ưng ý lùi ra sau. Đạo diễn ra lệnh một câu, tầm một phút sau, Trần Hi đột ngột đẩy cửa ra theo kịch bản, thờ ơ bước vào giữa đám đông. Tô Cẩm thấy cô thì kinh ngạc, giống như anh thực sự bất ngờ vậy. Cô giận dữ nhìn về phía anh, sau đó dừng lại chờ nhạc nổi lên.

Bữa tiệc sinh nhật được tiến hành theo từng bước, Trần Hi nhìn thấy Nghiêm Hoài An và Thẩm Điềm vừa chụp ảnh bên ngoài đang đứng đây xem bọn cô quay, nhưng sao nụ cười của Thẩm Điềm lại có ý khinh bỉ vậy?

Đạo diễn: “Cắt!”

Trần Hi mất tập trung nên bị Tô Cẩm bỏ rơi, bên ngoài truyền đến vài tiếng cười khẽ.

Vì yêu cầu của cảnh quay sau, Tô Cẩm đang đứng cách cô không xa lập tức bước về phía cô, khẽ nói: “Nhớ tập trung, người cô cần nhìn là tôi chứ không phải Nghiêm Hoài An.”

Trần Hi: “...” Em đang nhìn Thẩm Điềm mà chứ có phải Nghiêm Hoài An đâu.

Tô Cẩm lại nói một câu: “Sau khi quay xong cô có thể từ từ nhìn.”

Tô Cẩm quay lại vị trí của mình để tiếp tục quay, tiếp theo là cảnh khiêu vũ. Vào đoạn này, Trần Hi đang không tập trung cũng buộc phải tập trung. Anh vòng tay ôm lấy eo cô, thật ra chỉ giả vờ chạm vào lớp váy, đôi mắt chăm chú nhìn cô, ánh mắt mềm mại dịu dàng như nước. Xung quanh cô tràn ngập hơi thở hấp dẫn của anh, trong mắt cô lúc này cũng chỉ có hình ảnh của anh, may là cô không quên mất cách nhảy nên nhảy cũng tạm ổn. Cho đến đoạn xoay vòng cuối cùng, Tô Cẩm rất chuyên nghiệp sử dụng vị trí của cô và anh, hơi nghiêng về phía ống kính để hôn cô. Tay anh che một bên mặt cô, chỉ cách cô tầm 1cm rồi sau đó tách ra. Trần Hi cảm giác hai gò

má mình nóng bừng, nhanh chóng đẩy anh rồi chạy ra bên ngoài, đang chạy thì dừng lại, mờ mịt sờ lên môi mình.

Sau khi quay xong, đoàn làm phim nhanh chóng chuẩn bị rời khỏi hội trường, một nửa là vì lo có phóng viên bên ngoài, lý do còn lại là để kịp với lịch trình của Tô Cẩm.

Đáng ra phóng viên sẽ không biết địa điểm và thời gian quay MV này, nhưng vì Nghiêm Hoài An nên trùng hợp bị phát hiện ra, bọn họ đều là những người có liên quan đến một chủ đề, nếu không cẩn thận sẽ bị đưa lên trang nhất. Hai người nhanh chóng được đưa lên xe, chuẩn bị rời đi ngay lập tức.

Đỗ Hân gọi một cuộc điện thoại, sau đó nghiêm túc nói: “Công ty nói chuyện này đã phát tán trên mạng rồi, trên đó đang vận động bỏ phiếu cho mỗi MV, để xem đến cuối ai thắng ai thua. Lần này phía công ty cũng căng thẳng, nếu như em tiếp tục thế này, có thể sẽ bị đóng băng hoạt động đây, họ bảo chị cố vũ tinh thần em.”

Trần Hi không quan tâm, đáp: “Tinh thần em rất vững, công ty sẽ không phải đóng băng hoạt động của em đâu, về MV này, chẳng phải chị bảo Tô Cẩm quay cái gì thì cái đó sẽ cháy hàng à? Yên tâm đi.”

Đỗ Hân chớp mắt nhìn cô: “Có em thì dù đẳng cấp thế nào cũng bị kéo xuống thôi.”

Trần Hi: “...”

Sáng sớm hôm sau...

Trần Hi chưa ngủ dậy đã bị Đỗ Hân gọi điện đánh thức, cô còn đang mơ hồ chưa kịp hiểu có chuyện gì đã bị tiếng cô ấy hét ầm lên bắt mở TV dọa cho tỉnh hẳn.

Bật TV, các phóng viên không kiêng dè phô bày mọi chuyện xảy ra hôm qua lên mạng. Trên TV là ảnh chụp lén lúc bốn người đang đứng trò chuyện cùng nhau, ngoài ảnh khi Tô Cẩm có ý từ chối ra, còn lại đều là những bức ảnh chụp về mặt lúng túng nhất của cô và Nghiêm Hoài An, mấy dòng chữ viết nhăng viết cuội bên cạnh càng khiến trí tưởng tượng của mọi người trở nên phong phú, biến chuyện của những người không liên quan đến nhau thành mối quan hệ tay tư, đến cả Tô Cẩm cũng bị kéo vào vũng nước bẩn. Trần Hi vội vàng mở máy tính ra, đúng như cô nghĩ, tất cả cư dân mạng đều đang chửi bới cô, lời viết ra ngày càng khó nghe, họ khiến cho cô cảm giác như mình là nữ hoàng trong mọi câu chuyện.

Chỉ một lúc sau Đỗ Hân đã chạy đến nhà Trần Hi, cô ấy ném tờ báo giải trí lên bàn, mất một lúc ổn định lại mới nói: “Rõ ràng tám ảnh này không phải do phóng viên chụp, tất cả phóng viên đều bị chặn ở ngoài, ảnh chụp là lúc hai tổ làm phim đụng mặt nhau. Hơn nữa, nhìn góc chụp rõ ràng là người này căn được góc chụp tốt nhất.”

Trần Hi ngồi trên sofa nhìn lướt qua tiêu đề chèn ềnh trên tờ báo: “*Oan gia ngõ hẹp, người mới đụng mặt người cũ*”, sau đó cô suy nghĩ xem có những ai đứng ở phía góc chụp đó rồi nói: “Lần này họ dùng chuyện cũ để biến tấu rồi hâm nóng lại lần nữa, nếu không gây tổn hại gì...”

Chưa nói hết câu, Đỗ Hân đã ngắt lời cô: “Lúc trước chị bảo em đi nói chuyện thẳng thắn với Nghiêm Hoài An thì em không nghe, hộp báo cũng không chịu mở, để đến tình trạng như bây giờ em vẫn còn nghĩ rằng mình không chịu tổn thất gì à? Hôm nay chị vừa nhận được điện thoại từ phía công ty, vì lịch trình của Tô Cẩm, MV sẽ dừng quay hai ngày. Không biết có thật thế không nữa. Dù sao thì... bây giờ em phải nghĩ cách để chấm dứt scandal lần này, hoặc là tìm một ngôi sao nam khác, hoặc là mở hộp báo, em chọn một trong hai đi.”

Trần Hi vuốt tóc, nói một cách khốn khổ: “Cả hai đều không phải biện pháp tốt, chị chờ thêm một thời gian nữa xem.”

“Chờ cái gì mà chờ, mấy hợp đồng của em đều sắp bị cướp mất rồi kìa, hơn nữa công ty còn chuyển hợp đồng được chuẩn bị cho em sang cô diễn viên cùng thể hệ em - Đường U Lạc, cô ta vốn không thích em, hiện tại thì vui rồi, người ta là chim công giành thắng lợi, còn em chính là con gà mái thua cuộc.”

Đường U Lạc mà Đỗ Hân nhắc đến cũng là diễn viên mới ra mắt giống Trần Hi, hai người ra mắt lần đầu trong cùng một bộ phim. Không biết công ty sắp xếp như nào, nhân vật của Trần Hi có nhiều cảnh hơn nhân vật của cô ta gấp mấy lần, vì thế nên hai người cũng không có quan hệ qua lại.

Trần Hi: “... Liên quan gì đến cô ta ạ?”

Đỗ Hân ngồi xuống cạnh cô giải thích: “Đường U Lạc có dáng người đẹp, gương mặt cũng xinh xắn, nhưng lúc ra mắt thì cô ta với em lại nhận được đả ngộ khác nhau, từ đó trong lòng cô ta đã cảm thấy khó chịu. Chị nghe người trong công ty nói, vì chuyện này cô ta còn tìm đến rất nhiều nhà sản xuất và đạo diễn, làm chuyện vụng trộm mà người biết chuyện đều hiểu. Trước đó vài ngày còn có đạo diễn chọn cô ta làm nữ chính, em liên tục gặp phải chuyện không may, có thể nói cô ta chỉ cần ngồi chờ hợp đồng đến, ngón tay cũng không thèm động, chỉ đợi cơ hội dâng đến tận miệng thôi.”

Trần Hi nghĩ đến gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Đường U Lạc, lắc đầu nói: “Tiếc thật, cô ấy đẹp như thế!”

“Tiếc cái gì mà tiếc, em mới là người đáng tiếc, hai ngày này em trở về với đúng nghĩa vô công rồi nghề rồi đấy, chị mới kiếm được hộ em một buổi ghi hình cho chương trình tạp kỹ, nhớ biểu hiện thật tốt đấy, không thể mắc thêm sai lầm nào nữa đâu, nếu em lại gặp phải vấn đề gì, chị sẽ bước vào giai đoạn tiền mãn kinh sớm mất.”

Nói xong, cô ấy lấy thời gian biểu của chương trình ra đặt lên bàn, đó là một chương trình giao lưu với người nổi tiếng, trình tự khá đơn giản, MC hỏi một vài câu, khách mời trả lời. Họ dùng những câu hỏi đi thẳng vào đời

tư để thu được lượng người xem cao hơn, nhưng họ sẽ thông báo trước cho khách mời về vấn đề xoay quanh câu trả lời, cũng có thể nói đây là một chương trình tạp kỹ nổi tiếng trong nước.

Trần Hi nhìn đủ các câu hỏi trên giấy, mặc dù chỉ hỏi một ít chuyện vụn vặt trong đời sống cá nhân, thế nhưng hầu như tất cả câu hỏi đều liên quan đến scandal gần đây.

Cô chỉ vào một câu trong đó, hỏi: “Đây là gì? Giả sử bạn có người yêu, nếu trong lúc yêu có người thứ ba xen vào, bạn sẽ giải quyết như nào? Đúng là vấn đề hay.”

Đỗ Hân thở dài một hơi, an ủi cô: “Chị đã xem qua mấy câu này, cũng viết một vài câu trả lời liên quan rồi, có thể nhờ vào chương trình lần này để làm sáng tỏ một số việc. Nếu em thật sự không muốn trả lời thì thôi, chị sẽ liên hệ lại với bên chương trình.”

Hiện tại scandal của Trần Hi ở khắp nơi, đương nhiên cô biết vì giúp mình giành được chương trình có lượng người xem cao này, Đỗ Hân đã phải bỏ rất nhiều công sức, cô lắc đầu: “Không cần đâu ạ, nếu chị liên lạc với bên kia thì khó tránh khỏi họ sẽ nghĩ rằng em kiêu ngạo, để em tự xử lý là được.”

Chương 9

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Chương trình sẽ được ghi hình vào tối hôm sau, Trần Hi thay một chiếc váy dài màu đỏ, để mái tóc xõa xuống theo hơi hướng trưởng thành, khuôn mặt trang điểm sắc sảo giống như chuẩn bị đi gặp con giáp thứ mười ba vậy.

Đợi một lúc lâu, khi cô đang ở phòng trang điểm nghi ngờ là thời gian đã bị thay đổi thì cuộc điện thoại của Đỗ Hân như dội một xô nước lạnh vào đầu. Đến phút chót, chương trình mới thay đổi kế hoạch, đưa thêm một vị khách mời vào, đó chính là người đang hot dạo gần đây - Đường U Lạc. Đỗ Hân đã gọi điện lại về phía công ty, ý bên đó muốn tập trung vào Đường U Lạc vì cô ta vừa quay một bộ phim, cần được tuyên truyền. Quan trọng nhất là Đường U Lạc được một đạo diễn nổi danh trong giới đề cử, vì thế cấp trên cũng đành phải để Trần Hi chịu thiệt.

Đỗ Hân đang trên đường tới, một tiếng nữa chương trình mới bắt đầu, bảo cô ngồi im trong phòng trang điểm, chờ cô ấy đến rồi nói tiếp.

Tấm gương ở ngay trước mặt, Trần Hi hơi nhếch khóe môi như cười như không, cô lập tức gọi Tiểu Lâm đang ngồi sofa chơi điện thoại đứng dậy thu dọn đồ. Tiểu Lâm khó hiểu nhìn cô, Trần Hi cười mỉa nhìn lại: “Thu dọn đồ đi, bảo Tiểu Cổ chờ chị ngoài xe, chị sẽ ra ngay.”

Tiểu Lâm thấy nụ cười của cô khác hẳn ngày thường, cảm thấy một cơn gió rét trong lòng, nhanh chóng thu dọn đồ trong phòng. Trần Hi lấy túi xách màu đen, chân đi đôi giày cao gót 10cm bước ra khỏi phòng. Hành lang bên ngoài vắng vẻ, chỉ có một hai nhân viên công tác đi đi lại lại. Một

nhân viên cầm kịch bản trên tay nhìn thấy cô thì vội vàng cất tiếng gọi, sau đó cười khách sáo nói: “Cô Trần, tôi đang muốn tìm cô đây, chắc cô cũng nhận được thông báo rồi đúng không, đạo diễn bảo tôi mang chương trình mới đến. Hiện tại đang rảnh, cô có thể xem qua.”

Nói xong thì đưa một tập tài liệu qua. Trần Hi mỉm cười nhìn tài liệu trên tay anh ta, lạnh nhạt đáp: “Không cần đâu, anh cứ cầm lấy tài liệu này đi vì tầm 10 phút sau anh sẽ được đạo diễn bảo gọi cho cô Đường đấy.”

Nói xong cô không đợi nhân viên kia hiểu ra đã tiếp tục cất bước đi thẳng.

Trần Hi đi đến hội trường chương trình, nhà sản xuất nhìn thấy cô thì đi tới, Trần Hi cười nói với anh ta: “Nghe nói lát nữa sẽ quay cả tôi và Đường U Lạc à?”

Nhà sản xuất lật kịch bản, lơ đãng trả lời: “Phải, Đường U Lạc vừa thông báo sẽ tới, có điều cần nói trước rằng đây cũng không phải vấn đề lớn, phần nào cần quay cô thì vẫn sẽ có cô.”

Nhà sản xuất cho rằng Trần Hi sợ danh tiếng của mình sẽ bị cướp mất, chuyện như thế đã xảy ra nhiều lần nên anh ta trả lời qua loa cho có.

Ánh mắt Trần Hi sâu hun hút, nói băng quơ: “VẬY à, tôi và Đường U Lạc cùng một công ty, ngày thường đối xử với nhau như chị em. Tôi cũng vừa nghe người đại diện nói rằng cô ấy có bộ phim mới đang cần tuyên truyền. Nếu đã như vậy thì không bằng chuyển thành chương trình của cô ấy đi?”

Nhà sản xuất dừng tay lại, kinh ngạc nhìn cô, sau đó nhú mồm hỏi: “Cô có ý gì thế?”

Trần Hi đưa tay vuốt lại tóc mai bên má, đồng dục nói: “Ý của tôi chính là mong Đường U Lạc có thể trở thành nhân vật chính của chương trình, để

cho bộ phim của cô ấy được tuyên truyền, thế thôi! Tôi sẽ làm khán giả ủng hộ cô ấy.”

Trước khi quay người bước đi, cô nở một nụ cười khéo léo với nhà sản xuất đang tức giận: “À còn nữa, tôi hi vọng lần sau nếu gặp phải tình huống như này, bên chương trình sẽ báo cho tôi đầu tiên thay vì phải liên hệ với công ty của tôi, dù sao thì cũng không phải lúc nào công ty cũng kịp thời sắp xếp mọi hoạt động của tôi.”

Nhà sản xuất quăng mạnh tập tài liệu trong tay xuống đất, những nhân viên hậu cần xung quanh đều nghi ngờ nhìn về phía anh ta. Đạo diễn lại gần hỏi, anh ta nghiêng răng nói: “Sau này cho dù cô ta có quỳ xuống van xin, tôi cũng không để cho cô ta tham dự chương trình của mình đâu. Một thứ đồ thừa bị vứt bỏ lại tự cho rằng mình đáng giá, nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau chuẩn bị đi.”

Trần Hi đi qua hành lang tòa nhà, cô bóc một chiếc kẹo mút, vui vẻ đi ra ngoài.

Ở chỗ rẽ, Tô Cẩm trùng hợp gặp Mẫn Triết, hai người đang cùng nhau đứng nói chuyện thì để ý thấy bóng dáng nhân nhả thông thả của Trần Hi lướt qua. Cô khoác trên mình bộ trang phục rực rỡ nhưng lại đang ngâm kẹo mút rất mất hình tượng. Mẫn Triết huýt sáo rồi thở dài: “Đây chính là nữ hoàng tin đồn gần đây à? Không tệ, khí chất rất tốt. Cậu đúng là số sướng, sớm biết vậy tớ cũng đi đóng phim, hát cũng không được hợp tác với người đẹp nào.”

Tô Cẩm đứng bên cạnh nhìn Trần Hi, lập tức cười đáp: “Nhân lúc MV còn chưa quay xong, cậu vẫn còn cơ hội đấy.”

Mẫn Triết giơ hai bàn tay ra, bĩu môi nói: “Hay là thôi đi, nhờ có cậu mà lượng tiêu thụ bài hát của tớ ngày càng tăng lên, thế là vui rồi, hơn nữa có ai không biết diễn viên nữ trong giới giải trí đều là người đẹp bọ cạp đâu, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào.”

Trần Hi ngày càng đến gần, đương nhiên cũng đã nhận ra hai người họ, vội vã bỏ kẹo trong miệng ra nở nụ cười: “Chào tiền bối Tô, tiền bối Mẫn.”

Vừa lúc Tô Cẩm cũng đang ở đây chọn nhân vật trong Mộng Trang Chu, thấy quần áo trên người cô thì gật đầu tỏ ý chào hỏi, còn Mẫn Triết bên cạnh thì tiến lên phía trước vươn tay ra nói với cô: “Chào Trần Hi.”

Trần Hi đôi tay cầm kẹo, bắt tay với anh ta: “Chào anh.”

Lúc buông tay ra, cô hỏi: “Hai người đến tham gia hoạt động ạ?”

Mẫn Triết cười đáp: “Không phải, anh đang thu âm bài hát, còn cậu ta tới tuyển diễn viên nên trùng hợp gặp nhau ở đây.”

Tô Cẩm cũng điềm đậm hỏi: “Cô đến tham gia chương trình à?”

Trần Hi hơi ngừng lại rồi lắc đầu nói: “Không phải ạ, em đến ăn chực thôi.”

Hai người câm nín, Mẫn Triết quan sát trang phục của cô: “Ăn mặc như thế này đi ăn chực cũng tốn không ít công sức đấy.”

Trần Hi: “...”

Chương 10

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiền

Đứng nói chuyện một lúc thì Tô Cẩm và Mẫn Triết rời đi, Trần Hi suy nghĩ, nhìn theo bóng lưng của hai người hồi lâu rồi lập tức xoay người đi xuống tầng hầm để xe.

Đỗ Hân vội vã chạy tới, lúc này đang ngồi phía sau xe, Tiểu Lâm và Tiểu Cổ ngồi đằng trước, thấy cô đến thì không dám thở mạnh.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Em cứ bỏ đi như thế, công ty vừa gọi điện mắng chị té tát. Không phải chị đã dặn em chờ chị tới rồi cùng giải quyết à?”

Đỗ Hân thấy cô lên xe thì nhanh chóng hỏi.

Trần Hi đóng cửa xe, “Vâng” một tiếng coi như đáp lời, sau đó cô nói: “Em không thích làm nên nên rời đi, ở lại cũng chẳng có lợi gì, tội gì phải tự rước nhục vào thân. Đứng rồi, em vừa gặp Tô Cẩm và Mẫn Triết, chị có biết Tô Cẩm đang chọn vai gì không?”

Đỗ Hân bị cô xoay như chong chóng, nhú mày trả lời: “Em hỏi làm gì?”

“Không có gì ạ, trước kia em đã xem qua kịch bản đó, các nhân vật khá hay, em muốn tìm xem có vai gì hợp không.”

Đỗ Hân lắc đầu rồi thở dài: “Chuyện này em đừng nghĩ nữa, Mộng Trang Chu là kịch bản dưới tay Tô Cẩm, cậu ấy có yêu cầu rất cao đối với

diễn viên, đặc biệt là sẽ không chọn những nữ minh tinh nổi lên bằng scandal. Em thử nghĩ về tình huống của mình bây giờ đi, cậu ấy có thể hợp tác quay quảng cáo với em là đã phải cảm ơn trời đất rồi.”

Đôi mắt Trần Hi sáng lên, suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ nào vì chuyện này mà công ty dừng hẳn hoạt động của em, còn chuyển hợp đồng của em cho Đường U Lạc không?”

Đỗ Hân gật đầu, bày ra dáng vẻ xúc động như muốn bảo cuối cùng thì em cũng nhận ra vấn đề.

Trần Hi lạnh nhạt nói: “Đúng là phụ nữ có thủ đoạn càng được trời cao thiên vị.”

Trần Hi liên tục có chuyện nên phía người quản lý của công ty không thể không dừng mọi hoạt động của cô. Đỗ Hân cũng bị công ty gọi về, tạm thời ngừng quản lý hoạt động của cô. Bây giờ điều duy nhất cô có thể làm chính là chờ cho đến khi quay xong quảng cáo, xem có thể đem lại hiệu ứng tốt để lấy lại hình tượng của bản thân không.

Trần Hi đợi ở nhà hai ngày, không đợi được điện thoại gọi đi quay nhưng lại nhận được cuộc gọi từ một vị đạo diễn có tiếng trong ngành tên là Dương Trí. Ông ta gọi điện có ý muốn hẹn cô ra ngoài bàn luận về kịch bản. Dương Trí là một đạo diễn phim thần tượng chuyên nghiệp, phần lớn những người mới đều trải qua sự dẫn dắt của ông ta mới có chỗ đứng trong giới. Trần Hi chưa từng tiếp xúc với người đạo diễn này, chỉ mới nghe Đỗ Hân khuyên cô không nên nhận kịch bản của đạo diễn này, nguyên nhân là do đạo diễn này nổi tiếng về việc sử dụng quy tắc ngầm, một khi đã dây vào, chắc chắn sẽ nổi tiếng nhưng chặng đường sau này không dễ đi.

Trong phút chốc, Trần Hi cảm thấy dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới bản thân mình đã lưu lạc đến nỗi này. Sau khi đồng ý, cô thay quần áo rồi tự mình lái xe tới quán rượu mà đạo diễn nhắc đến.

Cô đội mũ lưỡi trai, xuyên qua dòng người tiến tới phòng bao, bên trong có những vị tai to mặt lớn đang ngồi, ai cũng hút thuốc, xen lẫn tiếng cười nói. Bên cạnh mỗi người có mấy ngôi sao nữ mới vào nghề, tất cả đều trang điểm xinh đẹp cười hùa theo.

Lúc Trần Hi bước vào Dương Trí lập tức đứng dậy, nói: "Ái chà, Trần Hi đây à, sao bây giờ mới đến, chúng tôi đợi cô lâu lắm rồi đây, mau lại đây!"

Vừa nói vừa đi tới kéo cô về phía bàn.

Trần Hi ngồi cạnh một nữ sinh nhỏ tuổi hơn, những người còn lại đều nhìn cô với vẻ hiểu rõ. Dương Trí vừa giới thiệu những người xung quanh vừa rót rượu đưa tới trước mặt cô, bộc lộ rõ ràng ý muốn cô đi tiếp rượu. Thấy Trần Hi mãi vẫn không nhúc nhích, đôi mắt Dương Trí nhìn cô chằm chằm không tha, đúng lúc đó có phục vụ bên ngoài bưng đồ ăn vào, cánh cửa mở ra, người đi ngoài hành lang theo bản năng nhìn vào trong phòng.

Người bên ngoài trùng hợp lại chính là người mà cô chạm mặt buổi sáng - Tô Cẩm. Anh tới thương lượng với nhà sản xuất về việc quay phim truyền hình, không ngờ lại gặp cô ở chỗ này. Người đại diện của anh đi đằng sau cũng thoáng nhìn qua, vừa thấy những khuôn mặt quen thuộc bên trong thì hiểu chuyện gì đang xảy ra, chờ đi qua mới nói: "Gan cô Trần Hi này cũng to thật, lúc này còn dám ăn cơm với những tên đó, e rằng sau này cô ta không thể đặt chân trong giới nữa."

Nghĩ đến MV Tô Cẩm đóng cùng Trần Hi, anh ta lại nói tiếp: "Em xem lại xem có muốn dừng hợp tác với cô ta không, về phía hợp đồng để anh giải quyết cho."

Tô Cẩm thản nhiên đáp: "Không cần."

Mạnh Thành Đức bỗng cảm thấy ngạc nhiên: "Ý em là gì?"

Tô Cẩm suy nghĩ một lát rồi nói: “Kĩ năng diễn xuất của cô ấy rất tốt, không cần phiền phức thế, có thể hoàn thành nốt cảnh quay còn lại trong hai ngày.”

Anh dừng bước, hơi ngạc nhiên hỏi: “Trước đây anh bảo cô ấy xuất thân không trong sạch đúng không? Cô ấy ra mắt thế nào?”

Tô Cẩm rất ít khi hỏi những chuyện về nữ minh tinh, lần này lại hỏi thẳng Mạnh Thành Đức, anh ta suy nghĩ về những tin tức đọc được trên mạng rồi trả lời: “Cụ thể như nào anh cũng không rõ lắm, có người nói là do tổng giám đốc Phương bao nuôi rồi bỏ tiền ra đầu tư, thế nên vừa ra mắt đã nhận được vai chính. Tuy nhiên, nếu anh nhớ không nhầm thì bộ phim ra mắt của cô ấy là của Tòa Thanh Thu.”

Mạnh Thành Đức chưa nói xong, trên hành lang vọng lại tiếng đập đồ sứ kèm với tiếng hét chói tai của một cô gái. Tô Cẩm và Mạnh Thành Đức đứng ở hành lang đều dừng lại, quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Âm thanh phát ra từ phòng bao của Trần Hi, tiếng hét là của một nữ minh tinh, Trần Hi đứng bên cạnh, chén rượu và bát đĩa rơi đầy đất, trên ống tay áo của cô còn dính chút dầu mỡ. Những cô gái trẻ tuổi đều nhìn cô với ánh mắt khiếp sợ, Dương Trí - người ép cô tiếp rượu cũng hốt hoảng đứng một bên.

“Trần Hi, cô không muốn lăn lộn trong giới giải trí này nữa đúng không? Đáng ra tôi định nể mặt Đường U Lạc mà giúp đỡ cô, cô lại tự cho mình đáng giá, không biết đã ngủ với bao nhiêu thằng rồi, giả vờ trong sáng cái khi gì? Cho cô thể diện mới để ý đến cô, đáng ra không nên cho đồ không biết xấu hổ này chút thể diện nào.”

Dương Trí thấy cô không muốn tiếp rượu thì vẫn nhịn, không nghĩ rằng cô nói gì không nói, vừa mở miệng đã hỏi tại sao ông ta có số của cô. Nói thế nào thì Dương Trí cũng là một người có tiếng tăm, số người nịnh bợ ông ta đếm không hết, đằng này lại làm ông ta mất hết mặt mũi trước mặt bạn

bè. Trần Hi vừa hỏi, ông ta lập tức nổi cáu, kéo thẳng cô ra ngoài, Trần Hi giãy giụa, cuối cùng biến thành tình trạng này.

Trần Hi lạnh nhạt đứng đó, cô hiểu rõ rất ít người biết số điện thoại cá nhân của mình, bình thường đều dùng số do công ty đưa cho. Dương Trí gọi tới số riêng của cô thì chỉ có hai khả năng, một là do công ty sắp xếp, hai là có kẻ tiết lộ. Công ty chắc chắn sẽ không sắp xếp cho cô đến một bữa tiệc rượu như này, vậy chỉ có thể là có người cố tình cho ông ta số của cô. Trần Hi lạnh lùng nhìn Dương Trí: “Đường U Lạc? Cảm ơn bữa cơm hôm nay của đạo diễn Dương, nhưng tôi tới đây để nói, Trần Hi tôi không bao giờ thích dựa vào người khác, e là kịch bản của đạo diễn Dương không hợp với tôi rồi.”

Cô mở cửa đi ra ngoài, đảo mắt nhìn thấy hai người Tô Cẩm trên hành lang, cô không hề chuẩn bị gì nên kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, ngay sau đó cảm thấy vừa chán nản vừa lo lắng, không kịp nghĩ nhiều, cô nhanh chóng mỉm cười bước tới.

Mạnh Thành Đức cười với cô trước, lúng túng chào hỏi: “Xin chào cô Trần, thật trùng hợp.”

Trần Hi cũng khá xấu hổ: “Đúng là hơi trùng hợp thật.”

Cô cúi đầu thật thấp, không dám nhìn hai người, tiếng Tô Cẩm truyền đến: “Bây giờ đi về à?”

Trần Hi: “Dạ? À đúng vậy ạ.”

“Trên đường về nhớ cẩn thận, tốt nhất là cởi áo khoác ra đi, bên ngoài nhiều phóng viên lắm.”

Trần Hi nghe thấy tiếng thang máy nên ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm, thấy anh đang giữ cửa thang máy nhìn về phía cô, vẻ mặt dịu dàng không rõ cảm xúc, cô nói: “Cảm ơn anh.”

Chương 11

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Cô để chiếc áo lên cánh tay, thang máy từ từ đi xuống. Sau khi lên xe, cô bấm máy gọi điện thoại, tiếng tút tút dài vang vọng trong bãi đỗ xe, hồi lâu sau thì đầu dây bên kia mới vang lên một giọng nam.

Rõ ràng người ở đầu dây bên kia khá bất ngờ khi nhận được điện thoại của cô, “Cô Trần?”

Trần Hi dùng một tay cầm vô lăng, lên tiếng hỏi: “Đường U Lạc đang nắm giữ thông tin của tôi, thế là như nào?”

Người ở đầu dây bên kia tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Sao lại thế được, tôi đã bảo lưu cẩn thận rồi mà nhỉ... À, lần trước cô ấy có đến đây để sửa thông tin của mình, tôi quản lý thông tin của cả hai người... Tôi cũng không chú ý lắm.”

Trần Hi cảm thấy bất đắc dĩ: “Thôi được rồi, sắp xếp lại tư liệu hộ tôi.”

“Tôi hiểu, à đúng rồi, hình như ông Trần rất tức giận với những tin tức gần đây về cô, cô xem có cần gọi điện...”

Trần Hi vừa nghĩ tới kết quả sau khi gọi điện thoại thì lập tức nói: “Đừng gọi, chờ tôi xử lý xong rồi nói, cậu cứ bình tĩnh đã.”

“Nhưng mà...”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia cảm thấy hơi khó xử, không để cho anh ta có cơ hội nói chuyện Trần Hi đã ngắt lời: “Gần đây Tô Cẩm chuẩn bị quay Mộng Trang Chu, về phía nhân vật đã quyết định như nào rồi?”

Người kia tìm kiếm tư liệu một lúc rồi thông báo lại: “Hiện giờ hình như công ty chúng ta chỉ nhận được hai vai phụ...”

Tô Cẩm rất coi trọng về mặt tạo hình, đương nhiên Trần Hi biết điều này, cô thử thăm dò: “Có phải Đường U Lạc và Thẩm Điềm cũng đi thử vai không?”

“Đúng vậy. Phần lớn diễn viên nữ của công ty đều tham gia thử vai, loại cơ hội tốt để thể hiện này bình thường cũng hiếm gặp lắm.”

Trần Hi đáp: “Tôi biết rồi, trước tiên cứ như thế đi, về chuyện tin tức tôi sẽ tự mình xử lý, mọi người không cần nhúng tay vào đâu.”

Nói xong cô lập tức cúp điện thoại.

Cùng ngày hôm đó, buổi tối Tô Cẩm nhận được một email. Người gửi đề ba chữ Tỏa Thanh Thu, anh cẩn thận đọc kỹ nội dung trong thư, đôi mắt tỏa ra ánh sáng long lanh như đá quý. Tô Cẩm cất tiếng hỏi Mạnh Thành Đức đang lái xe phía trước: “Anh từng nói Trần Hi ra mắt như nào ấy nhỉ?”

Tô Cẩm liên tục nhắc tới Trần Hi, Mạnh Thành Đức rất tò mò nhưng không tiện hỏi lý do, cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh nên đành nói lại hết những gì mình biết: “Anh biết một nhà sản xuất, trước đó anh ta chỉ đạo bộ phim truyền hình “Giang Sơn Phủ Bụi” của Tỏa Thanh Thu, cũng chính là bộ phim đầu tiên Trần Hi ra mắt. Trong lúc vô tình, anh ta có đề cập rằng vai diễn của Trần Hi được quyết định nội bộ, do biên kịch Tỏa Thanh Thu đề cử.”

Tô Cẩm nhìn vào danh sách diễn viên mà Tỏa Thanh Thu đã gửi cho anh, một trong số hai nữ chính nổi bật là chữ Trần Hi được viết rất bay

bồng.

Phía dưới còn có tên Đường U Lạc - nữ chính đóng vai hoàng hậu Thượng Quan Lãm. Cuối thư có vài lời nhắn gửi của cô ấy: *“Xin lỗi vì đã làm phiền anh, liên quan đến nhân vật trong kịch bản, tôi muốn đề cử hai người này, dù biết rằng nhất định sẽ gây ảnh hưởng tới giai đoạn hậu kỳ nhưng tôi tin tưởng hai người đó sẽ hoàn thành vai diễn một cách xuất sắc. Đây chỉ là ý kiến cá nhân, dù như thế nào thì tôi cũng tin tưởng vào sự sắp xếp của anh và sẽ ủng hộ, Tỏa Thanh Thu.”*

Tô Cẩm hồi âm lại: *“Tôi sẽ cân nhắc thêm. *mỉm cười* ”*

Một lúc lâu sau máy tính cũng không có thêm thông báo mới, Tô Cẩm đóng email lại rồi lên mạng tìm thông tin về Trần Hi. Ngay đầu trang web xuất hiện một số thông tin chính thức mới nhất, Tô Cẩm nhìn kỹ đoạn hỏi đáp về cô ở cuối cùng.

Hỏi: *“Mẫu người đàn ông cô thích là gì?”*

Trả lời: *(suy nghĩ một lúc) “Một người nghiêm túc.”*

Hỏi: *“Chỉ đơn giản thế thôi à, trong giới giải trí có người nào phù hợp không? Cô có thể nói tên một người không?”*

Trả lời: *(Cười) “Rất nhiều người phù hợp.”*

Hỏi: *“Tôi cũng đoán cô sẽ trả lời như thế, vậy còn về sự nghiệp diễn xuất thì sao, cô đã có kế hoạch gì cho tương lai chưa? Cô muốn hợp tác với ai nhất?”*

Trả lời: *(Nở nụ cười xinh đẹp) “Tôi chưa có dự định gì, nhưng trong quá trình hành hạ người ta này, về chuyện hợp tác, tôi thấy ai cũng đều ưu tú cả nên chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Đối với tôi, mỗi lần hợp tác với người khác đều là một lần được học hỏi thêm nhiều điều.”*

Hỏi: “Nếu như cô được hợp tác với Tô Cẩm thì sao?”

Trả lời: “Nếu có một ngày như thế thật, tôi chắc chắn sẽ tham lam muốn được hợp tác thêm vài lần nữa, tôi nghĩ rất nhiều người cũng có mong muốn giống mình.”

Hỏi: “Ha ha, câu hỏi cuối cùng, cô có thấy mình giống nhân vật trong *Giang Sơn Phủ Bụi* đều từng thích ai đó chưa? Thực tế thì cô sẽ trực tiếp thể hiện ra ngoài hay chỉ thích thầm thôi?”

Trả lời: (suy nghĩ một lúc lâu) “Tôi cũng không biết như vậy có được tính là thích không? Nếu như đúng là thích thì bây giờ tôi đang thích đơn phương, như vậy chắc chắn tôi là loại sẽ không thể hiện ra ngoài.”

Tô Cẩm đóng laptop lại rồi nói với Mạnh Thành Đức: “Không cần tuyển diễn viên đâu, đợi thêm hai ngày nữa chính thức công bố với bên ngoài, trước tiên cứ chụp xong poster đã rồi bàn bạc tiếp.”

Mạnh Thành Đức nhìn anh với vẻ khó tin: “Không phải là chưa chọn xong diễn viên à?”

Đôi mắt Tô Cẩm đen như mực, anh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em chọn được rồi.”

Chương 12

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Đoạn quảng cáo tiếp theo khó hơn đoạn trước nhiều, ngay cả khâu chuẩn bị cũng phải làm thật kỹ càng. Đỗ Hân giúp cô lo liệu trang phục, Tiểu Lâm và Tiểu Cổ vừa được khôi phục công việc cũng đang lo trước lo sau, chỉ có mình Trần Hi nhàn chán ngồi trong xe đọc kịch bản. Cửa sổ xe phát ra tiếng động, Trần Hi nhìn ra ngoài, đột nhiên giật thót rồi vội vàng mở cửa xe.

Tô Cẩm mặc vest màu đen đứng bên ngoài, dáng người thon dài càng khiến anh trở nên quyến rũ. Anh bước lên xe, ngồi xuống đối diện cô, nói qua một chút với cô về kịch bản, thi thoảng Trần Hi sẽ gật đầu đáp lại.

“Cô quen biết Tòa Thanh Thu à?”

Trần Hi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, sau đó gật đầu: “Quen ạ, có thể coi như bạn bè.”

Tô Cẩm trực tiếp hỏi: “Cô ấy có nói rằng sẽ để cô diễn vai Vân Yên trong Mộng Trang Chu không?”

“Chuyện này em biết, hôm qua cô ấy đã nói lại với em, nhưng em vẫn cảm thấy tiền bối Tô cần suy nghĩ chuyện này kỹ càng, chọn em hẳn là một lựa chọn mạo hiểm đấy.”

Tô Cẩm không để ý lắm: “Cô sợ scandal sẽ gây ảnh hưởng à? Tôi không quan tâm những chuyện đó, kỹ năng diễn xuất của cô rất tốt, trước đây tôi

vẫn luôn cân nhắc về diễn xuất của cô, Tỏa Thanh Thu chỉ khiến tôi quyết đoán hơn thôi.”

Trần Hi không hề lo lắng về scandal, không biết cô đã quảng chuyện của Nghiêm Hoài An ra xó xỉnh nào rồi, cô chỉ lo lắng liên tục có scandal sẽ gây hiệu quả ngược lại. Hiện tại những lời xúc phạm cô đã ảnh hưởng tới công ty, e rằng không cẩn thận sẽ ảnh hưởng tới cả Tô Cẩm, đó mới là điều khiến cô chết không có chỗ chôn. Tuy nhiên, sau khi nghe anh nói, tất cả lo lắng trong lòng Trần Hi biến mất trong chớp mắt: “Anh nói thế khiến em rất vui, em cũng khá thích nhân vật này.”

Tô Cẩm gạt đầu, lúc mở cửa bước xuống xe, anh nói với cô một câu không mặn không nhạt: “Chuyện hôm đó cô xử lý rất tốt, nếu như lần hợp tác này cô nắm bắt thành công thì tin đồn bây giờ chẳng đáng là gì cả.”

Cửa xe đóng lại, Trần Hi chán nản ôm mặt, “chuyện đó” mà Tô Cẩm nhắc đến chắc chắn là chuyện trong phòng bao, đây có thể tính là trong phút nguy hiểm vót vát được chút hình tượng không?

Không biết tâm trạng mọi người thế nào mà tiến độ quay phần sau của MV tăng lên nhanh chóng như hack vậy. Tiến hành từng bước từng bước khiến cho cả Trần Hi cũng nóng lòng mong muốn hoàn thành từng cảnh một.

Đạo diễn khen ngợi cô không ngớt, còn nói mình chưa từng gặp diễn viên nữ nào giống như cô, chỉ mong quay với Tô Cẩm nhanh cho xong để rời đi.

Cô bối rối muốn bộc lộ rằng mình không phải người như thế, xua tay giải thích: “Em không phải người như vậy đâu đạo diễn.”

Đạo diễn bị tinh thần không rung động trước sắc đẹp của cô thuyết phục, cảm động nói: “Tôi biết, cho nên cô mới có thể lờ cậu ấy đi, còn nữ diễn viên bây giờ ấy hả, rất hiếm người có thể coi nhẹ nhan sắc như cô.”

Trong chớp mắt xoay người, ông ta còn bộc lộ vẻ thương tiếc, bất bình thay cho cô: “Không hiểu nổi thời đại này ra sao, diễn viên tốt bị người ta đưa tin đồn thành như này, còn những người trên đỉnh cao chót vót kia lại suốt ngày ôm trai trẻ vui cười, hừ, đúng là nông cạn.”

Trần Hi cũng bó tay, rõ ràng cô đã cố gắng biểu đạt rằng mình không phải loại người chỉ mong quay xong để đi, rõ ràng cô rất muốn được quay nhiều cảnh của cả hai người mà, đạo diễn, anh thực sự hiểu nhầm em rồi...
/(T o T)/~~

Trần Hi đành bất đắc dĩ xoay người lại, ngón tay lướt qua quần áo của người khác, cô vội lùi về phía sau một bước, trong nháy mắt cảm giác như núi lở...

“Tôi cũng tin cô không phải người như vậy, tuy nhiên đáng tiếc thật, không đến vài ngày nữa cô lại phải thấy tôi rồi.”

Tô Cẩm đứng ngay sau lưng cô, anh đang khoanh tay lại mỉm cười. Không biết anh đứng đó bao lâu rồi, việc quay MV hoàn thành sớm nên hình như tâm trạng anh rất tốt, còn nổi hứng trên cô.

Anh đưa cho cô một tập giấy, trên đó đề ba chữ to đùng “Mộng Trang Chu” rồi nói: “Mấy ngày nữa sẽ tiến hành nghi thức khai máy, về phía lịch trình sẽ có người thông báo cho người đại diện của cô, đây là kịch bản, cô về xem trước đi.”

Trần Hi vội vàng nhận lấy, xấu hổ cười với anh. Sau khi lật xem một lượt, cô vẫn cảm thấy cần thể hiện rằng thật ra mình cực kì có quyết tâm muốn làm việc với anh, bèn ngẩng đầu nói: “Thực ra quay xong nhanh như vậy cũng không phải là ý định của em.”

Tô Cẩm nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu rõ ý của cô lắm.

“Ý của em là, thật ra em là một người nông cạn.”

Trần Hi: Giọng của người nào thế, ai vừa nói vậy?

Tô Cẩm: “...”

Trần Hi: “Không phải... Ý của em không phải thế.”

Không biết Tô Cẩm hiểu câu nói của cô theo hướng nào, một lúc sau anh gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Cô đừng lo, bộ phim lần này có rất nhiều diễn viên nam, tôi đều chọn lựa khá cẩn thận, hẳn là sẽ hợp khẩu vị của cô. Nếu không có chuyện gì xảy ra, dù cô có nhìn nhiều hơn một chút, tôi nghĩ họ cũng không để ý đâu.”

Trần Hi: “...”

Cầu ông trời cho một tia sét xuống đánh chết cô đi...

Liên tiếp bị đả kích khiến Trần Hi nội thương nghiêm trọng, cô ôm ngực chậm rì rì bước lên xe. Trong xe chỉ có Tiểu Lâm và Tiểu Cổ, hai người ngồi đối diện cúi mũi vào điện thoại di động xem những tin đồn mới nhất trong giới, cô yếu ớt lại gần hóng hớt.

Trên màn hình hiển thị những hình ảnh mới nhất của Tần Kha ở nước ngoài, thân hình nóng bỏng, gương mặt thuộc loại hoàn mỹ, từng tấm ảnh đều gợi cảm đến nỗi khiến người khác phải xị máu. Tiểu Lâm cảm thán: “Không hổ danh là người bên cạnh Tô Cẩm, không cần kín đáo chút nào. Nhìn dáng vẻ này đi, nếu em là đàn ông, có chết cũng muốn xông đến sờ hai cái.”

Tiểu Cổ nghe xong thì cảm thấy không vui, ôm điện thoại vào trong ngực xem như bảo bối, nói: “Thật thô tục, phụ nữ chỉ dùng để sờ à? Rõ ràng là để liếm màn hình.”

Nói xong anh ta không thèm để ý tay mình đã chạm vào màn hình, cứ thế mà liếm.

“Eo ơi.” Tiểu Lâm và Trần Hi đồng thời thể hiện sự ghét bỏ.

Trái tim Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đều bị dọa hết hồn, hai người quay đầu lại nhìn về phía người không biết đã vào xe từ lúc nào - Trần Hi.

“Chị Hi, chị là âm hồn à?”

Tiểu Lâm vuốt ngực tự hỏi.

Tiểu Cổ tắt điện thoại đi, cảm vô lăng chuẩn bị xuất phát.

“Nhanh lên, chị ghét đám người sống các cô cậu đến chết rồi.” Trần Hi ngồi phía sau nói một cách khó chịu.

“Sao hai người không thể khen hình của chị như thế? Tuy rằng không có gì đặc biệt, nhưng dù gì chị cũng là con gái. Chị thật sự là kiêu khiến người ta vừa nhìn ảnh sẽ ghét à?”

Tiểu Cổ bày ra vẻ mặt chắc chắn mà lắc đầu, anh ta nói: “Không phải thế đâu, chị Trần Hi rất nổi bật, thực sự rất nổi bật luôn ý, nghe nói danh tiếng của chị còn áp đảo những ngôi sao hạng A rồi.”

Trần Hi nhìn anh ta với vẻ mong đợi, chờ anh ta nói tiếp: “Ngay cả mẹ em là người không xem TV cũng biết đến tên chị, còn hỏi em về chị.”

Tiểu Lâm tò mò hỏi: “Hỏi gì thế?”

Tiểu Cổ thuật lại theo chất giọng vùng Đông Bắc của mẹ mình: “Tiểu Cổ à, con làm trong giới giải trí đúng không? Con xin chữ kí của Trần Hi cho mẹ được không? Ôi trời, không biết cô gái này tiếp tục sống kiêu gì, bị

người ta đá thì thôi, còn dám quay phim với Tô Cẩm của mẹ, đúng là không muốn sống nữa! Tuy nhiên mẹ vẫn khâm phục cô gái này, đến mức độ này vẫn còn xuất hiện trên TV, ghê gớm thật. Con đi xin cho mẹ một bản chữ kí để treo trên đầu giường, đảm bảo yêu ma quỷ quái gì cũng không dám lại gần...”

Một tiếng “Bốp” vang lên, mặt Tiểu Cổ đập xuống vô lăng phía trước, Trần Hi thu tay lại, vừa day trán đang giật giật liên hồi vừa hít một hơi thật sâu. Tiểu Lâm nhin cười an ủi cô: “Chị Trần Hi, đây là chuyện tốt đấy, trong giới giải trí, tất cả mọi người đều mong được nổi tiếng như vậy. Được rồi, nếu không chị cũng cho em xin một bản chữ kí đi, gần đây em hay bị mất ngủ... chị...”

Trần Hi giơ tay lên diễn tả động tác cắt cổ, Tiểu Lâm quay đầu đi, cầm nín.

Một lúc sau Đỗ Hân lên xe, ôm một đồng đồ lộn xộn vút ra đằng sau, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt ám ức của Trần Hi, cất tiếng hỏi cô: “Trần Hi, nói cho chị Hân biết, có phải gần đây em thấy đói khát không chịu nổi không?”

“Phụt!” Tiểu Cổ và Tiểu Lâm tự động cúi gập người về phía trước.

Trần Hi nhìn cô ấy với vẻ mặt khó hiểu.

Đỗ Hân vượt cầm đánh giá cô: “Chị vừa gặp Mạnh Thành Đức, anh ta bảo... anh ta thấy em đang trêu trọc Tô Cẩm.”

“Phụt!” Tiểu Cổ lẫn Tiểu Lâm cười gập bụng lần hai.

Trần Hi: “...”

Đỗ Hân nói: “Anh ta bảo, giữa ban ngày ban mặt mà em lại đi nói với Tô Cẩm rằng mình là người nông cạn, thích ngắm trai đẹp. Anh ta còn nói,

bản thân làm người đại diện của Tô Cẩm lâu như thế mà chưa từng gặp được ai như em.”

Trần Hi: “...”

Đỗ Hân vỗ vai ai ủi cô, còn khuyên bảo: “Đã nói với em từ trước rồi, chuyện như thế này phải nói cho chị biết, có kiểu đàn ông nào mà không tìm được chứ. Chỉ cần em thật sự muốn, tối nay chị sẽ đưa tới cho em, còn nếu em cứ tiếp tục như vậy, Tô Cẩm sẽ tố cáo em tội gây rối đây. Chị cũng chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Nói xong Đỗ Hân thở dài một hơi, giọng điệu thể hiện rõ thái độ không đồng ý với thủ đoạn dung tục của cô, đồng thời còn lên án da mặt cô dày.

Trần Hi: “...”

Tiểu Lâm nói: “Chị Hi này, Nghiêm Hoài An mới rời đi chưa được bao lâu mà chị đã không nhịn được rồi à, nếu tiếp tục như thế thì không được. Không thì thế này đi, tụi em giúp chị tìm bạn trai được không, có thể giảm bớt khả năng chị ra tay với nam thân của tụi em.”

Trần Hi thẳng thắn hỏi: “... Mọi người còn bồi thêm câu nào nữa thì có tin bây giờ em lập tức đi cưỡng bức Tô Cẩm không?”

Tiểu Cổ, Tiểu Lâm và Đỗ Hân: “...”

Ngoài cửa sổ bỗng dung vang lên tiếng gõ nhẹ, bốn người cứng đờ nhìn ra phía cửa sổ.

Tiểu Cổ, Tiểu Lâm và Đỗ Hân đồng thời đập đầu ba cái.

Trần Hi: Tại sao tôi còn chưa chết, sao tôi không chết đi cho xong?

Trong lòng Trần Hi sôi sùng sục nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, cô nhìn thấy nam chính trong câu chuyện đang đứng thẳng tắp ngoài cửa sổ, nở nụ cười tiêu chuẩn 30 độ, mở cửa sổ xe, thản nhiên nói với Tô Cẩm: “Chào tiền bối Tô, trùng hợp thật.”

Tô Cẩm: “Không trùng hợp, tôi đặc biệt đến tìm cô đây, có điều hình như cô Trần có thành kiến với tôi à?”

Ba người Tiểu Lâm, Tiểu Cổ và Đỗ Hân khom lưng vùi đầu thật sâu vào hai gối.

Trong lòng Trần Hi như lửa đốt, ngoài mặt nói: “Sao có thể thế được, chắc hẳn là tiền bối Tô hiểu nhầm rồi.” Thật sự là hiểu lầm rất lớn đó! (T o T)

Dương nhiên Tô Cẩm nghe được tiếng hét của Trần Hi, cũng may nội tâm của anh cực kì mạnh mẽ, giả vờ như không nghe thấy.

Tim gan phèo phổi của Trần Hi rồi tung lên, cô chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi thật tốt thôi.

Tô Cẩm vươn tay về phía cô, Trần Hi nhìn trái nhìn phải tỏ vẻ không hiểu.

“Điện thoại của cô.”

Trần Hi vội vàng sờ bên hông, Tô Cẩm đứng ngoài nhìn đồng hồ rồi lại nói: “Cái riêng tư ấy.”

Đỗ Hân ở bên cạnh rón rén lấy một chiếc túi, Trần Hi lục lọi rồi rút ra đưa cho anh.

Tô Cẩm hỏi: “Mật khẩu?”

Trần Hi vô thức đáp: “1013.”

Tô Cẩm nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, lúc mở khóa màn hình ra còn nhìn cô với ánh mắt kì lạ hơn, Trần Hi vẫn đang trong trạng thái vô thức.

Sau một hồi bầm bầm, Tô Cẩm nói với cô: “Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, có chuyện gì gấp thì liên hệ với số này.”

Trần Hi gật đầu nhận lấy điện thoại, điện thoại di động? Điện thoại di động!!!??? Điện thoại di động của cô ấy hả???!!!

Cuối cùng Tô Cẩm thoải mái hỏi cô một câu: “Cô thích con trai nhỏ tuổi à? Khẩu vị của cô đúng là khác thường.”

Trần Hi: “...” Tại sao tôi không chết rồi quên mọi thứ đi thế?

Tô Cẩm đi xa rồi, Tiểu Cổ, Tiểu Lâm và Đỗ Hân đồng loạt ngẩng đầu lên. Đỗ Hân hỏi: “Cái gì thế? Em thích trai trẻ lắm à?”

Trần Hi nói: “Chị Hân, mọi người vứt xác em đến chốn hoang vu nào đi, em không muốn sống nữa.”

Tiểu Cổ đáp: “Chuyện này chẳng phải cầu còn không được à? Số điện thoại cá nhân cũng trong tay chị rồi, cưỡng bức gì gì đấy không còn là giấc mơ nữa, chị còn chết làm gì?”

Chỉ có mình Tiểu Lâm yên lặng nhìn cô, thông cảm gật đầu, đồng thời cố nhịn cười run rẩy vỗ vai an ủi: “Chị Hi, cứ yên tâm đi.”

Trần Hi nhìn vào dãy số trên màn hình điện thoại, đáy lòng trào dâng hàng loạt đợt sóng.

1013 là sinh nhật Tô Cẩm. Màn hình điện thoại di động của cô là ảnh chụp Tô Cẩm thời mới ra mắt, non nớt, ngây ngô mặc áo sơ mi, anh nở nụ cười tỏa nắng hơn cả ánh mặt trời.

Cô lướt xem danh bạ điện thoại, một dãy số đã có trong đầu từ lâu xuất hiện trước mắt cô.

Chương 13

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Lúc này Trần Hi có thể hiểu được rất nhiều điều về các fans, poster đầy phòng, mở miệng là nhắc đến tên idol, ngày thì mơ tưởng hảo huyền, tối lại mộng xuân, không thiết ăn uống, giống như bị trúng độc không có thể nào cứu vãn.

So với những người hâm mộ điên cuồng như thế, Trần Hi cảm giác mình vẫn còn thua kém nhiều. Thời đại 4.0 rồi, cô đã thay rất nhiều điện thoại, cái nào cũng đặt mật khẩu là 1013, màn hình nào cũng đều là cùng một người, lâu dần thành thói quen, dường như việc này không liên quan đến thích nữa mà trở thành chuyện đương nhiên vậy.

Đỗ Hân cầm điện thoại của cô, nhìn hình nền rồi tám tặc nói: “Trần Hi à, thật không ngờ đây, em là fan Tô Cẩm à? Giấu kĩ thật, thảo nào chị giới thiệu người khác mà em cũng không thèm để ý. Một khi đã dính độc của Tô Cẩm, làm sao có người khác lọt vào mắt em được chứ.”

Tiểu Cổ đang lái xe lo lắng nói: “Chị Trần Hi này, thích thì có thể thích, thế nhưng đừng tiến thêm bước nào nữa. Tô Cẩm cũng thế mà Tần Kha cũng vậy, đứng trên trời luôn cảm thấy ngứa mắt những người dưới đất. Chị học theo chúng em đây này, liếm mấy bức ảnh là được rồi, còn việc tiến xa hơn, chị vẫn nên thông suốt thì hơn, nếu xuất hiện chủ đề nữ hoàng dùng quy tắc ngầm với nam thần để leo cao, ôi, em thật sự lo lắng cho sự nghiệp diễn xuất của anh ấy sau này.”

Trần Hi: “...”

Thân là một trợ lý, có phải cậu ta lo lắng nhằm chỗ rồi không?

Mấy ngày sau khi quay xong MV, Trần Hi lại trở về làm một kẻ nhàn rỗi, ngày nào cũng ở nhà không có việc gì làm. Vì muốn hàn gắn lại trái tim tan nát của cô mà Đỗ Hân chạy Đông chạy Tây để tìm việc cho cô. Khi Tiểu Lâm gọi điện đến, Trần Hi hỏi theo phản xạ: “Dẫn môi à?”

Nói xong cả hai bên đều im như chết.

Vì cô mà Đỗ Hân mà vội trước vội sau, còn kẻ đầu sỏ Trần Hi lại nằm ở nhà ăn uống thoải mái, chờ tin tức từ phía Tô Cẩm.

Không tới hai ngày thì chờ được Đỗ Hân xông vào cửa lớn nhà cô với vẻ mặt như thấy người ngoài hành tinh xâm lược.

Vào cửa, cởi giày, Đỗ Hân làm một lèo phi thẳng đến trước TV rồi bật lên.

Trên TV đang chiếu tin tức buổi sáng, mà tin chiếm toàn bộ chuyên mục giải trí hôm nay chính là việc công ty Tô Cẩm công bố dàn diễn viên chính của Mộng Trang Chu.

Nữ phát thanh viên trên TV đang khua tay khua chân hùng hổ nói: “Tin tức nổi bật nhất hôm nay là về sự kiện khai máy bộ phim Mộng Trang Chu sắp tới, tuy phim chưa chính thức quay nhưng đã được biết đến rộng rãi, hoàn toàn thành công gây ra một cơn bão trong giới giải trí hôm nay. Công ty XX bày tỏ, từ việc theo dõi sản xuất đến tuyển vai diễn, tất cả đều do tự tay Tô Cẩm sắp xếp, ngay chính anh cũng sẽ đảm nhiệm vai nam chính có thể làm mọi người kích động. Mà hai nữ chính trong Mộng Trang Chu - một phi tần được sủng ái và một vị hoàng hậu bị châm biếm càng được mong đợi hơn hết, ai có thể hợp tác với Tô Cẩm và trở thành điểm sáng nhất bộ phim? Tuy nhiên mọi người không phải đoán già đoán non nữa, sáng sớm nay người đại diện của Tô Cẩm đã trực tiếp công bố tên hai nữ nhân vật chính. Tôi tin rằng mọi người đều không còn xa lạ với hai cái tên

này, một người là nữ diễn viên thanh thuần Đường U Lạc gần đây đang nổi lên như cá gặp nước, người còn lại chính là diễn viên đang hợp tác quay MV với Tô nam thần - Trần Hi. Hầy, mọi người đừng kích động, nghe đến đây tôi tin rằng mọi người đều có rất nhiều thắc mắc, rốt cuộc thì Trần Hi là thần thánh đến từ phương nào, sao cô ấy đứng ở đầu sóng ngọn gió mà lại có thể lọt vào mắt Tô Cẩm của chúng ta, xin đừng vội, hãy cùng nhau đi tìm qua chặng đường của cô ấy nào.”

Nữ phát thanh viên nhanh chóng sắp xếp một bài diễn thuyết khác, sau đó khoa trương đưa ra đủ các tin tức, trong đó còn không quên xen kẽ tin về những vụ tai tiếng, các loại ảnh chụp, nói vô cùng sinh động, ngay cả Trần Hi cũng chậm rãi ngồi xuống thưởng thức.

Đang xem đến đoạn đặc sắc, màn hình TV bỗng tối sầm lại, Đỗ Hân hét một tiếng chói tai, còn kèm theo giọng cười không phải của người: “Được đây Trần Hi, chị biết em không phải người thường mà, thế nào lại tóm được cả Tô Cẩm vậy? Chị quả thật không thể tin nổi, nhanh lên, nói chị nghe nguyên nhân đi?”

Đỗ Hân ngồi bên cạnh nhìn cô với vẻ mặt chờ mong, Trần Hi ngượng ngùng đáp: “Chị cảm thấy em không giống có người chống lưng à?”

Đỗ Hân khinh bỉ nói: “Em nói chuyện tử tế đi, ai cho phép đùa cợt. Có người chống lưng mà còn lăn lộn như em thì chị cũng hồ đồ rồi.”

Trần Hi ra oai: “Sự thật chính là như thế, Tô Cẩm nghĩ em có kỹ năng, NG ít, cũng không quấy rầy anh ấy, quan trọng nhất là ngực không to. Vì vậy anh ấy thương xót ném cho em vai diễn này, muốn quay xong nhanh còn kiếm được tiền.”

Đỗ Hân bày ra vẻ mặt không cảm xúc nhìn cô, Trần Hi hỏi: “Chị nghĩ lí do này đủ chưa?”

Đỗ Hân vỗ mạnh vào vai cô một phát, nói: “Em tự biết mình như vậy làm chị rất cảm động, không sao cả, ngực không to không phải là lỗi của em, chúng ta cố gắng ngày đêm nhất định có thể khiến cậu ấy nhìn em với ánh mắt khác xưa.” Cô ấy liếc trái liếc phải, hỏi cô: “Được rồi, em xem kịch bản chưa? Có cần chị chuẩn bị cho không?”

Trần Hi: “...”

Vấn đề không nằm ở chỗ ngực nhỏ hay to được không?

Trần Hi nhìn xung quanh, cô thấy hơi bất tiện khi nói cho cô ấy biết việc Tô Cẩm đi tìm mình nên vội bày ra dáng vẻ vô tội: “Chị cũng vừa mới biết tin thì làm sao em biết trước được, chị chuẩn bị cho em nhé.”

Đỗ Hân phân khích muốn tìm kiếm, cô ấy chạy như một làn khói đi chuẩn bị kịch bản.

Trần Hi lặng lẽ rút quyển kịch bản từ dưới mông ra, xót xa nói: “Dám làm không dám chịu, thế mới trở thành anh hùng thật sự được.”

Nhóm Đỗ Hân nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ cho Trần Hi, thời gian này Trần Hi đang không có chuyện gì làm nên cô thường xuyên lên mạng. Vừa lên đã biết mình bị bôi đen thành than rồi, thậm chí còn đen hơn người Châu Phi. Mộng Trang Chu chưa bắt đầu quay mà người phản đối cô đã có thể quần n vòng quanh trái đất. Cô vừa ăn kẹo mút vừa xem những bài đăng, à, ngoại trừ tiện nhân, dùng quy tắc ngầm và bán thân, có người đã dùng tới những từ ngữ như bitch (1) để mắng và nói cô xứng đáng bị ăn đòn. Từ điển Trung Quốc đúng là cao thâm, có những từ cô chưa từng nghe thấy bao giờ, còn phải tìm hiểu mới biết được ý nghĩa của lời mắng chửi đó. Sau khi xem xong, cô đã suy nghĩ rất kỹ nhưng vẫn thấy kiến thức của mình không đạt tiêu chuẩn, bèn tắt máy tính đi tra từ điển.

(1) Bitch: Con đĩ, con chó cái, con mụ lăng lơ dâm đẳng,...

Vừa mở từ điển ra thì đúng lúc điện thoại vang lên thông báo. Cô nhìn cái tên hiển thị trên điện thoại, bình tĩnh ấn nút nghe, đặt nó lên trên bàn.

Bên trong điện thoại truyền đến những từ ngữ thô tục, còn thô tục và khó hiểu hơn những gì cô đọc được trên máy tính: "... Tớ nói cho cậu biết nhé Trần Hi, nếu cậu còn tiếp tục như thế, tớ sẽ khinh bỉ cậu đấy."

Thi Dĩ chửi xong còn thở hồn hển nói nốt câu.

Trần Hi cầm điện thoại lên trả lời: "Những chuyện như này thì nên nghỉ thoáng một chút, các fan chính là như vậy, dù thích hay không đều bộc lộ rất rõ ràng, bọn họ vô tội, cậu bình tĩnh một chút."

"Tớ bình tĩnh, được được được, vậy cậu cũng bình tĩnh gọi điện cho bố cậu đi, bố cậu cũng nói với tớ, nếu chuyện này còn tiếp tục thì cậu đừng lặn lội nữa, trở về nhà làm cô chủ ngay."

"... Tớ cam đoan với cậu, nếu quay xong bộ phim này mọi thứ vẫn tối tăm như thế, tớ sẽ trở về lấy chồng."

Có lời cam đoan này của Trần Hi, Thi Dĩ thấy yên tâm hơn, trực tiếp lên tiếng: "Thế cậu mau quay xong đi, tớ đến thu dọn đồ đạc cho cậu, bố cậu đã chuẩn bị đủ ảnh của các đối tượng kiệt xuất rồi, cậu về từ từ mà chọn, vậy nhé, tớ cúp máy đây."

Trần Hi: "..."

Có cần phải khẳng định như thế không, ai nói bị bôi đen sẽ không tẩy trắng được chứ, nông cạn quá!

Vừa tắt điện thoại xong, lập tức có một tiếng chuông khác vang lên, Trần Hi nhẹ nhàng cầm lấy, hai mắt lập tức mở to gấp ba, cô nghe máy, ba phần dĩa dàng hai phần mê mẩn, bốn phần e thẹn một phần tươi tắn.

“Cô lên mạng chưa?” Đầu bên kia điện thoại chính là Tô Cẩm, anh hỏi một câu không đầu đuôi, Trần Hi thấp thỏm vâng một tiếng, anh lại nói: “Tôi gửi lịch trình quay phim tới rồi, có một vài trang phục dự kiến, cô xem trước đi, có vấn đề gì thì gọi cho tôi.”

Trần Hi: “À...”

Cuộc gọi kéo dài chưa tới một phút, cô tiếc nuối “ôi” một tiếng, tắt từ điển đi mở máy tính.

Xem qua một lúc, cô cũng cảm thấy không có vấn đề gì, lập tức gửi tin nhắn cho anh. Một lát sau Tô Cẩm online rồi gửi video cho cô.

Trần Hi mở ra xem, đó là MV đã được chỉnh sửa xong, phối hợp với bài hát có tiết tấu nhanh của Mẫn Triết, cảnh tình cảm đúng là rất bất ngờ. Đương nhiên cô chỉ xem Tô Cẩm thôi, còn cô đã đóng quảng cáo quá quen rồi.

Tô Cẩm lại nhắn thêm một tin ở dưới: *“Đã chỉnh sửa xong rồi, định thứ sáu tuần này công bố.”*

Trần Hi: “À, vâng.”

Tô Cẩm: *“Không hỏi vì sao à?”*

Trần Hi: “○○○... Vì sao ạ?”

Tô Cẩm: *“Bên quảng cáo bàn bạc, họ muốn ra mắt cùng ngày với MV ca nhạc mới của Nghiêm Hoài An để xem rốt cuộc cô có thể bị người ta bôi đen đến mức nào.”*

Trần Hi: “...”

Rốt cuộc là ai trêu trọc ai?

Một lúc lâu sau, Tô Cẩm nhấn thêm một câu nữa: “*Tôi cũng rất muốn biết.*”

Trần Hi: “...”

Tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình mà thôi.

Chương 14

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

MV ra mắt vào một ngày đẹp trời và tràn đầy sức sống.

Trần Hi ngồi trên xe tới tổ làm phim Mộng Trang Chu. Trong xe, Đỗ Hân đưa cho cô một chiếc máy tính bảng, trên màn hình là bảng xếp hạng bài hát ngày hôm nay.

Không bắt ngờ lắm khi bài hát của Mẫn Triết đứng thứ nhất, xếp hạng thứ hai là Nghiêm Hoài An với chênh lệch hơn ba nghìn điểm. Tâm trạng Trần Hi nở hoa. Đỗ Hân lại đưa một tờ báo, MV của cô và Tô Cẩm chiếm phần lớn tiêu đề, gấp ba lần mặt báo so với Nghiêm Hoài An. Tuy nhiên, đó chưa phải điều quan trọng nhất, Trần Hi nhìn hàng chữ dưới ảnh mà xót xa đến nỗi dạ dày cũng thấy đau.

Trên đó là poster cô cầm một thỏi son nhìn vào trong gương, bên cạnh là Tô Cẩm đang kinh ngạc kết hợp với dòng chữ bên dưới: *“Chỉ cần sử dụng thỏi son thần kì này, việc ôm nam thần không còn là ước mơ.”*

Trong ảnh, cô còn mờ nhạt hơn cả thỏi son.

Đỗ Hân ngồi cạnh còn thêm mắm dặm muối: “Sáng sớm nay bên quảng cáo gọi điện cho chị nói ông chủ của bọn họ vô cùng xúc động, muốn kí kết hợp đồng trong vòng năm năm tới với em, còn nói giá cả không thành vấn đề, tất cả đều có thể thương lượng, em biết tại sao không?”

Trần Hi: “...”

Đỗ Hân lại mở trang web hăng son môi ra, chỉ vào đó, nói: “Em thấy không, doanh thu đang từ 60% tăng một phát lên 106%, thành tích này có thể so được với web vàng đấy.”

Trần Hi: “...”

“Phụt, chị Hân à, chị đừng kích động nữa.” Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đều cười đến nỗi không thở được.

Tiểu Lâm nói: “Cứ theo đà này, chắc chắn chị Hi sẽ nổi tiếng toàn cầu.”

Tiểu Cổ nói: “Hôm qua mẹ em lại gọi điện thoại cho em, chị Hi, chị có muốn ký cho em một bản không?”

Trần Hi: “... Im miệng.”

Dưới cái nhìn của ba người, Trần Hi cầm máy tính bảng xem MV và đọc bình luận, không cần đoán cũng biết đó là những câu mắng chửi thô tục mà cô không hiểu được và những lời ca ngợi Tô Cẩm của các fan.

Cô lặng lẽ mở MV của Nghiêm Hoài An ra, Đỗ Hân ở bên cạnh “Hừ” một tiếng, cô cũng không để ý, chỉ tập trung xem.

Thành thật mà nói, MV của Nghiêm Hoài An quay không tệ, Thẩm Diễm dáng đẹp ngực to, xem thôi đã thích rồi, ở giữa còn xen kẽ mấy cảnh tình tứ kịch liệt, quả thực khiến người khác không kiềm chế được.

Đỗ Hân lại “Hừ” lần nữa, Trần Hi vẫn mặc kệ, kéo xuống đọc bình luận.

Mặt cô đen lại, vì sao dưới MV của người khác vẫn có người chửi cô?

Đỗ Hân giành lại chiếc máy tính bảng, thích thú nói với cô: “Càng nhìn càng tổn thương, lần này em phải đóng phim thật tốt cho chị, nếu vẫn tiếp tục tụt dốc, chị sẽ tổng cổ em đi đóng phim cấp ba.”

Trần Hi đáp: “Ngực em bé.”

Đỗ Hân: “Thêm chút silicon nữa là được, chị có thể giải quyết giúp em.”

Trần Hi: “...”

Để tránh không bị lôi đi đóng phim cấp ba, lần này Trần Hi phải liều mạng một phen.

Vừa đến trường quay là cô lập tức đối mặt với thợ trang điểm và nhà tạo mẫu thời trang.

Đỗ Hân thấy cô nói vài ba câu đã thu xếp xong mọi chuyện thì lập tức dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô.

Trần Hi thấy ánh mắt đó cũng biết cô ấy muốn hỏi gì, thẳng thừng thốt ra một câu: “Nếu em nói bọn họ là người của công ty bố em thì chị có tin không?”

Không chờ Đỗ Hân trả lời, Trần Hi đã nói tiếp: “Em biết chị không tin, cho nên lát nữa chị nhớ đưa tiền thưởng cho họ.”

Đỗ Hân: “...”

Dàn xếp xong chút chuyện lặt vặt, Trần Hi lại trở thành người nhàn rỗi nhất đoàn phim. Cô thấy rất buồn bực, tại sao những diễn viên khác lúc nào cũng trong trạng thái vội vàng cần xử lý nhiều việc vậy nhỉ?

Cô liếc đông liếc tây, trùng hợp nhìn thấy Đường U Lạc đang ngồi ghế xem tài liệu, xung quanh có bốn, năm người trợ lý vội vàng sửa soạn tóc và quần áo cho cô ta, trông còn sang hơn cả nữ hoàng.

Thấy Trần Hi diện quần áo lướt qua trước mặt, miệng cô ta khẽ phát ra tiếng “Hừ” như có như không.

Một tiếng đó không lớn cũng không nhỏ, vừa vắn lọt vào tai Trần Hi.

Sao Trần Hi có thể không hiểu, nhưng tự thấy mình không cần so đo với người khác nên cô mang tâm lý bớt một chuyện thì bớt phiền bước sang phía khác.

Vừa vào đoàn làm phim nên mọi người chưa phát hiện ra điều gì khác thường, tất cả đang chuẩn bị dàn dựng cảnh quay, các diễn viên chính cũng chỉ đến để xem xét một chút thôi, không thực sự giúp đỡ.

Kể ra người bận rộn nhất chính là nam thần nào đó vừa làm đạo diễn vừa làm diễn viên đang đứng giữa sân. Trần Hi thấy Tô Cẩm đứng thảo luận với một người khác, trong lòng cô khẽ cảm khái rằng anh không hề nhàn rỗi.

Nhìn một lúc thì hình như hai người đã bàn bạc xong, một người quay sang, đúng lúc bắt gặp ánh mắt rình mò như kẻ trộm của cô nên quay đầu lại sôi nổi nói vài lời với Tô Cẩm.

Tô Cẩm cũng quay sang nhìn Trần Hi, sau đó hai người cùng nhau bước tới trước mặt cô.

Trần Hi nhìn quanh bốn bề không thấy ai, bèn tự giác thẳng lưng đứng chờ bọn họ.

Người còn lại tới gần cô, vẫy tay chào hỏi: “Trần Hi đấy à, lâu rồi không gặp mà sao cô chẳng thay đổi gì thế, vẫn đáng vẻ lén la lén lút, không làm

nên chuyện đó.”

Trần Hi mếu máo, anh chàng kia là ai thế, ăn nói tích đức tí đi chứ, nam thần còn đang đứng cạnh đây.

Người đó thấy cô vẫn giữ nguyên nụ cười 30 độ, vội vàng sửa lại: “Đừng nói là cô không nhận ra tôi đây nhé, chúng ta đã hợp tác với nhau hai lần rồi.”

Trần Hi nhìn hàm răng đen của anh ta, phản ứng lại: “Đạo diễn Uông, đã lâu không gặp.”

Người này chính là vị đạo diễn có tiếng trong giới, từng quay rất nhiều bộ phim thần tượng và thu được tỉ suất người xem vô cùng khá. Trần Hi có ấn tượng sâu sắc với anh ta vì người có hàm răng đen như thế khiến người khác khó mà quên được.

Đạo diễn Uông có vẻ rất hài lòng về Trần Hi, quay sang khen ngợi cô đủ đường với Tô Cẩm. Cái gì mà kĩ năng diễn xuất tốt không bị cứng, gì mà chuyên nghiệp không kén cá chọn canh. Anh ta nói đủ các ưu điểm, Tô Cẩm cũng đứng yên gật đầu phối hợp.

Sau đó anh ta chuyển sang nói về khuyết điểm: “Trời ạ, chỉ có đúng một khuyết điểm chính là mắt kém, tổ làm phim chúng tôi vốn có rất nhiều trai đẹp, tôi cũng được cho là ưu tú, cuối cùng thì sao, người khác thì cô ấy không chọn lại chọn đúng Nghiêm Hoài An hết sức bình thường. Cậu xem, bây giờ thảm rồi, vừa bị đá lại còn bị bôi đen, đúng là thảm hết sức mà.”

Đạo diễn, hãy cho tôi biết anh lấy tự tin ở đâu ra đi!!!

Trần Hi trông thấy nét mặt Tô Cẩm từ mỉm cười nhẹ nhàng dần dần chuyển sang cười nhả răng, trong lòng hơi hồi hộp, vội nói: “Đạo diễn, mấy chuyện này đều qua rồi ạ.”

Ồ, nói thế cứ có cảm giác mình đang buồn tủi ấy nhỉ?

Quả nhiên đạo diễn Uông không nói nữa, chỉ ném một ánh mắt rằng tôi hiểu.

Tô Cẩm đưa ra câu hỏi, đúng lúc chấm dứt chủ đề này: “Xem kịch bản chưa?”

Nghĩ đến kịch bản còn chưa được mở ra, Trần Hi gật đầu khẳng định, nói một cách chân thành tha thiết: “Em đã đọc rồi, không có vấn đề gì ạ.”

“Thế thì tốt, trước tiên cô chuyển đồ qua khách sạn đi, e rằng phần mở đầu sẽ có khá nhiều cảnh quay của cô đấy.”

Trần Hi đáp: “Được ạ, em sẽ đi chuyển đồ luôn, hai người nói chuyện thông thả.”

Xoay người rời đi, đạo diễn Uông còn rất nhiều lời để nói về cô, từ xa mà cô vẫn nghe được giọng của anh ta: “Cô Trần Hi này ấy hả, đừng thấy cô ấy lười biếng, đến thời điểm quan trọng thì cô ấy như được tăng thêm sức mạnh vậy, cả người đều thay đổi.”

Trần Hi im lặng rơi nước mắt, đạo diễn Uông ơi, đây không gọi là lời khen đâu.

Những cảnh quay đầu tương đối căng thẳng, rất nhiều diễn viên chính đều ở khách sạn gần đây. Trần Hi đi xung quanh một lúc, thấy không có việc gì đành trở về khách sạn đọc báo xem tin tức.

Không biết nhóm ba người Đỗ Hân bận rộn chuyện gì, mãi đến chập tối vẫn không thấy bóng dáng đâu, cô nhàm chán ấn bừa vào một bộ phim để xem.

May mắn thế nào lại chọn đúng bộ phim điện ảnh “Tình Yêu Vô Hình” do chính Tô Cẩm làm đạo diễn. Bộ phim này Trần Hi đã xem đi xem lại rất nhiều lần, lần nào cũng khuất phục dưới tài năng diễn xuất của Tô Cẩm.

Bộ phim này còn một tên gọi khác là “Tình Yêu Không Nhìn Thấy”. Nguyên nhân có cái tên đó là do cốt truyện kể về nữ chính gặp tai nạn xe cộ dẫn đến bị mù. Người đóng vai nữ chính là diễn viên nổi như cồn - Tần Kha, cũng là nữ diễn viên duy nhất mà cư dân mạng cho rằng dù có đứng cạnh Tô Cẩm thì cũng không bị lu mờ. Điểm này thì Trần Hi cực kì hâm mộ cô ta, ít nhất cô ta sẽ không giống cô, còn không nổi bật bằng thời son. o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Trong phim cô ta cũng đóng vai một ngôi sao, vì tai nạn xe mà mất đi đôi mắt, trong khoảng thời gian biến mất đã gặp gỡ bậc thầy về âm nhạc - Tô Cẩm. Tiếp đó là mối tình vương vấn, suốt cả bộ phim, trong mắt Tô Cẩm luôn chỉ có mình Tần Kha, ánh mắt anh dịu dàng đầy tình cảm khiến cho người khác say mê.

Trần Hi từ từ xem đến đoạn cuối, mắt nữ chính được chữa khỏi rồi trở lại giới giải trí lần nữa, còn nam chính cũng bắt đầu cuộc sống khác. Trần Hi biết kết thúc phim, một ngày nào đó nữ chính sẽ nhận được bó hoa dành dành do nam chính tặng kèm tấm bưu thiếp.

Trên đó có nét chữ rất đẹp của nam chính: *“Em xứng đáng nhận được sự yêu mến từ tất cả mọi người.”*

Đoạn cuối là cảnh nam chính dùng ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn nữ chính trên sân khấu, hai người gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời.

Sắp đến đoạn kết, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Trần Hi tưởng là Đỗ Hân, dùng chân trần chạy ra mở cửa.

Sau đó... Cô có thể đóng cửa lại được không?

Cô đang mặc mỗi áo ba lỗ và quần ngắn, ai ngờ Tô Cẩm sẽ đến vào giờ này chứ!

Tô Cẩm cũng rất bất ngờ với tốc độ của cô, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó nói một cách bình tĩnh: “Cô mặc thêm quần áo vào trước đã.”

Trần Hi vội vàng quay lại túm quần áo tìm một chiếc áo khoác choàng vào rồi mở cửa mời anh vào trong.

Tô Cẩm ngồi xuống sofa, chưa kịp mở lời đã thấy cảnh trên TV, kèm theo đó là lời bài hát buồn do anh hát, cảnh phim vô cùng cảm động. Nếu không phải anh đang đứng ngay trước mặt Trần Hi, cô thật sự rất muốn rơi vài giọt nước mắt.

Có điều Tô Cẩm rất phóng khoáng, không để ý bản thân đang xuất hiện trên TV, hỏi: “Muộn rồi vẫn còn xem TV à?”

Trần Hi đáp: “Vâng ạ, ban ngày em ngủ nhiều lắm.”

Thế này có được coi là cô đang làm người ta ghen tị không?

Tô Cẩm gật đầu, báo cho cô thông tin về các sắp xếp của đoàn làm phim, thời gian tạo hình và quay phim. Khi anh nói đến câu cuối cùng, Trần Hi cảm thấy tò mò, không biết liệu anh có đến gặp từng người một để truyền tin thế này không.

Cô thuận miệng hỏi: “Có phải với ai tiền bối Tô cũng phải làm thế này không ạ? Vất vả cho anh quá.”

Tô Cẩm ngẩng đầu ung dung nhìn cô đáp: “Không phải thế, tôi đã thông báo trực tiếp với tất cả mọi người ở trường quay, chỉ có điều cô không có mặt ở đó.”

Trần Hi: "..."

Đương nhiên cô không có mặt, còn ở khách sạn ngủ cả buổi chiều, Tô nam thần đang oán giận mình sao? o(╯□╰)o

Hai người nói thêm vài câu nữa, Tô Cẩm chuẩn bị rời đi, Trần Hi vội vàng đứng lên tiễn.

Không ngờ Tô Cẩm vừa đứng lên lại hỏi cô: "Cô thích nhất cảnh nào trong "Tình Yêu Vô Hình"?"

Trần Hi khá bất ngờ nhưng vẫn trả lời: "Em thích nhất cảnh kết, rất chân thật."

Trần Hi không nói ra một sự thật, cô luôn cảm thấy bộ phim này hay nhất ở chỗ nam chính và nữ chính không xảy ra bất cứ hiểu lầm gì nhưng vẫn không đến được với nhau, nam chính và nữ chính sống ở hai thế giới, không ở bên nhau, đó mới chính là tình yêu đẹp nhất.

Tô Cẩm không phản ứng gì, chỉ mỉm cười đáp lại: "Tôi cũng thích, bởi vì ngày hôm sau, sau khi quay xong cảnh này thì bộ phim đã hoàn thành."

Phụt, sao có cảm giác không giống như tưởng tượng thế nhỉ? Trần Hi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Tô Cẩm đã đi một mạch ra ngoài, nói một câu "Ngủ ngon" với cô rồi đóng cửa.

Để lại Trần Hi đang yên lặng nhìn đoạn quảng cáo bộ phim.

"Tình Yêu Vô Hình" mà Tô Cẩm quay nhận được rất nhiều quà từ các fan, ở buổi công chiếu phim anh có nhắc đến.

Anh gửi lời cảm ơn đến tất cả những người yêu mến mình, cảm ơn họ đã cho anh cơ hội làm đạo diễn, còn nhắc đến biên kịch và nhà đầu tư, anh nói

rất nhiều, còn bảo rằng: “Bài hát này dành cho người đầu tiên yêu mến tôi, cảm ơn bó hoa dành dành và tấm bưu thiếp của cô ấy, nhờ đó tôi mới có thể đi được đến ngày hôm nay.”

Tấm bưu thiếp đó là Thi Dĩ cướp được từ nơi nào đó, cô viết vội lên trên đó một câu. Viết xong mới phát hiện chuyện theo đuổi thần tượng điên cuồng này bình thường cỡ nào. Trần Hi thích nhất cảnh cuối cùng vì đó là sự hiện diện chân thực nhất trong ký ức của cô.

“Anh xứng đáng nhận được sự yêu mến từ tất cả mọi người.”

Ừ, những lời này có thể chứng minh ánh mắt cô không kém tí nào.
o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Chương 15

Editor: An Hiền

Beta: Mạc Y Phi

Cốt chuyện về Mộng Trang Chu rất đơn giản: người phụ nữ mà hoàng đế đặt trong lòng bị người phụ nữ mình ghét hại chết, đơn giản thông suốt, nói một câu là hiểu. Trần Hi vào vai người phụ nữ mà hoàng đế yêu, còn Đường U Lạc vào vai người bị ghét.

Mặt ngoài có không ít tranh giành mưu kế, đều là Đường U Lạc ức hiếp Trần Hi, Tô Cẩm lại vì Trần Hi mà trả đũa, cứ như vậy thành một vòng tuần hoàn. Nhân vật Trần Hi không phải một người phụ nữ bình thường lương thiện, cũng có lúc cố ý giả vờ trước mặt hoàng đế, coi như có chút tâm cơ. Chẳng qua so với Đường U Lạc thì cũng chỉ bằng một góc nhỏ, vẫn chưa đủ trình độ.

Kết thúc câu chuyện không phải là người ở hiền sẽ gặp lành mà là Trần Hi chết thảm vì Tô Cẩm, còn Đường U Lạc tuy thắng mà thực chất lại thua trong tay của số phận. Người duy nhất hạnh phúc là Tô Cẩm, dù yêu người đã khuất nhưng anh vẫn còn là một hoàng đế.

Chỉ tưởng tượng như vậy thôi Trần Hi đã cảm thấy khó chịu. Cái chết của mình thật sự quá oan uổng. Kết hôn với một người mà không tiến lên được bước nào, lại còn không có lấy một cảnh hôn, thật sự quá đáng tiếc.

Nghĩ thế nào thì nói vậy, hai người ngồi cạnh cô phối hợp với nhau rùng mình vài cái rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Trần Hi: “...”

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đưa cô đi thay đồ hóa trang. Bởi vì dựa vào mỗi sắc đẹp của cô thôi cũng đã vô cùng hấp dẫn rồi, cho nên trang phục chỉ cần lấp chỗ nọ thêm chỗ kia, không thực sự đầy đủ.

Mặc bộ voan mỏng trong suốt màu đỏ thắm lên người mà lại không câu được hồn phách của người ta mới là lạ.

Cô túm lấy chỗ áo phía trước ngực, nét mặt sa sầm đi đến nơi người đang ngồi xem náo nhiệt là Đỗ Hân.

“Chị đưa cho bên phụ trách trang phục bao nhiêu tiền thưởng vậy? Bộ trang phục làm ầu như này mà cũng lấy ra cho em mặc được sao?”

Đỗ Hân gạt tay cô đang che chắn ra, sau đó wow một tiếng.

“Dáng người em rất được, mặc như này mới đúng. So với Đường U Lạc, xác suất để em nổi tiếng thật sự quá lớn.”

Tiểu Lâm đứng bên cạnh bịt mũi gật đầu liên tục, còn mặt Trần Hi dần chuyển sang màu đen.

Không đợi cô nghĩ xong, Đỗ Hân đã vội vàng kéo người đến phòng thay đồ, lẩn qua lẩn lại làm Trần Hi không có cơ hội mở miệng.

Cô chỉ đành đứng nghe Đỗ Hân dỗ dành.

“Trang phục này cũng chẳng khác quần áo dạo phố của những nữ minh tinh khác là bao nhiêu. Em mặc tạm bộ này cho chị đi. Hiện nay còn cả gốc cả vốn, chứ để sau này hoa tàn ít bướm rồi thì ai thèm nhìn em nữa.”

Trần Hi đuối lý không có cách nào nói lại được, đành phải cúi đầu đi về phía trường quay.

“Wow...”

Đi tới trường quay, những người khác thì không chú ý lắm, chỉ có đạo diễn Uông đang khá rảnh rồi hô to một tiếng.

Ngay lập tức, Trần Hi muốn nổ tung.

Đội tiếng hô kinh ngạc qua đi, Đỗ Hân chưa kịp khoe khoang vài câu đã bị Đường U Lạc dùng cặp mắt sắc lẹm khiến bộ quần áo trên người như không tồn tại.

Đỗ Hân vẫn còn thêm mắm dặm muối bên tai cô.

“Thấy chưa, có đáng người là có tiền vốn.”

Trần Hi: “Chị im đi.”

Tô Cẩm đang ngồi xem kịch bản ở một chỗ khác cũng bị tiếng hô của đạo diễn Uông thu hút sự chú ý, anh nhìn trang phục của Trần Hi, không tỏ vẻ gì, chỉ quay sang nói với người phụ trách trang phục đang rất tự hào.

“Bây giờ đã mặc như thế này, mấy cảnh về sau phải quyến rũ tôi thì mấy người định cho cô ấy mặc gì đây?”

Toàn trường quay: “...”

Trần Hi cảm động đến nỗi nước mắt rơi đầy mặt.

Tô Cẩm nói tiếp: “Có cái gì đáng nhìn thì giữ lại để sau này nhìn đi, như thế khá là có sức hấp dẫn.”

Trần Hi: “...”

Rốt cuộc em đắc tội anh chỗ nào vậy, anh nói em như thế thật sự có ổn không hả?

Người phụ trách trang phục vội vàng kéo cô đi thay một bộ quần áo cực kỳ kín kẽ, tuy nhiên màu sắc khá tươi sáng, vẫn át được Đường U Lạc mặc màu xám nhạt. Trần Hi rất hài lòng, khởi đầu khá thuận lợi.

Trước ống kính máy quay, Trần Hi lập tức chuyển sang chế độ chuyên nghiệp, Tô Cẩm cũng không hề căng thẳng, cảnh quay của hai người được tiến hành rất thuận lợi.

Đạo diễn Uông đứng trước máy quay quan sát, khẽ cảm thán: “Ánh mắt của cô gái này khá tốt, nhìn đi, gương mặt đó của Tô Cẩm cũng chỉ được xem là tấm ván giặt quần áo thôi...”

Toàn trường quay: “...”

Những cảnh quay của Tô Cẩm và Trần Hi được tiến hành rất nhanh, tuy nhiên Đường U Lạc lại không thuận lợi như vậy. Cô ta không ngẩng đầu lên còn đỡ, vừa ngẩng đầu, Đường U Lạc lập tức mặt đỏ tai hồng không nói nên lời, cũng may Tô Cẩm cực kỳ kiên nhẫn, vừa giảng giải vừa an ủi cô ta. Lúc Đường U Lạc đứng bên cạnh Tô Cẩm cười ngọt ngào, còn có thể tranh thủ đảo mắt nhìn Trần Hi.

Bây giờ Trần Hi rất khó chịu.

Vì sao mình không quay hồng mấy cảnh nhỉ, như vậy chẳng phải sẽ có thêm cơ hội đụng chạm sao, cô ngốc quá đi mất. /(T o T)/~~

Sau khi quay xong, Trần Hi không muốn nhìn thấy Tô Cẩm và Đường U Lạc quay chung nên một mình chạy đến phòng hóa trang xem tin tức.

Cô vừa xem được một lúc thì đã thấy Đường U Lạc nổi giận dùng dùng đẩy cửa phòng vào, Trần Hi vô tội mút kẹo nhìn cô ta, vẫn tiếp tục xem như không có chuyện gì.

Đường U Lạc vút kịch bản trong tay xuống đất, trợ lý đứng bên cạnh an ủi cô ta.

“Đạo diễn Uông là thế đấy, nói chuyện cũng không dễ nghe, chị đừng để trong lòng, chúng ta quay lại quay tiếp đi, nếu không mọi người sẽ nói chị quá vênh vào đấy.”

Đường U Lạc khó chịu, “Anh ta nói tôi không biết diễn xuất lại còn mê trai, bây giờ cô còn muốn tôi đi quay tiếp sao, tôi bị điên chắc? Vênh vào thì vênh vào, ai sợ ai?”

Trợ lý lại nói, “Nhưng mà dù sao bộ phim này cũng có Tô Cẩm mà, anh ấy ghét nhất nữ diễn viên không coi ai ra gì đấy, hay là bây giờ chúng ta đi xin lỗi đi.”

Có tiếng động nhẹ nhàng vang lên, Đường U Lạc nhìn người đang thân thiện ngồi một bên ăn kẹo thì lên tiếng, “Đúng vậy, những người vừa không được chống lưng lại không có người bao nuôi như chúng ta chỉ có thể hạ mình cầu xin người khác chứ biết làm sao, đi thôi.”

Trần Hi: “...”

Đúng, những người đã không có mấy điều kia lại không có cả diễn xuất thì thật sự chỉ có nước đi cầu xin thôi.

Cô tiếp tục vừa mút kẹo vừa xem Weibo.

Quay phim thật là thú vị mà!

Cảnh quay của Đường U Lạc tốn rất nhiều thời gian, mãi đến tận buổi chiều mới tới cảnh của Trần Hi và Tô Cẩm.

Đường U Lạc ngồi trên ghế được người đại diện an ủi, Trần Hi nghe những câu kia thấy khá quen thuộc, đơn giản là quay với Tô Cẩm thì ai mà chẳng bị NG, được như cô ta là tốt rồi.

Vì gần đây Đường U Lạc khá nổi tiếng, đáng vẻ nông nghênh nên cũng không ai dám dây vào, ở bên cạnh còn có mấy người đang không ngừng an ủi, Trần Hi nhìn mà thấy cảm khái vô vàn.

Trần Hi đi tới bên cạnh Tô Cẩm để chuẩn bị quay phim, anh chỉ bảo cô mấy chỗ cần chú ý trong kịch bản, cô gật đầu lia lịa. Anh nói được một nửa thì dừng lại, Trần Hi nghi ngờ ngắc đầu.

Tô Cẩm cười nói, “Tôi quên mất, không cần phải dặn dò cô, chúng ta quay luôn đi.”

Trần Hi bối rối, rõ ràng cô rất muốn nghe mà, không cần ghét bỏ cô như vậy chứ.

Liên tiếp mấy ngày đều ở trường quay, có rất nhiều diễn viên đều bước vào trạng thái chiến đấu cấp một, đến cả Đường U Lạc cũng bớt liếc cô hơn, chỉ vì cô ta phải học thuộc những đoạn thoại bằng ngôn ngữ cổ dài dằng dặc kia.

Mà Trần Hi cũng hơi xấu hổ, cô vẫn cực kỳ rảnh rỗi như trước, cả ngày đều đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, không ăn kẹo mút thì cũng chỉ có ngồi khoác lác với đạo diễn Ưông.

Cô cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ tiếp tục trôi qua đơn giản như vậy, tuy nhiên Đường U Lạc cũng không phải người tầm thường, một vài ngày sau đã có chuyện xảy ra.

Đêm hôm đó, Trần Hi đang buồn chán ngủ gà ngủ gật trên xe bảo mẫu, vừa tỉnh lại đã nhìn thấy Đường U Lạc vui vẻ cười hớn hở ngồi bên cạnh cô, cất giọng the thé hỏi, “Trần Hi, chuẩn bị đến cảnh quay của tôi với cô rồi.”

Trần Hi còn chưa tỉnh ngủ, tùy tiện gật đầu, mở mắt chờ cô ta nói tiếp.

Đường U Lạc cầm kịch bản rồi cười mỉa một tiếng, “Cô không nắm được kịch bản thì làm sao mà quay với tôi được?”

Trần Hi nghĩ lại cũng thấy đúng, bèn vội vàng tìm, tuy nhiên tập kịch bản kia đã không cánh mà bay tự lúc nào.

Đường U Lạc cười, “Không tìm được kịch bản à? Tối hôm nay chúng ta phải thức thâu đêm để quay ở nơi rừng rậm hoang vu này, không có kịch bản thì cô định quay kiểu gì hả?”

Những lời nói không to không nhỏ của cô ta đúng lúc bị nhân viên đứng bên cạnh nghe được, ngay sau đó sự việc đã bại lộ.

Toàn bộ nhân viên của đoàn làm phim đều lật qua lật lại giấy tờ bên cạnh mình như phản xạ có điều kiện, mà cũng dễ hiểu thôi, Trần Hi còn không biết kịch bản ở đâu thì làm sao người khác biết được.

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ vội vàng tìm ở trên xe, cô lạnh nhạt cản lại, “Tìm gì mà tìm, đi rót cho chị một cốc nước trước đi, đừng tìm.”

Tiểu Lâm sùng bái nhìn cô, “Chị Hi, không có kịch bản cũng chẳng phải chuyện gì lớn đúng không, tuy rằng lúc đầu em cũng không thấy chị xem kịch bản.”

Trần Hi nói với Đường U Lạc, “Chi bằng bây giờ cô cứ học thoại của mình trước đi, không cần lo cho tôi.”

Đường U Lạc hừ một tiếng rồi rời đi.

Chưa đến mười phút, tất cả đoàn làm phim đều biết tin này, trong lúc tất cả mọi người đều đang suy đoán hôm nay có thể không quay được thì Tô nam thần xuất hiện kèm vàng hào quang.

Lời thoại của Tô Cẩm đại khái đều có thể đối đáp với cô, có điều đáng tiếc là đêm nay Tô nam thần chỉ có một cảnh anh hùng cứu mỹ nhân thôi, cảnh nhỏ như vậy nên không cần mang theo kịch bản.

Còn Đường U Lạc chắc chắn sẽ không cho cô mượn.

Tô nam thần hỏi, “Để kịch bản ở khách sạn rồi à?”

Trần Hi thành thật nói, “Em không biết nữa, lâu lắm rồi em không thấy nó ở đâu.”

Tô Cẩm dăm chiêu, “Lời thoại hôm nay của cô rất nhiều, để tôi nhờ người mang kịch bản của tôi đến vậy.”

Trần Hi, “Ôi, không cần phiền toái như thế đâu, em có thể nhớ thoại được ạ.”

Tô Cẩm càng nghiêm túc, “Tốt, không có vấn đề gì thì bắt đầu đi.”

Lúc hoàn thành cảnh quay, Trần Hi như thần tiên hạ phàm trong đoàn làm phim vậy, lời thoại của cô vừa khó đọc vừa phức tạp nhưng cô lại nói liền một hơi, còn chẳng thêm chớp mắt.

Ngược lại Đường U Lạc lại bị khí thế của cô lấn át mà NG hai, ba lần.

Quay xong xuôi, Tiểu Lâm và Tiểu Cổ nghiêng đầu vừa nói vừa sùng bái.

Tiểu Lâm nói với Trần Hi, “Chị Hi, lúc này em nhìn thấy trong túi Đường U Lạc có một quyển kịch bản, em có nên lên đi lấy không? Giác quan thứ sáu nhắc nhở em, đây chắc chắn là kịch bản của chị.”

Trần Hi không ngẩng đầu, “Không cần, chẳng đáng, cho cô ta cũng được.”

Tiểu Cổ khen ngợi, “Chị Hi nhân từ.”

Trần Hi ngẩng đầu miễn lễ cho anh ta.

“Nhớ đi photo cho chị một bản, nếu không tất cả mọi người sẽ coi chị là yêu quái mất.”

Tiểu Cổ: “...”

Chương 16

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Trong kịch bản không có biến cố nào quá lớn, chỗ tốt duy nhất là đạo này Trần Hi được mọi người yêu quý hơn, đến cả mấy nam phụ mỗi lần nhìn thấy cô là tránh xa cũng bắt đầu ngồi nói chuyện phiếm với cô.

Trần Hi hài lòng, tháng ngày trôi qua rất dễ chịu.

Tuy nhiên Đường U Lạc thì ngược lại, phải nói là dư luận xôn xao luôn. Trần Hi cũng thấy khổ thay cho trợ lý và người đại diện của cô ta, mỗi ngày nhìn bọn họ bị mắng, trong lòng cô cũng chẳng dễ chịu gì.

Sắp sửa quay tới cảnh Đường U Lạc sẽ ngược đãi Trần Hi, Trần Hi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ đâu vào đấy rồi.

Lát nữa sẽ quay cảnh Đường U Lạc tát cô hai cái, sau đó còn đạp chân nữa. Đường U Lạc tập khớp thạo với cô, còn nói xin lỗi với cô trước.

Tất cả đều lễ phép chu đáo như bình thường.

Tuy nhiên lúc bắt đầu quay lại không bình thường chút nào, Đường U Lạc mang súng thật đạn thật vào thực chiến, hai cái tát của cô ta quả thực không phải chuyện đùa, cô thật sự bị ngã xuống đất, lại bị đá thêm hai cái nữa, tim gan Trần Hi vỡ vụn.

Lúc Đường U Lạc đánh thì rất hoàn hảo nhưng nói lời thoái lại bị kẹt, lập tức NG.

Đỗ Hân đứng một bên xắn tay áo chuẩn bị xông tới, may mà Tiểu Lâm và Tiểu Cổ kịp thời kéo lại rồi an ủi, “Chị Hi nói rồi, chị ấy không muốn quay phim cấp ba, muốn chị hãy nhịn một chút, chúng ta chuẩn bị điện thoại để quay lại cái gì đó đi.”

Đỗ Hân tỉnh táo lại, gật đầu nói, “Cũng đúng, con đường đi về phía trước ắt phải có hi sinh, Đường U Lạc nổi tiếng dựa vào chúng ta mà còn dám ra tay với chúng ta, hành động đi.”

Cứ NG rồi lại NG, ngay lúc Trần Hi cảm thấy mặt mình sắp sưng vù hết cả lên thì đạo diễn Uông mới hô cắt, bảo cô không cần phải nói thoại nữa.

Trần Hi: “...” Đạo diễn Uông à, tôi không có thù oán gì với anh đâu mà đúng không?

Trần Hi được đỡ đi nghỉ ngơi, Tô Cẩm mãi mới xuất hiện, anh nhìn cô rồi lại liếc Đường U Lạc ở đằng kia một chút, vẻ mặt lạnh nhạt, không nói gì.

Trần Hi được đỡ đi nằm yên tĩnh dưỡng thương trong xe.

Đỗ Hân lấy nước nóng, lúc trở lại thì mặt đỏ bừng.

Trần Hi ghen cơn tức, “Em bị đánh mà chị vui vẻ thế à?”

Đỗ Hân liếc mắt nhìn cô, “Em nói cái gì đấy, nói cho em biết, nếu không phải vừa nãy Tô Cẩm đến thì không biết em còn bị đánh bao nhiêu lần nữa đâu. Còn nữa, sau khi cứu em, Tô Cẩm đang quay cảnh hành hạ Đường U Lạc kia kia! Em không thấy thôi, Đường U Lạc cứ quỳ rồi lại quỳ trước mặt Tô Cẩm, tức giận mà không dám nói, đại thần Tô còn NG không ngừng. Người tinh mắt đều nhìn ra cậu ấy đang báo thù cho em đấy, đã sớm nghe nói Tô Cẩm đối xử với mọi người quang minh chính đại, thật sự là một người đàn ông tốt mà.”

Trần Hi yếu ớt hỏi, “Sao chị không đoán là em với anh ấy đang yêu đương bí mật, còn anh ấy đang báo thù cho em?”

Đỗ Hân lên tiếng, “Em đùa gì thế, đây cũng chẳng phải lần đầu Tô Cẩm giúp người khác, mọi người trong đoàn làm phim đều biết, nếu muốn dùng thủ đoạn với Tô Cẩm thì cũng phải có bản lĩnh mới được, nếu không sẽ tiến thoái lưỡng nan tại chỗ đấy. Em đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, uống sữa đi, lát nữa thì chườm đá một chút.”

“Trong thời gian ngắn như vậy mà chị chuẩn bị được nhiều thứ thế à?” Trần Hi kinh ngạc nhìn cô ấy.

Đỗ Hân xấu hổ, “Thật ra cũng không phải, đây là trợ lý của Tô Cẩm chuẩn bị, chị chỉ mượn cái đã có sẵn thôi, tuy nhiên cũng phải nói, trợ lý này được lắm, Tiểu Lâm với Tiểu Cổ còn đang chuẩn bị mà cô ấy đã mang tới cho chị rồi.”

Trần Hi: “... Có chết chị cũng sẽ không nghĩ đến chuyện em với Tô Cẩm ở bên nhau phải không?”

Đỗ Hân bị nhìn thấu, trừng mắt nhìn cô, “Mau uống đi, đừng lãng phí tấm lòng của trợ lý nhà người ta.”

Trần Hi không biết Đường U Lạc bị hành hạ bao nhiêu lâu, chỉ nghe nói là sau khi quay cảnh này xong, cứ đi một bước là cô ta phải ngồi một bước, tình huống cực kỳ thê thảm.

Nhưng Tô Cẩm vẫn chỉ ngồi một chỗ, không có ý định đến gần cô ta, cuối cùng còn xin lỗi, anh nói rằng mình chưa tỉnh ngủ mà lại không mang theo kịch bản, cảm thấy có lỗi vô cùng.

Trần Hi nghe xong thì không nhin nổi mà cười run người, yên lặng giot một ngón cái trong lòng cho Tô nam thần.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hi lại được ngồi lên trang nhất tạp chí giải trí.

Không phải với Nghiêm Hoài An hay Tô Cẩm mà là với người cùng công ty - Đường U Lạc.

Chẳng biết vì sao mà video quay trộm bị tuôn ra ngoài, trên mạng nổi lên sóng to gió lớn, nhất thời mỗi người nói một kiểu, truyền thông tranh nhau muốn phỏng vấn hai người trong cuộc.

Trần Hi cũng xem video trên mạng, còn khen khả năng quay trộm của Tiểu Lâm với Tiểu Cổ thật sự rất chuyên nghiệp.

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ vô tội xòe tay.

“Chị Hi, mắt chị mù à, cái này rõ ràng là từ máy quay bên cạnh chị mà, chỉ là vị trí không ở phía đối diện, có người đi qua mà thôi. Quay bằng điện thoại di động sao mà được như này?”

Trần Hi nói: “... Vậy các em cũng giỏi đấy, lấy được video gốc nữa.”

Tiểu Cổ đáp, “Chị nghĩ nhiều rồi, video này không phải do bọn em đăng.”

Quả thật là Trần Hi nghĩ nhiều, nhưng thấy tin tức ngày càng lan rộng, cô vẫn không tìm ra được ai có lòng tốt giúp mình. Chỉ thấy rằng quỹ đạo bàn luận của người hâm mộ bắt đầu thay đổi, không mắng cũng chẳng khen cô mà chuyển hướng nhắm vào Đường U Lạc.

Tâm trạng Trần Hi không tệ, quay phim chụp hình càng thêm thuận lợi.

Tô Cẩm ngồi bên cạnh đưa cho cô một cốc sữa, cô thuận tiện nhận lấy uống một ngụm.

Trợ lý đứng một bên há hốc miệng rồi sợ hãi chạy đi.

Trần Hi cất tiếng, "... Xin lỗi, em tưởng là trợ lý của em."

Cô tiện tay trả lại, Tô Cẩm cũng tự nhiên nhận lấy, còn đưa lên miệng uống một ngụm.

Trần Hi bối rối, cốc này cô vừa uống rồi mà.

Trợ lý cầm một cốc sữa khác quay về thấy Tô Cẩm đang uống sữa, lập tức cắn môi há mồm xoay người chạy đi.

Trần Hi khóc không ra nước mắt, trợ lý à, em về nghe chị giải thích đã.

Tô Cẩm hoàn toàn cho rằng chẳng có chuyện gì, uống một ngụm rồi để lên bàn, anh hỏi, "Đạo này cô vui lắm à?"

Trần Hi cười nói, "Vâng, gần đây khá may mắn, không cần phải quay phim cấp ba rồi."

Tô Cẩm đã quen với việc thỉnh thoảng Trần Hi lại phát ngôn ra mấy câu nói mạnh bạo nên cũng bình tĩnh gạt đầu, "Cô yên tâm, loại phim đó yêu cầu rất cao, cô bị bối đen bao nhiêu đi chăng nữa cũng không đạt yêu cầu đâu."

Trần Hi khiếp sợ nhìn Tô Cẩm đang hoàng nghiêm túc, quả thật không thể tin vào tai mình. Ôi mẹ ơi, cái gì mà yêu cầu cao, em không đạt tiêu chuẩn cơ, này này, sao anh nói về đề tài nhạy cảm mà vẻ mặt bình thản vậy hả?

"Video kia do tiền bối Tô phát tán ra ngoài ạ?" Trần Hi hỏi Tô Cẩm đang ngồi xem kịch bản bên cạnh.

Tô Cẩm không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ nói, “Đã ra tay phải trị tận gốc, cô phải giải quyết nguyên nhân mình bị bôi đen thì những thứ khác mới đến với cô được. Gần đây bạn trai cũ của cô lên như điều gặp gió, cô phải chú ý đây.”

Em đã nói em không có bất cứ quan hệ gì với bạn trai cũ rồi mà! Chờ đã, vốn cô không có bạn trai cũ.

Trần Hi cực kỳ uất ức nói, “Nghiêm Hoài An không có bất cứ quan hệ nào với em hết.”

Chỗ khác có người gọi Tô Cẩm, anh gật đầu tỏ ý đã biết rồi nói với cô, “Uống sữa đi, đêm lạnh, dễ cảm lắm đây.”

Trần Hi ngơ ngác “ơ” một tiếng, nghe lời cầm cốc uống hết sạch, uống xong lại thấy trợ lý của Tô Cẩm nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh.

Cô nhìn chiếc cốc sạch bong, quả thật xấu hổ chết mất, cô thật sự không có sức đề kháng trước mặt Tô Cẩm mà.

Tin tức ồn ào suốt mấy ngày, Đường U Lạc cũng có sức ảnh hưởng nhất định, công ty tổ chức một buổi họp báo cho cô ta, còn livestream toàn bộ quá trình.

Thế nên Trần Hi ở khách sạn cũng được chứng kiến cảnh tượng này.

Đường U Lạc tiêu tụy xuất hiện, chào hỏi mấy câu rồi yếu ớt nói vài lời đạo đầu, sau đó ngồi xuống, lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Phóng viên A: “Cô Đường, xin hỏi cô có muốn nói gì liên quan đến chuyện video không?”

Đường U Lạc khóc sụt sùi, “Thật ra... Thật ra tôi không có gì để nói về chuyện này.”

Trần Hi: Vậy cô tổ chức họp báo làm cái quái gì vậy?

“Tất cả là lỗi của tôi, tôi không nên quay cảnh này trong lúc trạng thái tinh thần không được tốt. Thật ra tôi bị áp lực rất lớn khi quay bộ phim này, tôi nghĩ mọi người đều hiểu rõ, không có nữ diễn viên nào có thể không bị NG trước mặt tiền bối Tô. Hôm đó trạng thái của tôi không tốt lắm, phải học thuộc lời thoại suốt đêm, đạo diễn lại cứ yêu cầu phải diễn cho chân thực. Tôi từng nói chuyện rõ ràng với đoàn làm phim về việc này rồi, cũng từng nói trước với Trần Hi nhưng tất cả mọi người đều bảo tôi phải diễn cho thật, còn muốn tôi đánh thật, tôi thật sự không còn cách nào khác, lại thêm việc không nhớ được lời thoại nữa, tôi...”

Lại tiếp tục khóc lóc, Trần Hi ngậm kẹo mút.

Phóng viên B: “Vậy xin hỏi tin đồn cô với Trần Hi không hợp nhau ở trường quay có phải là sự thật không?”

Đường U Lạc đáp, “Chuyện này thì tuyệt đối không phải là sự thật, Trần Hi và tôi ra mắt cùng lúc, tuổi tác cũng tương đương nhau, chỉ là gần đây một số hợp đồng của Trần Hi bị hủy, công ty lại thông báo sẽ cho tôi nhận lại hợp đồng đó nên việc cô ấy có tâm trạng không tốt cũng là điều khó tránh khỏi, tôi có thể hiểu được.”

Trần Hi còn chưa nói gì thì Đỗ Hân đã không nhịn được, “Nói còn tốt hơn cả diễn, cô ta là cầm thú đấy à?”

Phóng viên C: “Cô có gì muốn nói về những hoạt động gần đây của Trần Hi không? Cô có biết nguyên nhân scandal gần nhất của Trần Hi không? Rốt cuộc là Nghiêm Hoài An ngoại tình hay do Trần Hi phá hoại vậy?”

Đường U Lạc đáp, “Tôi không muốn đánh giá nhiều về cách đối nhân xử thế của Trần Hi, chỉ là bây giờ công ty đã ngừng hẳn tất cả các hoạt động của cô ấy, tôi thật sự rất đau lòng, hi vọng cô ấy có thể trở lại một lần nữa, có thể diễn xuất thật tốt. Còn về chuyện riêng của cô ấy thì tôi không tiện nhiều lời, dù sao Thẩm Điềm cũng là bạn của tôi, nói ai cũng không tốt.”

Phóng viên D: “Trần Hi đã bị dừng tất cả các hoạt động nhưng lại được Tô Cẩm chọn làm nữ chính, rốt cuộc là có uẩn khúc bên trong hay đơn giản chỉ vì cô ấy hợp với tạo hình nhân vật? Cô ấy thực sự được nhà đầu tư bao nuôi hay là người không liên quan? Cô ấy đi được tới vị trí ngày hôm nay là dựa vào năng lực của bản thân à...”

Được rồi, tất cả mọi chuyện lại quay trở về vạch xuất phát, Trần Hi đã ăn cái kẹo thứ ba rồi, cô bực bội tắt TV đi, vì sao mà bất kể là chuyện gì của người nào cũng vòng về cô vậy? Chẳng lẽ cô là đề tài dễ dàng khai thác được sao? Thật không thể hiểu nổi.

Đỗ Hân ở bên cạnh an ủi cô, “Chị đã nói rồi, chỗ Nghiêm Hoài An mới là quan trọng, bây giờ mọi người đều muốn biết liệu có phải em leo lên nhờ quy tắc ngầm không, em không giải quyết nguyên nhân thì có dù giải quyết ai cũng không có tác dụng đâu.”

Trần Hi ngẩng đầu nhìn trời, “Em nhớ Tô Cẩm cũng nói như vậy.”

Đỗ Hân, “Đừng đánh trống lảng với chị, công ty cũng thiên vị quá đi, vì sao không cho chúng ta tổ chức họp báo như Đường U Lạc chứ?”

“Bởi vì bây giờ cô ta đang nổi tiếng chứ sao, nhiều người hâm mộ nên không động vào được, không sao đâu, tới đâu hay tới đó đi.”

Chương 17

Editor: Đẹ

Beta: An Hiên

Đường U Lạc tạo nên một cơn sốt trong giới giải trí, mà Trần Hi chính là ngôi nỏ. Đường U Lạc đang đặc ý ngồi đợi xem Trần Hi sẽ làm gì tiếp theo, kết quả lại làm cho cô ta thất vọng. Trần Hi không hề có động tĩnh gì, cả ngày ngồi trước máy tính, không đọc kịch bản cũng không tập quay. Vậy mà đến lúc quay phim lại không hề nói sai lời thoại lần nào, ngay cả giọng điệu cũng phù hợp chính xác.

Đường U Lạc càng ngày càng thấy ngứa mắt mà không còn cách nào cả. Dù sao cô ta cũng đã bôi đen Trần Hi với người ngoài đến nỗi không thể đen hơn nữa rồi, chẳng thể làm gì thêm được.

Trần Hi tự mình biết mình nên mỗi ngày cũng chỉ lẳng lặng quay phim.

Một ngày kia, đột nhiên có cơn mưa xối xả ở địa điểm quay phim. Lúc đó vẫn còn vài diễn viên chính ở lại đỉnh núi, mà đoàn làm phim cũng không ngờ tới thời tiết này. Nhất thời, mọi thứ đều như thể gà bay chó sủa, mọi người chạy qua chạy lại thu dọn đồ đạc cất lên xe. Bởi vì tình huống khẩn cấp, Trần Hi và vài người đều chui vào chiếc xe của trợ lý Tô Cẩm.

Ngoài cửa sổ sấm sét vang dội, tổ làm phim bảo bọn họ nên đi về trước, sợ rằng nếu chậm trễ chút nữa thì khó có thể xuống núi.

Mạnh Thành Đức ngồi ở ghế lái, vội gật đầu rồi khởi động xe chuẩn bị xuống núi. Trong xe lúc này có Trần Hi, Tô Cẩm, Đường U Lạc và một

nam phụ tương đối quan trọng. Mạnh Thành Đức lái xe, Tô Cẩm ngồi ghế lái phụ, đằng sau lần lượt là Đường U Lạc, Trần Hi và anh chàng nam phụ.

Nam phụ kia vẫn thường hay cười nói với Trần Hi trong đoàn làm phim, mà ngoài đời cũng coi như có quen biết nên vừa lên xe đã tâm sự đông tâm sự tây với Trần Hi.

Đường núi không dễ đi, mọi người ngồi trong xe cũng bị phân tán sự chú ý. Những hạt mưa lớn nhỏ đập vào thân xe khiến tâm trạng trở nên nặng nề hơn. Đi vào đoạn đường quanh co bên sườn núi mà như thể ngồi cáp treo, trái tim tựa như treo ngay cổ họng.

Đường U Lạc thể hiện rõ ràng nhất, trên đường đi cô ta cứ phàn nàn không ngừng về thời tiết đến nhân viên, rồi lại phàn nàn đường núi. Mạnh Thành Đức cũng đáp lại cô ta một hai câu, nhưng thấy người khác không thèm để ý nên cô ta dần trở nên yên tĩnh.

Tô Cẩm ngồi phía trước im lặng nhìn ra ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

Bởi vậy, càng về sau trong xe cũng chỉ còn có tiếng nói chuyện của Trần Hi và anh chàng nam phụ.

Trần Hi mở Weibo, nam phụ cũng tò mò cúi đầu xem cùng, khẽ hỏi, “Chị Hi, chị đang xem cái gì vậy?”

Trần Hi thản nhiên trả lời, “Một loạt các từ hiếm có trong văn học Trung Quốc.”

Mấy người phía trước bỗng liếc nhìn cô một cái, nam phụ cũng tò mò nhìn cô.

“Thông thường chúng ta vẫn hay gọi là những từ ngữ thô tục.”

Mấy người phía trước cúi đầu, Đường U Lạc xùy một tiếng. Nam phụ tiếp tục nhìn.

Cậu ta nhìn một lúc, sau đó lại hỏi, “Chị Hi, chị xem những thứ này làm gì vậy? Không phải tự hành hạ bản thân sao?”

Trần Hi rất nghiêm túc dạy bảo, “Chàng trai, xem những thứ như thế này mới có thể trau dồi kiến thức, ví dụ như văn học, từ vựng hoặc là lòng người tốt xấu.”

Nam phụ lên tiếng, “Nghe chị nói vậy em cũng cảm thấy rất có lý, chúng ta cùng nghiên cứu đi.”

Trần Hi nói: “Tốt lắm, cậu cũng muốn xem tiếp sao? Lại đây.”

Nam phụ nhích lại gần, cười nói, “Được được.”

Trần Hi nhìn khuôn mặt trắng mịn như ngọc của anh chàng nam phụ, tâm trạng rất vui vẻ, trực tiếp bỏ qua vẻ mặt đặc sắc của ba người còn lại.

Hai người ngồi nghiên cứu xem Trần Hi bị mắng chửi và bàn tán như thế nào. Được một phần ba quá trình thảo luận, Trần Hi dùng vốn từ vựng muôn màu muôn vẻ của mình giải thích cặn kẽ cho nam phụ biết đủ các thể loại từ ngữ thô tục bằng cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung.

Nam phụ rất nghiêm túc học hỏi, thỉnh thoảng còn đặt những câu hỏi sắc bén.

Ví dụ như: “Chị Hi, chị bị bôi đen như thế này lỡ bố mẹ thấy được thì làm thế nào?”

Trần Hi trả lời, “Không biết, chị chặn bọn họ rồi. Đợi đến lúc được tẩy trắng thì chị sẽ liên hệ lại.”

Còn nữa: “Chị Hi, chị bị đá như vậy, lại còn bị bôi đen, chị cảm thấy nguyên nhân từ đâu mà ra?”

Trần Hi trả lời, “Còn có thể là nguyên nhân gì? Tất cả đều vì đối thủ quá mạnh mẽ mà vốn liếng của mình không đủ. Nếu có, hiện tại chắc hẳn chị nên nằm ôm đàn ông xem drama rồi.”

Nói xong lại cảm thấy không đúng ở đâu đó, “Nói cái gì vậy, chị có bị đá đâu.”

Nam phụ lạnh lùng vung tay, “Không cần giải thích, bọn em đều hiểu mà.”

Cuối cùng: “Chị Hi, đạo diễn Uông luôn nghi ngờ ánh mắt của chị, em cũng rất nghi ngờ, chẳng lẽ chị không thấy rằng tiền bối Tô đẹp trai hơn Nghiêm Hoài An rất nhiều sao?”

Trần Hi còn đang định thuận miệng trả lời, bỗng ngẩng đầu, không đúng, sao không khí lại có vẻ tràn ngập sát khí thế này?

Mạnh Thành Đức lớn tiếng ho khan, cảnh cáo liếc ra đằng sau, Đường U Lạc ngồi chỉnh sửa móng tay nhàn nhã nhìn cô. Về phía Tô Cẩm, anh bỗng hơi thả lỏng người, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn cô.

Trần Hi suy nghĩ một chút, cẩn thận đáp lời.

“Thật ra thì đạo diễn Uông và mọi người hiểu lắm rồi, chị không có quan hệ gì với Nghiêm Hoài An cả...”

“Người ta đang hỏi cô cảm thấy ai đẹp trai hơn, không hỏi cô có quan hệ với ai.” Đường U Lạc ở bên cạnh góp gió.

Trần Hi trả lời thế nào cũng đều có vấn đề. Nói là Tô Cẩm đẹp trai, mọi người nhất định sẽ cảm thấy cô nông cạn, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Nếu nói rằng Nghiêm Hoài An đẹp trai thì... Dù sao bất kể có trả lời như thế nào thì cũng phải có ý là Tô Cẩm đẹp trai. Nên trả lời thế nào đây ta?

“Tô...”

Cô còn chưa nói hết câu, Đường U Lạc lại lên tiếng, “Nói cách khác là Nghiêm Hoài An không đẹp trai mà cô vẫn qua lại với anh ta, hẳn là ánh mắt có vấn đề.”

Trần Hi: “...”

Sao mấy người có thể nói vậy được cơ chứ, cho nên cô mới bảo mình không có quan hệ gì với Nghiêm Hoài An cơ mà, mấy người không nghe à?

Tô Cẩm nhìn khuôn mặt đầy vạch đen của Trần Hi, cũng không biết vì giải vây cho Trần Hi hay có ý gì khác, anh chớp mắt khẽ cười, “Trần Hi thích mấy chàng trai nhỏ tuổi như Liễu Khê ấy, Nghiêm Hoài An và tôi không có liên quan gì.”

Liễu Khê, ai cơ? Trần Hi nghi ngờ nhìn Tô Cẩm. Anh chỉ cười, không giải thích rồi quay ra nhìn cửa sổ, nụ cười ấy còn dễ bị giật điện hơn so với sấm chớp ngoài trời.

Cũng may còn có Đường U Lạc, cô ta nhìn nam phụ, sau đó nói, “Khó trách hai người có nhiều chuyện để nói với nhau như thế, hóa ra vì có sở thích kiểu vậy, thật sự không nhìn ra đây Trần Hi.”

Trần Hi cứng ngắc quay đầu nhìn chàng trai nào đó đang thẹn thùng, lo lắng không yên, “Liễu Khê, cậu bao nhiêu tuổi?”

Quả nhiên nam phụ nhăn nhó trả lời, “Hai mươi hai ạ.” Sau đó lại thêm một câu, “Còn chưa lập gia đình.”

Gia đình cái đầu nhà cậu, khỏe môi Trần Hi run rẩy, bình tĩnh dịch móng, quay đầu bốn mươi lăm độ nhìn ra cửa sổ.

Một đường xuống núi thẳng tiến đến đường cao tốc cũng không thấy mưa tạnh, Tô Cẩm hỏi địa chỉ nhà của Đường U Lạc và Liễu Khê, sau đó bảo Mạnh Thành Đức đưa hai người về.

Đường U Lạc thất vọng, “Trần Hi, nhà cô ở đâu?”

Trần Hi còn chưa kịp nói địa chỉ, Tô Cẩm ngồi đằng trước bình tĩnh nói ra tên đường. Đường U Lạc nghi ngờ nhìn qua nhìn lại hai người, nam phụ cũng góp phần, “Chị Hi, em hỏi chị mà chị vẫn chưa nói mình ở đâu.”

Trần Hi muốn giải thích.

Tô Cẩm mở lời, “Trí nhớ cô ấy không tốt, tôi hỏi người đại diện của cô ấy.”

Tô nam thần thật uy phong.

“Trí nhớ không tốt á? Kịch bản còn không đọc mà vẫn quay được phim, chắc hẳn trí nhớ không kém lắm đâu nhỉ?” Đường U Lạc bất mãn phá đám.

Tô nam thần đáp, “Cô Đường đã nghe đến trí nhớ có chọn lọc bao giờ chưa? Về điểm ấy tôi cũng rất hài lòng với Trần Hi. Ít nhất lúc quay phim sẽ tiết kiệm được thời gian.”

Sao nam thần lại như thế chứ?

Đường U Lạc không trả lời, chỉ trừng mắt nhìn người vô tội là Trần Hi qua gương chiếu hậu.

Mạnh Thành Đức ngồi bên cạnh Tô Cẩm đạp chân ga mạnh hơn, lau mồ hôi, trong lòng căng thẳng.

Rốt cuộc là trúng phải cái gì mà bao che cho Trần Hi quá rõ ràng như thế chứ? Ngay cả xung hô cũng có tính công kích, Trần Hi, cô Đường. Không được, không thể chịu nổi cảnh tượng này.

Đường U Lạc được đưa về nhà đầu tiên, Tô Cẩm rất có phong độ đưa cho cô ta một cái ô rồi nhìn cô ta quay đi. Mạnh Thành Đức lại lên lau mồ hôi, trong lòng biết rằng Đường U Lạc đã chạm vào giới hạn của Tô Cẩm. Đợi Đường U Lạc đi vào tòa nhà, anh lập tức quay đầu.

Tiếp tục lên đường, cuối cùng cũng đến nhà của bạn nam phụ, Tô Cẩm đưa cho cậu ta một cái ô che mưa, Trần Hi nhìn trời mưa rào rào bên ngoài, trong lòng không khỏi lo lắng, định đi theo đưa cậu ta lên một đoạn.

Nam phụ rất cảm động, nói, “Chị Hi, em là đàn ông con trai, thật sự không có việc gì đâu.”

Trần Hi phóng khoáng mở ô, “Không sao, cậu còn nhỏ tuổi, về ngoài lại đẹp trai, phải đề phòng lỡ gặp phải sắc lang.”

Nam phụ không phản bác được, ngay cả Mạnh Thành Đức ngồi trên xe cũng không biết nói gì.

Sau đó vẫn là Tô nam thần không nhìn nổi, trực tiếp xuống xe cầm ô trên tay của Trần Hi rồi bắt cô ngồi vào xe, đóng cửa.

Trần Hi không có sức chống cự đối với Tô Cẩm, cho nên đến lúc ngồi vào mới kịp phản ứng.

“Tiền bối Tô, anh định làm gì vậy ạ?”

Tô Cẩm kéo nam phụ còn đang lưu luyến đi vào bên trong. Trần Hi che miệng, đồng tử mở to, chợt cảm thấy khó tin, còn suy nghĩ lung tung hồi lâu.

Suy nghĩ lung tung bao gồm nam X nam, tình anh em, tàn bạo, cưỡng bức và đủ loại từ ngữ đen tối khác.

Mạnh Thành Đức ngượng ngùng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, “Cô Trần, cho tôi cắt ngang một chút được không? Nước bọt của cô...”

Trần Hi ngồi trên xe trong sự giãy vò khoảng năm phút đồng hồ, số lần ngó nghiêng lên tới hai lần mỗi giây.

Làm hại Mạnh Thành Đức ngồi phía trên cũng bắt đầu suy nghĩ linh tinh.

Trong sự nghĩ lung tung này bao gồm ghen ghét, hận thù, báo thù, vứt xác và đủ loại từ ngữ bạo lực khác.

Năm phút sau, người được mong ngóng đã lâu - Tô nam thân cầm ô đi trong làn mưa gió bão bùng. Bóng dáng thẳng tắp, bước chân không loạn, sợi tóc che khuất trán anh, trông còn trẻ hơn nam phụ mấy phần.

Trần Hi nuốt nước bọt, cảm thấy hôm nay có vẻ khó kiềm chế tâm trạng, cô đành yên lặng cúi đầu lướt Weibo.

Nhưng điều này không thể ngăn cản người kia.

Trong ánh mắt phức tạp của Mạnh Thành Đức, Tô Cẩm gấp ô để vào giữa, sau đó tiện thể ngồi xuống ghế sau, đóng cửa, nhắc nhở Mạnh Thành Đức còn đang ngây ra, “Anh lái xe đi.”

Khởi động xe, quay đầu, Tô Cẩm nhìn ngón tay run nhè nhẹ của Trần Hi, anh nhượng mảy, cầm cốc cà phê tỏa ra hơi ấm trong tay đưa cho cô.

Trần Hi tự nhiên nhận lấy uống một ngụm, mùi vị không tệ, sau đó lại uống thêm ngụm nữa.

Cô ngẩng đầu, nhìn mặt Tô Cẩm, giọng nói cũng hơi run.

“Cà phê? Tiền bồi Tô mua đây ạ?”

Tô Cẩm thuận miệng trả lời, “Không phải, là Liễu Khê thấy tinh thần cô có vẻ không tốt, sợ tôi vút xác cô ở nơi hoang vu hẻo lánh nên đưa cho cô uống.”

Ừ ừ, Trần Hi uống một ngụm lớn, cũng không biết nên tỏ vẻ gì lúc này, trong mắt Tô Cẩm lại trở thành cô tin lời mình nói.

Tô Cẩm khẽ cười, lắc đầu rồi cầm lấy cốc cà phê trong tay cô uống một ngụm. Anh trả lại cho cô rồi bất ngờ cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô, còn cực kỳ tự nhiên mở lên xem.

Trần Hi cảm thấy kinh ngạc, Mạnh Thành Đức ở phía trước cũng cảm thấy như vậy, không ngờ lại lỡ trượt tay một cái.

Trần Hi và Tô Cẩm không để ý, ngồi phía sau không cài dây an toàn. Bởi vậy Trần Hi ngã vào trong lòng ngực Tô nam thần.

Mà lại còn dùng một tư thế vô cùng tự nhiên ôm lấy anh, một tay để trên vai, tay còn lại đặt trước ngực. Trời đất chứng giám, cô thật sự đã không chế bản thân rất tốt rồi, chỉ sờ soạng hai cái lập tức bỏ tay ra.

Về phía Tô nam thần, không biết là bị sờ soạng nên mất hứng hay gì khác, anh không hài lòng bảo Mạnh Thành Đức, “Anh cẩn thận một chút

đi.”

Mạnh Thành Đức ôm lấy lồng ngực đang bị kích thích, đáng thương gật đầu, sau đó nhìn không chớp mắt tiếp tục lái xe.

Mưa rơi không ngừng, nước trên mặt đất không kịp thoát, xe lái qua làm cho nước bắn tung toe lên cao 1 mét, giống như gột rửa chiếc xe. Nhà của Trần Hi ở khá xa, trên đường cũng không thấy chiếc xe nào.

Ngoại trừ tiếng nước, tiếng động cơ xe chạy thì chỉ có tiếng hít thở của ba người.

Tô Cẩm ngồi bên cạnh hứng thú cầm điện thoại của Trần Hi xem trang web cô vừa đọc, khuôn mặt không rõ biểu cảm, bình tĩnh đọc từng trang.

Trang web là chỗ bình luận của fan, cho dù là Weibo hay diễn đàn nào khác, hiếm khi quần chúng đều một lòng cùng nhau chống lại cô thế này. Những bình luận khó coi đến nỗi có thể nói là người thấy đau lòng người nghe rơi lệ.

Trần Hi cứ ngồi bên cạnh như vậy, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng nhảy nhót tung bùng, không thể dừng lại nổi.

Tô Cẩm đọc những thứ mà trong miệng Trần Hi nói là từ ngữ cao thâm, càng đọc càng lướt nhanh, sau đó nhướn mày cảm khái, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy nữ diễn viên nào như cô đây.”

Trần Hi hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn anh, nghĩ rằng chắc hẳn anh đã đọc đến mức độ thô tục nhất rồi. Vội vàng “à” một tiếng.

Tô Cẩm nói, “Tôi nói là đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến một người bị bôi đen như vậy, đọc nhiều như thế mà không chửi lại ai câu nào, ngược lại còn cảm ơn người ta nữa đấy.”

Trần Hi vui mừng, vội hỏi, “Khoa trương như thế ạ?”

Tô Cẩm tỏ vẻ uyên thâm, sau đó đọc to.

“Mong mọi người đừng vu oan Trần Hi nữa, làm một minh tinh đã không dễ dàng, huống chi người ta mới chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi.”

Đoạn đầu khiến cho Trần Hi rất vui vẻ, đuôi lông mày của Tô Cẩm khẽ nhướng lên, sau đó nói tiếp, “Bị áp dụng quy tắc ngầm, bắt cá hai tay, bị bao nuôi, còn phải đóng phim với Tô Cẩm một cách áp lực như thế. Không ai có thể hiểu được cảm nhận của cô ấy.”

Những điều này... Cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận...

“Quan trọng nhất là tôi đã từng cho rằng bản thân là người bất hạnh nhất thế gian này, muốn tìm đến cái chết. Nhưng thời điểm nhìn thấy cô ấy, tôi mới biết được hóa ra cô ấy là người thảm hại nhất, là cô ấy đã cứu sống tôi. Cho nên mỗi khi cảm thấy tâm trạng không tốt, tôi sẽ xem những bộ phim nào có cô ấy để có thêm dũng khí. Ở đây, tôi chỉ muốn nói với Trần Hi một câu, Trần Hi, hãy cố gắng lên, mong rằng cô ngày càng bi thảm hơn.”

Trần Hi “...” Cái gì gọi là oán cái gì gọi là thù?

Mạnh Thành Đức ở phía trước đang lái xe “phụt” một tiếng rồi bả vai bắt đầu co lại.

Một giây này, cõi lòng Trần Hi sụp đổ. Cô không còn cách nào dùng từ ngữ để diễn tả tâm trạng hiện tại của bản thân nữa rồi. Chỉ có thể yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm mắng mệ nó.

Chương 18

Editor: Đẹ

Beta: An Hiên

Mưa to như trút nước, hai ngày tới Trần Hi không phải đến trường quay, cô sung sướng nằm ở nhà ôm điện thoại. Đỗ Hân ân cần hỏi thăm tình hình của cô, cũng giới thiệu cô với vài nhà làm phim nhưng có vẻ như không có tiến triển gì lắm. Nhiều đạo diễn và nhà sản xuất đã từng hợp tác trước kia đều tỏ ý từ chối hợp tác. Đỗ Hân đang khá lo lắng, lại không tìm được cách nào hợp lý để tẩy trắng cho Trần Hi, chỉ có thể không ngừng phỉ nhổ rồi dùng ngôn ngữ để công kích cô, bảo rằng hãy nhanh chóng tìm người đàn ông nào đó để tạo scandal đi.

Sự việc đã phát triển đến mức này, Trần Hi cũng coi như nhìn rõ bản chất của đám cư dân mạng. Một khi bị bôi đen, trăm năm vẫn sẽ mang tiếng xấu. Cho dù bạn làm gì, đến cuối cùng người không may vẫn sẽ là bạn, còn không bằng yên phận đóng phim. Cô cũng không tin nếu mình chỉ thành thật sống mà vẫn có chuyện tìm đến mình.

Kết quả là thật sự không nên nói trước điều gì. Khi Trần Hi đến trường quay, không thể không tin rằng vận mệnh khó nói. Có một câu nói rất hay thế này, vào thời điểm con người không may, không chỉ những lúc uống nước mắc kẽ răng mà khi nằm không uống gió còn có thể khiến cho bạn nghẹn chết.

Đó là một ngày nắng bắt đầu lộ ra khỏi những đám mây sau cơn mưa, thời điểm mặt trời rực rỡ lên đến đỉnh.

Nhân dịp thời tiết đang đẹp, đoàn làm phim đặc biệt sắp xếp cho ba nhân vật chính quay xong cảnh của mình trước, sau đó sắp xếp lịch trình cho

Đường U Lạc và Tô Cẩm.

Trần Hi tỏ ý cuộc trò chuyện này không có bất kỳ tác dụng gì, chỉ là trong lòng không tránh khỏi cảm thấy phiền muộn. Mọi người không thể để ý đến người không có lịch trình như tôi một chút à, nhiều thêm một cái tên cũng sẽ không lãng phí bao nhiêu nước bọt đâu. o(͡ ▯ ͜͡)o

Tuy nhiên cũng may trong đoàn phim còn có bạn học Liễu Khê non nớt, cậu ta đem lại cho Trần Hi cảm giác an ủi vô cùng lớn.

Bạn học Liễu Khê là một đứa bé rất tốt. Định nghĩa của Trần Hi về cậu ta như sau: vẻ ngoài điển trai, làn da mềm mại, giọng nói êm ái còn cực kỳ hồn nhiên. Không nghi ngờ gì đã khiến cho tình mẫu tử tràn lan của Trần Hi phát huy đầy hiệu quả.

Nhưng không, Trần Hi vô cùng buồn bực ngẩn người trước kịch bản, bạn nhỏ Liễu Khê cũng rất biết săn sóc mang một hộp hoa quả chạy tới, miệng liến thoắng, “Chị Hi, chị có đói bụng không? Em mang hoa quả đến này, chị có muốn dùng thử không?”

Trần Hi cực kỳ cảm động nhìn cậu ta, trong mắt lấp lánh ánh nước gât đầu.

Sau đó cô ăn hết đĩa hoa quả được bày biện đẹp đẽ một cách ngon lành, còn liên tục khen tay nghề cao siêu.

Bạn học Lạc Khê ngượng ngùng gãi đầu, “Nếu chị thích, sau này em cũng mang cho chị nhé.”

Trần Hi càng thêm cảm động, vội vàng kéo cậu ta ngồi xuống, bảo cùng ăn với mình.

Liễu Khê ngồi xuống, nhìn cô ăn ngon lành, lại hỏi, “Chị Hi, em có thể hỏi chị một chuyện không?”

Miệng Trần Hi đầy hoa quả, phóng khoáng nói, “Có vấn đề gì thì cứ yên tâm hỏi.”

Liều Khê yên lòng lớn mật mở miệng.

“Chị Hi, có phải chị đang qua lại với tiền bối Tô không?”

“Phụt...” Trần Hi phun hoa quả trong miệng ra, cho điểm tuyệt đối về nghệ thuật.

Liều Khê hết hồn trước hành động của cô, không chút do dự cầm khăn đưa cho cô, có điều không khéo là trên bàn lại không có cái khăn nào, cũng không biết bạn học Liều Khê nghĩ thế nào mà lại đưa tay áo của mình về phía cô.

Trần Hi đang bị đả kích còn chưa lấy lại được tinh thần, cũng thuận tay cầm lấy lau không chút đắn đo. Bốn phía bỗng trở nên yên tĩnh, thậm chí Trần Hi còn có thể nghe thấy tiếng xì xào ngạc nhiên trên đỉnh đầu.

Cô vội vàng điều chỉnh lại tư thế, đoan trang ngồi yên, tiện thể dè cánh tay đang bắt động của Liều Khê xuống. Nhân viên công tác xung quanh đang bàn tán chột tản đi, Trần Hi giả vờ xem kịch bản, hỏi, “Sao lại hỏi như vậy?”

Bạn học Liều Khê đau khổ, “Mọi người trong đoàn đều đồn như thế, còn nói rất khó nghe. Quan trọng nhất là đêm hôm đó em cảm thấy tiền bối Tô đối xử với chị cứ là lạ thế nào đó.”

Trần Hi nhích lại gần, ngồi lê đôi mách hỏi, “Người trong đoàn phim nói gì?”

Liễu Khê nhìn ánh mắt không chút lo lắng mà còn đầy chờ mong của Trần Hi, càng cảm thấy đau lòng hơn, nói, “Nói, chị là... chị là... chị là...”

Trần Hi, “Nói tiếng người.”

“Bọn họ nói rằng công phu trên giường của chị tốt, rất biết quyền rũ người khác, khiến tiền bối Tô cũng có thái độ đặc biệt hơn với chị, còn biết rõ mười mười địa chỉ nhà chị.”

Nói xong, vành tai của bạn học Liễu Khê cũng đỏ bừng cả lên.

Trần Hi ngồi bất động, thái độ bình tĩnh.

Khỏi phải đoán cũng biết người nói được ra những lời này nhất định là người ngồi cùng xe trong buổi tối mưa tầm tã kia. Trừ Liễu Khê đang kể lại chuyện này cho cô và Tô Cẩm - người không thể nào khiến bản thân bị liên lụy thì người nói ra được chỉ có thể là Đường U Lạc rảnh rồi không có chuyện gì làm kia thôi.

“Cậu có tin không?”

“Em không tin.” Liễu Khê quả quyết gật đầu, thay đổi giọng điệu.

“Chẳng qua không tin cũng không được, đúng là tiền bối Tô đối xử với chị hơi khác biệt. Nếu là nữ minh tinh khác bị bôi đen như thế, đừng nói là đóng phim cùng, cơ hội làm người giúp việc cũng không có luôn.”

Trần Hi vỗ bả vai cậu ta.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tiền bối Tô đối xử với ai cũng như nhau cả thôi. Cậu nghĩ lại mà xem, hôm đó anh ấy còn tự mình tiễn cậu lên tận nhà cơ mà, là người ta tốt bụng.”

Liễu Khê cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là như vậy, nửa tin nửa ngờ hỏi, “Là thật ạ?”

Trần Hi khẳng định gật đầu như chứng minh cho sự trong sạch của mình.

Bỗng ánh sáng trước mặt bị người ta che khuất, Trần Hi ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn Mạnh Thành Đức.

Vẻ mặt của Mạnh Thành Đức hơi quái lạ, nhìn Liễu Khê bên cạnh rồi lại nhìn cô.

Sau đấy anh ta đưa thứ đồ trong tay cho cô.

Cũng ngay lập tức như đưa một quả bom cho cô.

“Đây là đồ mà fans của Tô Cẩm tặng, Tô Cẩm không thích ăn mấy thứ linh tinh này nên bảo tôi đưa cho cô.”

Trần Hi: “...”

Hay rồi, lần này mới đúng là công đức viên mãn. Cô chỉ có thể ngờ ngác nhận lấy rồi lại ngờ ngác nhìn bóng lưng Liễu Khê cắn mu bàn tay, hai mắt rung rung như bị lừa đi ra xa cùng với bốn nhân viên, ngoài mặt thì nhìn có vẻ chăm chỉ nhưng thực chất là đang không ngừng liếc qua liếc lại về phía này.

Trước lúc đi Mạnh Thành Đức còn giơ ngón cái về phía Trần Hi tỏ vẻ sùng bái.

“Hóa ra cô thích dạng con trai ít tuổi như vậy, Trần Hi, cô thật lợi hại.”

Trần Hi: “...”

Thứ Tô Cẩm đưa cho cô chính là mấy hộp kẹo nhập khẩu, còn có bánh ngọt. Tuy vậy Trần Hi cũng không có cách nào ăn thử được, dù trong lòng thật sự rất muốn ăn.

Nhưng dù sao đi chăng nữa lúc này cô có muốn thì cũng không ăn nổi. Đối mặt với những tia X-quang từ bốn phương tám hướng, Trần Hi anh dũng quay người đi về phía xe bảo mẫu của mình.

Ra đến xe, cô thấy Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đang co đầu rụt cổ bên cạnh xe. Trần Hi lại gần nhìn cùng, nhưng liếc đi liếc lại, ngoại trừ xe thì cũng chỉ có xe.

Cô nhỏ giọng khẽ hỏi sau lưng bọn họ, “Nhìn gì thế?”

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đồng thời giật mình, cùng nhau mở cửa xe, hoảng sợ nhìn Trần Hi như thấy ma.

Tiểu Lâm sợ hãi, “Chị Hi, sao chị lại làm thế, chị không thể quang minh chính đại gọi to lên à? Chị cứ thế kiêu gì cũng có ngày bọn em bị dọa chết.”

Tiểu Cổ đứng bên cạnh vuốt ngực tỏ vẻ đồng ý.

Trần Hi cũng không rảnh mà hùa theo bọn họ, cô hỏi, “Nhìn gì thế? Bọn em định đổi sang nghề trộm xe à?”

Tiểu Cổ lén lút thậm thụt cun cút lại gần, “Chị Hi, em nói cho chị biết một bí mật kinh thiên động địa. Nghe nói hôm nay Tần Kha đến đoàn làm phim đây.”

Trần Hi nhìn ra phía sau bọn họ, nghi ngờ hỏi, “Em... chắc không?”

Tiểu Cổ với Tiểu Lâm thề thốt, “Tuyệt đối là từ nguồn đáng tin cậy. Hôm qua trên báo nói rằng Tần Kha đã chụp bìa tạp chí nước ngoài xong rồi. Rạng sáng hôm nay sẽ hạ cánh về nước.”

Trần Hi tiếp tục nhìn về phía sau bọn họ, “Tần Kha về thì chị biết rồi. Nhưng các em chắc chắn là chỉ có Tần Kha thôi à? Không còn ai nữa chứ?”

Trần Hi hỏi như vậy nhất định là có nguyên nhân khác. Tiểu Lâm với Tiểu Cổ đồng loạt quay đầu. Không nhìn cũng chẳng làm sao, vừa nhìn lập tức giật nảy mình. Cả hai kinh ngạc ôm miệng, nhìn theo Thẩm Điềm và nguồn gốc của vụ tai tiếng - Nghiêm Hoài An đang từ trên xe bước xuống.

Nghiêm Hoài An lịch thiệp đỡ Thẩm Điềm đi ra, hai người cười nói với nhau, nhìn như thể sắp lên bìa tạp chí đến nơi vậy.

Trần Hi khó hiểu hỏi, “Bọn họ đến đây làm gì vậy? Khoe khoang tình cảm à?”

Tiểu Lâm chê bai nhìn cô, “Cho dù là khoe khoang thì cũng khoe khoang cho người nào đó xem. Chị Hi, chị không thể giành giật chút khí thế cho bọn em sao? Chúng ta thua thảm đến mức còn không bằng một cọng lông gà nữa này.”

Trần Hi nhướn mày, tỏ vẻ cân nhắc nói, “Có muốn chị bảo bố chị đến chống lưng để chúng ta có thể tăng điểm oai phong không?”

Tiểu Lâm kích động hỏi, “Bố chị là ai vậy?”

Trần Hi thuận miệng trả lời, “Ông chủ công ty giải trí của chúng ta.”

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đứng thẳng tắp, “Cắt!”

Sau đó người thì cầm một cái điện thoại, người thì bận rộn thu xếp đồ đạc.

Trần Hi bắt đầu dĩ buông tay, “Xem đi, là mấy em không muốn đấy, đến lúc bị thua thì đừng trách chị.”

Tiểu Lâm cũng lười ngắc đầu, mở miệng châm chọc cô, “Chị Hi, không phải bọn em nói chị, nhưng chị muốn lẫn lộn trong ngành giải trí này thì phải có người chống lưng. Cho dù không có thì chị cũng phải hiểu thế nào là trắng đen lẫn lộn. Chị nhìn Đường U Lạc xem, bây giờ cô ta muốn oai phong có oai phong, ngay cả Thẩm Điềm cũng là lá chắn của cô ta, chúng ta không phải đối thủ của cô ta.”

Trần Hi vươn vai, tỏ vẻ không quan tâm lắm, “Trắng đen lẫn lộn, bây giờ chẳng phải mình chị một đường à? Bật TV lên là có thể nhìn thấy chị rồi, ngẫu biết bao.”

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ không muốn tranh cãi với cô nữa.

Trần Hi đứng bên cạnh chiếc xe, được một lúc thì khước miệng giật giật phán một câu, “Ặc, hôm nay là ngày bạn bè tới thăm hỏi à?”

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ ngó ra bên ngoài, nhìn bộ ngực đung đưa của cô gái kia thì cùng nhau gật đầu, “Hình như là như vậy.”

Người phụ nữ có dáng người nóng bỏng, tràn ngập tinh thần xuống khỏi xe bảo mẫu màu trắng, cô ấy lập tức đeo kính râm vào, rất có khí chất của nữ minh tinh nước ngoài. Trần Hi nhìn khuôn mặt kia, khước miệng giật giật lập tức vào trong trường quay, vừa đi vừa dặn dò Tiểu Lâm và Tiểu Cổ, “Coi như chị chết rồi đi, bọn em cũng chưa từng thấy chị.”

Hai người nhanh chóng đóng cửa sổ xe, động tác nhanh chóng mạnh mẽ không hề mềm.

Chẳng qua rõ ràng là Trần Hi đã đánh giá thấp độ tinh mắt của người nào đó.

Thi Dĩ đang hài lòng với bản thân thì thấy cô ở phía xa. Sau đó hai ba bước đi qua đám cỏ đến trước mặt Trần Hi, ôm lấy cổ cô, mở lời, “Cô bé, có nhớ tớ không? Tớ ra nước ngoài hai tháng, vừa về đã đến thăm cậu, có cảm động không?”

Trần Hi không chút biểu cảm giờ tay kéo tay cô ấy xuống, “Thế mà cô nàng Thi Dĩ của chúng ta có thể bình thường ra đường sao? Đã đến Trung Quốc rồi, đổi style quần áo thì chết à?”

Thi Dĩ đáp, “Thế thì ác quá, đừng nói nữa, người nước ngoài còn tinh mắt hơn người trong nước nữa. Cậu không biết là ở bên đó tớ nổi tiếng thế nào đâu. Ai nhìn thấy cũng muốn được kí tên đấy.”

Trần Hi nói: “Bởi vì ngực cậu là tiêu chuẩn của người nước ngoài. Được hoan nghênh là điều bình thường.”

Thi Dĩ hỏi: “Bởi vậy nên cậu mới đồ kị với tớ chứ gì?”

Trần Hi lên tiếng: “Tớ mà đồ kị với cậu thì sẽ chết không được yên.”

Thi Dĩ: “Trần Hi, thật là quá gay gắt, nếu cậu mà nói những lời như vậy với mấy cô mình tinh độc ác kia thì tớ đã không mách lẻo cho bố cậu biết rồi.”

Trần Hi hỏi: “Nói đi, bố tớ lại cho cậu thứ gì tốt?”

Thi Dĩ đáp: “Ha ha, ba hợp đồng quảng cáo, một hợp đồng phim.”

Trần Hi: “Cầm thú.”

Thi Dĩ cãi lại: “Cậu mới là cầm thú, cấu kết với Tô Cẩm cũng không nói. Mau khai nhanh, phát triển đến bước kia rồi hả? Nước chảy thành sông rồi à?”

Trần Hi thanh minh: “Không có gì cả, bọn tớ rất thuần khiết.”

Thi Dĩ không tin: “Không đúng, cậu đẹp như vậy, đáng người chẳng kém, bản lĩnh cũng có, còn ai có thể làm đối thủ của cậu nữa đây?”

Trần Hi: “... Tần Kha.”

Thi Dĩ: “Nói đi, muốn kiểu đàn ông thế nào, chị đây tìm cho. Nghe tớ nói một câu, đừng để Tần Kha vào trong mắt, cô ta quá mạnh mẽ.”

Trần Hi ngẩng mặt nhìn trời, thờ dài, “Đợi một thời gian cậu sẽ thấy được khả năng của đối thủ. Hơn nữa ngoài cô ta ra còn có Thẩm Diễm với Nghiêm Hoài An, đương nhiên có cả Đường U Lạc nữa. Cậu có muốn gọi đám bạn xã hội đen của cậu đến không? Chúng ta thảo luận một chút về đường chạy trốn.”

Thi Dĩ: “...”

Chương 19

Editor: Đẹ

Beta: An Hiên

Thi Dĩ không nghĩ rằng mình mới chỉ đi có hai tháng ngắn ngủi, Trần Hi đã lắt mình biến thành con đẽ nhỏ bị đùa cợt dưới chân người khác. Vì vậy sau khi đọc tin tức trên internet và nói chuyện với Trần Hi, xem như cô ấy cũng hiểu được tình hình, lập tức đập bàn một cái, không để ý đến bàn bên cạnh có nhân viên bị dọa đến phát khiếp, quát lớn, “Cái quái gì vậy, quá không để bà đây vào mắt rồi, đánh chó thì cũng phải ngó mặt chủ chứ? Đúng là coi Thi Dĩ đây mù rồi mà.”

Trần Hi, “Cậu nói hay ghê.” ———

Cái gì mà đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ!?

Thi Dĩ không thể bình tĩnh nổi, hoàn toàn coi những người xung quanh thành đồ trang trí.

“Tớ nói thật, nhớ ngày xưa khi hai chúng ta còn ở nước ngoài lăn lộn sống chết mới được mệnh danh là Song Sát, ngay cả đàn ông còn không sợ, giờ còn phải sợ một đứa con gái không đủ lông đủ cánh ư?”

Trần Hi nghĩ đến lịch sử đen tối mình còn không dám nhìn thẳng kia, dùng một tay kéo Thi Dĩ, “Bây giờ tớ không nên phô trương, cậu cho tớ xin chút yên bình đi.”

Thi Dĩ yên tĩnh được một lúc nhưng chẳng qua giọng nói vẫn phá tan mây xanh, “Tớ chỉ nói sự thật thôi, cần phải khiến cậu trở thành cô gái vung

tiền khoe của, đăng video kia lên nhất định có thể giết người trong tích tắc.”

Trần Hi hoàn toàn tuyệt vọng, đỡ trán không dám nhìn thẳng.

Thi Dĩ hào hứng kể lại, “Cậu còn nhớ không? Khi đó chúng ta đã khiến cho mấy người kia sợ đến nổi choáng váng.”

Xong lại thay đổi giọng điệu, tỏ vẻ không hiểu, “Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, sao bây giờ cậu nhút nhát thế? Nếu tớ là cậu, tớ sẽ trực tiếp vùi dập cô ta luôn.”

Trần Hi tuyệt vọng nhắc nhở cô ấy, “Cậu còn nhớ là chúng ta đang ở trong ngành giải trí không?”

Thi Dĩ vắt chéo hai chân, “Ngành giải trí? Ngành giải trí thì làm sao? Chẳng phải bên trong ngành giải trí...”

Cô ấy liếc mắt nhìn về một phía, sau khi nhìn kĩ, Thi Dĩ bỏ hai chân đang vắt chéo xuống, hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đùi, thẳng lưng lên, nở nụ cười, đang từ dáng vẻ sư tử Hà Đông lập tức biến thành đậu phụ Tây Thi.

“Ngành giải trí à, ầy ầy!!! Đương nhiên là không giống rồi... dáng người cũng không giống, thật sự quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi!”

Trần Hi run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt của Thi Dĩ, một ngụm máu bỗng nhiên nghẹn ứ trong cổ họng.

Tô Cẩm mặc một bộ áo dài nam màu trắng, tóc đang để tạo hình thời cổ đại, khí chất thần tiên quanh quẩn toàn thân, dưới chân cứ như đạp mây mà bước đến từ bên phải của bọn họ. Phía sau còn có một người đẹp với vóc dáng cao ráo, khí chất凛凛 nhan sắc đều rất nổi bật.

Sắc mặt Tô Cẩm rất khó đoán, Trần Hi không biết miêu tả ra sao, chỉ biết là khi hai người kia đi đến khiến cô cảm thấy hô hấp của bản thân mình không được trôi chảy cho lắm.

Tô Cẩm đi đến trước mặt hai người.

Không biết dây thần kinh nào của Thi Dĩ không hoạt động, cô ấy lập tức đứng dậy, quay đầu nhìn hai người chói lọi kia, “Xin chào tiền bối Tô.”

Khi Tô Cẩm gặp người lạ đều có một biểu cảm giống nhau, anh đáp, “Xin chào.”

Thi Dĩ giờ tay kéo Trần Hi đang trong trạng thái vô hình lại, “Ha ha ha, tôi là bạn của Trần Hi, trước kia cũng có vài lần được tiếp xúc với tiền bối Tô rồi, ấn tượng vô cùng sâu sắc.”

Trong lòng Thi Dĩ lại nói: thử vai người giúp việc bên cạnh Tô Cẩm, sống sờ sờ ra đây mà còn bị người ta kéo ra ba lần liên, như vậy hẳn cũng đã đủ rồi.

Tô Cẩm quan sát một lúc rồi bình thản mở lời, “Tôi nhớ ra rồi.”

Được rồi, những lời này đã đủ để kéo Trần Hi lại, cô kinh ngạc nhìn Tô Cẩm, đến cả Tần Kha cũng tỏ vẻ sững sờ.

Tô Cẩm tiếp lời, “Cô chính là người nói ra câu "Tuy tôi không có khả năng diễn xuất nhưng có bộ ngực khủng". Tôi cũng có ấn tượng sâu sắc lắm.”

Trần Hi: “...”

Bốn phía: “...”

Thi Dĩ như thể bị nội thương đầm đìa, đến hàm răng cũng run rẩy.

“Ặc, ha ha ha... Trí nhớ của tiền bối Tô thật là tốt, ha ha.”

Nhớ ngày đó khi Trần Hi nói cô thích Tô Cẩm, với tư cách là người hậu thuẫn, Thi Dĩ không nói hai lời lập tức chạy đi thử vai nhân vật người giúp việc bên cạnh Tô Cẩm. Kết quả không có diễn xuất không có người chống lưng, rõ ràng sẽ bị kéo ra. Cô ấy bị những vị giám khảo kia chọc tức, hoặc là không làm mà đã làm thì phải làm đến cùng. Cho nên cuối cùng vẫn chạy vào chỗ đó hai lần, lần đầu có thể nói là vì Trần Hi, còn lần sau do không cam lòng. Đến khi ban giám khảo nói rằng cô ấy không thích hợp cho vai diễn đó lần thứ hai, Thi Dĩ bật thốt ra một câu: “Tuy tôi không có khả năng diễn xuất nhưng có bộ ngực khủng.”

Sau khi thốt ra một câu nói đầy mãnh liệt như thế, đương nhiên tất cả các vị giám khảo ngồi đó không kịp thu lại cái cằm bị rơi xuống, tuy vậy Thi Dĩ vẫn rất bình tĩnh, kết quả là... Bị người ta kéo ra ngoài...

Lúc này Trần Hi đã không còn mặt mũi nhìn người khác, cúi đầu nhìn đôi giày thêu hoa của mình.

Để giảm bớt bầu không khí ngượng ngùng, Thi Dĩ vội đẩy cuộc trò chuyện sang cho con người vô tội Trần Hi, “Chúng ta không nói những việc kia nữa, ai chẳng có quá khứ không hay, phải không nào? Ha ha, nhưng tiền bối Tô, tôi có một cô em gái thế mà có tiền đồ ra phết. Không giống tôi không có diễn xuất không có ngoại hình, em gái tôi ấy à...”

Cô ấy đập một phát vào lưng Trần Hi, Trần Hi bị đánh thì lập tức ngẩng đầu theo phản xạ.

Sau đó Thi Dĩ cười nói, “Tướng mạo tốt, dáng người đẹp, tính tình cũng ổn, hiền lương thực đức còn có cốt cách. Mà quan trọng nhất là cô ấy thích tiền bối Tô cũng khá lâu rồi, trong phòng đâu đâu cũng có poster của anh,

nhất định phải chăm sóc tốt cho đứa em gái này của tôi nhé, ha ha ha...
Á...”

Trong tiếng cười của Thi Dĩ xen kẽ một tiếng hét, sau đó Trần Hi véo người trong cuộc nào đó, bình tĩnh nói, “Tiền bối Tô, trước kia người bạn này của em từng có lịch sử bị bệnh tâm thần, anh đừng coi là thật.”

Cũng không biết Trần Hi lấy sức lực ở đâu ra, kéo Thi Dĩ về bên cạnh mình, Tô Cẩm nhìn bọn họ người tới ta đi.

Trái lại, anh không có ý kiến gì đối với lời nói sau cùng của Thi Dĩ, “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Trần Hi: “...”

Thi Dĩ: “...”

Tần Kha đứng bên cạnh khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Trần Hi, ánh mắt còn mãnh liệt hơn cả Thi Dĩ. Sau đó Tô Cẩm quay đi, cô ta cũng theo sau, mỉm cười lịch sự với hai người Trần Hi và Thi Dĩ.

Trần Hi nhìn bóng lưng của hai người, buồn bã nói, “Thi Dĩ, gọi mấy người bạn xã hội đen của cậu đến đây đi.”

Thi Dĩ tỏ vẻ nghi hoặc, “Cậu muốn giết Tần Kha à?”

Trần Hi quay đầu, dùng ánh mắt âm u nhìn cô ấy, “Không phải, muốn giết cậu.”

Thi Dĩ: “...”

Trần Hi cảm thấy hôm nay mặt mũi của mình đã bị ném đi hết rồi, đang định tiễn Thi Dĩ về thì một vị khách không mời mà đến lại xuất hiện.

Đường U Lạc nhìn Trần Hi và Thi Dĩ, đặc ý hỏi, “Trần Hi, bạn của cô à? Muốn qua bên kia nhâm nhi tách trà không?”

Uống uống uống, cô yên tĩnh mà uống đi có được không hả?

Trần Hi và Thi Dĩ cùng nhau quay người lại, trên sân cỏ có một cái bàn nhỏ, trên đó còn bày đủ loại bánh ngọt và trà, giờ khắc này trong lòng Trần Hi chỉ muốn sụp đổ.

Đường U Lạc, Thẩm Điềm và Nghiêm Hoài An đang ngồi ở đó. Thẩm Điềm còn cúi đầu uống trà, Nghiêm Hoài An thì cúi đầu cắt bánh. Sau đó đưa miếng bánh lên miệng Thẩm Điềm trước mặt bàn dân thiên hạ.

Trần Hi không có phản ứng gì mà Thi Dĩ thì lại không thể chịu được nữa.

Cô ấy đi đến rồi đặt mông ngồi xuống khiến ba người kia sợ run người.

“Đây là trà gì thế? Từ nhỏ Trần Hi nhà tôi đã thân kiêu thị quý, chỉ uống trà sữa từ Anh thôi. Máy người có không?”

Ba người: “...”

Trần Hi đứng đằng sau, “Thi Dĩ, cậu nói cho đúng có được không hả?”

Ánh mắt của mọi người chuyển sang cô.

“Trừ của Anh thì tôi còn uống của Đức nữa, máy người có không?”

Cả bàn ba người hoàn toàn há hốc mồm. Đường U Lạc còn chưa kịp phản ứng về thái độ của Trần Hi, Thẩm Điềm đã ưỡn ngực nói, “Cô Trần

quả nhiên là thân kiều thị quý, chúng tôi nào có thể sánh cùng? Đây chỉ là lời mời xã giao, cô cũng không cần cho là thật đâu.”

Thi Dĩ nhìn động tác của cô ta thì bật cười giễu cợt. Sau đó thẳng lưng ưỡn người, bộ ngực càng nảy lên mãnh liệt. Trực tiếp gây sát thương vô cùng lớn đối với động tác của Thẩm Diêm.

“Ưỡn cái gì mà ưỡn, từ nhỏ bà đây đã uống sữa tươi mà lớn lên đây, lúc cô dậy thì còn chưa phải mặc áo lót đâu.”

Trần Hi không muốn tiếp tục nhìn biểu cảm run rẩy của ba người kia nữa, dứt khoát đi qua, tiện tay kéo Thi Dĩ ra ngoài.

Hai người đi về phía xe bảo mẫu của cô ấy rồi ngồi vào, người đại diện của Thi Dĩ ngồi ở ghế lái phụ, Trần Hi nhét cô ấy vào rồi nói với người đại diện, “Đưa cô ấy về đi, về sau chỉ cần cô ấy có suy nghĩ đến tìm tôi thì cô hãy lập tức bóp chết người trong xe luôn nhé.”

Thi Dĩ còn đang muốn nói gì đó, Trần Hi đã đóng cửa xe, tiếp tục nói với người đại diện, “Bằng không thì lần sau lúc quay lại cô ấy sẽ không còn bộ ngực đó nữa đâu.”

Người đại diện há hốc miệng, khởi động xe trước sự uy vũ khí phách của Trần Hi, nhanh chóng biến mất không chút tăm hơi.

Chỉ còn lại tiếng của Thi Dĩ vang vọng.

“Trần Hi, cậu chỉ đang đồ kỵ với bộ ngực của tớ mà thôi...”

Trần Hi thở dài một hơi, thả lỏng vai đi vào khu nghỉ ngơi. Ba người Đường U Lạc vẫn còn đang tiếp tục uống trà chiều, thấy cô thì hừ một tiếng đầy khinh thường.

Trần Hi bối rối, rốt cuộc thì mình đã chọc phải ai vậy?

Cô bắt đầu dĩ ngời vào chỗ của mình, nhàm chán nhìn nhân viên bốn phía buồn chuyện rồi cúi đầu xem kịch bản.

Không bao lâu sau, Tần Kha thốt tha đi ra từ phòng nghỉ của Tô Cẩm, nụ cười đạt tiêu chuẩn động trên bờ môi, dù nhếch lên hay chuyển động thì cũng như đang đi trên thảm đỏ.

Cô ta đi tới nói với nhân viên công tác, “Vất vả rồi, lát nữa trợ lý của tôi sẽ mang đồ ăn đến, mọi người cố gắng chờ một chút là có thể no bụng ngay.”

Mọi người đều nói cảm ơn, thậm chí có người còn đi lên xin ký tên chụp ảnh cùng.

Tần Kha gật đầu, chụp ảnh cùng mấy người xung quanh, còn lễ phép cảm ơn mấy nhân viên đó.

Trần Hi trợn mắt há mồm, trong lòng than thở, nữ thần và nữ điều (1) khác nhau ở chỗ một người có thể được làm cục cưng, một người chỉ có thể dùng để trừ tà.

(1) Nữ điều: Ý chỉ những cô gái không được người khác phải coi trọng. Đây là những cô gái có tấm lòng lương thiện, tính cách hòa nhã, chăm chỉ cầu tiến nhưng vì tương mạo bình thường, đáng người thô kệch mà nảy sinh lòng tự ti.

Cách làm của Tần Kha đúng là được lòng người, không hổ là người thích hợp nhất để đứng bên cạnh Tô Cẩm, Trần Hi tiếp tục xem kịch bản.

Nhưng không ngờ một giây sau, tiếng của Tô Cẩm lại truyền đến tai cô, “Trần Hi, qua đây một chút.”

Trần Hi mờ mịt ngẩng đầu nhìn người đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Kha là Tô Cẩm, nghi ngờ chỉ vào mình.

Tô Cẩm mỉm cười, gật đầu rồi đi vào.

Tay Tần Kha đang ký tên bỗng ngừng lại, nhìn chăm chăm vào Trần Hi. Lúc cô đi ngang qua, Tần Kha cười nói, “Xin chào Trần Hi.”

Trần Hi mờ mịt nhìn cô ta, “Em chào chị.”

“Chị là Tần Kha.”

Trần Hi cười nói, “Em biết, nghe danh chị đã lâu.”

Sau đó Tần Kha cũng không nói lời nào nữa, Trần Hi không hiểu cho lắm, cô đi vào, thầm cảm khái người đẹp đúng là khách khí, có đi qua thôi cũng phải mở lời xã giao.

Tần Kha đi chưa được bao lâu thì đám người Thẩm Diễm cũng bỏ đi. Chẳng qua lúc đi ra còn trả lời vài câu hỏi của phóng viên. Thẩm Diễm và Nghiêm Hoài An lại một lần nữa có cơ hội khoe khoang tình cảm. Ngược lại, Tần Kha tỏ vẻ hiểu chuyện hơn một chút, cô ta trả lời, “Bộ phim này sở hữu một đội ngũ nhân viên rất chăm chỉ, tôi tin rằng đây là một bộ phim đáng để mọi người mong chờ.”

Mỗi tội đám phóng viên có vẻ không được thỏa mãn với tin tức này lắm.

Phóng viên một: “Xin hỏi lần này cô Tần đặc biệt đến đây vì Tô Cẩm sao? Hai người qua lại bao lâu rồi? Đã có ý định tiến tới việc kết hôn chưa?”

Phóng viên hai: “Lần này trở về có phải để chuẩn bị cho hôn lễ không? Hai người đang có ý định gì?”

Phóng viên ba: “Gần đây có tin tức nói rằng Tô Cẩm đối xử với người đóng vai Vân phi là Trần Hi khá đặc biệt, xin hỏi cô có điều gì muốn phát biểu với tin tức trên không?”

Phóng viên bốn: “Trần Hi sử dụng thủ đoạn cướp đàn ông để nổi tiếng. Xin hỏi cô Tần có cảm tưởng gì không? Hoặc là người ngoài sẽ có đánh giá như thế nào về Trần Hi?”

Phóng viên năm: “Tô Cẩm luôn không chịu thừa nhận tình cảm với cô. Xin hỏi quan hệ của hai người đang bị kẻ thứ ba phá đám có phải không?”

Ngày hôm sau, Trần Hi mở TV thì thấy một đồng tin tức liên quan đến việc Tần Kha về nước là đề do thám động tĩnh của Tô Cẩm, Thẩm Điềm và Nghiêm Hoài An ân ân ái ái và đủ mọi loại tin tức dò hỏi.

Trong đó chiếm phần lớn là những câu hỏi không được Tần Kha trả lời.

Trần Hi ngồi trên ghế sofa, từ khó hiểu biến thành sụp đổ mà xem những vấn đề kia. Không thể nào hiểu được vì sao có thể đổ hết mọi chuyện lên người cô như vậy. Tâm trạng Trần Hi phiền muộn, trong lòng bức bối, cô lập tức giải quyết hai cốc mỳ trong lúc xem TV. o(╯□╰)o.

Sau đó đến lượt Tần Kha trả lời, “Chúng tôi rất tốt, cảm ơn mọi người.”

Trần Hi: Vì sao cô lại muốn nhổ cốc mỳ vừa ăn ra vậy?

Chương 20

Editor: Đẹ

Beta: An Hiên

Trần Hi quay lại chỗ của mình định nghiêm chỉnh ngồi đọc kịch bản, không muốn gây thêm rắc rối nào nữa.

Chẳng qua rắc rối vẫn cứ tự tìm đến cô, cộng thêm lời phát biểu của Tần Kha nên Trần Hi vô duyên vô cớ bị liên lụy.

Nhờ đám phóng viên nhiều chuyện mà trên diễn đàn lần tin tức đều miêu tả cô chính là hồ ly tinh dụ dỗ Tô Cẩm, còn có chỗ viết rằng cô là kẻ thứ ba chuyên nghiệp, hoặc là người phụ nữ chuyên đi đào góc tường nhà người khác.

Trần Hi: "..."

Trong nội tâm Trần Hi chỉ muốn sụp đổ, Đỗ Hân cũng cảm thấy thất vọng trước hành động của cô. Đám người trên mạng đang mắng chửi cô đến mức không còn từ gì để diễn đạt. Trần Hi có cảm giác mình nên làm gì đó để cứu vớt lại chút hình tượng. Cho dù bản thân bị tổn thất nhưng dù sao Tô Cẩm và bộ phim vẫn còn đó, ngộ nhỡ doanh thu bị liên lụy thì cũng không phải điều hay ho.

Cùng lúc Trần Hi muốn làm gì đó, một người trong cuộc - Tô nam thần không chút e dè lên tiếng.

Đầu tiên anh lên Weibo đăng một bài viết: *"Quan hệ giữa tôi và Tần Kha là bạn bè, hiện tại không thay đổi, về sau cũng vậy. Hy vọng truyền*

thông đưng dây dưa quá nhiều.”

Sau đó cộng đồng mạng nổ tung, giới truyền thông bỏ qua chủ đề kẻ thứ ba của Trần Hi để điều tra xem rốt cuộc Tô Cẩm và Tần Kha có quan hệ gì.

Phía bên này, Trần Hi thở phào nhẹ nhõm. Còn bên kia, Tô Cẩm đang tham gia họp báo.

Phóng viên một, “Xin hỏi anh Tô có điều gì muốn nói về Tần Kha và Trần Hi không?”

Tô Cẩm mỉm cười đáp, “Tôi và Tần Kha chỉ là bạn bè, cảm ơn.”

Phóng viên một nhanh chóng nắm lấy điểm quan trọng, hỏi, “VẬY còn Trần Hi thì sao? Có phải trong lúc quay bộ phim Mộng Trang Chu, hai người nảy sinh tình cảm không? Còn có lời đồn rằng trong lúc quay phim anh cũng đã từng bênh vực Trần Hi, đây có phải là sự thật không?”

Tô Cẩm đáp lời, “Trần Hi là một diễn viên, tôi cũng vậy. Khả năng nảy sinh tình cảm trong lúc quay phim không cao. Về lời đồn tôi bênh vực cô ấy, quả thật là tôi bị oan rồi. Mọi người đều nói rằng không có việc gì là Trần Hi không làm được, nếu vậy thì tại sao tôi còn phải giúp đỡ cô ấy chứ? Chỉ cần phát tay một cái là cô ấy có thể giải quyết được phải không?”

Tô Cẩm dùng sự hóm hỉnh để xoay chuyển tình thế, phóng viên thứ hai tiếp tục, “Đây là lần đầu tiên anh lên tiếng đính chính về quan hệ “Cẩm Tần”, xin hỏi việc này có liên quan gì đến Trần Hi không?”

“Tôi đã từng nói về chuyện của mình và Tần Kha không chỉ một lần, chẳng qua không ai tin cả, tôi cũng không có cách nào. Với tư cách là nhân vật nữ chính trong bộ phim, Trần Hi lại bị bêu xấu như vậy thì làm sao có thể đi diễn được nữa, phải tẩy trắng hay sao?” Một lần nữa Tô Cẩm lại kín đáo chuyển hướng sang chuyện khác.

Phóng viên thứ ba thấy không có tin tức nào đáng để bùng nổ, vội vàng ném con át chủ bài ra, “Trên mạng đồn đại rằng vì bị Trần Hi quyến rũ nên anh mới lên giường với cô ấy. Xin hỏi có phải Trần Hi không biết giữ chừng mực, giỏi dùng thủ đoạn dụ dỗ như lời đồn không?”

Chủ đề vừa nêu ra, hiện trường bỗng im bất. Sau đó, tất cả đèn flash và máy ảnh đều chĩa vào người anh. Phóng viên nào cũng nín thở chờ đợi, chỉ sợ mình sẽ bỏ qua tin tức động trời nào đó.

Tô Cẩm nhướn mày, vẻ mặt khó đoán, nói, “Trên trường quay cô ấy luôn không để ý đến tôi, đợi đến khi nào cô ấy chủ động quyến rũ thì lúc ấy tôi sẽ trả lời vấn đề này. Xin cảm ơn.”

Sau đó, bảo vệ che chắn Tô Cẩm đưa anh ra ngoài. Vẻ mặt của anh trước khi rời khỏi bục cũng có vẻ không được tốt cho lắm, nói với Mạnh Thành Đức đang theo sau, “Người phóng viên cuối cùng kia, về sau đừng để cô ta xuất hiện trước mặt em. Tốt nhất là không để tin tức về em lên bìa tạp chí đó.”

Mạnh Thành Đức vội vàng gật đầu, tiện tay ghi lại tên của tạp chí đó.

Với cái danh thần thoại bất bại trong ngành giải trí, những tin tức về Tô Cẩm trở nên nóng hổi không phải điều gì kỳ lạ. Chẳng qua fan chưa bao giờ thấy Tô Cẩm tự mình đứng ra bênh vực kẻ yếu vì một người con gái, bởi vậy chủ đề Trần Hi và Tô Cẩm nhất thời leo lên đứng đầu hot search. Cho dù là vậy, Trần Hi phát hiện ra một vấn đề, fan của Tô Cẩm không những không giảm mà còn tăng, ai ai cũng nói rằng anh khí phách uy vũ lại còn phong độ. Còn có một nhóm thiếu nữ với nội tâm bùng nổ cảm khái rằng, một chàng trai tốt cộng thêm tinh thần bất khuất như vậy, quả là hiếm có.

Trái lại, Trần Hi cho rằng nguyên nhân Tô Cẩm lên tiếng thanh minh là vì lẽ phải. Có điều, dù có người cho rằng cô trong sạch nhưng vẫn có người nghĩ rằng cô dùng quy tắc ngầm, bị coi là cùng một giuộc với kẻ thứ ba.

Giữa người với người sao có thể có sự khác biệt lớn như vậy được chứ?

Dưới sự giúp đỡ của Tô Cẩm, Trần Hi cũng không làm chuyện gì long trời lở đất. Ngược lại cô còn biểu đạt lòng cảm động lẫn biết ơn của mình với Tô Cẩm.

Chẳng qua Tô Cẩm cũng không để chuyện nhỏ như vậy trong lòng, nhìn cô vẻ vẻ không có chuyện gì lớn cả.

Sau đó tiện tay cho cô một gói kẹo không biết từ đâu ra, nói, “Nghe nói loại kẹo này đang được ưa chuộng, cô cầm ăn thử xem có hợp khẩu vị không đi.”

Trần Hi sợ ngây người, nhìn gói kẹo rõ ràng là khá đắt đỏ kia, thấp thỏm lo sợ cầm lấy. Cô có cảm giác sao sự việc lại phát triển nhanh như vậy, không thể lí giải được mà.

“Cái này... Đây là fan tặng tiền bôi Tô ạ?”

Tô Cẩm nhìn biểu cảm bối rối của cô, khóe môi khẽ cong lên, “Yên tâm, đây là tôi tự mua, không có độc đâu.”

Tô Cẩm cũng không quan tâm vì sao Trần Hi lại tỏ vẻ bối rối như vậy.

Trần Hi luống cuống, tự nói với mình một câu, cho dù có độc cô cũng sẽ ăn thật nhiều.

Tô Cẩm nhìn gói kẹo cô cầm trên tay mà như nặng nghìn斤, khẽ cười nói với cô, “Ăn thử xem, đừng để sâu răng là được.”

Nói xong cầm kịch bản quay người vào trong.

Để lại Trần Hi đứng ôm gói kẹo trong tâm trạng không biết làm sao.

Trần Hi vừa mới ra mắt làm diễn viên không lâu thì bị đẩy thẳng lên đầu sóng ngọn gió. Có ưu điểm hay khuyết điểm gì thì chưa thể nói rõ nhưng dân tình vẫn cho rằng cô là người khó lường. Từ sự kiện khởi đầu liên quan đến Nghiêm Hoài An cho tới bây giờ, trong phạm vi tin tức của ngành giải trí, chủ đề nào cũng xoay quanh cô. Ngay cả người tiên phong trong ngành là Tô Cẩm khi bị liên lụy cũng lên tiếng nói giúp cô, mọi người vốn bơi đen cô dù không muốn thừa nhận cũng không được.

Nhân vật Trần Hi này quả thực cũng khá có tài năng.

Tuy nhiên trong thực tế thì không hề như những gì bọn họ suy đoán. Còn phải nói rằng Trần Hi đã thành công. Cho dù là đang đứng trên đỉnh của luồng dư luận tiêu cực, vậy mà cô vẫn có thể vui vẻ sung sướng sống trong ngành này mà không hề quan tâm đến đánh giá của người đời.

Trần Hi im lặng chịu đựng sự phán xét của mọi người, đến giờ vẫn không có hành vi nào quá kích động. Cô lại được quần chúng cực kỳ ủng hộ về điểm này, còn đặt một biệt danh cho cô, gọi là chú gián đánh mãi không chết. ㄣ ㄣ

Trần Hi bị tin tức thật giả lẫn qua lẫn lại mà chẳng giãi giụa nổi.

Cuối cùng những tiêu đề giật tít cũng đã buông tha cho cô, đổi thành tin tức về Tần Kha khởi quay bộ phim mới. Trần Hi vô cùng vui vẻ, sức ăn cũng quay trở lại, cô trở về thời gian bận rộn làm việc với đoàn làm phim.

Tuy nhiên hình như con người vui quá thì sẽ hóa buồn, khi Trần Hi định đi theo con đường thênh thang tươi sáng thì cuối cùng anti-fan cũng bới ra được một tin tức động trời liên quan đến cô.

Chương 21

Editor: Đẹ

Beta: An Hiên

Khi sự việc bắt đầu thì phải nói tới nhân vật ngực to mặt đẹp Thi Dĩ kia.

Trần Hi và Thi Dĩ là bạn bè từ thuở bé, cùng nhau lớn lên như hình với bóng. Từ trường tiểu học đến cấp hai rồi cấp ba, thậm chí đại học cũng học cùng nhau. Tất cả mọi người đều cảm thán rằng duyên phận giữa hai người đúng là hiếm thấy, nhưng Trần Hi không thể không nói ra sự thật rằng có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ. Khi đã có tiền, không chỉ học cùng trường, mà ngay cả khi muốn ngủ chung trên một chiếc giường lớn thì các lãnh đạo trong trường cũng sẽ cho người xây một căn phòng riêng, tiện cho việc đặt một chiếc giường lớn cho hai người. Cô cũng muốn nói thêm rằng cho dù làm gì trong căn phòng đó cũng được, bởi hiệu quả cách âm đạt tiêu chuẩn tuyệt đối.

Cho nên điều đó cũng chứng minh rằng duyên phận hiếm thấy gì đó đều là vô nghĩa.

Nói đến trọng điểm, bởi bố Thi Dĩ là nhà giàu mới nổi, mà bố của cô cũng không phải nhân vật đơn giản, cho nên cuộc sống của hai người vẫn luôn êm đềm vui vẻ, cho đến khi Trần Hi thích Tô Cẩm và hai cô đều phải đi du học. Bức tường ngăn cách đầu tiên đã xuất hiện trong quan hệ của bọn cô, cho dù hai người cũng chẳng thềm để chuyện đó vào mắt.

Nguyên nhân sự việc là do Thi Dĩ không cam lòng bị gán danh hiệu còn đồ một mình, bèn lôi kéo cô theo, tạo nên cái tên Song Sát. Cho dù ở trong đó cô cũng chỉ có tác dụng là một người hầu. Tuy nhiên, Thi Dĩ lại thấy vô cùng thích thú, ở nước ngoài cô ấy dùng sức hấp dẫn của mình xây dựng

quan hệ với vài cậu chủ đẹp trai, lại còn luôn xông lên phía trước, dùng dáng vẻ của lão đại nhai kẹo cao su. Còn Trần Hi toàn bị kéo theo sau, hành động như một người hầu vậy.

Tiếp tục đến đại học năm thứ hai, trong trường bắt đầu lan truyền tin hai người là cặp đôi đồng tính, lão đại và bạn gái của lão đại.

Sự việc trở nên xôn xao.

Trần Hi hết sức đau lòng, bởi ngay khi cô vừa thích ứng được với vai trò người hầu của mình thì bỗng nhiên bị biến thành bạn gái của lão đại, chẳng còn chút thể diện nào.

Vậy nên Trần Hi thương lượng với Thi Dĩ một chút, cô ấy tốt bụng cho cô vài ngày nghỉ để cô có thể làm một sinh viên rất bình thường.

Trần Hi cảm động vô cùng, bèn đi dạo quanh sân trường trong khoảng thời gian rảnh rỗi. Chỉ là đi dạo thôi thì không sao nhưng giữa đường lại lòi ra một kẻ cơ bắp cường tráng chặn đường của cô.

Sau lưng anh chàng ngoại quốc cơ bắp kia còn có vài người mang dáng vẻ côn đồ lưu manh đi theo. Phản ứng đầu tiên của Trần Hi là mong anh ta nói được tiếng Trung, phản ứng tiếp theo là hy vọng đối phương là người Trung Quốc nhưng có dáng vẻ giống người nước ngoài.

Đáng tiếc kết quả lại không như cô mong đợi, đối phương không phải người Trung Quốc, mà may là anh ta cũng không nói gì đó quá phức tạp, vậy nên Trần Hi vẫn hiểu được ý anh ta muốn nói.

Tóm lại là nam sinh đó hy vọng cô có thể bỏ tên “bạn trai” đồng tính của mình để đi theo anh ta, cũng biểu đạt rằng anh ta chỉ là một người đàn ông bình thường, nhưng cảm giác với người đồng tính còn mãnh liệt hơn.

Lúc đầu Trần Hi không hiểu từ mãnh liệt kia mang nghĩa gì, tuy nhiên cũng may là cô đã thô tục nhiều năm, khi mà mấy tên đồng bọn kia bắt đầu cười to, cô lập tức hiểu ra. Sau đó Trần Hi vẫn rất bình tĩnh, tỏ vẻ không sao hết dùng tiếng Anh nói với tên cơ bắp kia, “Tôi thích đàn ông có cup F (ngực), nếu như anh có thể thỏa mãn yêu cầu này thì tôi cũng không ngại cân nhắc đâu.”

Nói xong cô quay người bỏ đi, nhịp bước đều đặn, cả quá trình cũng không loạn, có cảm giác rằng mình quá ngầu. Chẳng qua chỉ có quỷ mới biết rằng trong lòng cô như bị Beethoven nhập, không dừng được việc đàn hết một khúc nhạc piano. Trần Hi nghĩ rằng với cơ bắp của anh ta, chỉ cần bóp một cái là mình sẽ đi đời ngay, cũng có thể tưởng tượng ra cảnh mình chết chìm trong bể nước bọt mà đàn em của anh ta nhổ ra.

Nhưng lòng dạ của người ngoại quốc rất khó suy đoán, ngay khi Trần Hi đi qua bọn họ, tên cường tráng cơ bắp kia lập tức quay ra cười với đám đàn em, “Tao thích con gái Trung Quốc.”

Trần Hi tha thiết muốn nói cho anh ta biết rằng con gái Trung Quốc nhiều như vậy, dù anh ta có cường tráng như thế nào đi nữa cũng không có cửa. Chẳng qua cô nào có can đảm ấy, không quay đầu lại mà đi thẳng về ký túc xá.

Vốn tưởng rằng người nước ngoài cũng chỉ nói mồm vậy thôi, vậy mà Trần Hi cảm thấy người mình gặp được đúng là lợi hại thật đấy. Từ hôm bị anh ta chặn đường, mỗi ngày anh ta đều hỏi cô có muốn ra ngoài hít thở gió không, cô đều từ chối nói rằng gió nước ngoài không hợp với mình.

Anh ta lại bắt đầu mời cô đi ăn cơm, cô tiếp tục nói rằng đồ ăn nước ngoài không hợp với mình.

Anh ta hỏi cô có muốn ra ngoài tản bộ không, cô cũng từ chối với lý do khí hậu không hợp.

Cuối cùng, sau khi tên kia hỏi cô không biết bao nhiêu lần, cô không chịu nổi nữa mà nói cho anh ta biết rằng thật ra mình không hợp với trai ngoại quốc, lại còn là kiểu đàn ông thích đồng tính.

Sự bùng nổ của Trần Hi rất có lực uy hiếp.

Sau đó anh ta không tới nữa nhưng lại có một nữ sinh tìm đến. Trần Hi tuyệt vọng, bèn gọi Thi Dĩ đuổi cô ta đi giúp cô.

Kết quả Thi Dĩ lại quay về rồi vui vẻ nói với cô, “Trần Hi, cậu lợi hại thật, cướp được cả bạn trai của hoa khôi khoa nghệ thuật, không hổ là người Thi Dĩ đây bồi dưỡng.”

Sau khi cô ấy nói xong, Trần Hi hỏi vấn đề đầu tiên, “Bạn trai của hoa khôi là ai?”

Vấn đề tiếp theo, “Từ khi nào mà tớ trở thành người được cậu bồi dưỡng vậy hả?”

Tuy nhiên mấy vấn đề này chắc chắn sẽ không có câu trả lời, bởi Thi Dĩ cũng không biết cô đã cướp được bạn trai của ai. Trần Hi bối rối chạy xuống tầng đối chất với cô hoa khôi kia.

Kết quả Trần Hi nói chuyện một lúc mới hiểu rõ chân tướng, hóa ra anh chàng cơ bắp mà cô mới đuổi đi không lâu là bạn trai của hoa khôi, hơn nữa cô ta còn là một người đẹp có tiền.

Cô nàng hoa khôi giàu có không biết bạn trai của mình làm gì bên ngoài, chỉ là hai ngày trước tự dưng bị người ta đá, đường đường là một hoa khôi mà lại bị đá nên cô ta cảm thấy vô cùng mất mặt. Trần Hi hiểu được cảm giác của cô ta, tuy nhiên cô không hiểu vì sao hoa khôi của khoa không đi tìm hiểu lí do mà lại tìm đến cô? Không phải trong những trường hợp này thì nên đi tìm người đàn ông hay sao?

Mà cô cũng phần nào hiểu được, quốc tịch khác nhau, suy nghĩ có thể không giống, theo cách nói của mọi người chính là tất cả mọi chuyện đều có khả năng.

Trần Hi không dây dưa với cô hoa khôi kia quá nhiều, vẫn nên làm người hầu chăm chỉ đọc sách, ngồi ở nhà vừa ăn vừa xem Tô Cẩm thôi.

Chẳng qua cô muốn có những ngày an nhàn nhưng có người lại không muốn bỏ qua cho cô. Cô hoa khôi kia cứ canh cánh trong lòng về chuyện bị đá, hai ngày ba bữa lại tìm Trần Hi gây sự. Lúc đầu còn có thể giải quyết được, cô ta chỉ mới lái xe thể thao trước mặt cô khoe của, lộ chút da thịt, sau đó lại chửi cô vài câu với mấy người ngoại quốc. Trần Hi không thèm quan tâm, bởi cô ta đã nhầm rồi. Cô là người Trung Quốc, muốn chửi thì cũng phải mời người Trung đến mà chửi. Mời người nước ngoài đến chửi cô, từ ngữ thâm thúy như vậy, cô nghe xong cũng không hiểu.

Mấy ngày tiếp theo, cô hoa khôi kia hoàn toàn bị thái độ thờ ơ của Trần Hi chọc giận, cuối cùng cũng tung ra đòn sát thủ là kéo một đám bạn đến đánh nhau.

Trần Hi không muốn đánh nhau gì đó, dù sao cũng tổn hại sức khỏe, hơn nữa đây lại còn bị đánh hội đồng, lỡ đánh đến nổi khóc thì đôi bên đều xấu hổ.

Cho nên để tránh có sự việc như vậy xảy ra, cô và Thi Dĩ mời một đám xã hội đen cầm dao đến. Nghe nói về khuya, khi màn đêm buông xuống, mặt trăng nơi này vừa tròn vừa lớn chiếu sáng khung cảnh thô tục và cả cô hoa khôi cùng với đám bạn xách vác chạy ra ngoài.

Cả một đám người đó bị nhóm xã hội đen dọa đến nổi bật khóc ngay tại chỗ, vừa chạy vừa khóc, còn dùng tiếng Anh nói rằng Trần Hi không công bằng.

Trần Hi cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có người thua cuộc mới đòi loại công bằng kiểu này thôi, cô cũng chẳng phải loại người lương thiện gì cho cam. Từ lúc bố mua xe cho cô hồi còn học mẫu giáo thì sự công bằng này đã bị chó ăn hết rồi.

Vì vậy cô vỗ tay rủ những người đàn ông hào hiệp ra ngoài uống bia, cũng bảo bọn họ rằng lần sau khi kéo bè kéo cánh đi đánh nhau, hy vọng bọn họ có thể kéo quần lên. Không mặc quần áo như vậy sẽ dọa mấy cô gái nhỏ hồng mắt đấy, như cô hoa khôi xinh đẹp kia kia, bị dọa phát khóc rồi.

Trần Hi tưởng rằng sự việc sẽ kết thúc hoàn mỹ như vậy, nhưng điều khiến cô thất vọng là mọi chuyện vẫn chưa êm xuôi. Trên bãi tập, cô lại bị cô hoa khôi kia chặn lại. Trần Hi không thể không vỗ tay cho người đẹp nước bạn, tinh thần kiên trì như vậy rất đáng để mọi người học tập.

Thời tiết hôm ấy không tệ, mặt trời vừa vặn ở góc bốn mươi lăm độ làm tôn lên vẻ đẹp bên sườn mặt của cô, Trần Hi không có điều gì dị nghị về phong nền lúc đó cả.

Hơn một nghìn học sinh quan sát xung quanh cũng không có ý kiến gì. Sau này Trần Hi nghĩ rằng mong muốn làm minh tinh của mình lớn như vậy chắc chắn là có liên quan đến ngày hôm đó. Ai bảo ánh mặt trời quá hoàn mỹ, ánh mắt từ bốn phía của mọi người cũng thật là chăm chú. Tuy nhiên những ánh mắt đó đều là chăm chú xem kịch vui. Hơn nữa, bên cô nàng hoa khôi còn mời được khá nhiều lính đánh thuê. Bọn họ vừa quan sát cuộc chiến vừa cổ vũ cô ta cổ lên, cảnh tượng lúc ấy quả thật rất ồn ào.

Từ nhỏ Trần Hi đã là người không thích thể hiện, cảnh tượng lớn như vậy quả thật hơi quá sức với cô. Cô có lòng tốt hỏi cô hoa khôi kia rốt cuộc muốn làm gì.

Rõ ràng là cô ta bị Trần Hi kích động đến nỗi quên hết tất cả mọi chuyện, chỉ kể câu chuyện bạn trai mình bị hồ ly tinh dụ dỗ, cảm động đến nỗi Trần Hi nghe mà còn muốn đi giết hồ ly tinh kia cho cô ta.

Trên thế giới có một loại người chỉ muốn bình yên sống nhưng lại có người không cho. Trần Hi chính là một ví dụ rõ ràng nhất, cô chẳng làm gì hết nhưng tên của cô luôn nằm chễm chệ trên bìa tạp chí giải trí cùng với những scandal liên tiếp.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang xì xào bàn tán, cô hoa khôi kia tìm đúng cơ hội, vừa ra vẻ cầu khẩn vừa lấy từ trong túi ra một xấp tiền đô nói rằng mình có tiền, còn nói tuy cô nghèo nhưng đừng cướp bạn trai của người khác như vậy.

Người vây xem xung quanh đều tỏ vẻ phẫn nộ, thậm chí còn an ủi cô hoa khôi kia đừng đưa tiền cho Trần Hi. Cô ta lại lắc đầu nói rằng du học sinh sống cũng không dễ dàng.

Lúc đó Trần Hi vô cùng bình tĩnh, bởi cô cảm thấy rằng việc cải thiện kỹ năng diễn xuất là không thể thiếu đối với các bài tập trong thế giới thực, chưa kể đây còn là bài tập kích động như vậy.

Vì thế Trần Hi lên tiếng, hơn nữa còn dùng tiếng Anh khá lưu loát, nói liền một mạch không sai chỗ nào.

“Cô có nhiều tiền lắm à?”

Sau đó lập tức thò tay vào túi của Thi Dĩ lấy ví ra, khiến cô ấy ngơ ngác không kịp hoàn hồn.

Trần Hi lấy ra rất nhiều tiền trong ví, vung vào mặt của cô hoa khôi nhà giàu, tốt bụng nói cho cô ta biết, “Tôi không lấy tiền ra không có nghĩa là tôi không có. Du học sinh thì sao nào? Chúng tôi muốn sang nước ngoài trau dồi kiến thức thì làm sao? Có bản lĩnh cô đi du học thử xem?”

Sau đó nhìn sắc mặt đen dần của cô ta rồi tiếp tục nói: “Mong cô cất mấy chiếc xe thể thao cùng với giày dép túi xách kia đi. Những thứ đó tôi đã không còn dùng từ lâu rồi. Cũng mong cô về quản lý bạn trai của mình,

suốt ngày chạy đến ký túc xá quấy rối là bị phạt tiền đấy, tôi chỉ sợ đến lúc đó anh ta không có tiền nộp phạt thôi.”

Thật ra, ngay lúc đó Trần Hi cũng không nghĩ nhiều. Dù sao lúc ấy cô khá xúc động cho nên không để tâm đến hậu quả gì, càng không nghĩ sẽ bị quay video.

Vụ việc tranh chấp kinh động đến cả nhà trường và gia đình hai bên.

Kết quả đúng là bố cô nhiều tiền hơn bố của cô hoa khôi kia. Sau đó Trần Hi lập tức nổi tiếng trong một đêm, còn nổi tiếng hơn cả vụ việc giáo sư có hành động thô bỉ với học sinh.

Mà bố cô cũng giải quyết luôn vụ video. Hơn nữa còn mời những sinh viên kia ăn cơm Trung Quốc miễn phí, bắt đầu từ lúc đó Trần Hi đã hiểu ra được một số đạo lý.

Một là nên điều tra kỹ đối thủ trước khi lâm trận, không bao giờ nên đánh giá thấp đối thủ, bởi nếu người ta không liên quan đến xã hội đen thì cũng có thể là phú nhị đại.

Hai là không bao giờ được bỏ chức vụ người hầu rồi chạy đi làm sinh viên, bởi đó là điều nguy hiểm, không chừng một giây sau sẽ lại gặp phải một kẻ cơ bắp.

Ba là luôn phải mang theo tiền mặt, bởi chúng ta sẽ không bao giờ lường trước được là khi nào phải vung tiền vào mặt người khác, cuối cùng nhất định phải nhớ nhặt tiền lên.

Bốn là điều cuối cùng và cũng là điều quan trọng nhất, đầu tiên bạn phải có một ông bố nhiều tiền.

Chương 22

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Lúc mà video quay lại khoảnh khắc Trần Hi ném tiền vào mặt người khác được tung ra thì cô đang ở đoàn làm phim ngồi ăn kẹo Tô Cẩm đưa, anh mặt không cảm xúc đi tới chỗ Trần Hi, sau đó rất tự nhiên rút kịch bản trong tay cô ra rồi đưa cho cô một chiếc máy tính bảng.

Ngay một giây sau, tất cả mọi tế bào trên cơ thể Trần Hi đều nhảy nhót. Cảm giác của cô khi đó chỉ có thể hình dung bằng một câu, đó là: “Không kiềm chế được.”

Góc quay video tốt, đúng chuẩn góc nghiêng 45 độ mà cô thích. Kế tiếp từ đầu đến cuối, video đó đã đưa cô trở về những năm tháng bông bột tuổi trẻ. Trần Hi vô cùng xấu hổ xem hết video rồi trả lại máy tính bảng cho Tô nam thần đang vô cùng hứng thú.

“Trần Hi.” Lúc này, giọng nói của Tô nam thần không êm tai tí nào. Trần Hi ngẩng đầu lên đáp lại theo phản xạ: “Vâng?”

Tô Cẩm cười mập mờ: “Chúc mừng cô, cô lại giành được vị trí trang nhất rồi.”

Trần Hi: “...” Cô có thể từ chối được không?

Tô nam thần nói không sai, Trần Hi vừa rời khỏi tiêu đề của các tin tức giải trí, những tin đồn về cô còn chưa kịp lắng xuống thì đã không phụ sự

mong đợi của mọi người mà quay trở lại vị trí này lần nữa. Lần này cô còn dùng cả súng thật đạn thật, trực tiếp giết người trong chớp mắt.

Đến lúc này Trần Hi chạy trời không khỏi nắng, cô nhận được cuộc gọi của Đỗ Hân đầu tiên.

Đỗ Hân vô cùng kích động, cô ấy mất rất lâu mới bình tĩnh được nhưng vẫn ra vẻ không sao cả mà nói: “Trần Hi, nói cho chị biết đi, sao em giàu thế? Tại sao em lại ném tiền vào mặt người khác? Sao em không cho chị xem video này từ trước? Em biết không, thấy em như thế này chị thực sự rất xúc động. Nếu bây giờ em vẫn giữ tính cách đó thì chúng ta sẽ không đến nỗi phải lặn lội thế này! Gì mà Đường U Lạc, gì mà Nghiêm Hoài An, cũng chỉ là oan hồn dưới tiền của em thôi...”

Trần Hi đen mặt, cô chẳng nói chẳng rằng thẳng tay cúp máy. Tiếp theo cô nhận được cuộc gọi của Thi Dĩ.

“A ha ha ha ha ha ha ha ha ha...” Tiếng cười từ đầu bên kia truyền đến kéo dài gần một phút.

“Trần Hi, lời của tứ thiêng thật đấy, hôm trước tứ vừa mới nhắc tới chuyện tung hình ảnh uy vũ lúc đó của cậu lên mạng, hôm nay chúng đã bị người khác tung ra rồi. Cậu không biết đâu, tứ cười đến phát điên mất, tứ đọc bình luận trên mạng xong thì không còn sức để nói chuyện nữa luôn. Cậu nhìn mà xem, hồi trước cậu thật lợi hại, đến cả tứ cũng bị cậu dọa. Trước mặt bao nhiêu người mà cậu vẫn không cảm xúc, còn...”

Thế là Thi Dĩ cũng bị cúp điện thoại.

Sau đó đến cả Liễu Khê cũng gọi đến, tuy nhiên cậu ta chỉ nói đúng một câu: “Chị Hi, chị là thần tượng của em.”

Sau đó tất cả những người quen từ nhà sản xuất, đạo diễn đến những người bạn trong giới giải trí đều gọi điện cho cô, tổng kết lại trong một câu

chính là: “Vung tiền rất khéo!”

Trần Hi không quên hỏi trời cao, kiếp trước cô đã đắc tội với thần thánh phương nào để rồi phải nhận lấy kết cục ngày hôm nay vậy?

Video ngắn ngủi về Trần Hi bị phát tán trên mạng và tràn lan với tốc độ nhanh như virus, hơn nữa còn được sao chép rộng rãi, không có cách nào ngăn chặn được.

Đến ngày thứ hai, số người xem đã lên tới chín chữ số, không những thế, mấy câu nói của cô còn trở thành một phần của ngôn ngữ mạng.

“Cô nhiều tiền lắm à? Không lấy tiền ra không có nghĩa là tôi không có!”

Còn có câu: “Du học sinh thì làm sao? Du học sinh cũng có trục trặc, cẩn thận tôi lái đến dọa chết cô.”

Còn câu: “Đừng có lôi túi xách của cô ra khoe, đối với tôi cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.”

Và cả câu: “Kính nhờ các cô gái hãy để ý đến bạn trai mình, không nên gọi anh ta đến kí túc xá nữ vì thực sự tiền phạt rất đắt.”

Câu cuối cùng là: “Cô đừng động vào tôi, cẩn thận tôi ném tiền vào mặt cô đấy.”

Trần Hi lướt xuống dưới xem, cô cảm thấy tất cả đều không ổn. Sau đó cô đọc bình luận trong tuyệt vọng, kết quả khiến cô câm nín, đúng là khó lường trước được điều gì.

Thế mà phía bên dưới đều có cùng một kiểu nhận xét:

“Trần Hi ngầu thật đấy, nhìn cách vung tiền là biết cô ấy thường xuyên luyện tập rồi.”

“Chị Trần Hi oai quá, chị có thể vung tiền vào mặt em được không, em muốn đi mua chiếc túi mà chị định vứt đi ý.”

“Tôi muốn biết gia thế của Trần Hi, không hiểu ai bao nuôi cô ta mà khiến cô ta lộng hành lâu như thế nhỉ?”

“Cô ta thành công không phải không có lý do, mọi người nhìn đi, cô ta có nhiều tiền, còn biết quyến rũ bạn trai của cô hoa khôi kia, không hổ là chuyên gia đào mỏ, tôi cảm thấy xấu hổ.”

“Vậy câu hỏi đặt ra là: Cô ta không chịu đưa tiền cho Nghiêm Hoài An à? Sao tự nhiên cô ta lại bị đá nhỉ?”

“... ”

Trần Hi lần lượt lướt xuống từng bình luận một, cô phát hiện ra mọi người đều tập trung vào một vấn đề khác, mà họ cũng chỉ giễu cợt về nó chứ không có ý bôi đen. Trần Hi cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nếu cô biết trước mọi chuyện sẽ thế này, cô thà tự tung ra clip bôi nhọ mình còn hơn ngồi chờ người khác bôi đen.

Các fan là những người khó hiểu nhất trên đời, bọn họ không theo một khuôn mẫu cố định, cũng không bị kiểm soát trong bất kì giới hạn nào. Nhưng họ luôn có khả năng đánh hơi được đủ loại tin tức, không vắng mặt ở bất cứ chỗ nào, nơi đâu cũng thấy tai mắt của họ.

Tình cảm của họ cũng khó nắm bắt nhất, có thể trong giây phút này họ nói mình thích những chàng trai cao lớn oai phong, giây tiếp theo họ lại chuyển sang nói mấy cậu trai nhỏ tuổi mới ngon miệng. Tâm trạng của họ luôn không ổn định, khó đoán trước được điều gì.

Mọi người hòa theo những tin tức về Trần Hi, dù cô đóng phim rất nghiêm chỉnh, không đi đường tắt, không dụ dỗ các đạo diễn, lúc nói chuyện cũng khá lễ phép, không kiêu ngạo vênh váo nhưng fans không chịu khoan dung với cô, truyền thông càng không chịu buông tha cho cô. Họ suốt ngày bới móc những tin đồn nhảm nhí khiến mọi chuyện ngày càng tệ hơn.

Khi ấy, Trần Hi tưởng mọi thứ chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để cô quan tâm.

Vậy chuyện gì mới đáng quan tâm đây? Giây phút Trần Hi nhìn thấy video vung tiền đó được phát tán, cô mới nhận thức được đây là một sự việc nghiêm trọng: hơn nữa nó còn có thật và liên quan trực tiếp tới cô.

Nhưng ngay lúc cô cảm thấy con đường diễn viên của mình sắp kết thúc, fans lại bắt đầu di chuyển theo hướng khác. Lần nào họ cũng đi ngược lại với suy nghĩ của cô. Cô nghĩ thế là nghiêm trọng, cũng nghiêm trọng đấy, nhưng chúng tôi không bơi đen cô thì cô làm gì được nào?

Trần Hi chợt nhận ra, khẩu vị của fans rất nặng, những thứ mà họ thích đều khác người.

Tuy nhiên mọi chuyện đều ổn cả, việc video này bị phát tán ra mà cô không hề bị chà đạp đã chứng minh được rằng cơ hội xoay chuyển của cô tới rồi, đã đến lúc cô có thể thay đổi hình tượng mà không tốn chút công sức nào.

Tất cả mọi người trên mạng đều đang tranh luận về video vung tiền của Trần Hi, họ đang suy đoán xem người chống lưng cho Trần Hi là ai và rốt cuộc người đó nhiều tiền đến mức nào.

Sự việc không hề liên lụy đến những người khác, ngay cả Thi Dĩ cũng không xuất hiện trong video đó.

Trần Hi vô cùng hài lòng với sự kiện lần này, sau đó cô vẫn bình tĩnh nhận cuộc gọi của Thi Dĩ.

Cô còn khách sáo nói một tiếng xin chào.

Nhưng hiển nhiên là Thi Dĩ không chịu buông tha cho cô, “Cậu uống nhầm thuốc à, hay cậu vẫn còn đang sốc đấy? Chỉ một video nho nhỏ đã có thể đả kích cậu đến thế sao? Không nên đâu!”

Trần Hi giải thích: “Đúng vậy, nhưng tớ không hề kích động, tớ thấy khá ổn, cảm xúc chỉ bị ảnh hưởng một chút thôi.”

Ở đầu dây bên kia, Thi Dĩ không thể hiểu nổi, cô ấy nói: “Trong video kia cậu nặng lời quá nên đám cư dân mạng cũng không tẩy trắng cho cậu đâu. Chẳng qua họ chỉ chuyển cách mắng mỏ cậu thành kiểu khác nhẹ nhàng hơn thôi. Còn nữa, tớ nói cho cậu biết, không ít người đang đào bới gia thế của cậu lên, tớ tin rằng cậu sẽ sớm bị chìm trong lửa giận lần nữa. Cậu có muốn công khai chuyện này trước không, tớ đứng ngoài xem cũng lo lắng thay cậu đây này.”

Trần Hi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tình hình bây giờ không ổn lắm. Nếu tớ công khai, họ sẽ cho rằng tớ ỷ thế ức hiếp người khác. Hơn nữa, lúc trước ai nói tớ phải dựa vào chính bản thân mình ấy nhỉ, bây giờ cậu nói ra những câu này mà không thấy xấu hổ à?”

Thi Dĩ mặc kệ: “Họ làm gì được tớ chắc?”

Trần Hi không biết làm sao, chỉ thở dài, có tiền thì cũng tùy hứng vừa phải thôi chứ.

Sức nóng của video còn đang kéo dài. Có nhiều fans vẫn miệt mài tìm kiếm bối cảnh của cô, muốn làm rõ xem rốt cuộc người bao nuôi Trần Hi là ai. Cư dân mạng đều đánh máu gà (1) mãi không thấy chán, giống như một vụ án chưa tới hồi kết, mọi người đều muốn tìm ra hung thủ thật sự là ai.

(1) Đánh máu gà: là một biểu hiện hành vi châm biếm sự phẫn khích cảm xúc bất ngờ của một người đối với một nhân vật hoặc sự vật cụ thể, và cũng có ý nghĩa chế giễu.

Tuy nhiên, trong lúc mọi người tập trung điều tra, nhân vật chính Trần Hi vẫn duy trì thái độ im lặng. Đừng nói tới chuyện mở hộp báo, cô còn không đáp lại bất kì thông tin nào trên mạng. Tất cả các bình luận trên mạng đều không ảnh hưởng gì tới cô.

Vì vậy nhiều fans còn nhiệt tình đặt cho cô biệt danh mới là con gián im lặng đập mãi không chết.

Sự việc phát triển đến mức này, Trần Hi cũng có đóng góp lớn. Những đề tài bêu xấu cô đã được thay thế bởi cô gái được bao nuôi vung tiền, vậy cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Ít nhất thì sau một khoảng thời gian dài, tên của Trần Hi không còn đi kèm với cái tên Nghiêm Hoài An nữa.

Cuối cùng thì mọi việc cũng trở về quỹ đạo ban đầu.

Tuy nhiên đến ngày thứ ba kể từ lúc video bị phát tán, Đỗ Hân thông báo với cô rằng Nghiêm Hoài An gọi điện cho cô để an ủi.

Trần Hi thờ ơ đáp: “Anh ta thấy em thê thảm quá à? Có phải anh ta thấy em không sống nổi nữa đúng không?”

Đỗ Hân gật đầu rồi lại lắc đầu, không biết nên trả lời cô thế nào.

Trần Hi lấy điện thoại từ tay cô ấy, điều chỉnh một lúc, sau đó cô quay sang nói với Đỗ Hân: “Sau này nếu chị còn nhận được những cuộc điện thoại tương tự như vậy thì không cần nghe máy, mấy hành động mập mờ này sớm muộn gì cũng sẽ để lại hậu quả.”

Cô cho số của Nghiêm Hoài An vào danh sách đen rồi trả điện thoại lại cho Đỗ Hân, cô ấy không phản đối hành động của cô. Suy cho cùng thì Nghiêm Hoài An rất cao tay, chẳng may nhờ có ngày anh ta đâm các cô hai phát thì sao?

Tuy nhiên cô ấy vẫn cảm thấy lo lắng: “Trong giới giải trí này, em nhất định phải giữ mối quan hệ xã giao, có chuyện gì cũng dễ giải quyết. Nếu như ngay cả quan hệ xã giao cũng không cần...”

Trần Hi nhún vai đáp: “Mặc dù em biết mọi người rất thích xem mấy chuyện chia tay xong vẫn làm bạn, tình yêu của hai người tràn đầy nuối tiếc vân vân, nhưng mà chị nhìn xem, gần đây khẩu vị của fans rất nặng, bọn họ thích xem ân oán tình thù, chém giết lẫn nhau. Em muốn đi trên con đường đầy chông gai này.”

Đỗ Hân: “...”

Chương 23

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Cuối cùng thì Trần Hi không đi con đường đầy chông gai ấy, cô không có lá gan đó! Để có thể bình tĩnh mà quay phim trong cơn bão giông đã là rất khó rồi, thấy rốt cuộc bản thân cũng được tẩy trắng, cô càng cố gắng hơn rất nhiều trong khoảng thời gian làm việc cùng đoàn phim.

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ rảnh rồi không có việc gì làm bèn đi hóng hớt, hai người thảo luận với bạn học nam phụ về nghệ thuật và khoa học, có lúc họ còn buôn chuyện với đạo diễn Uông về chủ đề hàm răng trắng đẹp, không tránh khỏi nhắc đến Tô nam thần.

Không biết có phải Tô nam thần có kế hoạch nhập kẹo bánh về bán hay không mà kể từ lần tặng kẹo ngẫu hứng trước đó, Tô nam thần thường đưa cho cô những loại kẹo cô chưa từng ăn, không lần nào giống lần nào. Trần Hi vô cùng vui vẻ nhưng cô cũng cảm thấy hơi e ngại. Để tránh việc bản thân suy đoán lung tung, có lần khi Tô Cẩm hỏi cô xem kẹo có ngon không, cô lập tức nói ra nghi vấn trong lòng: “Sao tiền bối Tô mua nhiều kẹo thế ạ?”

Lúc đó Tô Cẩm chuẩn bị quay một cảnh ngoài trời với cô, anh khoác trên mình một bộ trang phục cưỡi ngựa đầy uy phong, cặp lông mày tuấn tú hơi nhướng lên, anh hỏi ngược lại cô: “Cô không thích ăn à?”

Trần Hi đáp lại theo phản xạ: “Em thích ạ.”

Nhưng mà ý cô muốn hỏi không phải như thế, cũng may Tô Cẩm rất hòa nhã, anh nhanh chóng hiểu được ý cô rồi giải thích: “Tôi có một người bạn đã có con, tôi muốn chuẩn bị quà trước mà nghĩ mãi không ra nên mới mua chút kẹo. Vừa hay cô lại thích ăn, tôi cho cô thử kẹo trước, cô ăn xong thấy loại nào ngon thì nhớ bảo với tôi.”

Hóa ra cô chỉ là chuột bạch thôi à? Niềm vui của Trần Hi bị anh đập nát tại chỗ, còn bị nghiền ra thành vụn. Sao đang yên đang lành cô lại hỏi câu này nhỉ? /(T o T)/~~

Sau đó Trần Hi khóc không ra nước mắt hỏi: “Đứa bé kia bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Tô Cẩm vừa đeo băng cổ tay vừa thản nhiên trả lời cô: “Chắc là... khoảng năm sau sẽ chào đời...”

Sau đó trong ánh mắt ngỡ ngàng của Trần Hi, anh nói tiếp: “Cho nên cô không phải vội, cứ thử dần dần, còn nhiều thời gian mà.”

Trần Hi: “...”

Hôm đó hai người có cảnh quay cưỡi ngựa dạo chơi trên thảo nguyên. Cô và Tô Cẩm ngồi chung trên một con ngựa, sau đó lẳng mạn ngắm nhìn mây với người ngoài hành tinh, tất nhiên với điều kiện là có người ngoài hành tinh thật.

Tóm lại, hai người cưỡi ngựa ngoài trời rồi nhìn nhau cười như hai kẻ ngốc.

Theo Trần Hi thì cảnh khoe tình cảm này thường không cần đến kỹ năng diễn xuất, cô không thể phủ nhận rằng bản thân rất vui mừng, hơn nữa đối tượng yêu đương lại còn là Tô Cẩm.

Trước khi bắt đầu quay phim, các nhân viên đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, trong đó còn có ngựa - một nhân vật quan trọng trong cảnh quay. Không biết có phải do có nhiều người xung quanh hay không mà tâm trạng chú ngựa không được ổn định cho lắm. Vài nhân viên túm tụm lại mãi mới kéo được chú ngựa đó vào trường quay rồi cố gắng động viên nó.

Người phụ trách trang phục làm việc rất vất vả, tỉ mỉ chỉnh lại trang phục cho cả hai người. Tô Cẩm nhìn sang, sau đó nói với nhân viên đang giúp đỡ Trần Hi: “Anh đeo băng cổ tay và đầu gối vào cho cô ấy nhé.”

Trần Hi và cả người phụ trách trang phục quay sang nhìn anh, Trần Hi nói: “Em chỉ ngồi trên lưng ngựa mấy phút thôi, không cần phải cẩn thận đến thế đâu ạ, huống hồ còn có nhân viên của đoàn phim ở bên cạnh nữa mà.”

Tô Cẩm lại rất kiên quyết, anh lấy băng cổ tay từ phía người phụ trách trang phục rồi đeo cho cô, động tác dứt khoát khiến trái tim Trần Hi đập loạn nhịp.

Người phụ trách trang phục thấy thế thì dùng ánh mắt mập mờ nhìn hai người, không hiểu anh ta nghĩ đến chuyện gì mà đỏ mặt chạy sang chỗ khác.

Trái tim Trần Hi đập ngày càng nhanh. Cảm giác hừng phấn này là gì đây?

Tô Cẩm đeo băng cổ tay giúp cô, anh còn cẩn thận đeo vào phía trong tay áo.

Trên người cô khoác một tấm áo lụa, tay áo được vén lên để lộ cánh tay mảnh mai, băng tay màu trắng càng làm tôn lên cánh tay trắng trẻo mịn màng của cô. Tô Cẩm đeo băng cổ tay giúp cô, anh chăm chú nhìn rồi thành thạo quấn vào mà không động chạm đến cô.

Trần Hi cảm thấy rất căng thẳng, cảm xúc phập phồng lên xuống từng chút một, vậy nên trên mặt cô hiện rõ vẻ xấu hổ, ngay cả bàn tay cũng run nhẹ.

Tô Cẩm đang quần băng, thấy cô như vậy bèn hỏi: “Căng thẳng à?”

Trần Hi lúng túng đáp lại: “Không... Không ạ...”

Cô tưởng Tô Cẩm phát hiện ra điều gì, không ngờ anh chỉ cười động viên cô: “Con ngựa này chưa quay phim bao giờ, cô căng thẳng cũng bình thường thôi.”

Trần Hi mếu máo, cố gắng bình tĩnh lại nhìn về phía góc nghiêng hoàn mỹ của Tô Cẩm, nói: “Em không căng thẳng đâu ạ, hồi trước em từng quay cảnh thế này rồi, thậm chí hầu hết những con ngựa đều khó kiểm soát.”

Tô Cẩm dừng lại nhìn cô một chút, sau đó thông thả cười đáp: “Lát nữa cô mà sợ thì cứ bám vào người tôi, nếu xảy ra chuyện gì nguy hiểm cô cứ lấy tôi làm đệm lưng.”

Trần Hi: “...” (◡‿◡)~(◡‿◡)~

Cảm giác hạnh phúc lúc này thật khó diễn tả!!!

Tô Cẩm đi tới chỗ con ngựa rồi gọi Trần Hi qua.

Trần Hi từng có kinh nghiệm đóng phim cổ trang. Cô có thể hoàn thành tốt các cảnh cưỡi ngựa, bắn cung, đánh nhau, truy đuổi. Tuy ban đầu cảm thấy khá khó khăn nhưng sau khi quen dần cô có thể tự mình leo lên lưng ngựa. Vậy nên lúc Tô Cẩm gọi cô, cô lập tức vén tay áo sẵn sàng leo lên.

Tô Cẩm nhìn cô rồi bật cười, anh nhẹ nhàng nói với cô: “Trần Hi, nữ diễn viên không hành động như thế đâu.”

Trần Hi ngạc nhiên quay đầu lại, cô thấy anh đang cười, đôi mắt sáng lấp lánh. Sau đó cả người cô nhẹ bẫng, một giây sau cô được người ta ôm lên lưng ngựa.

Thoáng chốc khuôn mặt Trần Hi đỏ bừng như cánh hoa đào, cô kiềm chế cảm xúc phập phồng, dịu dàng lên tiếng cảm ơn anh.

— Đây có phải là phản ứng bình thường của các diễn viên nữ không? <(—
—)/.

Trong lúc cô đang nói thì Tô Cẩm cũng nhảy lên lưng ngựa, động tác của anh lưu loát đẹp đẽ không chút thừa thãi nào. Giây phút ấy trông anh quá xuất sắc, ngay cả các nhân viên xung quanh cũng phải “Wow” một tiếng.

Tô Cẩm vòng tay qua người cô kéo dây cương, hai người dựa vào nhau rất gần, gần đến nỗi mỗi khi Tô Cẩm nói Trần Hi còn cảm nhận được một hơi thở say lòng người: “Cô bám chắc vào, ngã về sau một chút.”

Cô mất sạch máu.

Đạo diễn hô bắt đầu, Trần Hi và Tô Cẩm vừa điều khiển con ngựa vừa phải diễn một cảnh đầy tình tứ.

Trần Hi ngồi đằng trước nên không nhìn được vẻ mặt của Tô Cẩm, cô đành giữ nguyên nét mặt ngọt ngào, chỉ có điều cảm xúc đó không phải là diễn.

Hai người không có lời thoại nào mà tất cả đều dựa vào diễn xuất. Đầu tiên Trần Hi thả lỏng người tựa vào lòng anh rồi mỉm cười đón từng ngọn gió. Tô Cẩm ngồi đằng sau phối hợp ôm cô vào lòng, sau đó... Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, cọ nhẹ. Tiếp đến anh ôm cô chặt hơn, cúi đầu xuống, hơi thở của anh di chuyển đến bên tai cô...

Trần Hi cũng không biết hai người đang ở trong trạng thái nào, cô đoán bọn họ không mắc lỗi gì từ cách đạo diễn Uông kích động nói: “Được, tốt, rất tốt... Tiếp tục giữ vững trạng thái này, đúng đúng đúng, Trần Hi thể hiện một chút cảm giác như đang hưởng thụ đi...”

Trần Hi: “...” Miêu tả kiểu thế có hơi thô tục không?

Trong lúc hai người tập trung nhập vai, cũng là lúc Trần Hi vô cùng hưởng thụ, không biết có ai quên chưa tắt chuông điện thoại mà một loạt tiếng “Ting tong tinh tong” vang lên. Không ngoài dự đoán, chú ngựa bắt đầu nhảy lên đá chân loạn xạ, không chịu dừng lại.

Hiển nhiên Tô Cẩm có nhiều kinh nghiệm trong việc này, trong lúc con ngựa đang hoảng loạn, anh vừa kéo chặt dây cương vừa khống chế hướng đi của nó. Các nhân viên xung quanh thấy con ngựa bị mất kiểm soát thì chạy đến nhưng càng không giúp được gì. Con ngựa đang mất kiểm soát lại thấy nhiều người vây quanh nó đến thế, chắc chắn nó càng làm những điều tệ hơn nữa.

Ngựa chạy thẳng một mạch về phía trước, tốc độ của nó ngày càng tăng. Khi Tô Cẩm phát hiện ra anh hoàn toàn không kiểm soát được nó nữa thì lập tức buông lỏng dây cương, ôm lấy Trần Hi vẫn đang bình tĩnh ngồi phía trước nhảy thẳng xuống đất trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc.

Con ngựa này không dọa được Trần Hi mà ngược lại cô bị động tác của người ngồi sau dọa hết hồn. Cô chưa kịp phản ứng lại thì anh đã vòng tay ôm chặt lấy cô. Cả quá trình chạm đất cô đều được bảo vệ. Mãi sau khi hai người lăn mấy vòng trên đất rồi dừng lại, Trần Hi mới thật sự cảm nhận được chuyện gì vừa diễn ra.

Tô Cẩm nằm trên mặt đất, anh dùng tay phải ôm chặt Trần Hi, mãi đến lúc hai người dừng lại cô vẫn chưa phải tiếp xúc với mặt đất. Trái ngược với

cô, Tô Cẩm ở đằng sau vì bảo vệ cô mà cơ thể đập thẳng xuống mặt đất, mạnh đến nỗi cô nghe được cả những tiếng va chạm dữ dội.

Trần Hi ngẩng đầu lên thấy Tô Cẩm hơi nhú mày, cô sốt ruột hỏi: “Tô Cẩm, anh có sao không?”

Tô Cẩm cảm thấy nửa người trên của mình tê dại, nhưng khi anh nghe thấy câu hỏi của Trần Hi thì lại mỉm cười, bình tĩnh an ủi cô: “Tôi không sao.”

Tất cả nhân viên đều chạy tới, hết người này hỏi thăm lại đến người khác gọi điện thoại rồi lại thay nhau kiểm soát hiện trường.

Chỉ chốc lát sau, người đại diện, công ty phụ trách cùng với những người liên quan đều có mặt tại trường quay. Không biết ai đưa tin mà ngay cả phóng viên cũng xuất hiện.

Cánh tay và đùi bên phải của Tô Cẩm đều có dấu vết tổn thương và trầy xước. Đoàn làm phim nhanh chóng sắp xếp xe để đưa anh đến bệnh viện.

Trần Hi - người không xây xước tí gì cũng được đưa tới bệnh viện.

Cả đoàn phim tới bệnh viện, mọi người nhanh chóng đưa anh vào kiểm tra và làm đầy đủ các thủ tục. Hiện giờ Trần Hi không có việc gì để làm, suốt cả quá trình cho đến tận lúc bác sĩ đưa ra kết quả cuối cùng về chấn thương, cô chỉ biết lo lắng đứng ở đầu giường.

Ngược lại, người bị thương lại bày ra vẻ mặt thản nhiên không có vấn đề gì to tát.

Người đại diện và trợ lý của Tô Cẩm cũng có mặt trong phòng. Tay và chân anh đã được băng bó cẩn thận nhưng chưa rõ vết thương nghiêm trọng đến mức nào, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhìn Trần Hi rồi lại nhìn sang Tô Cẩm, sau đó thông báo kết quả kiểm tra: “Chân anh Tô bị nứt xương, tay phải đập mạnh xuống đất nên bị trầy da, không có vấn đề gì lớn, vài ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

Trần Hi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi thêm: “Ngày thường có phải chú ý điều gì không ạ?”

Trợ lý Tô Cẩm và Mạnh Thành Đức đều quay sang nhìn Trần Hi với vẻ mặt khó hiểu. Trần Hi chợt dạ, chẳng nhẽ cô hỏi sai chỗ nào rồi?

Bác sĩ đẩy kính lên rồi đáp lại bằng một câu đầy mờ ám: “Việc cần chú ý à? Không nhiều lắm đâu, chỉ cần uống đủ thuốc, tránh làm việc nhiều. Đương nhiên, về phương diện sinh hoạt kia cũng nên để ý một chút, dù sao thì tay chân đang bị thương nên hoạt động không tiện, nhỡ đâu vận động kịch liệt quá sẽ ảnh hưởng xấu tới vết thương.”

Mọi người: “...”

Trần Hi không dám quay đầu lại nhìn biểu cảm của người nào đó trong cuộc, giữ nguyên trạng thái nghiêm mặt. Tô Cẩm ở đằng sau nhìn thấy tai cô chột đỏ lên thì buồn cười gật đầu, anh nghiêm túc nói: “Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ cẩn thận.”

Trần Hi: “...” Đúng là cô hỏi nhầm rồi.

Bác sĩ là một chuyên gia về tin tức, thấy bầu không khí trong phòng trở nên lạ thường cũng không phát hiện ra. Trái lại, anh ta rút đĩa CD từ trong bản xét nghiệm ra, chính là CD có ảnh bìa là MV Tô Cẩm và Trần Hi quay cùng nhau.

Trên đó là cảnh hôn của hai người trong đêm dạ hội, Tô Cẩm ôm Trần Hi và nhìn cô một cách thâm tình, lúc đó hai người chỉ cách nhau chưa đến 1cm.

Bác sĩ không để ý ánh mắt của mọi người, đưa CD cho Tô Cẩm vẫn đang thản nhiên, khẽ hỏi: “À, hai người cho tôi xin chữ kí được không?”

Mọi người trong phòng kể cả Trần Hi đều không ngờ bác sĩ lại là fan của hai người, tất cả đồng loạt cạn lời nhìn anh ta. Lúc Trần Hi cầm lấy CD hộ Tô Cẩm đang không tiện hành động, bác sĩ kích động cười toe toét nói: “Tôi chờ ngày này lâu lắm rồi, làm bác sĩ lâu như vậy, tôi chưa từng thấy người nổi tiếng nào, đúng là không dễ dàng.”

Sao nghe câu này cứ có cảm giác hơi lạ thế nhỉ? ㄟ_ㄟ

Trần Hi kí tên của mình lên một bên, sau đó đưa bút cho Tô Cẩm rồi đặt CD vào tay anh. Tay phải Tô Cẩm không cử động được, anh tự nhiên dùng tay trái, kí tên rất thuận tay, không có chút gượng gạo nào, chữ kí vô cùng cứng cáp.

Bác sĩ nhận lấy CD với vẻ mặt như nhận được bảo bối, sau đó trong ánh nhìn của những người xung quanh, anh ta nói: “Không thể tin được hai người cách xa nhau thế cũng có thể ở bên nhau.” Anh ta khá xúc động, biểu cảm đột nhiên thay đổi, tràn đầy đau lòng nói tiếp: “Tôi theo đuổi hoa khôi của viện được ba năm rồi, vài ngày trước cô ấy còn nói, chừng nào hai người đến với nhau thì cô ấy mới đồng ý yêu tôi. Lúc đó tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, nhưng không ngờ hai người lại có thể đến bên nhau thật. Bây giờ tôi sẽ đi nói cho cô ấy biết rằng tất cả mọi thứ trên đời dù là xuất thân hay địa vị đều là phù du, tình yêu có thể vượt lên trên tất cả.”

Mọi người: “...”

Bác sĩ à, anh đừng đi, để chúng ta dùng năm đám thảo luận về vấn đề tình yêu một chút xem sao.

Chương 24

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Sau khi bác sĩ kết luận rằng Tô Cẩm không chịu tổn thương nghiêm trọng gì, anh lập tức bảo trợ lý thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đi về.

Mạnh Thành Đức nhìn anh, lo lắng nói: “Tô Cẩm, em nhớ giữ chừng mực, mặc dù em chỉ bị chấn thương nhỏ nhưng nếu ở lại bệnh viện thì sẽ thuận tiện hơn, em mà dọn về nhà thì ai chăm sóc bây giờ? Em còn không thích người lạ ở nhà mình nữa.”

Lúc đó, Trần Hi vẫn đang ngồi bên cạnh Tô Cẩm, cô cũng cảm thấy lo lắng nên gật đầu, tỏ ý tán thành.

Tô Cẩm nhìn Mạnh Thành Đức, sau đó bắt ngờ quay sang Trần Hi đang gật đầu như gà mổ thóc hỏi: “Cô có biết nấu cơm không?”

Trần Hi giật mình rồi cúi đầu lí nhí vâng một tiếng, cô nói nhỏ: “Vài món đơn giản thì em vẫn...”

Tô Cẩm tiếp tục hỏi: “Cô có hay chăm sóc người khác không?”

Trần Hi dạ một tiếng, lại thỏ thẻ nói: “Em rất ít khi...”

Tô Cẩm không nhìn cô, anh quay sang phía Mạnh Thành Đức đang đứng ngẩn ngơ rồi nói: “Anh đi làm thủ tục xuất viện đi, có Trần Hi ở đây rồi, cô ấy sẽ chăm sóc em.”

Mạnh Thành Đức: "...”

Trần Hi: "...+_+”

Ai có thể cho cô biết chuyện gì đang xảy ra được không? Đầu của Tô nam thần cũng bị thương à?

Tô Cẩm không cho Trần Hi thời gian suy nghĩ, mấy trợ lý đã bắt đầu thu dọn đồ đạc của Tô Cẩm và cả Trần Hi rồi cất vào cốp xe. Sau đó hai người được hộ tống ra thẳng bãi đỗ xe.

Cảnh phóng viên nhanh chóng phát hiện ra việc Tô Cẩm bị thương, họ cùng nhau mò tới trước cổng bệnh viện. Đối với các ký giả mà nói, chút tin tức nhỏ của Tô Cẩm có thể tính bằng tin giật gân của những sao hạng A khác, nếu họ mà giật được trang đầu thì đây chắc chắn sẽ trở thành tin tức hot nhất.

Hai người được hộ tống lên xe, Trần Hi ngồi bên cạnh Tô Cẩm, cô nghĩ về chấn thương của anh mà thấy vừa áy náy vừa lo lắng, chẳng còn tâm trạng hóng chuyện.

Tuy nhiên Tô Cẩm lại là một người rất độc lập, vừa lên xe anh đã lôi chiếc máy tính bảng ra, Trần Hi nhanh nhẹn bật máy lên giúp anh rồi nói: “Tiền bối cần gì cứ bảo em, anh đừng động đậy mà cứ nghỉ ngơi cho tốt đã ạ.”

Trần Hi nói như thể Tô Cẩm là người tàn phế vậy, tuy nhiên anh cũng không ngăn cản sự nhiệt tình của người nào đó mà quay sang nói với cô: “Vây phiền cô mở trang chủ tin tức giúp tôi.”

Ngón tay Trần Hi lướt trên màn hình, cô vội đáp lại: “Không phiền đâu, đây là việc em nên làm mà.”

Vừa dứt lời, khoe mắt Trần Hi không khỏi giật giật khi nhìn thấy tin tức đầu đề: *“Đoàn làm phim Mộng Trang Chu xảy ra tai nạn ngã ngựa, tình trạng chấn thương của Tô Cẩm chưa xác định.”*

Trần Hi vội vàng ấn vào, bên trong viết: *“Theo người trong cuộc cho biết, trưa nay Tô Cẩm đã gặp phải tai nạn ngã ngựa nghiêm trọng trong thời gian anh chỉ đạo sản xuất bộ phim Mộng Trang Chu, nguyên nhân sự việc có liên quan tới nữ diễn viên Trần Hi, hiện giờ cả hai đều đã được đưa tới bệnh viện XX. Phía đoàn làm phim vẫn chưa đưa ra bất kì thông tin nào. Để cập nhật những tin tức mới nhất, mọi người hãy theo dõi tờ báo XX, chúng tôi đang phân tích toàn bộ nguyên nhân hậu quả của tai nạn ngã ngựa này của Mộng Trang Chu...”*

Nhìn thể loại tin tức này xem!

Trần Hi đã sớm đoán được số phận bi thảm sắp tới của mình. Vì cô mà Tô Cẩm bị thương trong khi cả người cô thì không có một vết xước nào, Trần Hi chẳng thể biện minh cho bản thân điều gì ngoại trừ lấy cái chết ra tạ tội.

Tô Cẩm ngồi bên cạnh cũng nhìn thấy tin tức đó, anh bảo với cô: “Đăng một bài lên Weibo hộ tôi.”

Trần Hi nhanh chóng bình tĩnh lại, cô vâng một tiếng rồi mở Weibo của anh ra.

Weibo của Tô Cẩm khá bình thường, anh hiếm khi cập nhật tin tức gì. Trên đó có đúng một bức ảnh chụp ở hậu trường của anh, tin tức mới cập nhật nhất gần đây lại là tin tức phủ nhận mối quan hệ của anh với Tàn Kha.

Tô Cẩm nhìn cô mở ra, anh tựa lưng vào ghế nói: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, hiện tại tôi vẫn ổn...”

Ngón tay Trần Hi chuyển động nhịp nhàng, từng chữ dần hiện lên.

“Đoàn làm phim của chúng tôi vẫn hoạt động bình thường, những tin đồn bên ngoài đều không có căn cứ, chỉ có điều diễn viên Trần Hi thuộc đoàn phim gặp phải chấn thương nhỏ, cần...”

Trần Hi đang gõ bồng ngẩng đầu lên: “Tiền bối Tô, thế là sao ạ?”

Tô Cẩm nhìn cô, tỏ vẻ không hiểu hỏi lại: “Sao thế?”

“Em có bị thương gì đâu? Anh mới là người bị thương mà.” Trần Hi xấu hổ trả lời.

Tô Cẩm gật đầu: “Tôi biết, thế cô muốn được lên trang nhất à?”

Trần Hi vội lắc đầu, cô không muốn lên đâu.

Tô Cẩm: “Đúng rồi, vậy cứ làm theo lời tôi, nhân dịp này cô cũng tranh thủ nghỉ ngơi đi, hoàn toàn có thể yên tâm nằm ở nhà, cô nghĩ sao?”

Cô còn nghĩ được như nào nữa, đương nhiên cô tán thành 100%.

Vì vậy ngón tay cô lại tiếp tục di chuyển.

Tô Cẩm tiếp tục đọc: “Cần nghỉ ngơi vài ngày, những chuyện khác không có gì đáng lo ngại...”

Chờ Tô Cẩm đọc xong, Trần Hi cũng nhanh chóng ghi nhớ lại để gõ chữ. Thông qua bài đăng đó, Tô Cẩm muốn nhắn nhủ mọi người rằng đoàn làm phim chỉ gặp sự cố nhỏ mà thôi, đồng thời Trần Hi mới là người gặp chấn thương chứ không phải anh, cô không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào.

Weibo của anh vừa được đăng tải đã ngay lập tức trở thành chủ đề nóng hổi. Giới truyền thông đồng loạt thêm mắm dặm muối vào mấy lời của Tô Cẩm, sau đó biến chúng thành những tin tức tràn lan trong giới. Trần Hi thấy tin tức bùng phát dữ dội thì không kìm lòng được muốn bám vào.

Nhưng Tô Cẩm ngồi bên cạnh không cho cô cơ hội đó.

Anh thẳng tay lấy máy tính bảng về, tắt máy rồi cất đi, chân tay nhanh nhẹn hơn hẳn người thường. Anh nói với Trần Hi: “Cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, không cần quan tâm đến công việc, đọc nhiều lại nghĩ nhiều.”

Trần Hi ngồi ngay ngắn lại, cô nghĩ đã được tôi luyện thành kim cương dưới những lời lẽ công kích từ bên ngoài, không có từ nào mà cô không hiểu, tất cả đều không thể làm cô tổn thương được nữa.

Xe đi thẳng rồi rẽ vài lần, cuối cùng dừng lại tại một bãi đỗ xe.

Nhà của Tô Cẩm nằm trong thành phố có giá đất đến kinh hồn. Ra khỏi cửa, ngay bên cạnh là những cửa hàng và trung tâm thương mại sang trọng, địa điểm hoàn hảo, muốn gì có nấy. Nơi này chỉ có duy nhất một khuyết điểm đó chính là giá quá đắt, giá của một phòng vệ sinh cũng đủ để mua được một căn nhà ở ngoại thành rồi.

Trên đường đi Trần Hi nhận được điện thoại của Đỗ Hân và Thi Dĩ, cô không nói gì nhiều, khi hai người kia hiểu được tình huống hiện tại của cô thì chỉ để lại đúng một câu: “Xin hãy giữ lại sự trong sạch cho Tô Cẩm.”

Lúc đó Trần Hi đang ngồi trên xe, vẻ mặt tỉnh bơ cúp điện thoại, cô còn quay sang nói với Tô Cẩm: “Bọn họ dặn em chăm sóc anh cẩn thận.”

Trần Hi giải quyết ổn thỏa mọi thứ, cô đã thỏa mãn ước nguyện bấy lâu... À không, ở cùng nhà với Tô Cẩm không dễ dàng gì, lại còn phải đảm nhiệm chức vụ chăm sóc người bệnh nữa o(╯□╰)o.

Cô đứng trong phòng khách của Tô Cẩm nhìn trợ lý nhanh nhẹn mang đồ của mình vào nhà. Trần Hi cảm thấy hơi giật mình, dường như những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, cảm giác như cô đang nằm mơ, một giấc mơ hết như những giấc mơ êm đẹp trước đây.

Phòng khách rất lớn, bố cục khá đơn giản, được thiết kế theo phong cách kiến trúc Châu Âu, vừa xa hoa lại vừa mang hơi hướng hiện đại. Trần Hi rất thích phong cách kiến trúc này, cô vừa đi vừa ngắm rồi tiến về phía sofa.

Tô Cẩm ngồi trên ghế sofa nghe Mạnh Thành Đức nhắc nhở chuyện công việc. Khuôn mặt anh bình thản, lúc nào cũng mang dáng vẻ bình tĩnh. Đôi lúc anh sẽ gật đầu đáp lại, sau đó sẽ sắp xếp lịch trình tiếp theo với Mạnh Thành Đức. Anh nói chuyện rất rành mạch rõ ràng, toát lên vẻ kiên nhẫn và cẩn thận.

Gò má của Tô Cẩm hướng về phía cô, mái tóc đen dài hơi lộn xộn che khuất cặp lông mày nhưng không thể nào làm lu mờ ánh sáng phát ra từ đôi mắt anh. Đường nét trên gương mặt góc cạnh, sống mũi cao, hơn thế nữa anh còn có thể phát ra âm thanh rung động lòng người mọi lúc mọi nơi. Sự xuất hiện của Tô Cẩm luôn tràn ngập ánh mặt trời. Rõ ràng Tô Cẩm đang ngồi trên ghế sofa nhưng lại có cảm giác ngồi bên ban công ở Châu Âu với những khóm hoa hồng xung quanh, anh vừa cầm quyển sách vừa nhâm nhi một tách cà phê nóng hổi. Cảm giác thật thoải mái và nhàn nhã.

Mạnh Thành Đức ngồi đối diện với Tô Cẩm, anh ta đang chăm chú ghi nhớ từng lời của anh nên không chú ý đến chuyện xung quanh. Vậy mà trong lúc tập trung anh ta cũng cảm nhận được một nguồn tia sáng khác thường. Khi anh ta quay đầu sang, lập tức thấy người con gái đang ngăn người nhìn Tô Cẩm. Anh ta cúi đầu xuống ho khan một tiếng, người kia không hề có phản ứng gì. Anh ta bèn ho thêm một tiếng nữa, người ngồi đối diện vẫn im lặng. Suốt bao nhiêu năm qua, dường như Mạnh Thành Đức chưa từng gặp ai mặt dày như thế! Anh ta âm thầm thở dài, sắp ho đến thũng cả phổi rồi đây này!

Cuối cùng Trần Hi cũng có phản ứng nhưng không phải mỗi mình cô nhận thấy.

Tô Cẩm nghe tiếng ho khan của Mạnh Thành Đức thì quay sang nhìn, bắt gặp ánh mắt chưa kịp đổi hướng của ai đó, anh khẽ cười, hỏi: “Cô có mệt không?”

Trần Hi vô cùng xấu hổ, thế mà cô lại ngấm một người đàn ông đến gần người ư? Chẳng nhẽ Đỗ Hân nói đúng, cô thiếu đàn ông quá lâu rồi? Cô né tránh ánh mắt anh, lắp bắp trả lời: “Em hơi mệt một chút, giờ em đi xem mọi người... có cần giúp gì không, anh cứ lo chuyện của anh đi.”

Nói xong cô vội vàng chuồn vào phòng, bước chân vội vã, cảm giác như đang sợ có ai đó bắt được mình.

Chương 25

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Tô Cẩm mỉm cười rồi quay đầu lại. Mạnh Thành Đức vẫn đang dõi theo bóng dáng của Trần Hi, lúc quay lại thì nhìn thấy nụ cười bất thường của Tô Cẩm, đôi mắt anh ta tràn ngập cảm xúc phức tạp và tinh thần hóng hót, trực tiếp hỏi Tô Cẩm: “Tô Cẩm, có phải em thích Trần Hi rồi không?”

Tô Cẩm nhướn mày hỏi lại: “Sao anh lại hỏi thế?”

Trong lòng Mạnh Thành Đức chấn động, thế mà không hề phủ nhận ngay! Anh ta đáp: “Anh làm quản lí của em bao nhiêu năm nay mà chưa từng thấy em để ý ai như vậy, giúp đỡ người ta còn chưa nói, em còn kiếm cớ dẫn về nhà. Rốt cuộc em thích cô ta ở điểm nào?”

Tô Cẩm nói: “Tạm thời anh không cần quan tâm tới đời sống tình cảm của em.”

Anh không trực tiếp trả lời vấn đề của Mạnh Thành Đức khiến anh ta càng lo lắng hơn.

Tô Cẩm luôn giữ mình trong sạch, anh chưa bao giờ có quan hệ mập mờ với nghệ sĩ nữ nào trong giới, ngay cả khi cần tuyên truyền anh vẫn giữ khoảng cách lịch sự, không có bất kì hành động vượt quá giới hạn nào. Cho dù người ta có tình cảm với anh, anh cũng thẳng thắn từ chối, đồng thời sau đó giảm bớt số lần hợp tác với những ngôi sao nữ kia. Đương nhiên, ngoại trừ Tần Kha, điều mà ngay cả người trong lẫn ngoài giới đều biết. Đây cũng là lí do mà Tô Cẩm được yêu thích đến thế, các sao nữ khác chỉ dám nhìn

mà không dám động vào, còn Tần Kha là nữ thần quốc dân, so đo với cô ta chỉ tự rước khổ vào thân mà thôi.

Thế nhưng Mạnh Thành Đức phát hiện, từ khi có Trần Hi, Tô Cẩm hành động rất khác thường. Anh không những không quan tâm những tin đồn xoay quanh Trần Hi mà còn âm thầm giúp đỡ cô. Anh giống hệt chàng trai mới biết yêu lần đầu, tặng cô những món quà nhỏ. Anh ta ôm tâm trạng hóng hót, ngày ngày lo lắng, chẳng may Tô Cẩm phải lòng Trần Hi thì anh ta cũng không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

“Em thích cô ta thật đấy à? Vì sao? Chẳng nhẽ đúng như báo chí nói, em không chống lại được sức quyến rũ của cô ta? Không thể nào... Tâm lý của em tốt thế mà, kể cả khi một ngôi sao nữ không mặc gì nằm trên giường em, em cũng chẳng thèm nói năng gì mà đôi luôn khách sạn khác, sao bây giờ lại...”

Mạnh Thành Đức suy nghĩ một hồi, không nhìn được nghĩ tới những hình ảnh sai lệch.

Tô Cẩm ngăn chặn dòng suy nghĩ của anh ta: “Anh muốn đi ra ngoài không?”

Lại còn ra lệnh đuổi người nữa!!!!

Mạnh Thành Đức thành khẩn nói: “Tô Cẩm, hiện tại không phải thời điểm thích hợp, hơn nữa em nhìn Trần Hi xem, em chọn nhầm người rồi! Ngoại trừ xinh đẹp ra thì cô ta không có điểm nào ổn cả. Em để ý những nhận xét của người ngoài về cô ta đi, anh cũng không biết tại sao cô ta lại nổi tiếng nữa. Theo anh thì nếu em muốn có bạn gái, kiểu gì cũng phải cỡ như Tần Kha.”

Khắp người Trần Hi toàn là những tin đồn không hay khiến những người trong giới không dám lại gần. E rằng họ vừa tiếp xúc với cô sẽ lập tức trở

thành tin tức nóng hổi, mà còn là tin tức bôi nhọ, ngay cả những đạo diễn trong giới cũng đặt cho cô nickname “Người hút tít”. (Trần Hi: “¬__¬...”)

Mạnh Thành Đức không dám tưởng tượng, hai con người khác xa nhau ở bên nhau sẽ thành thế nào?

Tuy nhiên Tô Cẩm không hề để ý tới chuyện Trần Hi, anh quay sang nói với Mạnh Thành Đức đang rất kích động: “Anh biết cửa ra ở đâu rồi chứ?”

Mạnh Thành Đức: “...”

Phòng của Trần Hi nằm ngay cạnh phòng của Tô Cẩm, căn phòng rất lớn, có nhiều ánh sáng, còn có cửa sổ kéo dài đến sát đất, tầm nhìn hướng thẳng ra bể bơi, thiết kế khác hẳn với vẻ sầm uất của tòa nhà.

Trần Hi rất thích căn phòng kiểu này, khổ nỗi nó quá đắt đỏ. o(¬ □ ¬)o

Trợ lý của Tô Cẩm không hồ là những người tài năng nhất giới giải trí, Trần Hi đặt cho bọn họ một cái tên là “cao thủ nội trợ”.

Không quá nửa tiếng sau, tất cả đồ đạc thiết yếu của Trần Hi đều được sắp xếp gọn gàng trong phòng, trong toilet còn có cả băng vệ sinh. Thực sự cô rất muốn nói rằng mình chỉ ở đây hai ba ngày chứ không phải hai ba năm, cô không cần mấy thứ này.

Sau khi mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa thì những người khác cũng nhanh chóng rời đi. Hoàn cảnh và bầu không khí như vậy rất khó để khiến người khác tĩnh tâm, thoáng một cái cô đã bắt đầu có những suy nghĩ này nọ rồi. Để chấm dứt dòng suy nghĩ miên man, Trần Hi bày ra dáng vẻ tốt nhất, bình tĩnh bước ra ngoài.

Cô còn chuẩn bị trở tài nấu một bữa cơm thật phong phú cho Tô nam thần.

Lúc Trần Hi ra ngoài, chỉ còn mỗi mình Tô Cẩm trong phòng khách rộng lớn.

Tô Cẩm thay một bộ quần áo mặc ở nhà dễ chịu, anh ngồi trước TV xem gì đó, dáng vẻ tập trung nghiêm túc giống hệt những cậu học sinh mười bảy, mười tám tuổi khi nhìn thấy máy chơi game mà họ thích nhất. Tuy đang ngồi dưới sàn nhưng khí chất của anh vẫn không bị tổn hại chút nào.

Anh ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Trần Hi đúng lúc cô hoàn hồn.

“Cô đói chưa?” Anh hỏi.

Vì câu hỏi của anh mà đáy lòng yên ả của Trần Hi bỗng dậy sóng, cô vội gật đầu, sau đó nói: “Em đi chuẩn bị chút đồ ăn, tiền bồi Tô cứ làm việc của mình đi ạ.”

Sau đó cô lê dép chạy tới phòng bếp, mở tủ lạnh xem bên trong có những gì.

Bước chân nhanh nhẹn của Trần Hi khiến người khác phải lú lẫm.

Câu “Cô có muốn gọi đồ không?” của Tô Cẩm chưa kịp thốt ra đã bị nuốt lại vào bụng, anh mỉm cười lắc đầu rồi nghe theo lời cô, tiếp tục nhìn đồ vật trong tay.

Nhà của Tô Cẩm ở tầng cao, lúc chiều tà có thể ngắm mặt trời lặn ở hướng Tây, ánh sáng đỏ soi rọi vào căn phòng tạo nên khung cảnh đẹp như một bức tranh.

Trong nhà rất yên tĩnh, thỉnh thoảng xuất hiện vài tiếng động nhỏ. Tô Cẩm ngồi trên sàn nhà ngắm đồ trên tay, anh yên lặng như không tồn tại nhưng không ai có thể bỏ qua sự hiện hữu của anh. Trần Hi đứng trong bếp bận rộn chuẩn bị nguyên liệu, sau đó cẩn thận bật bếp lên. Phần lớn thời gian cô nhìn chăm chú vào công thức nấu ăn trên điện thoại, vừa nhìn còn

vừa mãi chú ý Tô Cẩm ngồi ngoài kia, không ngừng nhắc nhở bản thân phải thể hiện thật tốt.

Cũng may trong nhà Tô Cẩm cái gì cũng có, cô cũng chưa ngốc đến mức làm cháy nhà bếp, mấy món ăn đơn giản như rau xào được hoàn thiện. Nhìn bề ngoài thì cũng tạm ổn, Trần Hi cầm muôi thỏa mãn gặt đầu, sau đó nói với Tô Cẩm đã đứng lên, “Tiền bối Tô, cơm xong rồi ạ.”

Tô Cẩm nhìn về phía Trần Hi, chột sững sờ trong phút chốc.

Để tiện cho việc nấu ăn, cô buộc hết tóc lên, đeo tạp dề vào, trên khuôn mặt không dính chút son phấn nào. Mặt cô trước và sau khi trang điểm đều xinh đẹp trong sáng chẳng khác gì nhau. Cô mặc một bộ quần áo rộng thùng thình nên trông càng nhỏ nhắn xinh xắn.

Nếu không để ý kỹ, anh còn tưởng cô chính là một cô chủ được nuôi nhốt trong nhà.

Có điều Tô Cẩm không hề biết, Trần Hi trước mặt anh đúng là một cô chủ, chỉ có điều cô chủ này được “nuôi thả” mà thôi.

Trần Hi bung cơm nước ra bàn ăn rồi vô cùng hài lòng đỡ Tô Cẩm vào.

Thực ra tay chân Tô Cẩm không bị thương quá nghiêm trọng, anh chỉ cử động hơi bất tiện mà thôi. Nhưng Trần Hi lại bày ra dáng vẻ đây là trách nhiệm của mình nên người nào đó cũng rất hưởng thụ mà thuận theo ý cô.

Trần Hi làm ba món mặn một món canh: thịt băm, trứng xào cà chua, rau luộc và canh nấm.

Tô Cẩm hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy các món trên bàn ăn, sau đó dưới cái nhìn vừa chờ mong vừa lo lắng của Trần Hi, anh gấp một miếng lên ăn thử.

Sau hồi lâu chậm rãi thưởng thức, anh cho cô một đáp án vô cùng hài lòng: “Ngon lắm.”

Pháo hoa nổ bùng bùng trong lòng Trần Hi, lúc này cô chẳng biết nên phản ứng ra sao, đành cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Mặc dù đồ ăn trong miệng Trần Hi rất tầm thường nhưng tâm lý của cô đã tác động đến tiêu chuẩn ăn uống, cô cứ thế mà gấp không ngừng tay, cuối cùng ăn hết tròn ba bát cơm o(͡° ͜ʖ ͡°)o.

Chờ đến lúc dọn dẹp xong xuôi đã là chín giờ tối, cả hai người vô cùng thoải mái ngồi xem một chương trình giải trí với nhau rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Vấn đề cô nam quả nữ chung phòng kiểu gì cũng như củi khô bốc lửa mà TV hay nhắc tới, Trần Hi muốn nhổ vào! Tất cả đều là giả dối! Làm gì có chuyện đề phòng nước tràn vào, hoảng sợ vì mất điện, sấm chớp, rồi không có quần áo mặc... Mấy thứ đó là cái quái gì vậy??? =.=

Sao cô lại có cảm giác hơi tiếc thế nhỉ?

Tóm lại, khi màn đêm buông xuống, cả Trần Hi và Tô Cẩm đều đã về giường của mình.

Ngay từ đầu Trần Hi cũng cảm thấy phân khích, dường như xung quanh cô tràn ngập mùi vị của Tô Cẩm, trong mắt toàn là những đồ dùng ưa thích của anh. Cô ôm chăn mà cảm giác bông bông như ở trên mây, dần dần, cơn mệt mỏi từ buổi quay phim kéo tới khiến cô chìm vào giấc ngủ say sưa.

Sáng hôm sau thời tiết trong lành, đến tối trời đổ mưa. Thời tiết âm đạm kéo dài liên tục đến giữa trưa hôm sau.

Lúc Trần Hi tỉnh lại đã là chín giờ, dậy rồi thì không thể ngủ tiếp được nữa. Sau khi nằm lì trên giường một lúc thì cô quyết định dậy dọn dẹp lại

giường.

Cô mặc một bộ quần áo rộng thùng thình màu nhạt, tóc xõa tự nhiên, khuôn mặt trong trẻo. Cô đứng trong phòng, toàn thân đều toát ra cảm giác thoải mái.

Trần Hi đi vào phòng để đồ của Tô Cẩm, căn phòng vô cùng rộng rãi, trong góc đặt rất nhiều quà tặng, có những món quà còn chưa được bóc ra.

Cô đánh giá xung quanh từ tổng thể cho đến từng chi tiết nhỏ. Trong phòng có một cái giá sách, trên đó để một vài chiếc đĩa và khung ảnh, cô nhìn qua thì nhận ra chúng đều thuộc về những tác phẩm điện ảnh lâu đời.

Tất cả những quyển sách trên giá đều thuộc về cùng một tác giả, đó cũng chính là Tỏa Thanh Thu - tác giả của kịch bản Mộng Trang Chu mà họ đang quay. Trần Hi hơi bối rối, cô đưa tay rút một quyển sách từ trên giá.

Tỏa Thanh Thu viết không nhiều sách, đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy quyển.

Quyển Trần Hi mở ra tên là "Giang Sơn Phủ Bụi", cô đóng bộ phim này và vào vai một nhân vật nữ chính lụy tình. Mà nam chính của bộ phim này chính là Nghiêm Hoài An - người vương scandal với cô.

Quyển sách được giữ gìn rất cẩn thận, mở trang đầu tiên có thể nhìn thấy hình ảnh một cảnh trong bộ phim, nữ chính đang ôm lấy nam chính bị thương, gương mặt tràn đầy buồn đau và thất vọng. Ánh mắt cô ấy chết lặng nhìn vào ống kính, áo cưới màu đỏ cho thấy niềm hạnh phúc và những mong đợi của cô ấy cách đây không lâu.

Đó là một cảnh kinh điển trong phim, cuối cùng nữ chính cũng được gả cho nam phụ - người cô yêu từ bé, dù nam chính từng nói với cô rất nhiều lần về dã tâm của anh ta. Vậy mà cô vẫn tin anh ta, dù đôi khi từng nghi ngờ nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn luôn ở bên cạnh nam phụ. Nhưng đến

giây phút trước khi hai người kết hôn, có người đứng ra vạch trần tất cả sự thật, gồm cả việc nam chính bị thương vì cứu cô. Người phụ nữ ngây thơ cuối cùng cũng hiểu rõ sự việc, cô vẫn mặc bộ áo cưới, lảo đảo đứng che chắn cho nam chính đang bị thương.

Trong bức ảnh cô nhìn thẳng vào ống kính, nhưng thực ra cô đang nhìn nam phụ. Cô yêu anh ta say đắm, nhưng lại bị anh ta làm tổn thương đến cùng cực, ánh mắt của cô mất đi sức sống, một giọt nước mắt chảy xuôi theo khóe mắt.

Một bức ảnh vừa đẹp vừa đau thương, bên dưới còn đề câu thoại lúc đó của cô: *"Ở cạnh anh nhiều năm như vậy, em đã quên mất lý do mình yêu anh, mà tình yêu của em đối với anh cũng chỉ là sự trói buộc."*

Câu nói được viết bằng bút máy, chữ viết tinh tế và đẹp đẽ, phía dưới còn kí một cái tên: *Tỏa Thanh Thu*.

Quyển sách này được chính tác giả kí. Trần Hi cẩn thận nhìn lại tấm hình đau khổ của mình, trong đầu không khỏi tưởng tượng ra Tô Cẩm khi thấy bức ảnh này.

Khoảng thời gian đó hình tượng của cô chưa tồi tệ như bây giờ, bộ phim này cũng nhận được khá nhiều sự đón nhận từ phía khán giả, còn nhận được đề cử giải thưởng về phim truyền hình, nhìn kiểu gì cũng thấy cô giống cái trắng chuẩn bị nảy mầm.

Tiếc thay, lúc đó Tô Cẩm vừa chính thức thành lập công ty sản xuất phim, hầu như không có bất kì cơ hội hợp tác với cô, không biết anh đã xem bộ phim này chưa.

Ngoài trời mưa ngớt dần, cô nghĩ dù sao mọi chuyện cũng qua rồi nên đến phòng khách xem phim.

Cô ngồi xem phim, chìm đắm trong cảm xúc của riêng mình, chớp mắt đã đến giữa trưa.

Không biết có phải cô đánh thức Tô Cẩm hay không, anh đi tới phòng khách rồi tựa ở cầu thang nhìn cô, cũng nhìn những hình ảnh đang chiếu trên TV.

TV chiếu đến cảnh tình cảm mãnh liệt giữa nam chính và nữ chính, nữ chính đã chệnh choáng say, cô tựa đầu lên vai nam chính, khép mắt lại rồi chủ động hôn anh ta.

Trần Hi say sưa nhìn, lúc đó cô vẫn có ấn tượng khá tốt với Nghiêm Hoài An, ít nhất thì anh ta không có mùi lạ, vậy nên trông cô rất hưởng thụ, còn không thích hợp mà nuốt nước bọt...

Đúng lúc này, giọng Tô Cẩm vang lên: "Cô thích xem phim của mình vào sáng sớm à?"

Trong lòng Trần Hi nhảy dựng, một giây sau cô đứng phắt dậy quay đầu lại nhìn anh, phản ứng rất nhanh.

Tô Cẩm dựa vào tường, chân bị thương dựa vào chân còn lại một cách tự nhiên, nhìn giống như đứng bình thường, không tốn chút sức lực nào.

"Không phải, tự dưng em muốn xem phim thôi. Tiễn buổi Tô dậy sớm thế ạ?"

Tô Cẩm bước tới, trên gương mặt đẹp trai dường như hơi mơ hồ. Bên trong TV hai người đang lăn lộn trên giường, anh bình tĩnh đáp lời: "Có thể thấy cô nghiên cứu khá kĩ về cảnh giường chiếu, căn góc máy quay rất chuẩn."

Trần Hi đỡ anh ngồi xuống sofa, muốn đổi đĩa khác nhưng lại không có cơ hội.

Vừa nghe anh nói, cô tự cho đó là lời khen mà gật đầu: "Vâng, cả đạo diễn cũng nói thế ạ."

Tô Cẩm nhìn cô bằng ánh mắt không nóng không lạnh rồi nói: "Tôi tin rằng đến cảnh giường chiếu của tôi và cô, cô cũng làm được tốt như này."

Cảnh giường chiếu á? Cái quái gì vậy?

Thấy Trần Hi chớp mắt, Tô Cẩm hài lòng tiếp tục xem cảnh càng ngày càng nóng trên màn hình.

"Sắp tới chúng ta có một cảnh giường chiếu, cô chưa đọc kịch bản à?"

Tô Cẩm vừa nói, Trần Hi bèn suy nghĩ, còn chưa kịp đáp lại anh đã nói tiếp: "Trước đó tôi cũng cảm thấy lo lắng, tuy nhiên xem cảnh quay trước đây của cô thì tôi không thấy thế nữa. Chắc cô giỏi quyến rũ lắm, tôi cũng dễ bị quyến rũ thôi."

Lời của Tô Cẩm khiến Trần Hi chân động không nhỏ, trong kịch bản có một cảnh Trần Hi và Tô Cẩm say rượu, Trần Hi múa tặng anh, vừa múa vừa dụ dỗ anh. Tô Cẩm cũng nể tình mà cắn câu, đến cuối cùng ngọn lửa bùng lên, cháy hừng hực.

Cả cảnh quay cô đều ở tư thế chủ động, còn Tô Cẩm ở thế bị động, anh nói vậy cũng dễ hiểu.

Trần Hi chậm chạp chưa trả lời, chợt nghĩ tới lúc hai người quay MV, cô không muốn Tô Cẩm phải chịu thiệt thòi, vội vàng hỏi: "Tiền bối Tô có diễn viên đóng thế không? Chúng ta có thể sử dụng diễn viên đóng thế không ạ?"

Cô vừa dứt lời, bầu không khí như đông cứng lại. Sau đó Tô Cẩm xem TV, thấy rõ ràng cảnh này không dùng diễn viên đóng thế, anh quay đầu hỏi cô một câu đầy ẩn ý: "Cô định dùng diễn viên đóng thế à?"

Trần Hi gật đầu chắc nịch, tất cả chỉ vì sự trong sáng của anh thôi mà...

Tuy nhiên Tô Cẩm rõ ràng không hiểu ý tốt của Trần Hi, anh hỏi: "Nghiem Hoài An cũng diễn cùng diễn viên đóng thế của cô ư?"

Trần Hi lập tức nói: "Không phải ạ."

Rõ ràng Nghiem Hoài An không cùng cấp bậc với anh.

"Cảnh quay của chúng ta không thể dùng diễn viên đóng thế." Tô Cẩm tuyên bố một cách chắc chắn như đinh đóng cột. Trần Hi khó hiểu hỏi lại: "Ai bảo thế ạ?"

Tô Cẩm đáp: "Tôi bảo."

Trần Hi: "..."

Chương 26

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Trần Hi không hiểu Tô Cẩm bị chập dây thần kinh nào nữa. Hai ngày sau Tô Cẩm đều không xem TV, cả ngày ôm quyển sách "Kinh Kim Cương" (1). Tuy Trần Hi không biết "Kinh Kim Cương" đề cập đến vấn đề gì, nhưng thông qua tên quyển sách cô cũng có thể suy đoán được chút nội dung bên trong. Mỗi lần thấy Tô nam thần chăm chú đọc sách, cô đều cảm thấy người bình thường không thể sánh được với anh, đọc sách cũng giống như đang thưởng thức một thứ gì đó. Không giống như cô còn đang phải ngồi xem từ điển, thật đáng xấu hổ.

(1) Kim cương bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á. Kinh còn mang những tên ngắn khác là Kim cương kinh, Kim cương bát-nhã kinh.

Hai ngày trôi qua, bầu không khí giữa hai người trở nên vô cùng ảm đạm, tựa như một đôi vợ chồng lâu năm. Trần Hi vô cùng thỏa mãn với cuộc sống như này.

Tô Cẩm ngồi trên sofa đọc sách, Trần Hi cũng ra sofa nằm đọc sách. Lúc rảnh rồi Tô Cẩm thường ngó sang phía Trần Hi, thấy dáng vẻ của cô anh lập tức đứng dậy lấy đồ ăn vặt cho cô, còn đặt một cốc nước hoa quả ở chỗ cô có thể tiện tay cầm lấy, sau đó Tô Cẩm cầm cốc nước ấm của mình trở về vị trí cũ. Trần Hi sẽ hạ quyển sách thấp xuống, dõi theo bước chân của anh. Đến khi anh ngồi về chỗ cũ, Trần Hi sẽ giả vờ nghiêm túc đọc sách nhưng quyển sách không thể che được khóe môi đang nhếch lên của cô.

Nhiều khi Trần Hi thuận miệng hỏi anh những vấn đề mình không hiểu: "Tiền bối Tô hiểu đoạn XXX không ạ? Cả đoạn XXX này nữa ạ?"

Tô Cẩm sẽ đọc và chậm rãi giải thích cho cô, giọng nói của anh như ngọn gió đêm trăng, lướt qua gò má cô. Trần Hi xoay người lại tỏ vẻ chăm chú lắng nghe. Đến khi anh nói xong, cô lại trở về tư thế cũ tiếp tục đọc sách của mình.

Có lần Trần Hi tình cờ đọc được một câu chuyện xưa về nàng công chúa yêu một chàng thư sinh.

Cô vừa ăn vừa nói: "Mấy truyện về công chúa thích người thường này đều giả dối, hoàng tử hay quý tộc thì không yêu, lại yêu một cậu thư sinh đến chết đi sống lại. May mà kết thúc không có hậu, nếu không em không tin sau này cô ấy chịu được cuộc sống làm ruộng dệt vải."

Vừa dứt lời, Trần Hi chợt thấy mình không nên mở miệng. Mấy lời vừa rồi tạo cảm giác như cô ham giàu chê nghèo vậy, cô vội sửa lại.

"Chắc hẳn cậu thư sinh kia vô cùng đẹp trai, nếu không ngoài vẻ bề ngoài ra không hiểu công chúa thích cậu ta ở điểm nào?"

Sao có cảm giác câu sau còn tệ hơn câu trước thế nhỉ? o(╯□╰)o.

Tô Cẩm nghe thấy cô phàn nàn thì thuận miệng hỏi lại: "Nếu là cô, cô sẽ chọn vương tôn quý tộc hay thư sinh đẹp trai?"

Tại sao cô lại cảm thấy đây là câu hỏi bẫy nhỉ? Trần Hi cẩn thận suy nghĩ rồi đáp: "Theo em thì tùy vào sở thích của mỗi người. Trên thực tế rất ít khi gặp phải trường hợp như vậy bởi khả năng công chúa gặp mặt dân thường là rất nhỏ."

Tô Cẩm đặt quyển sách xuống, có vẻ nhàn rồi tiếp tục hỏi: "Vậy tiêu chuẩn của cô là vương tôn quý tộc hay thư sinh đẹp trai?"

Trần Hi khẳng định đây cũng là một cái bẫy. Cô đặt vào trường hợp của mình mà suy nghĩ một cách nghiêm túc: "Mọi người thường nói con gái thích sự giàu có, bởi vì những cô gái nhà giàu không quen lối sống khổ cực, cho dù cô ấy có yêu thư sinh đẹp trai, đó cũng nhất định phải là thư sinh đẹp trai có chí khí. Còn về phía em, xét đến người em thích, em tin tưởng ánh mắt của mình không quá tồi."

Tô Cẩm gật đầu, quyển sách đang cầm trên tay bị đặt xuống đùi, anh hỏi: "Nói cách khác, cô đã từng thích một người như vậy sao?"

Trần Hi gật đầu không chút đề phòng: "Rồi ạ, không phải..."

Sau đó cô nhìn chằm chằm vào Tô Cẩm đang im lặng, trong lòng sụp đổ, Tô Cẩm cũng nhìn cô, anh lại nhàn nhã dựa vào sofa nói: "Tôi hiểu rồi, ý cô tiêu chuẩn số một của cô là ngoại hình."

Trần Hi kích động, vội vàng ngồi dậy xoa tay: "Em không phải người như thế đâu, em không biết giải thích như nào. Vấn đề này chủ yếu dựa vào cảm giác, vì mình phải tin tưởng người mình yêu là đẹp trai nhất."

Cô cảm giác lời giải thích của mình không hề có sức thuyết phục o(╯□╰)o, nhưng cô không phải người nông cạn như thế mà.

Tô Cẩm lại cười, cảm thấy cách cô phản ứng rất hài hước, anh nói: "Có thể công chúa giống cô, đều tin tưởng điều quan trọng nhất là cảm nhận của mình, cho nên cô ấy mới thích chàng thư sinh. Còn về chuyện diễn ra sau đó chẳng có gì chắc chắn cả, giống như cách cô nói, sao công chúa có thể có nhiều cơ hội để gặp gỡ một thư sinh bình thường được?"

Trần Hi cạn lời, chỉ đành đáp: "... Anh nói vậy hình như cũng khá hợp lý."

Quả thật cô vừa tự đào một cái hố sâu sau đó lại tự mình nhảy vào.
ヽ (͡ _ ͡) ㄟ

Trong giới giải trí có rất nhiều nam diễn viên đẹp trai, Trần Hi chưa từng để ý đến. Giống như thời học sinh có nhiều nam diễn viên nổi tiếng, ngày nào cô cũng thấy họ trên TV, thậm chí cô còn cùng Thi Dĩ theo chân họ. Nhưng không thể không thừa nhận, yếu tố quan trọng nhất vẫn là duyên phận.

Bạn sẽ gặp người đó ở một thời điểm nhất định, sau đó thích họ. Hơn một chút thì quá nhiều, thiếu một chút thì quá ít, thời gian và địa điểm gặp gỡ vô cùng quan trọng.

Nếu trước kia cô không trốn học đi xem chương trình kia với Thi Dĩ thì sẽ không được xem phần biểu diễn của anh, không gặp anh, về sau càng không có chuyện nhớ mãi không quên được anh.

Biết đâu một ngày nào đó cô thấy trên TV, anh thâm tình nhìn nữ chính, nói với cô ấy những lời thoai rung động rồi bị hấp dẫn bởi thần thái tỏa ra từ người anh, cùng lắm cô chỉ coi anh như thần tượng của mình, sau đó đi mua một tấm poster treo lên tường làm kỉ niệm.

Có lẽ đó là một ngày đẹp trời, giáo viên mà cô không thích đang đứng lớp, có lẽ đúng lúc Thi Dĩ quên mua hoa, mà cửa hàng hoa cũng chỉ còn một bó hoa dành dành, trùng hợp thay Trần Hi chẳng thích ai ở buổi diễn đó mà Tô Cẩm lại xuất hiện vào đúng thời điểm cô buồn bực nhất.

Cũng có thể ánh đèn sân khấu quá hoàn hảo, hay trong một khoảnh khắc tĩnh lặng cô nghe được tên anh, sau đó ngẩng đầu, trong chớp mắt hình ảnh đó trở thành kí ức vĩnh viễn không thể nào quên.

Nếu như lúc đó anh không mặc một chiếc áo len giản dị, không biểu diễn một tiết mục bình thường, nếu anh không giới thiệu tên bằng một giọng nói vô cùng thu hút, cô sẽ không ghi nhớ khoảnh khắc đó đến vậy.

Nếu quay lại lúc đó, cô sẽ không tin trên thế giới còn tồn tại chuyện vừa gặp đã yêu. Bạn không biết tính cách của người ta thế nào, không biết đạo đức của họ ra sao nhưng ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã bị anh thu hút, từ đó về sau khó có thể quên được.

Tuy nhiên Trần Hi hiểu rõ, xung quanh người như Tô Cẩm sẽ có rất nhiều hoa đào, mà bông hoa tươi đẹp nhất không còn nghi ngờ gì chính là Tần Kha.

Tần Kha là nữ thần bất bại trong giới giải trí, từ nhan sắc, khí chất đến diễn xuất đều được mọi người công nhận. Cô ta ra mắt sớm hơn Tô Cẩm và cũng lớn hơn anh vài tuổi. Trước đây Tô Cẩm không có bất kì tin đồn tình cảm nào, chính cô ta là người chủ động tạo quan hệ với Tô Cẩm. Nhờ có sự trợ giúp của cô ta mà bộ phim càng thu hút được nhiều sự chú ý hơn, mọi người bắt đầu bàn tán về scandal của hai người. Từ đó về sau, chỉ cần chuyện có liên quan đến Tô Cẩm thì nhất định sẽ dính đến Tần Kha, chỉ cần Tần Kha xuất hiện thì sẽ không thể tách khỏi Tô Cẩm.

Thậm chí trong một thời gian dài Trần Hi đã tin hai người yêu nhau, cũng vì thế mà cô đau khổ rất lâu.

Nhưng đến khi Trần Hi nghe thấy tiếng chuông cửa, giây phút chuẩn bị ra mở cửa đó cô không thể nào phủ nhận rằng trong lòng mình vẫn luôn tồn tại một nỗi đau.

Biết nói sao đây, người phụ nữ nào cũng có một tình địch. Mà tình địch này vừa xinh đẹp hơn bạn, ưu tú hơn bạn, biết nam thần trước bạn, còn vừa là người duy nhất xứng với nam thần của bạn.

Tại thời điểm bạn thảm hại nhất, tình địch sẽ ăn mặc đẹp để xuất hiện trước mặt bạn, khiến bạn trở tay không kịp, hận không thể quay ngược thời gian trở lại một tiếng trước để ăn mặc trang điểm thật lộng lẫy, hay phẫu thuật thẩm mỹ luôn cũng được. /(T o T)/~~

Trần Hi nhìn qua mắt thần gắn cửa thấy Tần Kha - một tiên nữ giáng trần, chợt nhìn lại dáng vẻ mặc chiếc tạp dề tay cầm muối của bản thân, lúc đó trong nội tâm cô có cảm giác bị giày vò đau đớn mà không ai có thể hiểu nổi. Ác quỷ trong đầu cô bùng nổ chiến tranh thế giới thứ ba, sau đó tất cả đều chết sạch, hệ thống trong đầu cô sụp đổ, thế là hết.

Cô quay đầu lại, dùng ánh mắt quyết tử nhìn chằm chằm Tô Cẩm đang đọc sách trên sofa.

Tô Cẩm cảm nhận được tiếng lòng gào thét của cô bèn nghiêng đầu qua nhìn. Sau đó anh đặt sách xuống, đi về phía Trần Hi, lúc thấy ngoài cửa có người, anh cũng không biểu hiện gì mà chỉ nói với Trần Hi một câu: "Sao có khách mà cô không mở cửa, đứng đàn ở đây làm gì?"

Tay anh vòng thẳng qua eo cô để mở cửa.

Ác quỷ trong đầu Trần Hi vừa chết trong chiến tranh thế giới thứ ba lại hồi sinh ٩ (͡° _ ͡°) ٩.

Trong khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Tần Kha đã nhìn thấy một hình ảnh không thể tưởng tượng nổi, nhưng cô ta vẫn cố gắng giữ nụ cười hoa hậu tiêu chuẩn trên môi.

Tô Cẩm đứng sát Trần Hi, cánh tay vươn ra cũng chưa kịp thu lại, anh giữ cánh cửa, hai người đều nhìn về phía Tần Kha đang đứng ngoài.

Nụ cười rực rỡ trên môi Tần Kha bỗng nhạt đi ba phần, ánh mắt cô ta lướt qua bộ quần áo kiểu nữ chủ nhà trên người Trần Hi, sau đó nhìn sang bàn tay Tô Cẩm vẫn đặt ở nắm cửa, coi như đang quàng tay lên eo Trần Hi.

Tần Kha là một người phụ nữ quy củ mạnh mẽ và đúng mực, khi thấy Trần Hi - người không nên xuất hiện ở đây cũng chỉ quay sang mỉm cười

với cô rồi hỏi: "Đúng lúc chị đi ngang qua nên ghé thăm, có làm phiền hai người không?"

Tô Cẩm lắc đầu, mở cửa ra mời cô ta vào: "Không phiền, chị vào trong ngồi đi, đúng lúc có thể nếm thử tay nghề của Trần Hi."

Trần Hi: "... " Cô không kìm lòng được muốn bỏ thuốc độc vào thì phải làm sao bây giờ?

Chương 27

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Tần Kha mang vài món ăn và hoa quả đến, dường như cô ta biết rất rõ sinh hoạt thường ngày của Tô Cẩm nên mang theo phần ăn của hai người.

Bầu không khí lúc này hơi lúng túng, Trần Hi để không gian cho hai vị thần tiên, còn mình thì tự giác chạy vào bếp rồi tiếp tục nghiên cứu món ăn mới.

Sau hai ngày nấu ăn, Trần Hi bỗng nhiên nhận ra cô có thiên phú ở phương diện này, một khi đã bắt đầu thì không thể ngừng được. Từ ngày đầu nấu ba món mặn một món canh thăng tiến thành đầy một bàn thức ăn. Trần Hi thấy bản thân vô cùng vĩ đại, cô rất vui vẻ, mặc dù Tô Cẩm đã dặn không cần phải tốn nhiều thời gian đến thế nhưng cô vẫn không chịu nghe theo, quyết tâm phát huy sở trường của mình hết sức có thể.

Đây quả là tinh thần đáng để học theo, tinh thần dám để nam thần của mình ngồi nói chuyện riêng với tình địch ở phòng khách càng đáng học tập hơn.

Trần Hi sắp bị cảm động bởi chính bản thân mình. Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ thì nữ thần tràn đầy phong độ bước tới phòng bếp. Trần Hi bất ngờ ngẩng đầu lên, trước mặt là váy khoét cổ chữ V lộ ra nửa bộ ngực, chiếc cổ thon dài, khuôn mặt trái xoan chỉ to bằng bàn tay.

Tiểu Cổ nói không sai, nữ thần khiến người khác phải liếm màn hình, đến cô cũng muốn liếm thử xem sao. o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Nữ thần mở miệng nói: "Lần trước gặp nhau chúng ta chưa kịp chào hỏi rõ ràng, lần này gặp lại đường đột như vậy, vô cùng xin lỗi em."

Không phải cô mới là người xen vào à? Trần Hi vội lắc đầu, đáp: "Không đâu, em mới là người đường đột ạ."

"Chị nghe Tô Cẩm nói rồi, may mà có em chăm sóc cậu ấy mấy ngày nay, làm phiền em quá. Lúc trước cậu ấy không nói gì với chị, chị nghe báo chí nói còn tưởng sự việc nghiêm trọng lắm." Cô ta cười rồi lại tiếp tục nói: "Chị cứ ngỡ em mới là người bị thương, hóa ra em thì không sao nhưng còn mệt hơn cả có chấn thương. Nếu biết sớm chị đã tới đây để không làm mất thời gian của em rồi."

Bề trên có thể bớt nói mấy lời hình thức đi được không? Trần Hi IQ thấp nên không hiểu rõ hàm ý của cô ta, cô nói cực kỳ chắc chắn: "Không đâu ạ, em vô cùng tận hưởng khoảng thời gian này."

Trần Hi nghĩ chăm sóc một người chỉ cần đơn giản chuẩn bị cơm nước các thứ. Cô tự quy việc chăm sóc sang việc nấu cơm, đúng là không phiền phức chút nào, hơn nữa cô còn rất hưởng thụ.

Không biết câu trả lời của cô có vấn đề gì mà nụ cười của Tần Kha trở nên miễn cưỡng. Cô ta suy nghĩ một lúc cũng không biết nên đáp lại như nào.

Cuối cùng, cô ta đặt đồ ăn mua bên ngoài lên bàn rồi nói: "Vậy thì tốt, nếu em có thể chăm sóc cậu ấy, chị cũng không làm phiền nữa, chị mà ở lại thêm một lúc có khi bọn em còn thông báo đuổi khách ý chứ."

Ờ? Cô vừa chuẩn bị phát huy hết khả năng nấu nướng của mình mà? Trần Hi hơi thất vọng hỏi: "Sao chị không ở lại ăn cơm rồi hăng đi ạ?"

Tần Kha lắc đầu, sau đó vươn tay ra nói: "Thật ra chị rất hâm mộ em, mong sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác."

Trần Hi vội lau tay vào tạp dề, sau đó cô khẳng định: "Em cũng hi vọng như vậy."

Dõi theo bóng lưng đi ra ngoài của Tần Kha, trong lòng Trần Hi suy nghĩ, không hiểu nữ thần hâm mộ mình chỗ nào, vì hút tít chẳng?

Tần Kha muốn về trước, Tô Cẩm cũng không giữ cô ta lại, anh chỉ bảo cô ta đi đường cẩn thận.

Sau khi tiễn Tần Kha, Tô Cẩm quay vào bếp xem Trần Hi nấu ăn, nhân tiện rửa rau củ giúp cô.

Mấy bữa ăn trước đó Tô Cẩm cũng làm vậy, tuy ban đầu Trần Hi khá bất ngờ nhưng sau khi trải qua hai lần thì cô cảm thấy không có gì không ổn. Được nấu cơm cùng nam thần, kể cả trong mơ cô cũng cười đến nỗi tỉnh cả ngủ mất.

Đến ngày thứ tư thì vết thương của Tô Cẩm đã không còn đáng lo ngại, Trần Hi vô cùng tiếc nuối thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi căn phòng giá cắt cổ này.

Mấy ngày trôi qua, Trần Hi đã nảy sinh tình cảm với nơi này, cô còn rất hưởng thụ cuộc sống như thế. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng mấy ngày nay Tô Cẩm tự chăm sóc bản thân là chính, ngược lại cô còn được Tô Cẩm chăm sóc.

Sau khi thu dọn xong, Tô Cẩm nhìn đồ đạc đơn sơ của cô rồi đưa cho cô một chiếc chìa khóa. Trần Hi khó hiểu nhìn anh.

Tô Cẩm nói: "Sau này cô qua đây ở đi. Cô ở xa hơi bất tiện, chuyển đến đây ở luôn thì hơn."

Trần Hi: (⊙ o ⊙) Chuyện gì thế này?

Trần Hi cảm thấy mờ mịt, Tô Cẩm trực tiếp đặt chìa khóa vào tay cô, sau đó đưa tay xách mấy thứ cô định mang tới phim trường.

Trần Hi: "..."

Đỗ Hân cùng Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đang đợi trong xe, lúc thấy Tô Cẩm xách đồ đặc xuống, trong lòng họ dạt dào hứng thú muốn hóng chuyện.

Chờ Tô Cẩm cất đồ đặc xong, họ nhìn thấy người nào đó mang vế mặt bôi rối đi xuống ngồi lên xe.

Trần Hi nhìn Tô Cẩm, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không tiện nói. Khi đó Đỗ Hân, Tiểu Lâm và Tiểu Cổ bắt đầu để trí tưởng tượng bay xa, suy nghĩ trở nên lệch lạc, hai người sống cùng nhà, uống rượu say rồi củi khô bốc lửa, khó giữ được trinh tiết. Đương nhiên, người khó giữ được trinh tiết là Tô Cẩm chứ không phải Trần Hi. ▽ ▽ ▽

Trước khi đóng cửa xe, Tô Cẩm quay sang nói với Trần Hi: "Cô về nhà trước đi, sau khi lấy hành lí xong thì đến trường quay, nhớ ăn cơm đầy, ăn ít đồ ăn vặt thôi..."

Ba người Đỗ Hân nghe cách nói chuyện này mà đứng hình tại chỗ. Sao có cảm giác như hai người họ là đôi vợ chồng mới cưới sắp sửa xa nhau mấy năm thế này?

Rõ ràng Trần Hi cũng không hiểu tình huống lúc này cho lắm, cô ngo ngác nhìn Tô Cẩm đang tận tình dặn dò.

Chờ đến khi Tô Cẩm nói xong, tất cả mọi người đều mơ màng, sau đó Tô Cẩm hỏi cô: "Nghe rõ chưa?"

Trần Hi vội vàng nghiêm túc gật đầu.

Tô Cẩm vô cùng hài lòng, lùi về sau một bước để xe lăn bánh rời đi.

Qua gương chiếu hậu, Đỗ Hân, Tiểu Lâm và Tiểu Cổ nhìn theo bóng dáng của Tô Cẩm, ba người hết sức hâm mộ quay sang Trần Hi.

Đỗ Hân hỏi: "Trần Hi, em làm gì Tô Cẩm rồi? Không phải em đến chăm sóc cậu ấy vài ngày à, tại sao... tại sao có cảm giác như em đang mang thai ý!"

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ bật cười.

Đỗ Hân: "Chẳng lẽ... Nhân lúc cậu ấy không chú ý em đã cưỡng hiếp cậu ấy? Thủ đoạn vô cùng đáng sợ khiến cho Tô Cẩm bị ám ảnh, đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi sự khống chế của em?"

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ: "Ha ha ha..." Cười không ngừng được.

Trần Hi cầm chiếc chìa khóa mà Tô Cẩm đưa, cô nhìn Đỗ Hân, hỏi như thể bản thân vừa trúng xổ số: "Chị Hân, chị thấy có bao nhiêu phần trăm khả năng Tô Cẩm thích em?"

Đỗ Hân sờ tay lên trán cô, xác nhận là cô không sốt rồi mới nói: "Chắc là bằng với phần trăm khả năng em là con gái của ông chủ công ty chúng ta."

Trần Hi kinh ngạc hỏi lại: "Khả năng cao như vậy ạ?"

Đỗ Hân cho cô một cái tát để tỉnh mộng: "Em nghĩ hay nhỉ, nếu đúng như vậy thì mai chị đây sẽ đi mua xổ số."

Trần Hi về đoàn làm phim nghỉ ngơi vài ngày, sau đó cô tiếp tục chăm chỉ quay phim. Tuy nhiên Liễu Khê - người bạn diễn đã mấy ngày không gặp lại nghiêm túc dặn dò cô nên cẩn thận với Đường U Lạc. Lúc đó cô đang ở trong phòng trang điểm, quay đầu nhìn cậu ta với vẻ khó hiểu.

Liễu Khê sử dụng kỹ thuật diễn xuất cùng với giọng nói lưu loát của mình để khái quát cho cô về chuyện xảy ra trong mấy ngày cô không ở đây.

Thời điểm Đường U Lạc ra mắt không mấy suôn sẻ, chủ yếu là do kỹ thuật diễn xuất của cô ta chưa thực sự tốt. Để có được chỗ đứng trong giới giải trí, cô ta đã lên lút đi những con đường không nên đi. Trong khi đó Trần Hi cũng ra mắt cùng thời với cô ta lại nhận được vai nữ chính ngay bộ phim đầu tiên. Nhiều người tức giận vì sự phân biệt đối xử này, mà Đường U Lạc là người trong cuộc lại càng ôm hận trong lòng. Tuy nhiên vật đổi sao dời, Trần Hi nổi tiếng nhanh mà xuống dốc cũng nhanh.

Cô cũng gián tiếp khiến Đường U Lạc nổi tiếng, mà chỉ một ngọn lửa thôi đã đủ khiến cô ta bùng nổ rồi. Thời điểm ra mắt cô rất tỏa sáng, Đỗ Hân đã từng âm thầm nói với cô, nhiều hợp đồng quay phim và quảng cáo mà cô chưa kịp kí đều rơi hết vào tay của Đường U Lạc. Hơn nữa nhờ cô, con đường mà Đường U Lạc đi càng trở nên ổn định vững vàng hơn. Có cô làm đệm lưng, mọi người coi Đường U Lạc nổi tiếng là do không ngừng cố gắng, còn ngược lại Trần Hi trở thành nữ diễn viên đi lên nhờ quy tắc ngầm.

Gần đây, Đường U Lạc lên như điều gặp gió. Diễn viên Thẩm Diễm đứng sau ủng hộ cô ta, đương nhiên những người đàn ông theo sau Thẩm Diễm cũng ủng hộ theo. Cô ta liên tục nhận được hợp đồng mới, tiền đếm không xuể.

Nhưng không may rất nhiều cảnh quay trong Mộng Trang Chu cần sự góp mặt của Trần Hi, đúng lúc Trần Hi bị thương cần nghỉ ngơi mấy ngày khiến Đường U Lạc bị chậm trễ lịch trình. Đường U Lạc vô cùng khó chịu, cô ta đã sa thải bảy, tám trợ lý trong vòng vài ngày ngắn ngủi.

Trong lúc cô ta đang nổi tiếng, không ai trong đoàn làm phim dám nhiều lời với cô ta, chỉ coi như không thấy. Không ngờ đến một hôm, cô ta dở chứng gắt gỏng khiến đạo diễn Uông tức giận. Chỉ một cảnh khóc nhỏ mà cô ta NG không dưới hai mươi lần, lúc đó đạo diễn Uông đập bàn mắng cô ta, mà cô ta không những không sợ còn đáp trả: "Bà đây không diễn nữa." Chỉ một câu đó khiến đạo diễn Uông giận nghiến răng: "Đường U Lạc, dù cô có tin hay không thì ngày tháng tốt đẹp của cô trong giới giải trí cũng sớm kết thúc thôi."

Sau đó Đường U Lạc còn đứng mắng lại đạo diễn Uông: "Tôi ư? Đường U Lạc tôi leo lên được vị trí như ngày hôm nay, anh nghĩ tôi chỉ ăn mỗi cơm không à? Trần Hi - người mà anh coi trọng mới xứng đáng bị đuổi ra khỏi vòng giải trí, còn Đường U Lạc tôi sẽ đứng chống mắt lên mà nhìn anh."

Cuối cùng đoàn làm phim phải tạm ngừng quay, Đường U Lạc dứt khoát rời khỏi đoàn. Còn đạo diễn Uông thì châm điều thuốc, quay sang người bên cạnh nói: "Lúc này mọi người đều rõ rồi, tuy nhìn Trần Hi không đáng tin nhưng may thay cô ấy diễn tốt, tính tình dễ chịu, chỉ cần một que kẹo cùng dỗ được cô ấy. Còn Đường U Lạc thì khiến người khác hận không thể cầm kẹo đập chết cô ta."

Tại sao trong hoàn cảnh đó còn chĩa súng vào con người vô tội này vậy?
ㄟ (͡ _ ͡) ㄟ

Sau khi Trần Hi nghe xong bạn học Liễu Khê miêu tả lại câu chuyện một cách sinh động, cô thấy không thoải mái cho lắm.

Bạn học Liễu Khê an ủi cô: "Chị Hi, chị đừng lo lắng, cái tôi của Đường U Lạc quá to, chúng ta nhịn một chút là được."

Trần Hi khó hiểu hỏi: "Chẳng nhẽ dùng một que kẹo là mua được chị à? Giá của chị quá rẻ, không thể thế được, chị muốn nâng giá lên, ít nhất cũng phải mười que mới được..."

Liều Khê: "... " Thế có khác gì nhau à?

Chương 28

Editor: Thiên Nhạc

Beta: An Hiên

Trần Hi quay phim ở đoàn làm phim suốt một ngày một đêm. Tầm chiều tối, cô gặp Đường U Lạc - nữ chính đã ngừng quay phim đi cùng với Tô nam thần - người mãi mới đến. Nhìn dáng vẻ của Đường U Lạc, Trần Hi không nhận ra chút cảm xúc giận dữ nào mà ngược lại cô ta còn nhẹ nhàng quay sang nói chuyện với Tô Cẩm, vô cùng dịu dàng, làm gì còn dáng vẻ của người phụ nữ chanh chua mắng chửi người khác?

Trong lúc Trần Hi chưa hiểu rõ sự việc, Tiểu Lâm - người tinh thông mọi tin đồn trong giới giải trí đã ngồi xuống cạnh cô, giải đáp mọi thắc mắc của cô.

Hóa ra sáng sớm hôm nay Tô nam thần đã biết mọi chuyện. Anh rất bình tĩnh, còn rảnh rỗi quyết định ghé qua nhà của Đường U Lạc. Không những thế anh còn dừng lại dọc đường để mua hoa quả. Lúc đó, tất cả mọi người đều cảm thán sao Tô nam thần vừa chu đáo, vừa điềm đạm như một vị tiên vậy!

Lúc anh tới nhà Đường U Lạc, cô ta cũng rất thản nhiên. Đầu tiên cô ta thay một bộ quần áo ngủ xinh đẹp, sau đó dùng giọng điệu mơ màng ngái ngủ để hỏi Tô Cẩm sao anh lại ghé thăm.

Không biết có phải bộ đồ ngủ đó không vừa ý Tô Cẩm hay không mà anh trả lời rất thẳng thắn dứt khoát: "Nghe nói cô Đường có ý kiến với phía đoàn làm phim. Xin lỗi vì tôi nhận được tin hơi muộn nên bây giờ mới tới gặp cô. Tôi cho rằng mọi việc đều có thể thương lượng được, việc mâu thuẫn giữa hai bên cũng vậy. Nếu hiện tại cô Đường cảm thấy đã vượt quá

giới hạn chịu đựng của mình, bên chúng tôi sẽ không miễn cưỡng cô. Tuy chúng tôi rất tôn trọng ý kiến của tác giả về vấn đề lựa chọn diễn viên, nhưng tôi tin rằng việc cô Đường không tiếp tục tham gia quay phim cũng không phải vấn đề quá lớn."

Tô Cẩm nói thẳng một mạch khiến người đối diện phải đứng hình tại chỗ. Sau đó Tô nam thần vẫn bình tĩnh rút một bản hợp đồng ra từ cặp tài liệu, anh đặt nó lên bàn rồi nói: "Đây là hợp đồng kí kết giữa công ty cô Đường và chúng tôi, mời cô xem kĩ lại một chút. Cô vui lòng liên hệ lại với bên tôi sau khi đã sắp xếp xong các khoản đền bù vi phạm, chúng tôi sẽ lập tức chấm dứt hợp đồng."

Đường U Lạc không chỉ đánh giá cao tầm quan trọng của bản thân, cô ta còn đánh giá thấp lực sát thương của Tô Cẩm. Cô ta nghĩ rằng bộ phim đã đi được hơn nửa chặng đường, dù thế nào bên kia vẫn sẽ níu kéo cô ta lại để quay nốt. Kết quả là Tô Cẩm khiến cô ta trở tay không kịp. Không những anh không hề lo lắng về tiến độ của bộ phim mà còn thẳng thắn đề cập đến chuyện hủy bỏ hợp đồng.

Cô ta ngàn lần không nghĩ tới điều này, cứng ngắc mở miệng hỏi một câu: "Nhưng mà chúng ta đã quay được hơn nửa bộ phim..."

Tô Cẩm là người đàn ông tinh ý nhất trên đời. Đường U Lạc còn chưa kịp bày tỏ nỗi lo lắng thì anh đã tốt bụng giải thích cho cô ta: "Về chuyện này cô Đường không cần lo lắng, nói thật tôi không hài lòng lắm với kết cục của bộ phim. Hoàng hậu nên qua đời từ sớm, không nhất thiết phải sống lâu đến thế. Nếu cô Đường ngừng diễn, tôi cũng có thể thuận lợi thay đổi tác phẩm theo ý của mình."

Đừng cố đoán mò suy nghĩ của nam thần, bạn càng đoán thì lại càng không thể hiểu được.

Có người nói khoảnh khắc đó thời gian như đọng lại, Tô Cẩm không ngừng tung đòn khiến Đường U Lạc bị quật ngã lăn ra đất. Nhưng Đường U Lạc cũng không phải một người phụ nữ đơn giản, dù đối mặt với hoàn cảnh

hết sức xấu hổ, cô ta cũng có thể dùng giọng điệu đùa giỡn, đổ chuyện cô ta muốn nghỉ việc sang chuyện tính tình con gái sáng nắng chiều mưa, mong mọi người bỏ qua cho.

Tuy nhiên Tô Cẩm không hề thuận theo cô ta, anh thân nhiên nói: "Tôi không có hứng thú chạy theo tâm trạng của cô Đường, mong cô Đường sẽ chịu trách nhiệm với hành động của mình. Quay phim không phải trò đùa, nếu như cô muốn tiếp tục tham gia diễn xuất thì mong cô phối hợp với sự sắp xếp của đoàn làm phim và tuân theo yêu cầu của đạo diễn. Nếu cô không muốn diễn nữa, phiền hãy nhanh chóng giải quyết gọn gàng chuyện hợp đồng."

Đường U Lạc nhanh chóng mở lời xin lỗi, đồng thời cũng gọi điện thoại xin lỗi đạo diễn Uông. Tuy rằng mọi người đều không hiểu rõ tâm trạng của cô ta lúc đó nhưng đồng nghiệp Lâm lại có thể nhìn ra, trong lòng cô ta chắc chắn đang kêu trời kêu đất.

Quả nhiên người bình thường không thể động vào vị thần Tô Cẩm. Nếu không thì hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn! Chuyện sửa kịch bản cũng giải quyết xong trong vòng hai ba câu, còn chuyện gì anh không xử lý được nữa đây?

Trong mắt mọi người, chuyện cực kì nghiêm trọng khi rơi vào tay Tô nam thần thì chỉ cần tốn chút nước bọt cũng giành được kết quả êm đẹp. Có người nói sau khi xử lý xong mọi chuyện, lúc Tô nam thần bước ra khỏi nhà Đường U Lạc còn cầm theo túi hoa quả.

"Đợi chút."

Trần Hi vội vàng cắt ngang lời kể của Tiểu Lâm, cô khó hiểu hỏi: "Tại sao Tô Cẩm lại cầm túi hoa quả ra thế? Không phải anh ấy mua cho Đường U Lạc à?"

Tiểu Lâm bày ra dáng vẻ đồng cảm nói: "Em cũng hỏi trợ lý của Tô nam thần như thế, chỉ đoán anh ta trả lời như thế nào?"

"Như nào?" Trần Hi hỏi.

Tiểu Lâm bắt đầu bắt chước theo giọng điệu của anh ta: "Tô Cẩm mua hoa quả tặng Đường U Lạc á? Tôi không tin. Lúc anh ấy nhắc tới chúng tôi cũng nghĩ đây là chuyện bình thường. Tuy không rõ anh ấy mang hoa quả tới làm gì, tuy nhiên tôi có thể khẳng định, người bình thường không thể nào hiểu được suy nghĩ của anh ấy. Có khi anh ấy mua hoa quả về tặng người yêu ý chứ."

Trần Hi: "Ha ha ha..."

Tô Cẩm đúng là cực... cực... cực kì không tưởng tượng nổi...

Tuy nhiên chuyện không thể tưởng tượng được hơn nữa là không lâu sau, Tô nam thần cầm một túi hoa quả đến ngồi xuống bên cạnh Trần Hi.
o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Lúc đó, tâm trạng của Trần Hi vô cùng phức tạp, không từ ngữ nào có thể diễn tả nổi. Nhưng Tô nam thần cũng không để ý đến cảm xúc của Trần Hi, trực tiếp đưa cho cô một quả táo rồi nói: "Gần đây việc quay phim sẽ vô cùng vất vả, cô ăn ít đồ ăn vặt thôi. Nếu đói thì nên ăn lót dạ chút hoa quả. Còn đói không chịu được thì phải ăn cơm."

Trần Hi ngoan ngoãn gật đầu. Tiểu Lâm và mấy trợ lý thích hóng hớt đứng xung quanh Tô Cẩm cũng gật đầu thật mạnh, như thể quả táo đang ở trong tay bọn họ không bằng.

Trần Hi: "..."

Tô nam thần không để ý đến chuyện bị người khác nhìn, anh tiếp tục nói đến việc nhà: "Trong tủ lạnh còn có vài món cô chưa ăn tới, nếu rảnh thì

nhớ quay về đó. Nhưng lần sau đừng mua nhiều đồ ăn vặt như vậy, Đỗ Hân nói cô rất hay ăn linh tinh nên đến giờ ăn cũng không chịu ăn cơm."

Anh nhìn Trần Hi một lượt, sau đó khẳng định: "Chẳng trách dạo này cô gầy như thế, chính là vì ăn uống không khoa học đấy."

Trần Hi (☺☺): "Chuyện đó, tiền bối Tô à, thực ra gần đây em đang giảm cân chứ không liên quan đến chuyện ăn vặt đâu ạ. Hơn nữa anh đừng nghe trợ lý của em nói linh tinh, bình thường em ăn rất nhiều mà."

Tô Cẩm không có vấn đề gì với chuyện này: "Tôi biết cô ăn được nhiều..."

Trần Hi: "... " Vấn đề chính không nằm ở đây có được không hả? (ノ _ ノ)

Trong khi Trần Hi còn đang ngồi thấp thỏm thì Tô nam thần đã để hoa quả lên xe cô. Đối diện với ba cặp mắt bí ối sáng lấp lánh của ba người Đỗ Hân, Trần Hi không thể chịu đựng được đành chủ động khai báo: "Em biết mọi người muốn hỏi gì, cũng biết mọi người đang nghĩ gì. Nhưng phải xin lỗi mọi người, em rất bất lực, không biết giải thích tình huống bây giờ như thế nào."

Đỗ Hân hí hóp hỏi: "Trần Hi, em nói thật đi, có phải em phát sinh quan hệ với Tô Cẩm không? Tô Cẩm ấy thế mà lại quang minh chính đại mang tào cho em. Trước đây chị đã cảm thấy có gì mờ ám rồi, quan hệ của bọn em chắc chắn không bình thường."

Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đều gật đầu theo. Tiểu Lâm còn cực kì không vui nói: "Trợ lý của anh ấy vừa mới đoán xem túi tào sẽ đi về đâu xong, đến giờ đã được bao lâu đâu? Chị Hi lại nhận được trái tiên, bây giờ tất cả mọi con mắt đều nhìn chăm chăm vào hai người, hai người không thể khiếm tốn một chút được à?"

Được lắm, quả táo đã biến thành trái tiên rồi! Trần Hi bắt lực nói: "Không phải em đã hỏi mọi người có bao nhiêu phần trăm khả năng Tô Cẩm thích em rồi..."

"Tuyệt đối không có khả năng." Trần Hi còn chưa dứt lời thì Đỗ Hân đã xen ngang, động tác vô cùng quyết liệt.

"Cho dù em có mang thai con của cậu ấy, chị cũng không tin cậu ấy thích em, trừ khi cậu ấy mù."

Trần Hi: "... " Tôi có tội với mấy người à?

Tiểu Cổ cũng lên tiếng bênh vực kẻ yếu: "Chị Hi à, không phải bọn em chê chị, chủ yếu là chị nhìn xem Tô Cẩm là ai đi, Tần Kha tốt đẹp như thế anh ý còn không thích mà lại đi thích chị, chuyện này không logic tí nào."

Trần Hi tuyệt vọng: "Chính vì thế em mới không thể giải thích được tình huống hiện tại. Nếu mọi người muốn biết bất kì tin tức gì về em thì cứ tìm đến mấy tờ báo lá cải, trên đó có những chuyện đặc sắc hơn nhiều về em."

Tất cả trở về đúng quỹ đạo ban đầu.

Trần Hi ngây ngốc ở đoàn làm phim, buôn chuyện với Liễu Khê rồi buôn chuyện với Tiểu Lâm, Tiểu Cổ, còn nói chuyện với Tô Cẩm. Tuy cô không biết tại sao quan hệ giữa mình và Tô Cẩm lại phát triển đến mức có thể nói chuyện phiếm với nhau, nhưng cô có thể khẳng định rằng Tô nam thần là một nam thần tốt.

Mà nhắc đến nam thần tốt bụng, một tuần nữa sẽ đến sinh nhật của anh. Trần Hi nhớ rất rõ bởi vì ngày nào mặt khẩu điện thoại cũng như đang nhắc nhở cô, con số ấy còn có khả năng tẩy não cô cao hơn so với lời của người bán hàng đa cấp.

Vì vậy mỗi ngày ngoại trừ việc buôn chuyện và quay phim, Trần Hi còn vô cùng bối rối trong việc tặng quà cho Tô Cẩm.

Suy nghĩ nhiều khiến cô không tập trung, trong lúc quay phim với Đường U Lạc bị NG hai lần. Trần Hi cảm thấy tâm trạng của mình không ổn định nên xin phép nghỉ ngơi vài phút. Đạo diễn Uông cũng thoải mái đồng ý cho cô nghỉ ngơi.

Lúc Trần Hi vừa xoay người định vào phòng nghỉ thì bị Đường U Lạc kéo lại. Móng tay Đường U Lạc khá dài, phủ một lớp sơn màu đỏ thẫm, khoanh khắc cô ta cầm lấy tay Trần Hi thì cô cũng tỉnh táo lại hơn một nửa.

Đường U Lạc vốn đã khó chịu, nay nhìn thấy thái độ của đạo diễn Uông đối với Trần Hi thì cô ta càng cảm thấy khó chịu hơn. Không những thế, đoàn phim còn đang bàn tán về chuyện Tô Cẩm đến gặp riêng cô ta, cô ta cắn răng cố kìm nén cơn giận nhưng không thể chịu được nữa. Đường U Lạc nói: "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Trần Hi bị bóp đau tay, bèn hất tay cô ta ra rồi đáp: "Cô nói đi."

Đường U Lạc nhìn quanh, tỏ ý muốn hai người đến chỗ riêng tư hơn.

Cô ta nói: "Trần Hi, cô đừng vội đắc ý vì có Tô Cẩm làm chỗ dựa. Tôi nói cho cô biết, hiện tại công ty đã chuyển tất cả hợp đồng của cô sang cho tôi, tôi chờ xem cô sung sướng được bao lâu nữa. Chờ đến khi Mộng Trang Chu đóng máy thì cô không còn bất kì thứ gì cả."

Trong phòng trang điểm chỉ có hai người, tấm gương phản chiếu hình ảnh bọn họ đang đối mặt với nhau. Trần Hi luôn toát ra khí chất hời hợt thông thả, dù phải đối diện với dáng vẻ muốn gây sự của Đường U Lạc thì cô cũng không có phản ứng gì lớn: "Ồ, thì sao?"

Đường U Lạc bật cười: "Đáng ra cô không nên tỏ vẻ kiêu ngạo trước mặt tôi. Tôi ghét nhất là dáng vẻ của cô, đi đâu cũng tỏ ra mình thanh cao,

cô nghĩ mình đặc biệt lắm à? Cùng là diễn viên trong giới, cô có gì hơn người đâu, đều đi mua vui cho kẻ khác, lẫn lộn để giành miếng ăn mà thôi. Đến Thẩm Điềm cũng phải nịnh nọt người ta, cô chỉ là một diễn viên hạng hai nhỏ bé, đừng coi trọng bản thân mình quá."

Hai người còn đang mặc trang phục cổ trang để quay phim. Trần Hi mặc chiếc váy xanh nhạt dài thướt tha chạm đất, màu xanh càng tôn lên làn da của cô. Cô cười, hỏi lại với khuôn mặt vô cùng xinh đẹp: "Cho nên cô muốn tôi nịnh bợ cô, e sợ cô à? Hay cô muốn tôi trở thành kẻ thù đối mặt với cô, dùng sự cạnh tranh giữa tôi và cô để đưa cô lên cao hơn nữa đây? Chuyện tôi có nhận được hợp đồng hay không cũng không liên quan đến cô. Tốt nhất cô nên tập trung quay phim, đừng can thiệp vào chuyện của tôi."

Đường U Lạc từng xem video vùng tiền của Trần Hi nhưng chưa từng thấy vẻ kích động của cô ngoài đời thực. Cho nên khi Trần Hi bắt đầu không kiềm chế được thì Đường U Lạc lại nở nụ cười: "Tôi và mọi người đều cảm thấy tò mò không biết nhân vật tầm cỡ nào bao nuôi cô mà khiến cô không sợ trời không sợ đất như thế. Nhưng cô có người chống lưng thì sao nào? Bây giờ cô bị bôi đen, hợp đồng cũng bị cướp mất, ai sẽ giúp cô chứ? Kể cả Tô Cẩm ở đây, đối với anh ta thì cô cũng chỉ là một món ăn mà thôi, nếu không bò lên giường của anh ta thì hiện tại cô còn đứng đây được à?"

Sắc mặt Trần Hi bắt đầu trở nên lạnh tanh từ giây phút Đường U Lạc nhắc đến Tô Cẩm, cô bình tĩnh nói với cô ta: "Cô nên giữ lấy sự tò mò của mình, không nên tìm hiểu kỹ quá. Đôi khi sự thật sẽ khiến cô tổn thương nhiều hơn cô nghĩ đấy. Còn về những hợp đồng của tôi, cô đã cầm thì nên giữ chắc lấy. Chẳng may hôm nào đó tâm trạng tôi không tốt, không biết chừng chúng lại về tay tôi đó!"

Đường U Lạc cười gằn: "Cô đang kể chuyện cười đấy à? Công ty đã bỏ mặc cô từ lâu rồi. Đã bao lâu cô chưa về công ty rồi nhỉ? Sao cô không tự về một chuyến mà xem hồ sơ của cô có còn ở công ty không?"

Ánh đèn trong phòng trang điểm vô cùng dịu nhẹ nhưng phản chiếu vào đôi mắt Trần Hi lại lóe lên tia sắc lạnh: "Sao thế? Cô lại quăng hồ sơ của tôi đi rồi à? Chuẩn bị giới thiệu tôi cho những đạo diễn kia nữa chứ gì? Đường U Lạc, cô không nên cố tìm nhược điểm của tôi. Cô phải hiểu rằng tôi có thể đi đến hôm nay thì chắc chắn có lý do, mà công ty không tẩy trắng cho tôi thì họ có lý do của họ. Hãy dùng não suy nghĩ cẩn thận, đừng khinh thường những thứ cô không nắm rõ, cẩn thận không lại mất nhiều hơn được đây."

Đường U Lạc giận dữ chỉ tay về phía cô mà hét lên: "Tôi chống mắt lên chờ ngày cô phải đi cầu xin người khác."

Trần Hi ngại ngùng nắm lấy ngón tay cô ta, ung dung nói: "Tin tôi đi, cô không đợi được đến ngày đó đâu."

Chương 29

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Trần Hi cảm thấy mình cần phải nghỉ ngơi một chút, quay phim không mệt, đối phó với phụ nữ mới mệt, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao càng ngày càng có nhiều mối quan hệ nam nam rồi, bởi vì phụ nữ và tiểu nhân thật sự rất khó hầu hạ.

Cô đi ngang qua Đường U Lạc, sau đó thông thả vươn vai một cái, để lại Đường U Lạc đang cười khẩy trong phòng trang điểm.

Cô ta nhìn bóng lưng chả sao cả của Trần Hi.

Đường U Lạc cũng không tin trong giới giải trí này còn có người không cần nhìn sắc mặt người khác.

Đường U Lạc kiểm chuyện, Trần Hi coi như cô ta rảnh rồi sinh nông nổi, bởi vì quá rảnh nên mới có thời gian đi bới móc, không giống như cô, bận bù đầu đối phó với việc bị bôi nhọ, làm gì còn thời gian quan tâm người khác sống thế nào.

Đương nhiên, trong lúc cô bận xử lý công việc của mình thì vẫn vội vàng chuẩn bị quà sinh nhật cho Tô Cẩm, Trần Hi suy nghĩ nhiều ngày, rốt cuộc nên tặng quà sinh nhật gì cho Tô Cẩm mới tốt đây, vấn đề này đã được tiến hành phân tích học thuật, loại bỏ hoa kẹo, bánh kem và cả tá lựa chọn tầm thường khác, sau đó cô phát hiện Tô Cẩm chính là kiểu người không thiếu gì hết, mà bánh kem hay mấy thứ đầy đều sẽ được người khác tặng

đến mức có thể mở cửa hàng bánh ngọt luôn, chuyện chọn quà đi vào ngõ cụt.

Mất thấy sinh nhật Tô Cẩm sắp đến, Trần Hi không nghĩ ra được, cuối cùng không thể không gọi điện thoại cho quân sư Thi Dĩ xin ý kiến.

Lúc điện thoại được kết nối, Thi Dĩ vẫn còn đang quay phim, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thô tục đùa giỡn mấy cậu trai trẻ của cô ấy.

Trần Hi kể chuyện mình đang bối rối.

Bên kia loáng thoáng có một giọng nam vang lên.

"Chị Dĩ, em bị chị sờ hết cả rồi..."

Trần Hi: "..."

Thi Dĩ cười ha ha, sau đó trả lời: "Quà tặng ý hả? Muốn tớ tắm rửa sạch sẽ cho cậu rồi đưa đến giường anh ấy không?"

Trần Hi: "Nếu không nói chuyện đàng hoàng, tớ chắc chắn sẽ phát tán ảnh cậu lên mạng đó."

Thi Dĩ đi đến một chỗ yên tĩnh, nghĩ sâu tính kỹ, sau đó hỏi: "Không phải vài năm trước cậu cũng gửi tặng mấy thứ này nọ sao? Lúc đó cậu tặng cái gì?"

Vài năm trước? Trong đầu Trần Hi đột nhiên xuất hiện từ ngữ này, tiếp theo chính là vô số hình ảnh rung động.

Trần Hi ngồi trên ban công khách sạn, gió đêm ập đến thổi bay mái tóc dài sau lưng cô, khuôn mặt sạch sẽ tao nhã tựa như trăng sáng, cô mặc bộ

đồ thể thao màu trắng nhạt, tùy ý ngồi trên ghế hững từng cơn gió lạnh, đáng vẻ thoải mái hững hờ mà không mất đi khí chất.

Cô để chân lên chiếc bàn trà nhỏ được bện từ trúc, bàn trà màu cà phê tôn lên đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn xinh xắn của cô, Trần Hi nằm ngửa ngắm nhìn bầu trời đầy sao, giọng của Thi Dĩ trong điện thoại vẫn còn đang vang lên.

"Đường đường là cô chủ Trần không sợ trời không sợ đất, bây giờ quá nhút nhát rồi, nhớ ngày đó cậu còn viết được sách cơ mà, thậm chí năm nào cũng kiên trì tặng quà cho Tô Cẩm, giờ thì sao, một Nghiêm Hoài An giẫm cậu xuống tầng chót của giới giải trí, một Đường U Lạc đứng trên đầu cậu la lối khốc lóc, rõ ràng đã hợp tác với Tô Cẩm rồi mà vẫn còn e ngại không dám xuống tay, nói không phải chứ, nếu cậu mà ra tay, đừng nói Đường U Lạc, cho dù Tần Kha đứng trước mặt cậu, cậu cũng không thêm sợ, trước kia cậu đều không để mấy thứ nhỏ nhặt này vào mắt, bây giờ lại bị bắt nạt đến nỗi bố cậu cũng không dám nhìn thẳng, tớ cực kỳ khinh bỉ cậu..."

Bên kia, Thi Dĩ vò đầu bứt tai suy nghĩ rồi hỏi tiếp: "Đúng rồi, không nói là thật sự quên mất đấy, không phải năm đó cậu đã viết mấy cuốn sách sao? Sau này còn bị bố cậu lấy đi chuyển thể thành phim truyền hình mà!? Tên của nó là gì nhỉ? Để tớ nhớ xem..."

Bầu trời đêm như vừa được gột rửa, trắng sáng ngàn dặm, vàng sáng mịt mờ rọi lên người Trần Hi, mông lung không rõ.

Thi Dĩ đột nhiên kêu lên, sau đó nói: "Đúng rồi, là Tỏa Thanh Thu... Bút danh của cậu là Tỏa Thanh Thu phải không?" Sau đó cô ấy tỉnh ngộ.

"Ừầy, tác giả kịch bản bộ phim gần đây cậu quay hình như cũng là cái tên này nhỉ, trùng hợp vậy cơ à? Thế mà Tô Cẩm lại quay phim truyền hình bằng kịch bản của cậu, mặc dù nội dung cốt truyện nát bét, rốt cuộc anh ấy đang nghĩ gì thế nhỉ? Hay thật ra hai người đã liên hệ từ sớm nên mới có tình huống như bây giờ? Từ từ, tớ phải suy nghĩ lại đã... Bẻ lái hơi nhanh rồi, còn về phần quà tặng thì cậu tự xử lý đi, muốn tóm được nam thần thì

phải thô bạo một chút, cậu bỏ ngay kẹo hoa bánh trái gì đó cho tớ, tặng mấy thứ đó mất mặt chết đi được."

Trần Hi: "...". Rốt cuộc kẹo hoa bánh trái đã làm gì sai?

Thi Dĩ nhanh chóng cúp điện thoại, Trần Hi nhìn thiếu niên tuấn tú trên màn hình điện thoại, suy nghĩ bay xa, màn hình điện thoại của cô vẫn là ảnh chụp Tô Cẩm lúc mới ra mắt, trẻ trung lại nhã nhặn, chưa có khuôn hàm góc cạnh như bây giờ nhưng lại có phong thái thanh tao nho nhã.

Tô Cẩm rất tài năng, soạn nhạc, viết lời, đàn piano hay kể cả ca hát, hình như mọi thứ đều là sở trường của anh, nhưng tiếc là anh ra mắt không đúng lúc, khi đó hip-hop đang là trào lưu, tiếng gào thét điên cuồng của các thiếu nữ đã chôn vùi những thứ theo lối thường, đưa đẩy tài năng như anh phải liêu chết giãy giữa trong ngành giải trí, lúc Tô Cẩm ra mắt chỉ mới mười tám tuổi, khi ấy Trần Hi học cấp hai, vẫn còn là một chồi non nhỏ đang lớn.

Cả ngày cô đeo balo ba mươi tề trên lưng, quần áo lẫn giày thể thao đều không phải hàng hiệu, đôi lúc đồng phục mặc đi học còn bị khinh bỉ, Trần Hi buộc tóc đuôi ngựa khá cao, đi trên đường đều là kiểu chạy băng băng khắp sân trường, học sinh ở trường gần như không ai biết cô là con đại gia. Thậm chí có người còn nghĩ cô là học sinh nghèo khó, vì thế còn được nhận không ít đồ cứu tế, sau này Thi Dĩ nhắc lại, cô mới giật mình phát hiện, thì ra trường các cô theo học là một ngôi trường quý tộc, cô không bị mọi người cô lập cũng coi như là phúc đức đã tu luyện ở kiếp trước rồi.

Sau đó cô gặp được Tô Cẩm, tâm lý sùng bái thần tượng một khi đã bùng phát là không thể dừng lại, thậm chí còn nhiều lần dâng bốc anh trước mặt bố mình.

Nhưng đáng tiếc những người phát hiện Tô Cẩm là viên kim cương chỉ chiếm phần nhỏ, đa số mọi người đều ôm vàng mà gặm.

Tô Cẩm ra mắt năm mười tám tuổi, có lẽ do còn nhỏ nên chưa hiểu được quy tắc sinh tồn của ngành giải trí, anh kiên định giữ vững quan điểm của mình, hơn nữa còn tự mình kiên trì, người đại diện muốn anh học mấy thứ hip-hop của thần tượng thời đó, anh thẳng thắn từ chối, còn vì thế mà im hơi lặng tiếng rất lâu, trong mấy năm đó Trần Hi hiếm lắm mới thấy được tin tức của anh, cho dù có cũng là do bố cô lấy được từ chỗ người khác, bố cô biết được tâm tư nhỏ của cô, vậy nên cũng để ý đến anh từ lâu nhưng không giúp đỡ, bây giờ cô vẫn có thể nhớ rõ bố mình ra vẻ nặng nề mà nói: "Nếu như cậu ta có thể nổi tiếng, con muốn làm gì?"

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, nếu như anh nổi tiếng, quả thực cô cũng chỉ có thể ngắm nhìn như hiện tại thôi, còn có thể làm gì, chẳng lẽ theo đuổi idol? Tuy là bây giờ cô cũng đang theo đuổi idol.

Vậy nên bố cô lại ra vẻ nghiêm túc mà mở miệng: "Không thì con đi học đại học trước đi! Mấy chuyện nhĩ nữ tình trường này không gấp được đâu, dục tốc bất đạt (1), con xem, ngộ nhỡ đang trong quá trình cố gắng mà cậu ta lại đứt gánh vì người đẹp thì con chính là đầu sỏ gây ra đó."

(1) Dục tốc bất đạt: nóng vội thì không thành công.

Thật sự Trần Hi rất xem thường lời nói của bố mình, vì muốn cô ngoan ngoãn học đại học mà đã khiến bố già khổ tâm quá rồi, trước tiên không nói đến chuyện có cơ hội quen biết Tô Cẩm hay không, cho dù có quen biết cũng không có khả năng Tô Cẩm sẽ thích cô. Tuy nhiên Trần Hi lại là một đứa con gái hiếu thảo, không thể để bố thất vọng được, sau khi suy nghĩ kỹ, cô cũng muốn lần lộn ở trường đại học, đợi sau khi trở về lại tiếp tục theo đuổi cũng không thành vấn đề, bố già rất vui mừng, hôm sau lập tức sai người đưa cô và vali ra nước ngoài, tất nhiên còn có Thi Dĩ như hình với bóng.

Trong khoảng thời gian Trần Hi học đại học vẫn luôn theo dõi tin tức của Tô Cẩm, nhưng tiếc là ở trong nước đều chỉ có mấy mẩu tin nhỏ, ở nước ngoài thì càng khó hơn, còn nhớ có lần lúc cô lên mạng tìm kiếm, chỉ

có vài trang web có hình ảnh thôi, một cô bạn xinh gái người nước ngoài ở cùng ký túc xá còn hỏi cô đây là ai vậy.

Cô suy tư một lúc rồi dùng tiếng Anh trả lời: "Siêu sao cấp thế giới, thần tượng của tớ đó."

Người bạn xinh gái nước ngoài lộ ra vẻ “tớ không biết đấy”, thuận miệng nói: "Thật sự rất đẹp trai."

Đúng vậy, quả thật rất đẹp trai, cô cảm thấy thỏa mãn.

Cuộc sống học đại học rất buồn tẻ, toàn bộ thời gian của cô đều nghĩ hôm nay làm gì, ngày mai làm gì, vô cùng nhàm chán.

Cô chọn vài môn tự chọn, đa số đều là kiến thức cứng nhắc, quá trình học tập không có chút ý nghĩa nào, vậy nên cô bắt đầu sự nghiệp viết lách trong lớp học nhàm chán đó.

Hơn nữa còn viết được vài cuốn sách.

Cuộc sống đại học dai dẳng buồn chán kết thúc, thứ Thi Dĩ thu hoạch được chính là xung anh gọi em với xã hội đen, còn cô thì ôm đống sách viết xong trở về trước mặt bố mình.

Khi đó bố cô đang nghênh đón "mùa xuân thứ hai" sau mấy chục năm, ông thích một giáo viên dạy học đến nỗi không thể cứu vãn được nữa, lúc thấy cô kéo vali trở về, hình như bố già vẫn còn đang mơ màng, tiếp theo mới đột nhiên nhớ ra mình còn nuôi thả một đứa con gái, câu đầu tiên cất lên lại khiến lòng người ta sôi máu: "Ôi, sao con đã lớn như vậy rồi?"

Tâm trạng Trần Hi lúc đó giống như rơi xuống sông băng, không nói hai lời lập tức muốn vào phòng bếp lấy dao, bố cô thấy động tác đó thì lập tức ôm lấy cô, vì để bảo toàn mạng sống mà vội vàng lấy ra thứ duy nhất mà

Trần Hi hơn hai mươi tuổi cảm thấy hứng thú: "Thần tượng của con còn nằm trong tay bố đó."

Không thể không nói, mấy lời này chính là liều thuốc an thần tốt nhất trên thế giới này, Trần Hi đang kích động đến nỗi dang hai tay, cô bình tĩnh trở tay ôm lấy thân hình mập mạp của bố mình, vỗ về: "Bố ơi, con nhớ bố lắm, bố biết không, con yêu bố nhiều lắm đó." Bố cô rất thỏa mãn.

Tiếp theo Trần Hi đẩy ông ra, đột ngột thay đổi phong cách, "Anh ấy đâu? Bây giờ thế nào rồi?"

Ai không biết còn tưởng bọn họ đang buôn người, nhìn vẻ mặt đó của con gái mình, ông Trần tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, sau đó chua xót lau nước mắt nói: "Cuối cùng kim cương của con cũng sáng lên rồi, hơn nữa một phát trở thành tia X-quang của người ngoài hành tinh. Bây giờ mấy công ty lớn đều tranh nhau muốn được hợp tác với cậu ta, ha ha, không khéo, vì con gái bảo bối mà bố đành phải đồng ý ký một bộ phim điện ảnh hot nhất cho cậu ta, con xem, bố con có tốt với con không nào?"

Ông Trần vô cùng đắc ý nói với Trần Hi, kiểu đột ngột thay đổi phong cách này không thể nghi ngờ là đã được di truyền hoàn mỹ cho Trần Hi.

Trần Hi không có ý kiến gì với cách làm của bố mình về chuyện Tô Cẩm nổi tiếng, sau đó cô đỡ trán, "Bố ơi, chứ không phải bố thấy anh ấy quá nổi nên mới cướp người sao? Đến con cũng bị bố ném lên tận chín tầng mây rồi, còn có thể nhớ rõ lời con nói à? Lừa con hả? Con đã bị bố lừa từ nhỏ đến lớn rồi, không chịu nổi mấy lời cũ rích đó của bố đâu."

Ông Trần bị vạch trần thì rất xấu hổ, vì để bù đắp hình tượng người bố hoàn mỹ, ông vội đề nghị: "Thấy con thích cậu ta như vậy, hay là bố dẫn con đi gặp nhé?"

Điểm này rất hợp ý Trần Hi, cô không phản đối mà vội cất vali, chưa kịp thay quần áo đã lao ra cửa, ngồi trên chiếc xe nhà giàu mới nổi mà ông Trần

lái, lòng tràn đầy mong đợi đi gặp nam thần.

Trên đường đi Trần Hi bấm báo sự kiện vang trời động đất mình làm ra lúc học đại học, đi học không chú ý nghe giảng, tan học không phí thời gian với đàn ông, đủ loại chuyện trên trời dưới biển, cô dùng từ ngữ mỹ miều nói sự thật là mình đã viết vài cuốn sách.

Ông Trần rất ngạc nhiên, cũng hứa nếu có thời gian nhất định sẽ khiến mấy cuốn sách của Trần Hi thấy ánh mặt trời cho dù phải lỗ vốn, suy cho cùng thì đây cũng là thành quả duy nhất mà Trần Hi hơn hai mươi tuổi làm ra.

Sau khi Tô Cẩm học tập và rèn luyện thì chính thức bước vào sự nghiệp của mình, kim cương cuối cùng cũng sáng lên, hơn nữa còn cướp hết hào quang của mọi người, cũng may ông Trần tiền nhiều như nước, chính thức ký ra mất tác phẩm đầu tiên với Tô Cẩm.

Khi đó Trần Hi ít khi xuất hiện, nguyên nhân là do bị ông Trần đuổi ra nước ngoài, thế nên mọi người cũng không nhận ra Trần Hi, cô đi sau lưng ông Trần, ai không biết còn tưởng là nhóc con đi theo bụng trà.

Lúc ấy là lần đầu tiên Trần Hi gặp Tô Cẩm sau nhiều năm, thiếu niên trẻ trung trong trí nhớ của cô bây giờ đã trở thành người đàn ông tràn đầy khí chất, đi đường có thể khiến bao người ngoái lại ngắm nhìn rồi.

Ông Trần và Tô Cẩm ở trong phòng họp thảo luận chuyện phim ảnh, còn Trần Hi thì đứng ngoài cửa ngó vào bên trong. Lúc thảo luận gần xong, ông Trần rất cưng chiều con gái lập tức lấy ra một tấm poster mới chụp của Tô Cẩm.

Lúc đó vẻ mặt của Tô Cẩm và mọi người đang khá hài lòng, chắc là chưa từng gặp loại chuyện thế này nên đều kinh ngạc đến nỗi ngây người tại chỗ.

Ấy vậy mà thần kinh của ông Trần lại thô như Trần Hi, không cảm thấy ngại ngùng chút nào, ông còn thuận tay lấy một cây bút, sau đó bình tĩnh nói với Tô Cẩm: "À, con gái cưng nhà chú thích cháu đã nhiều năm rồi, quên ăn quên uống, thậm chí còn ra nước ngoài du học, cháu xem cháu ký tên cho chú một cái được không?"

Mọi người ở đó: "..."

Trần Hi ngoài cửa: "..."

Tuy lúc ấy tất cả mọi người đều không hiểu việc thích Tô Cẩm thì liên quan gì đến chuyện ra nước ngoài du học nhưng Tô Cẩm vẫn rất tự nhiên ký tên.

Ông Trần cảm thấy mỹ mãn, cất kỹ poster đi rồi vẫy tay với Trần Hi ngoài cửa.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều nhìn ra phía cửa, bao gồm cả Tô Cẩm luôn hòa nhã ngồi ở chỗ của mình.

Hai mắt chạm nhau, Trần Hi lập tức xoay người, trong lòng có tiếng động rầm rầm như đào đất.

Không lâu sau Tô Cẩm phải rời đi, Trần Hi nhìn bóng lưng của bọn họ trên hành lang dài, trong lòng khá tiếc nuối rồi xoay người nhìn chữ ký của Tô Cẩm trong tay ông Trần.

Dạo gần đây cô thích mặc set đồ thể thao, tóc dài để xõa sau lưng, quả thật là đáng vẻ của sinh viên, lúc xoay người lại, cô không biết là đúng lúc Tô Cẩm rẽ vào thấy được bóng lưng của cô. Anh dừng chân, lùi lại hai bước như có điều suy nghĩ.

Mạnh Thành Đức nhìn hành lang không một bóng người, khó hiểu hỏi anh: "Sao thế?"

Tô Cẩm lắc đầu, sau đó nói: "Không có gì."

Chương 30

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Mùa hè năm đó, bộ phim "Bầy Tình" nổi tiếng từ Bắc vào Nam, ầy thế mà nam chính lại còn nổi hơn, nổi đến nổi hóa đen hóa tím, nổi đến mức mọi người đều yêu thích khí chất sạch sẽ của nam diễn viên, phổ lớn ngõ nhỏ đều là tên anh, poster của anh, trên TV là anh, quảng cáo cũng anh nốt, cho dù Trần Hi không tìm kiếm tin tức của Tô Cẩm thì vẫn có thể thấy anh, bởi vì hầu như trên máy tính đều tràn ngập tin tức về anh.

Mấy năm ở nước ngoài, lúc Tô Cẩm còn chưa quá nổi, Trần Hi lại nhớ rõ sinh nhật của anh, cũng không biết có phải do quá rảnh rỗi hay không mà mỗi năm, trước mấy ngày cô lên mạng đặt một bó hoa dành dành, sau đó tự tay viết bưu thiếp, tính toán kỹ ngày rồi gửi về từ nước ngoài, cô biết địa chỉ của Tô Cẩm, chuyện này không phải quá khó khăn với ông Trần.

Sau khi cô biết Tô Cẩm, mỗi lần đến sinh nhật của anh đều mua một hoa dành dành và một tấm bưu thiếp viết bốn chữ sinh nhật vui vẻ.

Mỗi năm trôi qua, đổi bưu thiếp cũng đổi hoa dành dành nhưng bốn chữ cô viết lại chưa từng thay đổi, không có tên cô, không có phương thức liên lạc của cô, câu chúc nhặt nhẻo như không tồn tại.

Tầm năm cuối đại học, cuối cùng Trần Hi cũng nhận được bưu thiếp đáp lại và tiêu bản hoa dành dành.

Chữ trên đó đẹp đến nỗi không thể nào quên, sạch sẽ giống như người vậy.

Trên đó có tên anh, có lời cảm ơn của anh, còn có địa chỉ hòm thư phụ của anh.

Có trời mới biết tâm trạng lúc đó của Trần Hi như thế nào, đó là tâm trạng khó biểu đạt nhất trên đời này, vui vẻ đến cùng cực, hạnh phúc đến phát điên, té bào khắp người đều nhảy nhót, máu toàn thân dồn lên não, đầu óc cô trống rỗng, thậm chí còn không nhớ nổi mình là ai nhưng lại có thể khắc ghi địa chỉ hòm thư kia vào lòng.

Cô gửi email đầu tiên cho Tô Cẩm nhưng ngồi trước máy tính ba tiếng mới chỉ gõ được hai chữ xin chào.

Trần Hi cảm thấy viết nhiều sẽ rất đường đột lại có vẻ lỗ mãng, vậy nên cô chỉ gửi hai chữ đơn giản.

Lại không ngờ rằng anh cũng online, chỉ mười giây sau anh đã trả lời, hơn nữa còn viết hẳn một câu dài: *"Tôi nhớ ra cô, hôm đó cô tặng hoa và bưu thiếp cho tôi, chữ của cô đẹp lắm."*

Câu văn của anh tự nhiên lại tràn ngập khích lệ làm cô bay lên trời, Trần Hi ngồi trước máy tính nói một ít chuyện phiếm với anh, ngồi xuống một cái là mất cả buổi, cơm trưa cũng không ăn, quên sạch chẳng còn nhớ gì.

Lúc đó cô mới biết, thì ra lúc người ta đang cực kỳ vui vẻ thì sẽ không cảm thấy đói.

Cuối cùng anh hỏi tên cô, khi đó Trần Hi đang viết sách, cô chổng cằm gõ ra từng chữ một: *"Tỏa Thanh Thu."*

Cô với anh bắt đầu anh đầu sông em cuối sông qua lại, bọn họ ít khi liên lạc, mỗi lần liên lạc cũng chỉ kể một ít chuyện vụn vặt, cô gửi tin nhắn, ngày hôm sau anh mới có thể trả lời, anh trả lời, có khi qua lâu rồi cô mới nhìn thấy.

Cô không nhận được nghĩ, đó nhất định cũng là một loại ăn ý, bọn họ tồn tại ở thế giới của đối phương rồi lại như không tồn tại.

Những tin nhắn đó cô đều lưu giữ trong máy tính, mỗi một phần dù không quan trọng nhưng luôn ghi nhớ trong lòng, muốn quên cũng không quên được.

Lúc buồn chán Trần Hi sẽ mở ra xem, sau đó lại luôn miệng niệm tên anh, khi đó cô nghĩ, sao cái gì người mình thích cũng tốt thế này! Đến tên thôi cũng dễ nghe như vậy.

Cô về nước, mọi thứ cũng không có gì thay đổi, anh nổi tiếng, cũng không có gì đổi thay, thậm chí rảnh rỗi anh còn kể cho cô nghe mấy chuyện thú vị lúc quay phim, ngôn từ đơn giản lại hóm hỉnh.

Năm Tô Cẩm nổi tiếng, cô vẫn tặng anh hoa dành dành với bưu thiếp, năm đó Trần Hi đến xem buổi biểu diễn thời trang của anh, chỉ là anh không biết.

Có rất nhiều người đứng bên cạnh anh, đủ kiểu minh tinh khác nhau, có xinh đẹp, có bốc lửa, có khí chất, từng người đứng bên cạnh anh đều cố gắng khiến bản thân mình càng xinh đẹp hơn, càng xứng đôi hơn, nhưng hào quang của Tô Cẩm quá lớn, thường ở nơi có anh, những thứ khác đều là phong nền, đương nhiên khi đó mọi người đều không ngờ rằng sau này Tần Kha sẽ xuất hiện.

Ngay lúc lòng Trần Hi tràn ngập những suy nghĩ không thực tế, Tô Cẩm bắt đầu quay bộ phim "Tình Yêu Vô Hình", trước khi quay anh có nói với cô, còn hy vọng cô có thể xem bộ phim này, Trần Hi cảm thấy mộng đẹp của mình sắp trở thành sự thật rồi, cô sắp chạm đến đỉnh cao của đời người, gặp mặt nam thần của mình, thậm chí Trần Hi còn nghĩ xong lời chào, cô muốn mỉm cười thật hoàn mỹ trước mặt anh, nói với anh rằng, Tô Cẩm, thật ra em đã thích anh từ lâu rồi.

Nội dung vở kịch sau đó là tự mình tưởng tượng, mỗi lần nhớ lại cô đều không không chế được mà chảy máu mũi, sau đó lăn lộn trên giường, ngửa mặt lên trời gào thét, nam sắc hại người quá đi thôi.

Nhưng thật đáng tiếc.

Những mộng đẹp kia của cô đều bị đập nát, bởi vì trong khoảng thời gian quay "Tình Yêu Vô Hình", Tần Kha đứng bên cạnh anh, hơn nữa mọi người đều khẳng định vị trí này.

Không phải tồn tại như phong nền mà là người đứng cạnh Tô Cẩm trong thế giới kia.

Tô Cẩm không còn xuất hiện một mình nữa, sự xuất hiện của anh bắt đầu có thêm Tần Kha, đi đến đâu cũng giống như "Alone" (1), scandal đầy trời, hai người giải thích lại biến thành che giấu tình cảm.

(1) Alone: là một bộ phim kinh dị Thái Lan, cốt truyện kể về Pim và Ploy là một cặp song sinh dính liền phần bụng. Pim rất ngọt ngào và bảo vệ Ploy dù bản chất của Ploy rất cay nghiệt và ghen ghét. Hai người hứa sẽ ở bên nhau cho đến khi họ chết.

Thực ra không phải chưa từng có nữ minh tinh xuất hiện bên cạnh Tô Cẩm nhưng không một ai tạo scandal lớn như thế, hơn nữa còn ngầm thừa nhận scandal này, lòng Trần Hi nguội lạnh. Vì ngay cả cô cũng cảm thấy hai người trên màn ảnh rất xứng đôi, tựa như một đôi trời đất tạo nên.

Lúc gõ chữ, đầu ngón tay cô run rẩy, tâm trạng rất tệ gửi tin nhắn cho anh: "Chúc mừng nhé, tôi thấy tin tức rồi."

Trần Hi gửi tin nhắn mang ý thử thăm dò, ngồi trước máy tính ngơ ngác nhìn suốt năm tiếng đồng hồ, đến khi trời chạng vạng tối mới nhận được tin trả lời.

Cô thành tâm cầu xin, đánh cược vận may suốt nửa đời mình vào đây.

"Chúc mừng phim hay ý khác?"

Cô cảm thấy người này thật đáng ghét, tức giận gõ hai chữ, *"Ý khác."*

Vấn đề này Tô Cẩm trả lời rất nhanh, *"VẬY cô không cần chúc mừng, chờ đến lúc tôi thật sự có bạn gái rồi chúc mừng cũng không muộn."*

Trần Hi lập tức cảm thấy anh thật đáng yêu nhưng vẫn chưa thả lỏng, *"Anh không hẹn hò với Tần Kha ư? Tin tức xôn xao cả lên kìa."*

Tô Cẩm trả lời, *"Thế cô chưa xem đoạn phỏng vấn của tôi nhỉ, có cần tôi gửi cho cô xem không?"*

Trần Hi vui sướng lẫn lộn trên giường, suýt thì làm rơi máy tính, cô xoa hai má cười đáp lại, *"Không cần đâu, tôi có TV mà, lúc nào xem cũng được."*

Rất lâu sau bên kia không trả lời, Trần Hi thấy đề tài vừa khéo, cô rên sát khi còn nóng hổi, *"Anh có người mình thích chưa?"*

Hình như Tô Cẩm khá bận, anh trả lời ngắn gọn, *"Rồi."*

Trần Hi ngừng cười, cô hỏi, *"Ai thế? Trong giới giải trí hả?"*

Sau đó lại cảm thấy vấn đề mình hỏi không ổn lắm nên cô xóa đi đổi sang cách uyển chuyển hơn, *"Là ảo hay thật?"*

Ảo chính là cô, thật thì không phải cô, cô hỏi bóng gió.

Thế nhưng kết quả lại không tốt, câu trả lời của Tô Cẩm không phải đáp án mà cô muốn, *"Là thật."*

Cô ở bên đây một lúc lâu vẫn không có hành động gì, tâm trạng rơi từ núi cao xuống đáy biển trong thời gian ngắn. Trần Hi lại gửi tin nhắn tiếp, lần này cô nói đến một vấn đề hù dọa, *"Tôi có người bạn, cô ấy thích một minh tinh, nhưng cô ấy lại là người bình thường, anh thấy cô ấy nên làm thế nào để có thể theo đuổi được minh tinh kia?"*

Tô Cẩm trả lời, *"Một người có thích người khác hay không là chuyện của hai người, không phải đơn phương, nhưng ít ra hãy để anh ta biết đến sự tồn tại người bạn kia của cô, sau đó mới nói đến các loại khả năng khác."*

Trần Hi cảm thấy Tô Cẩm nói rất có lý, đạo lý thì đạo lý, nhưng làm sao mới có thể xuất hiện trước mặt anh đây, Trần Hi không có đáp án cho vấn đề sâu sắc này, cuối cùng cô hơi chán nản phải xin sự chỉ bảo từ Thi Dĩ.

Thi Dĩ là một quân sư tốt, cho dù có nhiều lúc sự trợ giúp của cô ấy chỉ gây họa nhưng không thể không nói cô ấy có rất nhiều điểm tốt.

Mượn chuyện của Tô Cẩm đi, cô ấy sẽ đưa ra một đáp án mà Trần Hi chưa bao giờ nghĩ tới.

Muốn đứng trước mặt Tô Cẩm, ngoại trừ làm trợ lý hay người đại diện, cậu phải là người nằm trong phạm vi của anh ấy, trong các loại đó, nếu cậu cũng là nữ minh tinh thì sẽ có vô số cơ hội gặp mặt anh ấy, thậm chí có thể đứng bên cạnh anh ấy giống như Tần Kha.

Nữ minh tinh, từ này đúng là rất hấp dẫn, dùng nó xuất hiện trước mặt Tô Cẩm có thể để anh biết đến sự tồn tại của cô, Trần Hi cũng có thể hòa nhập vào cuộc sống của anh, trở thành người đứng bên cạnh anh, không phải ảo mà thực sự tồn tại.

Ý tưởng đã tồn tại trong suy nghĩ, không lâu nữa cô sẽ hành động. Mặc dù trong tương lai gần Trần Hi biết sở dĩ Thi Dĩ nói vậy hoàn toàn là vì có mấy chàng trai trẻ trung trong giới giải trí đang chờ cô ấy tóm lấy, mục đích của cô cũng dần sáng tỏ.

Trần Hi muốn ra mắt, không cần sàng lọc gì, không cần thi thố cũng không cần móc nối quan hệ, càng không cần chuẩn bị, cô ra mắt nhẹ nhàng như gió mát, cuối cùng lại nổi tiếng.

Có ý nghĩ đó rồi, mấy ngày sau Trần Hi lập tức báo cáo với ông bố già đang bận tán gái nhà mình, sau đó đề cử và chào hỏi một chút thì chuyện gì cũng có thể.

Trong lúc nhất thời bố Trần Hi khó chấp nhận chuyện cô đã lớn, tán gái gì đấy để hết sang một bên, ông tập trung sắp xếp đủ loại công việc.

Có điều Trần Hi là một cô gái tự lập, tuy cô không có ưu điểm gì nhưng mặt mũi không tệ, dáng người lại đẹp, toàn thân còn tràn ngập khí chất.

Thế là đi dạo hơn hai vòng ở công ty thì được một đạo diễn nhìn trúng, mà khéo ở chỗ đạo diễn này lại sắp quay phim, chính là cuốn sách mà cô viết, cuốn sách đó nhờ có bố cô chào hàng nên nhanh chóng được chuyển thể, mà ngày đó gặp được đạo diễn kia là vì ông ấy đang chọn lựa nữ chính.

Có gió đông tương trợ, sự nghiệp diễn xuất của Trần Hi một bước lên trời, không tuyên bố ra mắt, không tuyên truyền, cô ngay người trong đoàn làm phim ba tháng ngắn ngủi rồi xuất hiện trước mắt mọi người, nổi tiếng nhanh đến mức chính cô cũng không kịp chuẩn bị.

Sự nghiệp diễn xuất của Trần Hi nhanh chóng đi vào quỹ đạo, tiến thẳng trên con đường thành công rộng lớn về phía trước, người mới xuất hiện cùng lúc với cô bị quăng xa hơn mười con phố, bao gồm cả Đường U Lạc.

Đây cũng là nguyên nhân sau này cô không biết Đường U Lạc, bởi vì vốn bọn họ không có cơ hội gặp mặt.

Quảng cáo, phim ảnh, TV, trong một năm ngắn ngủi, Trần Hi tràn ngập tác phẩm, thu nhập cũng khá cao, thậm chí cuối năm còn được đề cử giải thưởng phim truyền hình.

Mà lần đó thật ra là lần đầu tiên cô gặp được Tô Cẩm trong giới giải trí.

Cô ngồi ghế còn anh thì đứng trên bục, anh nhận được rất nhiều giải thưởng, cái nào cũng rất có giá trị, nhận lấy từng tràng vỗ tay, anh nói cảm ơn hết lần này đến lần khác.

Đến khi công bố giải thưởng nữ chính, Trần Hi được đề cử, cùng đề cử với cô còn có vài nữ minh tinh ưu tú, sau khi MC đọc các tên đề cử xong thì ra vẻ thần bí nhìn tên trong bức thư trên tay, anh ta nói: "Không thể không nói nữ chính xuất sắc nhất năm nay rất may mắn, bởi vì khách mời trao giải năm nay chính là..."

Anh ta thừa nước đục thả câu, tiếp đó lớn tiếng nói: "Tô Cẩm, chúng ta mời Tô Cẩm..."

Tiếng vỗ tay như sấm vang, nhiệt liệt lại ồn ào, trái tim Trần Hi cũng theo tiếng vỗ tay mà dậy sóng, theo tiếng reo hò mà dao động.

Chương 31

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Trần Hi bỗng ngồi thẳng lưng, trên màn hình lớn là hình của cô với vài nữ minh tinh được đề cử khác khiến cô sung sướng đến mức có phần không chân thật.

Thật ra cô chẳng mong chờ chiếc cúp hư ảo đó, cũng không thích mấy hư danh kia, chẳng qua là do công ty sắp xếp nên mới tham dự lễ trao giải này, tất nhiên đây cũng là chuyện nữ minh tinh cần phải làm, nhưng đến khi người dẫn chương trình nói tên khách mời trao giải thì Trần Hi lại thay đổi suy nghĩ.

Cô muốn có giải thưởng kia, vô cùng muốn.

Tô Cẩm cầm danh sách, mặc một bộ âu phục màu đen, hoàn mỹ đứng trên sân khấu như thiên thần giống lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mấy năm trước, chỉ là nay thiếu niên kia đã trở thành người không thể chạm tới, mà cô cũng không còn là người xem nữa.

Giọng nói của anh dịu dàng quyến rũ, trước tiên nói vài câu mở màn rồi lập tức nhìn tên trên bức thư trong tay.

Cô cầu nguyện, cô mong đợi, tưởng tượng tên của mình phát ra từ miệng anh, Trần Hi Trần Hi Trần Hi Trần Hi...

Từng có người nói hy vọng càng lớn thì thất vọng sẽ càng nhiều.

Lúc đó Trần Hi chính là như vậy.

Cái tên thốt ra từ miệng Tô Cẩm không phải cô mà là một nữ minh tinh khác, trên màn hình cũng không còn ảnh đề cử của cô nữa, chỉ phóng to ảnh người đạt giải. Trần Hi không thể nói được cảm xúc lúc đó là gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ minh tinh mặc trang phục lộ lưng bước từng bước lên sân khấu, dáng vẻ thướt tha mềm mại, trông quyến rũ vô cùng.

Tô Cẩm đỡ cô ta đi đến vị trí micro, sau đó trao cúp cho cô ta, nữ minh tinh đó kích động đến mức không kìm lòng được mà ôm lấy Tô Cẩm, nói bên tai anh mấy câu gì đó, Tô Cẩm cũng lịch sự ôm lại chúc mừng cô ta, sau khi tách ra thì tiếp tục bước lên sân khấu.

Trần Hi không còn nhớ mấy chuyện sau đó như thế nào, chỉ biết lễ trao giải kéo dài rất lâu, cô ngồi rất lâu, cũng chán nản tiếc nuối rất lâu.

Lễ trao giải kết thúc, cô mang theo vẻ mặt chán nản được Đỗ Hân đưa về nhà, lần này Đỗ Hân còn tương vì không đạt được giải nên cô mới đau lòng, cô ấy lên tiếng an ủi mấy câu: "Không sao đâu, thời gian em ra mắt ngắn, kinh nghiệm và sự từng trải còn thấp, có thể được đề cử đã là khẳng định em rồi, đừng đau buồn quá, đợi vài năm nữa, những thứ đó đều sẽ là của em."

Sau đó cô vẫn dùng tên Tỏa Thanh Thu liên lạc với Tô Cẩm, thỉnh thoảng sẽ nhắc đến sách mình viết được chuyển thể thành phim truyền hình.

Tô Cẩm luôn đáp lại đôi ba câu, thế là có một ngày cô hỏi: "*Anh thấy nữ chính trong "Giang Sơn Phủ Bụi" thế nào?"*

Tô Cẩm ở bên kia trả lời: "*Chưa từng hợp tác, không rõ lắm.*"

Đúng vậy, đúng là bọn họ chưa có cơ hội hợp tác, đến cơ hội gặp mặt còn không có, sống cùng một giới thì sao chứ, cô thật sự đau lòng lắm đấy.

Cuối cùng vẫn là Thi Dĩ không nhìn nổi nữa, bảo cô lợi dụng quan hệ của bố mình xem có thể tìm được cơ hội hợp tác không, vốn dĩ chỉ ôm tâm lý cầu may thôi vì thấy không khả quan cho lắm.

Nhưng có lẽ ông trời thấy cô đáng thương nên mới ban cho chuyện hợp tác quay quảng cáo.

Dù cơ hội này đến từ Mẫn Triết - bạn tốt của Tô Cẩm nhưng vẫn may là bây giờ đã có cơ hội hợp tác.

Chỉ là cơ hội hợp tác đến không đúng lúc lắm mà thôi.

Dưới tầng hầm bãi đỗ xe, Trần Hi nắm chặt lòng bàn tay, không nói gì vì không nói nên lời.

Lúc quay MV, cô căng thẳng đến mức không đọc được kịch bản vì phải suy nghĩ câu đầu tiên nên nói thế nào.

Cô nhìn Tô Cẩm, khoảng cách giữa hai người chỉ có một bước, chưa bao giờ có thể đến gần đến mức này, chưa bao giờ chân thật như vậy, cô muốn đưa tay qua nhưng lòng bàn tay lại toàn mồ hôi nên đành phải ra vẻ bình tĩnh nhìn anh, nói câu đầu tiên: "Xin chào tiền bối Tô, em là Trần Hi."

Trần Hi đã nghĩ đến lời mở đầu vô số lần, tưởng tượng đủ loại hình ảnh rung động, dưới ánh nắng ban trưa, có lẽ lúc ấy cô sẽ ngẩng cao đầu 45 độ, mặc đồng phục học viện, tóc dài xõa vai, nở nụ cười hoàn mỹ nhất, không khẩn trương, không sợ hãi, cũng không quá lời.

Anh cũng mỉm cười đáp lại, nói ra những lời đã sớm khắc ghi trong lòng cô, "Xin chào, hy vọng lần này hợp tác vui vẻ."

Là ai nói mọi sự gặp gỡ trên thế gian đều do xa cách từ lâu rồi gặp lại, là ai nói một lần kẻ vai là nhờ kiếp trước đã chờ đợi năm trăm năm, cô gặp được Tô Cẩm, bước đến ngày hôm nay chắc là đã chờ quá nhiều kiếp luân

hồi mới có được kết quả này. Mà người đàn ông vừa mới nói hợp tác vui vẻ ấy chỉ coi cô là một trong những đối tượng hợp tác của anh mà thôi.

Trên ghế dài, Trần Hi giữ nguyên tư thế không thay đổi, gió đêm bắt đầu trở nên lạnh nhưng cô lại không cảm nhận được chút nào, mãi đến tận khi điện thoại trên bàn trà nhấp nháy, gương mặt người đó xuất hiện trong tầm mắt của mình, cô mới wow một tiếng rồi đứng bật dậy, tuy cô cũng không biết tại sao phải đứng lên. o(͡ ▯ ͡)o

Trần Hi nghe máy, giọng nói hơi khàn, "Alo, tiền bối Tô ạ?"

Tô Cẩm ở bên kia dừng một chút, nhẹ giọng hỏi: "Ngủ à?" Giọng điệu của anh hơi nghi ngờ, chắc là tại chất giọng khàn của cô.

Trần Hi vội ho khan một tiếng, hắng giọng rồi nói: "Không có, đang hóng gió ạ."

"Chẳng trách." Tô Cẩm cười khẽ.

"Cô mở cửa đi."

Cửa, cửa?!

Trần Hi còn chưa kịp đi dép đã chạy ra mở cửa.

Tô Cẩm mặc áo khoác mỏng, hình như vừa trở về khách sạn tắm rửa, tóc còn hơi rũ xuống, khoảnh khắc mở cửa, trong lòng Trần Hi khá hỗn loạn, vẻ mặt cũng hơi lạnh nhạt.

Tô Cẩm nhìn thấy bộ dạng đó thì hỏi: "Sao thế? Có phải không thoải mái không?"

Trần Hi vội lắc đầu, nói rất chắc chắn: "Không ạ, chỉ là em không ngủ được thôi."

Tô Cẩm nhíu mày nhìn bờ môi tái nhợt của cô, nhẹ nhàng áp mu bàn tay lên trán cô, cảm giác trên tay lạnh buốt, anh thở dài, "Rốt cuộc cô đã hóng gió bao lâu vậy? Muộn như vậy mà không thấy lạnh à?"

Trần Hi cúi đầu, cảm giác phạm lỗi bị phụ huynh tức giận la mắng này là gì vậy? Từ từ đã, lại còn tự nhiên đụng chạm nữa là sao đây!?

Tô Cẩm đưa đồ đang cầm trong tay cho cô, nói: "Nghe nói hôm nay cô chưa ăn gì, chắc bây giờ đói bụng rồi, ăn trước đi, chờ tôi chút."

Ai?! Ai nói cô chưa ăn cơm vậy? Trần Hi chưa nói gì thì Tô Cẩm xoay người trở về phòng.

Trần Hi ngơ ngác cầm đồ ăn ấm nóng từ tay Tô Cẩm rồi quay vào phòng, mở hộp giữ nhiệt ra, thế mà bên trong lại có ba món ăn và một bát canh, còn có tầng để hoa quả và bánh ngọt nữa, Trần Hi cảm thán một tiếng, Tô nam thần oách quá, muộn thế rồi mà còn có chỗ làm mấy thứ này ư?

Không nhìn thì không sao, nhìn rồi thì đúng là Trần Hi đang đói bụng, cô cầm đĩa đưa lên miệng, chỉ chốc lát sau Tô Cẩm đã đi vào.

Nhìn dáng vẻ đồ ăn đầy miệng của Trần Hi, anh khẽ cười, đưa cái hộp trong tay đến trước mặt cô, dặn dò: "Đây là thuốc cảm, cô ăn xong thì uống thuốc vào, thời tiết thế này còn đi hóng gió thì người khỏe mạnh cũng sẽ cảm lạnh, không ngủ được có thể làm việc khác mà, đừng tự chuốc lấy khổ."

Trần Hi đang ngồi xôm dưới đất, trên tay gấp miếng thịt viên, trong miệng nhét đầy đồ ăn vụng về nói một câu, Tô Cẩm chẳng nghe rõ gì hết, "Ăn cơm trước đã, ăn xong rồi nói sau."

Trần Hi nuốt thức ăn xuống, sau đó trợn mắt nhìn anh đang ngồi trên ghế sofa, "Sao thứ gì tiền bối Tô cũng có hết thế ạ? Chẳng lẽ lúc nào anh cũng chuẩn bị ạ?"

Tô Cẩm bật cười, rút một tờ khăn giấy ra đưa cho người nào đó bị dính cơm ở cằm.

"Trên đường về có đi ngang qua quán cơm, đúng lúc tôi không ăn nhiều nên mua thêm một phần cho cô luôn."

Trần Hi ồ một tiếng, sau đó tiếp tục vùi đầu ăn.

Tô Cẩm nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, nói tiếp, "Ăn cơm xong nhớ phải uống thuốc rồi nghỉ ngơi sớm một chút, đừng xem mấy tin tức trên TV, nghe không?"

Trần Hi không ngừng gật đầu, Tô Cẩm thuận thế đứng lên, vừa mới bước một bước, Trần Hi đã nắm chặt lấy ống tay áo của anh, động tác này làm cả hai người đều khựng lại.

Trần Hi cũng không biết dây thần kinh nào của mình bị đứt nữa, xấu hổ nhìn tay mình, không biết nên phản ứng lại thế nào, động tác của cô chỉ là phản xạ có điều kiện, đại não còn chưa truyền tin đã kéo ống tay áo của anh rồi, thật sự không liên quan gì đến cô. \ (_) /

Cô ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Tô Cẩm xem anh có mất hứng không, gương mặt sạch sẽ lớn cỡ bàn tay, đôi mắt to dưới ánh đèn mờ mịt như phủ một lớp sương mù, đôi môi anh đào đỏ hén mở, vẻ mặt hơi ngốc nghếch như đứa trẻ chưa lớn.

Lúc đấy trong lòng Tô Cẩm nghĩ thế đó, e là cô gái trước mặt anh đây còn chưa trưởng thành, anh nghiêng người, tiếp đó đưa tay lấy hạt cơm bên khóe miệng cô ra, đầu ngón tay ấm áp lướt qua da thịt mềm mại của cô,

huyết áp Trần Hi tăng cao, chất giọng dịu dàng của Tô Cẩm lại vang lên: "Tôi đi rót cho cô cốc nước."

Trần Hi buông anh ra, ngại ngùng nói: "Không phải, chỉ là em sợ... Sợ..." Cô nhìn quanh bốn phía, tiếp đó nhìn hộp đựng cơm.

"Sợ là sau khi ăn xong thì không biết trả lại hộp cho anh thế nào."

Khụ khụ, rốt cuộc là cô đang nói gì thế, rõ ràng cái hộp này nên vứt đi mà.

Tô Cẩm nhìn cái hộp kia, suy tư trong chốc lát rồi phối hợp nói: "Tôi cũng nghĩ thế nên đang đợi cô ăn xong này."

Sau đó anh đi rót nước, để lại cô gái nào đó mặt đỏ tới tận mang tai, chỉ muốn hôn mê luôn cho rồi.

Tô Cẩm rót hai cốc nước, một cốc đặt trước mặt cô, còn anh cầm một cốc trong tay.

Trần Hi ngoan ngoãn ăn cơm, không mở miệng nữa.

Giọng nói nhàn nhạt của Tô Cẩm vang lên: "Ngày mai quay xong cô ở lại đoàn làm phim đợi tôi nhé."

Trần Hi khó hiểu nhìn anh, Tô Cẩm lại nói: "Mai có một buổi tiệc, nhưng thời gian hơi trễ, cô đi với tôi đi."

Tiệc? Đúng rồi, ngày mai là sinh nhật mỗi năm một lần của Tô Cẩm, Trần Hi nuốt một miếng cơm khô khốc, lo lắng hỏi: "Sẽ có rất nhiều người ă? Em đi cùng tiền bối có phải không hay lắm không?"

"Lần này sẽ có rất nhiều người, đều là người quen trong giới thôi, cô đừng lo lắng, ngày mai phải đến rất nhiều nơi, đến chỗ fans của tôi trước, sau đó đến đoàn làm phim, cuối cùng mới đến buổi tiệc chính thức với bạn bè, không đi cùng tôi chẳng lẽ cô muốn đến một mình?"

Trần Hi ngẫm lại cũng thấy có lý nên thuận miệng đồng ý.

Tuy nhiên chờ đến ngày hôm sau cô mới biết được Tô Cẩm nói đi cùng là có ý gì.

Chương 32

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Hôm đó chỉ quay mấy cảnh đơn giản, sau khi quay xong, Trần Hi lên xe lướt Weibo xem tin tức, nhàn rồi không có việc gì làm.

Buổi sáng Tô Cẩm ra thông cáo xong (1) thì lập tức đi gặp mặt fans mừng sinh nhật, đợi đến khi anh trở lại đoàn làm phim cũng đúng lúc Trần Hi quay xong.

(1) Thông cáo: Trong ngành giải trí, nghệ sĩ thông cáo là chỉ các hoạt động, tiết mục của nghệ sĩ tùy theo ý của công ty. Người đại diện/người phát ngôn sẽ thông báo thời gian, địa điểm ra bên ngoài để tăng nhiệt cho nghệ sĩ.

Đoàn làm phim cũng tổ chức chúc mừng, bánh kem bày đầy trên bàn đến nỗi không còn chỗ trống, quà tặng này nọ càng khỏi bàn, đến cả Đường U Lạc cũng mua một chiếc đồng hồ xa xỉ tặng Tô Cẩm, đây là cố ý khiến Trần Hi đứng bên cạnh xấu hổ, lúc mọi người tặng quà xong đều đưa mắt nhìn cô, Trần Hi rất quang minh chính đại, không thẹn với lòng nói với Tô Cẩm một câu, "Tiền bối Tô, sinh nhật vui vẻ."

Mọi người: "..."

Đường U Lạc ở bên cạnh bật cười thành tiếng, không hiểu sao tất cả mọi người đều cười theo.

Cô nói gì buồn cười ư? Vui đến vậy à?

Tô Cẩm cũng rất vui vẻ, nói với cô một tiếng cảm ơn.

Mọi người ồn ào hát chúc mừng sinh nhật, cắt bánh kem, rót rượu, lâu rồi chưa thấy cảnh tượng vui vẻ thế này.

Trần Hi hòa vào bầu không khí náo nhiệt này.

Uống một ly với bạn học Liễu Khê rồi lại uống một ly với đạo diễn Uông.

Hình như đạo diễn Uông có ý kiến với việc cô không tặng quà, anh ta kéo cô qua nói một câu, "Trần Hi ơi, dẫu sao thì cô cũng là bạn gái chính quy đó, ấy thế mà lại không tặng quà, keo kiệt quá đi, nếu cuộc sống túng thiếu thì cô có thể nói với tôi mà, nhiều tiền tôi không kiếm nổi nhưng ít tiền vẫn cho cô vay được!!!"

Nói xong vừa lắc đầu vừa đi rót rượu, để Trần Hi đơ người đứng đó với khóe miệng giật giật.

Mấy câu này là sao? Có ai rảnh giải thích hộ cô không?

Chỗ này mời rượu chỗ kia mời rượu, cuối cùng bên đoàn làm phim cũng kết thúc, Trần Hi mặt không đỏ hơi thở không gấp vẫn còn thời gian mà ăn hết hai khay hoa quả bánh ngọt, khiến cho mấy tên đàn ông thô kệch phải bật ngón cái lên, cô khiêm tốn đề ngón tay của bọn họ xuống, sau đó nói, "Khách sáo khách sáo rồi, tôi chỉ mới no tám phần thôi, ha ha ha ha."

Đám đàn ông thô kệch ngã xuống đất không dậy nổi, miệng sùi bọt mép.

Không có đối thủ nên Trần Hi cảm thấy rất nhàm chán, sau khi ăn uống no say thì leo lên xe xem tin tức, sẵn tiện mở trang web cửa hàng bán hoa,

ngắm nhìn những bông hoa đua nhau khoe sắc, Trần Hi không chút chần chừ chọn ngay hoa dành dành, cô buồn phiền thở dài một hơi.

Năm nào cũng nhận được quà giống nhau, không biết người nhận sẽ cảm thấy thế nào nhỉ.

Vừa thanh toán thành công xong thì có tiếng gõ cửa, nhìn thấy bên ngoài là Tô Cẩm không có men say, Trần Hi lập tức đóng máy tính rồi mở cửa xe ra.

Địa điểm tiếp theo của Tô Cẩm khá phức tạp, lần này có rất nhiều bạn bè, đạo diễn, thậm chí nhà sản xuất cũng được mời đến, theo lời Mạnh Thành Đức, Tô Cẩm chưa từng tổ chức sinh nhật lớn thế này, năm nay coi như hiếm thấy.

Trần Hi mặc váy đơn giản, khoác trên vai một chiếc áo khoác mỏng, lúc nghe Mạnh Thành Đức nói thì lập tức lo lắng nhìn cách ăn mặc của mình, Tô Cẩm ở bên cạnh thấy động tác của cô, khẽ cười nói, "Yên tâm, cũng không phải đến dự lễ trao giải, đi một chuyến rồi về sớm thôi."

Đi một chuyến, đi một chuyến là cái gì? Đi dự tiệc với Tô nam thần chỉ là đi một chuyến thôi sao, ý gì đây?

Trùng hợp là Mạnh Thành Đức ở phía trước cũng có nghi ngờ giống Trần Hi, sao luôn có dự cảm không ổn ấy nhỉ?

Không lâu sau bọn họ đã đến địa điểm buổi tiệc.

Tô Cẩm nói rất đúng, chỉ là bạn bè bình thường gặp nhau, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, uống ly rượu, cắt bánh kem, hòa thuận vui vẻ, khung cảnh ấm áp.

Nhưng khi Trần Hi đứng bên cạnh Tô Cẩm, nhìn những người "tai to mặt lớn" bên trong thì không cẩn thận suýt chút nữa ngã một phát.

Đạo diễn lớn, nhà sản xuất lớn thì không nói, ca sĩ nghệ sĩ không nói, Tần Kha Mẫn Triết cũng không nói.

Nhưng...

Ai có thể nói cho cô biết, ông Trần bụng bia nâng ly rượu đang đứng giữa sảnh là chuyện gì không????

Tô Cẩm thấy Trần Hi cứng đờ, khóe miệng giật giật, anh khó hiểu hỏi, "Sao thế?"

Trần Hi khóc không ra nước mắt, "Tiền bối Tô, em có thể không vào được không ạ?"

"Tại sao?"

Tại sao? Còn tại sao ư, bố ruột cô đang ở bên trong đó, lỡ mà bị tóm một phát là xong đời thật đó.

"Bởi vì, bởi vì em sợ, em chưa từng thấy khung cảnh nào lớn như vậy hết..." Hình như lý do này hơi gượng gạo.

Tô Cẩm buồn cười nhìn cô, sau đó nói một câu, "Nếu nhân vật chính không vào thì buổi tiệc này đâu còn ý nghĩa nữa."

Nhân vật chính? Nhân vật chính cũng có phải em đâu nam thần ới.

Cuối cùng Trần Hi vẫn phải bắt đắc dĩ đi vào với Tô Cẩm.

Nơi phức tạp thế này, mỗi một người đều là đỉnh của chuỗi thức ăn, anh là ông chủ của tôi, tôi dưới quyền anh, tôi muốn kiếm tiền từ chỗ anh, tôi

muốn lợi dụng anh để kiếm tiền... Quả thực có rất nhiều, chủ đề mọi người bàn tán tương đối phức tạp, nhưng dù có phức tạp đến mấy thì Trần Hi cũng cảm thấy khó chịu.

Lúc cô ra đến cửa thì chợt nghe thấy cuộc đối thoại của một vị đạo diễn với một ông chủ nợ.

"Anh Đỗ, hôm nay trăng tròn thật đó."

Bên kia, "À, đúng thế, tôi hy vọng ngày mai nó cũng tròn như vậy."

"Đúng đúng, tôi hy vọng ngày kia nó cũng tròn như vậy luôn."

Trần Hi: "..."

Quả thật cô chưa từng thấy cũng chưa từng nghe đến chủ đề có chiều sâu thế này.

Lúc Tô Cẩm đi vào sảnh, mọi người ồn ào, kêu gọi la hét, cùng hô to sinh nhật vui vẻ, âm thanh vang dội xông thẳng lên trời.

Nhưng đến lượt Trần Hi theo sau Tô Cẩm đi vào, đại sảnh như vỡ vụn, thậm chí cô còn nghe được âm thanh cảm của mọi người rơi xuống đất.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, ông Trần đứng ở giữa sảnh uống một ngụm rượu, quay đầu lại trông thấy anh và cô con gái ruột của mình xuất hiện thì kinh hãi đến nỗi không chịu được mà phun rượu như mưa, tốt quá rồi! ㄟ(▽)

Tô Cẩm liếc cô một cái rồi dắt cô bước vào, ông Trần nào đó làm rơi ly rượu xuống đất, suýt thì nổi giận luôn rồi, đó là con gái của ông, đồ cầm thú, trước mặt ông mà dám làm như vậy, thật sự là... /(ㄟ o ㄟ)/~~

Tô Cẩm nói lời mở đầu với mọi người, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, hy vọng hôm nay mọi người ăn no, uống ngon, chơi vui.

Lúc ấy Trần Hi rất sục sạo, Tô nam thần ơi, nhà anh lớn thế này còn ăn không no, uống không ngon, chơi không vui ư? Mà trước tiên anh thả tay em ra đi rồi hãy nói chuyện tiếp nhé?

Tô nam thần nói xong, mọi người vỗ tay, ủng hộ, reo hò.

Trần Hi giống như vợ bé xấu hổ theo sau Tô Cẩm, cúi thấp đầu không dám nhìn mọi người xung quanh, tất nhiên càng không dám nhìn thẳng vào ông Trần đang nổi giận.

Trên mặt ông Trần tràn ngập sát khí, răng hàm run lên, nếu không phải có bàn tay của cô giáo xinh đẹp ở bên cạnh nắm ông lại thì chắc ông đã lao đến rồi.

Bữa tiệc bắt đầu, Tô Cẩm lần lượt đi chào hỏi, Trần Hi cực kỳ ngại ngùng nhưng trong lòng lại sục sạo, cuối cùng vẫn nói là mình sợ, Tô Cẩm rất thông cảm, bảo cô đói bụng thì đi ăn vài thứ lót dạ trước đi.

Cô vội vàng cảm ơn rồi bỏ chạy đến cửa phòng vệ sinh.

Chưa đầy mấy phút, ông Trần phi đến giống như đặc công, còn lấy tay che mặt nói với Trần Hi, "Có câu con gái lớn rồi không nhờ được, con đúng là phát huy mấy lời này rất tinh tế đó Trần Hi, con nói xem, bố con có vất vả cực khổ không?"

Trần Hi hồ thẹn gật đầu.

"Bố của con không những vất vả mà còn mệt mỏi, ngày đêm vì con mà đau hết cả mề, chẳng lẽ con không thấy bố đã già hơn mấy chục tuổi rồi ư?"

Trần Hi nhìn mặt mày phờ phợt của ông Trần thì dỗi lòng gật đầu.

Ông Trần rất tức giận, "Con muốn viết sách thì viết sách, muốn vào ngành giải trí thì lập tức vào, có lúc nào bố không ủng hộ con đâu? Ngược lại con thì giỏi rồi, còn nhỏ đã thích đàn ông, bỏ bố ở nhà ra nước ngoài học đại học mấy năm không về, mấy thứ này thì cũng thôi đi, sau khi về còn gia nhập giới giải trí vì cậu ta, vất vả lắm mới nuôi lớn một đứa con gái mà kết quả lại biến thành của người khác ư?"

Ông Trần chưa xót lau nước mắt.

Ra nước ngoài là bố đuổi con đi, sau khi trở về vì không có công việc phù hợp nên mới vào giới giải trí, bố cũng đã hỗ trợ được cái gì đâu, đều là nhờ ánh mắt của đạo diễn tốt.

Trần Hi đáp, "... Bố nói đúng lắm ạ."

Ông Trần được voi đòi tiên nói tiếp, "Vào giới giải trí bố cũng tha thứ cho con rồi, kết quả con xem, bây giờ con lăn lộn thành bộ dạng gì, bị bôi đen đến nỗi bố ruột cũng không nở nhìn, mỗi ngày trông thấy mấy tin tức đó của con, bố ăn cũng không ngon, mỗi khi người bên ngoài nói sao Trần Hi lại như thế, sao lại làm chuyện đó, bố còn phải gật đầu cười, con có hiểu nỗi lòng của bố không hả?"

Trần Hi nhìn ông Trần ăn đến nỗi bụng béo tròn thì khó khăn gật đầu lần nữa.

Ông Trần mở miệng nói hết một lượt tất cả mọi chuyện từ nhỏ đến lớn của Trần Hi, cuối cùng nói đến khi miệng đắng lưỡi khô, ông mới chống vách tường thở hồn hển.

Trần Hi nghe đến nỗi lỗ tai đau nhức, cảm thấy ông Trần đang trêu người, không biết xấu hổ mở miệng, "Ông Trần, bố diễn sâu quá rồi, diễn thì cũng phải có mức độ thôi, để cho người ta diễn nữa chứ ạ."

Ông Trần không vui nhìn cô, "Bao lâu rồi con không gọi điện thoại cho bố? Bao lâu rồi con chưa về nhà? Bố tìm con còn phải lén lút, thấy bố dễ tính lắm đúng không?"

Khụ khụ... Đúng là không có cách nào thuyết phục được người đàn ông đang yêu mà.

"Con biết rồi, thật ra con định quay phim xong sẽ về mà, nào biết bố cũng đến tham dự tiệc sinh nhật này đâu, già mà vẫn thời thượng nhỉ, còn dẫn theo quý cô đến khoe khoang tình cảm nữa, ngại quá đi."

Ông Trần rất không vui, "Bố còn chưa nói con đâu đấy! Từ khi nào mà con trở thành bạn gái của Tô Cẩm vậy, bố đã đồng ý chưa? Đàn ông gì chưa nói lời nào đã dắt tay con người ta, đừng có nói với bố là hai đứa có con luôn rồi nhé. Bố không chấp nhận đâu."

Ông Trần nghĩ nhiều quá rồi, Trần Hi nâng trán, "Con nói con là bạn gái Tô Cẩm lúc nào chứ, chữ Bát (2) còn chưa chồng đấy lên mà, con gái của bố đang thể hiện rất tốt, bố đừng có nhúng tay vào, chờ sau khi con knockout rồi bố hẵng xuất hiện."

(2) Ý nói đến bát tự. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".

Ông Trần bị hắt hủi thì cực kỳ tổn thương, "Cậu ta dẫn con đến đây rồi con còn nói không có gì? Định sinh con ra thì mới tính là có gì phải không? Còn nữa, sao bố lại không thể gặp con, con ra mắt nhưng không cho bố sử dụng mối quan hệ, đến nói chuyện điện thoại cũng phải chuyển lời thông

qua Thi Dĩ, con nói xem, bố làm con mất mặt lắm à? Sao bố lại không thể ra mặt hả?"

Trần Hi rất bất đắc dĩ trước cảm xúc giận dữ của ông Trần, đành bước đến ôm ông Trần đang đau lòng, lên tiếng an ủi, "Không phải bố làm con mất mặt, mà nếu bố ra mặt thì quá dọa người ta, con không muốn trở thành siêu sao hay gì cả, tình huống như vậy lớn quá rồi, được rồi, con phải đi gặp nam thần đây, bố nhớ ăn no uống ngon, chăm sóc người đẹp nhỏ của bố cho tốt nhé, con đi đây, lần sau gặp lại."

Trần Hi ôm ông Trần, khung cảnh rất ấm áp cho đến khi có một tiếng động nhỏ vang lên, cô buông ông Trần ra, sau đó ngẩng đầu thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nhìn chiếc váy dài màu cam ở cuối góc hành lang.

Chương 33

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Trần Hi đi cùng ông Trần ra khỏi góc rẽ.

Đường U Lạc không ngờ là hai người lại đi thẳng đến đây, lập tức cười xấu hổ.

Trước tiên cô ta chào ông Trần một tiếng, "Chào ông chủ ạ."

Sau đó mới gọi Trần Hi, "Trần Hi, sao cô đi trước thế, tôi tìm rất lâu mà không thấy cô, còn chờ cô cả buổi đây này."

Nếu ông Trần không nói không cười thì đúng là có dáng vẻ của người thận trọng, ông không thích tranh luận với cô nhóc này nên vỗ ầu phục đi về phía đại sảnh, vẻ mặt không có chút cảm giác không ổn nào, trông như tổng tài bá đạo.

Đợi ông Trần đi rồi, vẻ mặt Đường U Lạc trở nên rất vui sướng, cô ta dùng điện thoại, nói, "Tìm cả buổi, ra là cô được ông chủ của chúng ta bao nuôi, đây chính là nguyên nhân cô được làm nữ chính khi vừa mới ra mắt, bị bôi đen như vậy mà vẫn không bị công ty đóng băng hoạt động đây à? Ha ha ha."

Cô ta cười to, sau đó cố nhịn cười che miệng nói, "Đáng thương cho Tô Cẩm, tiền bối Tô của chúng ta bị cô mê hoặc đến nỗi ba hồn sáu phách cũng không còn, tôi thật sự muốn thấy vẻ mặt của Tô Cẩm sẽ ra sao nếu biết được cô gái ngủ với anh ấy lại ngủ với một ông già bốn năm chục tuổi đầu."

Trần Hi nhìn cô ta cười nói, sau đó nhún vai.

Đường U Lạc cho rằng cô bị nắm thóp nên không còn lời nào để nói, thế là lại nói tiếp, "Nếu như cô cầu xin tôi, tôi sẽ tha cho cô một mạng, dù sao bây giờ cô cũng là gà mái rơi đài không ngóc đầu lên được, mà nói cho cùng thì chúng ta cũng chung công ty, vạch trần cô thì tôi cũng không được ích lợi gì."

Trần Hi suy nghĩ rồi nghiêm túc trả lời, "Nhưng mà Trần Hi tôi sống hơn nửa đời người, thật sự không biết phải cầu xin người khác thế nào, không thì cô dạy tôi trước đi?"

Đường U Lạc tựa vào vách tường sơn màu xanh nhạt, cố ý lắc lư điện thoại trước mặt cô, "Đến lúc nào rồi mà còn không xem ai ra gì? Phát tán ra ngoài không có lợi gì với tôi, nhưng nó cũng không có hại gì với tôi cả, cô phải suy nghĩ thật kỹ đây."

Trần Hi nhìn cô ta, thương xót lắc đầu, "Cô không hiểu lời tôi nói à? Tôi khuyên cô một câu, nhân lúc tôi còn kiên nhẫn thì tốt nhất đừng trêu chọc tôi, nếu không thì cô sẽ phải hối hận đó."

Đường U Lạc mở tấm ảnh hai người đang ôm nhau mới chụp được trong điện thoại ra, đặc ý nói, "Bây giờ không phải là lúc cô uy hiếp tôi, cho dù có ông chủ làm chỗ dựa thì cô cũng không thể xem thường sức mạnh của fans được đâu, đến lúc đó cho dù có kêu trời trách đất cũng không ai giúp cô đâu, Trần Hi, làm người phải tự mình biết mình..."

Trần Hi khẽ cười, sau đó nói, "Tôi hiểu bản thân nên mới nói cô đó, bằng không đến khi biến mất khỏi giới giải trí rồi, cô vẫn không biết được là tại sao đâu."

Nói xong Trần Hi cẩn thận nhìn ảnh chụp, sờ cằm gật đầu, "Tôi thích góc chụp này lắm, ồn phết đấy, nếu không tin thì cô cứ thử đăng lên đi."

Nói xong Trần Hi sờ bụng, cảm thấy hơi đói nên đi đến đại sảnh, thăm nghĩ trong lòng, đối phó với phụ nữ đúng là mệt mỏi ghê nhỉ? Mới thế mà đã đói bụng rồi o(╯□╰)o

Đường U Lạc hài lòng nhìn đi nhìn lại tấm ảnh kia, nhìn xong thì cũng nhắc váy đi đến đại sảnh.

Bữa tiệc diễn ra không tệ, mọi người vừa hóng hớt đủ thứ chuyện vừa ngắm nhìn người đẹp, cũng ăn no uống đủ.

Mà đẹp nhất chính là Tần Kha mặc chiếc váy lụa liền thân màu đen.

Lúc Trần Hi đi đến giữa sảnh, Tô Cẩm vẫn còn đang nói chuyện với vị đạo diễn nào đó, mà bên cạnh anh là Tần Kha với phong thái nữ thần, bất kể lúc nào bọn họ cũng vừa xứng đôi lại vừa phù hợp, Trần Hi thở dài một tiếng rồi bung đĩa đi tìm đồ ăn.

Vừa tìm vừa gấp nên không chú ý có anh đẹp trai đang đi đến, trông thấy chiếc đĩa chất đầy thức ăn của cô, anh ta cảm thán, "Quý cô Trần Hi, em mang đến cho anh hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác."

Ngay lúc Trần Hi dứt cà chua vào miệng thì bị làm phiền, cô xoay người lại, lập tức trông thấy bạn học Mẫn Triết cầm rượu champagne đứng phía sau, lại còn mặc bộ âu phục màu hồng phấn cực bựa.

Trần Hi nhìn anh ta từ trên xuống một lượt rồi nói, "Tiền bối Mẫn, hôm nay anh đẹp trai ngây người luôn, đặc biệt là bộ đồ hồng phấn này của anh, em thật sự rất thích."

Cô lại ăn một miếng bánh kem, khoe miệng Mẫn Triết giật giật nhìn cô, "Lần trước gặp em, em nói đi ăn chực anh còn không tin, hôm nay gặp lại, anh cảm thấy thật sự có khả năng này, chẳng trách luôn thấy em trên trang nhất, thì ra là mệnh giật tít trời sinh."

Trần Hi dừng lại vái anh ta rồi mới ăn tiếp một miếng thịt bò, "Tiền bối Mẫn khách sáo quá rồi, cứ khen em như vậy em sẽ xấu hổ đó."

Mẫn Triết: "..."

Anh có khen em đâu cô gái.

Trong lúc Mẫn Triết không thể nhìn thẳng vào mắt cô thì Trần Hi đã giải quyết hết hai khay đồ ăn hỗn hợp, bung thêm một ly Champagne lên uống sạch rồi lau miệng cười dịu dàng giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, phong cách thay đổi làm người khác phải run sợ.

Ly rượu trong tay Mẫn Triết chênh vênh, anh ta hỏi cô, "Rốt cuộc Tô Cẩm thích em ở điểm nào thế? Mắt cậu ấy bị mù rồi hả?"

Trần Hi uống một ngụm rượu, khoanh tay mỉm cười giống như Đức Trinh nữ Maria, "Không biết tin này đồn ở đâu ra nhưng em vẫn muốn giải thích một chút, em và tiền bối Tô trong sạch."

Mẫn Triết bật cười nhìn sang Tô Cẩm bên kia rồi nói tiếp, "Em cho rằng anh mù hả? Cậu ấy là ai chứ, anh quen biết Tô Cẩm lâu như vậy nhưng chưa từng thấy cậu ấy đối xử với ai giống em hết, ngay cả Tần Kha cậu ấy cũng phân rõ quan hệ, chưa bao giờ để người bên ngoài suy nghĩ sâu xa, đâu giống như em, bị bôi đen đến thế mà cậu ấy vẫn đồng ý hợp tác với em. Vậy thì cũng thôi đi, xem như cậu ấy thích kỹ năng diễn xuất của em, nhưng sau đó thì sao? Còn tìm hiểu con gái thích ăn gì từ chỗ anh, chắc chắn, lúc đó anh cảm thấy Tô Cẩm điên rồi, theo đuổi phụ nữ mà còn phải tốn tâm tư à, với cái mã ngoài của cậu ấy thì cứ trực tiếp đưa mặt ra không phải xong rồi sao?"

Trần Hi cạn lời, "Em với tiền bối Tô thật sự trong sạch, anh ấy cũng không theo đuổi em! Nếu theo đuổi thật thì bây giờ em đã bám dính anh ấy không buông tay rồi, còn ở đây nói nhảm với anh hả?"

Mẫn Triết: "..."

Cô gái này nói chuyện kiểu gì thế?

"Vậy em giải thích thế nào về việc hôm nay Tô Cẩm dẫn em đến đây? Sao cậu ấy không dẫn Tần Kha, mà ngoài Tần Kha thì cũng có thể dẫn vô số người đẹp ngực bự trong giới giải trí mà, tại sao phải dẫn em chứ?"

Trần Hi: "..."

Chúng ta có thù oán hả??? Ngực của em nhỏ lắm sao???

"Chắc là thấy dẫn theo em không tốn tiền lại còn có thể làm tôn lên vẻ đẹp trai của anh ấy nữa." Nói xong còn gật đầu chắc nịch, "Đúng, chính là như vậy."

Đầu Mẫn Triết đầy vạch đen, nghiêng người nhìn Tô Cẩm ở bên kia rồi nói tiếp, "Tô Cẩm kín tiếng nhiều năm, nhưng năm nay lại không che giấu chút nào, anh chắc chắn là cậu ấy mượn cơ hội này để công bố với bên ngoài về em đó, em tin không?"

Trần Hi uống một ngụm rượu, nhìn Tần Kha rồi nhìn Tô Cẩm, "Không tin."

Bọn họ đang đứng cạnh bàn tiệc, còn ở vị trí người khác không để chú ý, nhưng không dưới một lần Mẫn Triết trông thấy ánh mắt Tô Cẩm nhìn sang bên này, anh ta uống một ngụm rượu sau đó nheo mắt lại xoay người ôm Trần Hi vào lòng, miệng đầy mùi rượu champagne, dựa gương mặt tuấn tú lại gần, dùng cánh tay ôm eo Trần Hi, còn hài lòng cười.

Trần Hi không động đậy, rượu trong tay cũng không đổ, cực kỳ bình tĩnh nói, "Tiền bối Mẫn ơi, ở nơi công cộng chúng ta nên chú ý một chút chứ,

với lại anh đừng giật lông mày nữa, dây thần kinh của anh sắp bị giật đứt rồi đấy."

Mẫn Triết: "..."

Cảm giác muốn nổi điên này là sao đây?

Anh ta thở dài một tiếng, sau đó ghé vào tai cô nói nhỏ, "Chúng ta cá cược đi, nếu trong vòng ba phút nữa Tô Cẩm đến đây thì em phải nói với cả thế giới là anh đẹp trai hơn Tô Cẩm."

Trần Hi thật sự không có hứng thú với vụ cá cược này.

Mẫn Triết nói tiếp, "Nếu anh thua thì anh sẽ nói với cả thế giới là anh thích em, thế nào?"

Trần Hi, "Không ổn cho lắm."

Mẫn Triết, "Phối hợp chút thì em sẽ chết hả?"

Trần Hi nói lại, "Không thì anh nói với cả thế giới là anh thích Tô Cẩm, thế nào?"

Mẫn Triết khẽ cắn môi, sau đó ôm hận gật đầu, "Được."

Mẫn Triết là đứa trẻ đơn thuần, anh ta cứ nghĩ cô gái trong ngực mình chỉ là một bé thơ trắng không có tâm tư.

Nhưng có những chuyện không thể nhìn bề ngoài được.

Sau khi hai người lập giao kèo, Mẫn Triết lập tức cảm thấy có mùi bất thường, không hiểu sao lại thấy mùi này hơi quen... Tiếc là anh ta không để

tâm.

Anh ta nhìn đồng hồ rồi thích thú ôm ấp người đẹp, lúc thì ngửi tóc Trần Hi lúc thì thâm tình nhìn cô.

Bữa tiệc đang mở bài hát lãng mạn dịu êm, mọi người say chén choáng, bắt đầu buông thả bản thân nói chuyện phiếm, bầu không khí rất tuyệt vời, đèn thủy tinh trên đại sảnh càng làm tăng thêm sự hoa lệ rực rỡ chói mắt, tình chàng ý thiếp, ôm ấp người đẹp, hình ảnh này thật sự giống như poster.

Mẫn Triết sống mấy chục năm trên đời rồi, cũng coi như lăn qua lộn lại trong giới giải trí, có dạng nữ minh tinh nào chưa từng gặp đâu. Nhưng lần này anh ta tính sai rồi, đó là vì anh ta chưa gặp Trần Hi mà thôi. Rất lâu về sau, khi anh ta thổ lộ với Tô Cẩm trước mặt cả thế giới, nước mắt hối hận của anh ta có thể nhấn chìm cả Vạn Lý Trường Thành, nếu như cần phải dùng ngôn từ để diễn tả thì đó chính là...

Nếu như trời cao cho Mẫn Triết một cơ hội nữa, anh ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc Trần Hi, nếu như cần thêm thời hạn thì anh ta hy vọng là mười nghìn năm.

Chương 34

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Ngày đó Trần Hi không trang điểm, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn lộ vẻ mê người, Mẫn Triết chưa từng nhìn thấy nữ minh tinh nào không trang điểm mà lại có thể đẹp đến vậy, trong lúc nhất thời tinh thần hơi dao động.

Trần Hi nở nụ cười tiêu chuẩn, đôi mắt phản chiếu ánh đèn thủy tinh trên trần, óng ánh dọa người, lông mi của cô rất dài, nháy mắt một cái đã hấp dẫn Mẫn Triết, vị trí chủ đạo giữa hai người thay đổi.

Trần Hi đặt ly rượu xuống, hai tay đột nhiên vòng lên cổ anh ta, tìm Mẫn Triết đập thành thịch, há miệng nhìn cô, tay của Trần Hi chuyển động sau lưng anh ta, Mẫn Triết không biết cô đang làm gì nhưng Tô Cẩm đứng phía xa lại thấy rõ tình huống nơi này của bọn họ.

Tô Cẩm nhíu mày, định nhắc chân đi về phía này, kết quả điện thoại của anh kêu lên, anh thu chân lại mở điện thoại ra.

Cũng ngay lúc này, người nào đó rút cánh tay đang khoác trên vai Mẫn Triết xuống, hơn nữa còn nhanh chóng bỏ điện thoại vào túi sau lưng.

Mẫn Triết như lọt vào trong sương mù nhìn cô, sau đó xem đồng hồ, đã một phút trôi qua rồi mà Tô Cẩm vẫn còn chưa đến đây, không khoa học chút nào, chẳng lẽ thật sự là anh ta nhầm ư? Không phải chứ.

Trần Hi cũng nhìn đồng hồ trên tay anh ta, tràn đầy tiếc nuối lại lần chút mùi hã hê, "Tiền bối Mẫn, làm sao đây, anh sắp hết thời gian rồi."

Khóe miệng Mẫn Triết giật giật, không nhìn được nên quay đầu lại nhìn Tô Cẩm, phát hiện Tô Cẩm vẫn còn đang uống rượu tán gẫu, bắt gặp ánh mắt của anh ta còn chào hỏi anh ta nữa chứ, Mẫn Triết sắp điên rồi, không hề nghĩ đến chuyện Trần Hi sẽ giở trò sau lưng.

55, 56, 57...

Trần Hi vỗ tay, "Okay, tiền bối Mẫn, em sẽ chờ anh thỏ lộ trên TV, đừng ngại ngừng, cuộc sống mà, đôi khi phải đi con đường không tầm thường mới có thể phát hiện ra tài năng của mình được."

Cô còn áy náy vỗ vai anh ta tỏ vẻ an ủi, Mẫn Triết cực kỳ đau lòng, hai tay chống bàn lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm, "Không đúng, không đúng..."

Ngay lúc Mẫn Triết đang đau khổ, Trần Hi thì thoải mái vô cùng, Tô Cẩm rất biết chọn thời gian đi đến, anh nhìn về mặt hã hê của Trần Hi thì cười lắc đầu, sau đó quay sang Mẫn Triết, thông thả nói, "Đúng rồi, bạn gái mới của cậu vừa gọi điện thoại cho tớ, nói là cậu không nghe điện thoại, còn hỏi tớ cậu đang ở đâu."

Nét mặt Mẫn Triết thay đổi lấy điện thoại ra xem, thấy mười bảy cuộc gọi nhỡ, mặt anh ta đen sì, vội hỏi, "Cậu nói thế nào?"

Tô Cẩm xòe tay, trình trọng trả lời, "Còn có thể nói thế nào, tất nhiên là cậu đang làm gì thì tớ nói cái đó."

Mẫn Triết muốn khóc luôn rồi.

Tô Cẩm không quan tâm chút nào, "Tớ nói cậu đang ôm một cô gái nói chuyện phiếm, còn là hoa đã có chủ."

Mẫn Triết bị đùa ác, anh ta lau nước mắt nhìn Trần Hi xong lại nhìn sang Tô Cẩm, quát, "Đó là vợ tương lai của tớ đấy."

Mẫn Triết không kịp bỏ ly rượu xuống đã chạy ra ngoài, hình ảnh duy mỹ đó thật sự khiến người ta phải lú lẫm, Trần Hi nhìn bóng lưng anh ta đi xa thì bật cười vui sướng, nhưng cô vẫn bắt được sai sót từ miệng nam thần, "Ai là hoa đã có chủ ạ?"

Cảm giác Tô nam thần đứng trước mặt hoàn toàn không giống với Mẫn Triết, Trần Hi không dám nhìn thẳng.

Tô Cẩm nhìn khuôn mặt trắng hồng của cô, không trả lời vấn đề cô đưa ra, chỉ nói, "Đi thôi, đi cắt bánh kem."

Ở trước mặt Tô Cẩm, Trần Hi rất dễ bị dụ nên lập tức bỏ ly rượu xuống đi theo anh cắt bánh kem.

Đợi đến khi cô cầm dao cắt bánh kem trong tay, vẽ mặt mọi người xung quanh rất kỳ lạ.

Bao gồm Tàn Kha đang đứng bên cạnh không cười và cả Đường U Lạc đang cười đầy cảm hận.

Lúc đó Trần Hi mới biết Tô nam thần nói cắt bánh kem chính là cắt chung với cô. o(╯□╰)o

Tên đã lên dây, không bắn không được, Trần Hi không còn đường để lui.

Thế là cắt bánh kem xong lại đổ champagne, mọi người cùng nói chúc mừng, sau đó thay nhau mời rượu, Trần Hi uống trong trạng thái hoang mang, không biết rốt cuộc bọn họ đang chúc mừng ai, chúc mừng cái gì?

Trần Hi chưa uống được bao nhiêu, vừa mới vui vẻ đã bị Tô Cẩm lấy ly lại không cho cô uống rượu, còn bảo đi ăn gì đó đi, nhưng cô vừa ăn cả đồng thứ rồi nên bây giờ chỉ muốn uống thêm vài ly.

Nhưng Tô nam thần rất kiên trì, uống một hơi hết sạch rượu của cô.

Trần Hi tiếc nuối rời khỏi nơi này, nhàm chán lên sân thượng hóng gió.

Bữa tiệc được tổ chức ở một khách sạn nổi tiếng, đã đến buổi tối, phía sau vườn hoa chiếu đèn nên ông năm màu, có thể nhìn thấy đủ loại chậu cây cảnh được cắt tỉa đặc biệt khắp nơi, phiến đá lát đường bóng loáng, bể bơi lộ thiên gọn sóng lăn tăn và cả đình nghỉ mát theo phong cách nhà giàu.

Trần Hi mở cửa sân thượng, một làn gió đêm lướt qua mặt, thổi đến mức khiến tinh thần người ta phấn chấn, đầu óc lập tức tỉnh táo hơn một chút.

Trên bàn công bày một ít champagne và bánh ngọt, trong góc có một chiếc ghế sofa kiểu Châu Âu để chuẩn bị cho khách mời có thể thoải mái nghỉ ngơi, ánh đèn bên ngoài rất mờ, Trần Hi đi đến bên cạnh lan can sân thượng, hít một hơi thật sâu...

"Chị thường tự hỏi rốt cuộc Tô Cẩm thích người như thế nào, tài giỏi ra sao mới thích hợp ở bên cạnh cậu ấy, chị đã từng nghĩ rất nhiều, chỉ duy nhất chưa nghĩ đến kiểu người như em."

Sau lưng truyền đến một giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng, Trần Hi quay đầu lại, Tần Kha cầm một ly rượu ngồi trên ghế sofa trong góc, không phải champagne mà là rượu vang, cô ta mặc chiếc váy màu đen, ánh đèn bên ngoài mờ ảo nên Trần Hi không phát hiện ra cô ta cũng ở đây, mà càng không ngờ Tần Kha vừa mở miệng đã nhắc đến Tô Cẩm.

Tần Kha nghiêng người dựa vào ghế sofa, lắc ly rượu vang trong tay, ánh mắt mơ mơ màng màng chăm chú nhìn ly rượu, tay còn lại thì chống

má, hai chân vắt chéo nhau, trông vừa lười biếng lại mê người, giống như những quý phu nhân có tiền trên TV vậy.

Cô ta hơi nhếch môi, "Đừng hiểu nhầm, không phải chị nói em không tốt, chỉ là theo hiểu biết của chị về Tô Cẩm, từ ngày đó chị đã biết điều cậu ấy không thích nhất chính là những nữ minh tinh ra mắt không sạch sẽ lại còn dựa vào quan hệ để lăng xê."

Trần Hi, "..."

Đúng rồi, chị đâu bảo tôi không tốt, chỉ nói tôi là nữ minh tinh không sạch sẽ lại còn dựa vào quan hệ để lăng xê mà thôi.

Hình như Tần Kha đã uống không ít, gò má ửng đỏ, say chệnh choáng, nói xong, cô ta lại cầm ly rượu vang lên uống rồi nói tiếp, "Em không biết đâu, thực ra chị đã quen biết cậu ấy từ rất sớm, không phải từ bộ phim điện ảnh "Tình Yêu Vô Hình", mà là lúc cậu ấy mới hai mươi tuổi..."

Chương 35

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Tần Kha lại rót một ly rượu vang, cũng mặc kệ rốt cuộc Trần Hi có nghe không, bắt đầu tự kể về quá khứ của cô ta và Tô Cẩm.

Lúc bọn họ gặp nhau, Tô Cẩm mới hai mươi tuổi, còn cô ta thì hai mươi bốn tuổi, khi ấy Tần Kha đang quay một bộ phim thần tượng hiện đại trong bệnh viện, phải quay cả ngày lẫn đêm khiến cô ta mệt mỏi không chịu nổi, thời điểm đó Tần Kha đã nổi tiếng nên rất được mọi người chú ý, thế nhưng những vất vả ở phía sau lại chẳng mấy ai biết được, có một lần quay phim suốt đêm, Tần Kha gặp được Tô Cẩm ở bên ngoài căn phòng trong bệnh viện.

Trên người Tô Cẩm có một loại khí chất đi vào lòng người, cảnh đẹp ý vui, sạch sẽ trong suốt, dịu dàng khiến người khác không thể rời mắt, điểm này Trần Hi hiểu rất rõ, cũng giống như cô, Tần Kha bị chàng trai này thu hút từ cái nhìn đầu tiên.

Cô ta đứng trước cửa phòng nhìn anh hết lòng chăm sóc một người phụ nữ trung niên trên giường bệnh, nghiêm túc lại cẩn thận.

Khi bạn chú ý đến một người, bạn sẽ phát hiện ánh mắt mình luôn dõi theo người đó, Tần Kha ở bệnh viện quay phim hai tháng, hai tháng này cô ta bắt gặp Tô Cẩm vô số lần, anh thích mặc quần áo bình thường sạch sẽ, đeo trên lưng một chiếc cặp sách đơn giản, mỗi khi anh đi trên hành lang bệnh viện đều trở thành ngọn gió trong lành nhất, cũng là ánh mặt trời chói mắt nhất.

Ngày nào Tô Cẩm cũng đến bệnh viện ba lần hoặc hơn, mà lần nào cũng vì người phụ nữ trong phòng bệnh nhỏ nhỏ kia. Anh ở bệnh viện làm bài tập hoặc đọc sách đến tận khuya, thậm chí đôi lúc Tần Kha được nghỉ ngơi, cô ta đứng bên ngoài cửa phòng sẽ nghe được giọng nói êm tai giống như âm thanh của tự nhiên đang đọc một quyển sách văn chương, hoặc một tờ báo gì đấy, khi ấy Tần Kha cảm thấy tâm trạng bức bối của mình đều tan thành mây khói theo giọng nói của anh.

Ngày nào cô ta cũng đến, lần nào cũng sẽ ngáy người ở cửa ra vào rất lâu, coi như cô ta đang nhàn hạ nghỉ ngơi đi.

Sau này Tần Kha biết tên anh, cũng hiểu được tình huống của anh, thì ra người phụ nữ bên trong phòng bệnh là mẹ Tô Cẩm, mà mẹ anh đang bị ung thư phổi, hơn nữa còn là giai đoạn cuối, gia cảnh không dư dả gì, trong nhà chỉ có hai mẹ con, thu nhập thì không có, tất cả đều phải dựa vào số tiền trước kia để dành được để duy trì cuộc sống.

Bác sĩ ở bệnh viện nói anh đã nợ không ít tiền thuốc men, thế nhưng lần nào anh cũng hẹn ngày sẽ mang tiền đến bệnh viện, hơn nữa đều luôn đúng ngày, chưa từng chậm trễ, bác sĩ cũng đối xử bình thường, không bao giờ giục anh.

Có một hôm, Tần Kha trông thấy một nữ sinh mười tám, mười chín tuổi đứng trước cửa phòng bệnh của mẹ Tô Cẩm rất lâu không chịu rời đi, hết nhìn đông ngó tây lại nhìn mọi người đi đi lại lại, lúc thấy Tô Cẩm cầm hộp giữ nhiệt đi trên hành lang, nữ sinh đó vui mừng chạy đến, hơn nữa còn lớn tiếng gọi tên anh.

Vẻ mặt của anh rất lạnh nhạt, chỉ lịch sự chào hỏi, Tần Kha đứng phía xa nên cũng không nghe rõ đối thoại của bọn họ, chỉ thấy nữ sinh kia lấy từ trong túi sách ra một xấp đồ vật, dù nhìn từ bên ngoài Tần Kha cũng biết đó là tiền mặt, và lại cũng không phải con số nhỏ.

Vẻ mặt Tô Cẩm trở nên nghiêm túc, không nói lời nào lướt qua nữ sinh đi về phía trước, lúc ấy Tần Kha cảm thấy anh kiêu ngạo quá rồi, người ta

đã chủ động đưa tiền ra hỗ trợ mà anh lại đối xử lạnh nhạt như vậy.

Ai ngờ nữ sinh kia không để tâm, còn chạy tới trước mặt anh, khi đó giữa bọn họ và Tần Kha chỉ cách vài bước chân.

Tần Kha nghe được rõ ràng cuộc đối thoại của bọn họ.

Khuôn mặt nữ sinh đỏ tới tận mang tai, không dám nhìn thẳng vào anh mà chỉ cúi đầu nói: "Không phải là của một mình tớ, là do bọn tớ gom góp lại, chúng tớ chỉ muốn giúp đỡ cậu thôi, không có ý gì khác đâu, Tô Cẩm, tuy tớ thích cậu nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện có thể hẹn hò với cậu, thật đó."

Tô Cẩm nhìn cô ta, vẻ mặt luôn lạnh nhạt, giọng nói cũng rất trầm, giống như giọng anh khi đọc sách: "Tớ biết, nhưng tớ thật sự không cần, các cậu cũng là sinh viên, bỏ ra số tiền lớn như vậy cũng không dễ dàng, không cần phải giúp đỡ tớ, cậu cầm về đi, cảm ơn sự quan tâm của các cậu."

Nói xong anh đi về phía phòng bệnh, cũng không nhìn vẻ mặt hơi thất vọng của nữ sinh kia, Tần Kha ở góc khuất nhìn thấy, chẳng hiểu tại sao khóe miệng lại cong lên.

Không bao lâu sau, phim của Tần Kha đã quay đến hai tập cuối, cô ta cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn này mình đã hình thành một thói quen không tốt, mỗi ngày đều muốn đến gặp người nào đó, mỗi ngày đều muốn nghe giọng người nào đó, thậm chí mỗi ngày đều chỉ muốn đến nơi đó chờ, cô ta không kiểm soát thói quen này, mà cũng khó có thể kiểm soát được, Tần Kha gọi thói quen này là rơi vào tay giặc.

Thế nên vào ngày cuối cùng quay phim, cô ta chặn Tô Cẩm lại, thời đó Tần Kha rất nổi tiếng, hầu như không có mấy người không biết đến cô ta, cô ta kiêu ngạo, không bị hạn chế, quen được người khác nâng trong lòng

bàn tay, phong thái, giọng điệu, thậm chí là ánh mắt nhìn người khác của cô ta luôn vĩnh viễn cao hơn người khác một bậc.

Nhưng đến khi đối mặt với Tô Cẩm, cô ta lại cảm thấy mình muốn nhìn anh, thích anh, sùng bái anh, đó là một suy nghĩ tự nhiên xuất hiện trong lòng.

Cô ta trả cho bệnh viện hết các khoản nợ điều trị thay anh, còn thanh toán chi phí cho mấy tháng tiếp theo, sau đó đưa tờ hóa đơn đến trước mặt anh, vẻ mặt Tô Cẩm rất lạnh nhạt, giống như trở về thời điểm trước mặt anh là nữ sinh kia, không thay đổi một chút nào.

Anh nhận lấy hóa đơn, câu đầu tiên là: "Vì sao?"

Lúc này Tần Kha đã không còn là cô nữ sinh nhỏ bé, ấy thế mà lại có cảm giác mình trẻ ra vài tuổi, cô ta nói: "Không vì sao cả, chỉ là chị không đọc sách, số tiền này xem như là trả phí cho hai tháng này nghe giọng của em đi."

Giọng điệu của cô ta vẫn kiêu ngạo như vậy, Tô Cẩm không nói gì thêm, chỉ xé một tờ giấy từ trong cặp sách rồi viết tên mình, phương thức liên lạc và số tiền mình nợ lên đó.

"Em sẽ trả lại cho chị, giọng của em cũng không đáng tiền." Tất nhiên là anh cảm nhận được mỗi ngày Tần Kha đều đến thăm nhưng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đối diện với cô ta.

Tần Kha nhận lấy giấy ghi nợ của anh, chữ viết cứng cáp trên đó cực kỳ đẹp mắt, anh lại nói tiếp: "Cảm ơn chị."

Cô ta bật cười rồi cẩn thận cất kỹ tờ giấy anh ghi.

Thỉnh thoảng Tần Kha sẽ liên lạc với anh, mỗi lần chỉ là vài câu hỏi thăm ân cần đơn giản, số điện thoại anh ghi cho cô ta là của ký túc xá, có

đôi khi không phải là anh nghe máy nhưng chỉ cần cô ta nói muốn tìm Tô Cẩm thì người bên kia sẽ trách móc hai câu: "Xem đi xem đi, trong cả đám chúng ta chỉ có mỗi mình Tô Cẩm là nghe mãi mà không hết điện thoại, hôm nay tớ nhận không dưới mười cuộc rồi, con mẹ nó chứ..."

Một lúc sau mới nghe được giọng của anh, lần nào câu đầu tiên cũng giống nhau: "Xin chào, ai thế?"

Chưa từng thay đổi, đến tận bây giờ vẫn là giọng điệu nhã nhặn như vậy.

Sau này, trong lúc lên mạng, cô ta vô tình biết được, vậy mà anh từng ra mắt với tư cách là ca sĩ, nhìn tư liệu của anh, bất ngờ là Tần Kha lại thấy may mắn, cho dù cô ta cũng không biết mình may mắn cái gì, chỉ là cảm thấy không biết tại sao khoảng cách giữa hai người lại vô cớ gần hơn.

Tô Cẩm tốt nghiệp, mẹ của anh nằm đó một năm, không chịu nổi đau ốm nên đã rời xa nhân thế, ngày đưa tang, cô ta không đến được, lịch trình bận rộn nhiều việc phải ra nước ngoài, đến cơ hội gọi điện cũng không có.

Bọn họ bắt đầu liên lạc nhiều hơn, lần nào cũng là Tần Kha liên hệ trước, cô ta hỏi thăm dự định ra mắt của Tô Cẩm, hỏi thăm anh chuẩn bị ký hợp đồng với công ty nào, cũng hỏi thăm tác phẩm đầu tiên của anh, anh thì vẫn tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, lần nào nói chuyện cũng nhã nhặn không vượt quá suy nghĩ của Tần Kha, chưa từng cho cô ta hy vọng xa vời.

Chương 36

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Gió đêm thổi đến làm lay động chiếc váy lụa đen của Tần Kha, cô ta lại uống một ngụm rượu, ánh mắt ngày càng mơ màng, nói cũng nhiều hơn.

"Em biết không? Chị vẫn cho rằng cậu ấy thích chị, tại sao cậu ấy không thích chị chứ? Chị cũng xứng với cậu ấy mà, không có người nào xứng với cậu ấy hơn chị đâu, thậm chí chị còn giúp đỡ cậu ấy, dựa vào đâu mà cậu ấy không thích chị, chị cũng đâu có thua kém ai?"

Trần Hi quay người sang, gió từ phía sau thổi đến làm rối mái tóc cô, cô tùy ý vén lên, sau đó nói: "Chị uống say rồi."

Gió mang theo hương hoa thơm ngát bên dưới, gió thảng mùi hơi lạnh, Trần Hi ôm nửa cánh tay, tùy ý dựa vào lan can.

Tần Kha lại lắc đầu, "Uống say thì chị sẽ không nhớ rõ ràng như vậy đâu, sau đó, cuối cùng cậu ấy cũng ra mắt, hơn nữa còn rất nổi tiếng, chị càng muốn được đến gần cậu ấy hơn, để cậu ấy có thể nhìn thấy điểm tốt của mình nên chị thường xuyên tìm cơ gặp cậu ấy, có một lần, chị thử hỏi cậu ấy có thích ai không, kết quả, em đoán xem cậu ấy nói thế nào?"

Tần Kha cười ha ha hai tiếng, sau đó nói: "Cậu ấy nói cậu ấy có người thích rồi, chị hỏi cậu ấy người kia là ai, cậu ấy lại không chịu nói, lúc đó trong lòng chị rất vui mừng, chị cho rằng người cậu ấy nói chính là chị, bởi vì trong những cô gái mà cậu ấy tiếp xúc thì chị chính là người thân thiết

nhất, nhưng cuối cùng chị lại thất vọng, người cậu ấy thích không phải chị..."

Cô ta nhớ kỹ năm đó, trước khi có kế hoạch quay "Tình Yêu Vô Tình", lúc đó Tô Cẩm đã tự thành lập công ty của mình, cái gì anh cũng giỏi, mọi thứ vào tay anh đều trở thành tốt nhất, bao gồm cả bộ phim điện ảnh anh tự quay.

Cô ta chủ động xin đi giết giặc, muốn diễn vai nữ chính, một mặt là muốn hợp tác với Tô Cẩm, mặt khác hy vọng có nhiều thời gian ở chung với Tô Cẩm hơn.

Kết quả vào ngày sinh nhật năm đó của Tô Cẩm, cô ta thấy được một vẻ mặt khác của anh.

Một bó hoa, một tấm bưu thiếp bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng khi Tô Cẩm cầm trong tay lại cười như không món quà nào có thể sánh bằng, số người tặng hoa cho anh cũng không ít, hoa dành dành cũng đứng đầu trong số đó, nhưng hết lần này đến lần khác, anh lại thiên vị, đặc biệt để tâm tới bó hoa kia.

Rồi Tần Kha lại bắt gặp anh lên máy tính, cũng không biết đang liên lạc với ai, tuy nhiên giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh, khi đó Tần Kha có một loại cảm giác bất an.

Cô ta cười bước qua, tùy tiện hỏi có phải anh thích người tặng quà đó không, Tô Cẩm dừng lại một chút.

Sau đó thừa nhận với cô ta, "*Đúng.*"

Một chữ đó mang đến sức mạnh hủy diệt vô cùng lớn, khiến Tần Kha lập tức cảm thấy trời đất sụp đổ, cô ta ổn định tinh thần, hỏi: "Cô gái như nào mà có thể khiến em động lòng thế?"

Anh không biết đáp thế nào, cuối cùng mới lên tiếng, "Em hy vọng cô ấy là một người bình thường, như vậy em mới xứng với cô ấy."

Tần Kha hỏi: "Vì sao?"

Tô Cẩm cười nói, "Bởi vì em mà cô ấy thích cũng không ưu tú."

Anh nói mình không ưu tú, thế nhưng anh không biết rốt cuộc mình ưu tú đến mức nào, ưu tú đến mức Tần Kha không thể tự thoát khỏi anh được.

Cô ta cảm thấy người được Tô Cẩm thích rất may mắn, nhưng cô ta vẫn luôn tự tin, tin rằng nhất định Tô Cẩm sẽ thích mình, bởi vì người Tô Cẩm thích kia có hơi không chân thực, đến tận bây giờ hai người vẫn chưa từng gặp mặt, nhiều năm qua cũng chỉ dùng email để liên lạc, sự yêu thích như vậy có thể kéo dài được bao lâu?

Nhưng ngày quay xong "Tình Yêu Vô Hình", Tần Kha thật sự đau lòng, bởi vì trong buổi họp báo ngày hôm đó cô ta mới biết được, anh quay bộ phim điện ảnh "Tình Yêu Vô Hình" này vì cô gái mình thích, hơn nữa ngày hôm đó anh còn đợi cô gái kia.

Cũng không biết nguyên nhân là gì mà cuối cùng cô gái kia không đến hiện trường, khi đó cô ta nhìn thấy Tô Cẩm chờ mong, kích động, bất an cuối cùng là thất vọng và bình tĩnh, cô ta nhìn thấy nhưng không nói lời nào.

Cô ta cho rằng tất cả rồi cũng bắt đầu giống như suy nghĩ của cô ta, hai người không cùng một thế giới, cuối cùng cũng sẽ không ở bên nhau, anh thích, nhưng cũng chỉ là loại thích vì không chiếm được, lâu dần là có thể quên.

Giới giải trí chìm nổi, thật thật giả giả, bao nhiêu người có thể thật lòng chứ, Tần Kha yên tâm, hơn nữa trước sau như một vẫn liên lạc hợp tác với anh, lời đồn thổi bên ngoài đối với bọn họ chưa bao giờ ngừng, bọn họ

xứng đôi, bọn họ phù hợp, quan hệ của bọn họ không bình thường, tất cả đều được mọi người nhìn thấy.

Tần Kha hài lòng, bình tĩnh chờ hờ hững chờ Tô Cẩm thích cô ta, chờ Tô Cẩm mở miệng bày tỏ, người kiêu ngạo như cô ta chỉ có thể để người khác chủ động, nếu cô ta đồng ý đáp lại thì người đó cũng tự biết mà mừng đi.

Tần Kha hít một hơi thật sâu, khó khăn mở miệng: "Chị chỉ mới ra nước ngoài chụp một bộ tạp chí, chỉ ở lại đó mấy tháng thôi, thế mà em lại xuất hiện trong thế giới của cậu ấy, Trần Hi, chị thật sự không thể tin là cậu ấy sẽ hợp tác với em, chuyện xấu của em, mấy lời đồn bê bối của em, tất cả đều là những thứ cậu ấy không thích, nhưng cậu ấy vẫn hợp tác với em, còn cho em đóng nhân vật nữ chính trong Mộng Trang Chu, chị lập tức cảm thấy có gì đó không đúng..."

Trần Hi luôn yên lặng lắng nghe, hơn nữa cảm xúc cũng chẳng phập phồng mấy, suy nghĩ của cô bay xa, xa đến năm hợp báo "Tình Yêu Vô Hình", cầm thẻ nhân viên được ông Trần cho, cô đứng ở phía sau sân khấu, nhìn từng động tác của Tô Cẩm, nghe từng lời anh nói, cô cũng nghe được lời cảm ơn của anh đến người kia.

Nhưng mà dù sao sự yêu thích của cô không chân thật, sự tồn tại của cô cũng không chân thật, đó là giấc mơ của cô, dù cô có dũng khí nhưng không dám bước ra khỏi giấc mơ đó, trong lòng mỗi người đều có một giấc mơ mà mình theo đuổi.

Có lẽ Tô Cẩm cũng không thích cô, chỉ cho rằng cô là người thích anh nhất nên anh rất biết ơn, cuối cùng là cảm động chứ không phải kiểu thích kia, ai lại có thể thích một người vì bó hoa dành dành chứ.

Trần Hi nói, "Anh ấy hợp tác với em là do công ty sắp xếp, cũng không phải anh ấy chọn em đóng Mộng Trang Chu, giữa chúng em không giống như chị nghĩ đâu."

Tần Kha lắc đầu, nói rất chắc chắn: "Chính là như chị nghĩ, lần đầu tiên chị gặp em ở đoàn phim Mộng Trang Chu, chị đã biết cậu ấy đối xử với em không bình thường, ánh mắt cậu ấy nhìn em, cách cậu ấy nói chuyện với em giống hệt như năm đó nhận được hoa dành dành, cậu ấy chưa từng để lộ vẻ mặt như thế với chị."

"Tần Kha, chị uống say rồi." Trần Hi chỉ nói một câu như vậy.

Tần Kha đứng lên, hơi loạng choạng, sau đó nhìn thẳng vào Trần Hi, khôi phục vẻ mặt cao quý, "Trần Hi, em may mắn thật, với mấy tin tức hiện giờ mà em còn chỗ đứng trong giới giải trí này, hơn nữa lại được Tô Cẩm để mắt đến, em nên cẩn thận quý trọng, đừng giở mấy thủ đoạn nhỏ sau lưng, nói không chừng sẽ có ngày cậu ấy hết hứng thú với em, chán ghét em thì đừng quên vẫn có một người rất yêu cậu ấy."

Nói xong Tần Kha uống hết rượu trong tay, lại nói tiếp, "Còn nữa, chị với Tô Cẩm rất giống nhau, xem thường nữ minh tinh dựa vào quan hệ để được lăng xê nhất, mà với chị thì em chính là người xếp hạng nhất đó, chị nói thật cho em biết, Tần Kha chị xem thường em, em còn thấp kém hơn Đường U Lạc hay mấy loại kia nữa."

Trần Hi không đổi tư thế, điềm đạm gật đầu, nói: "Em tôn trọng chị vì chị dựa vào chính mình đi được đến ngày hôm nay, nhưng em cũng không yêu cầu chị tôn trọng lại em, dù sao chúng ta cũng là người của hai thế giới."

Ánh sáng rực rỡ trong đại sảnh chiếu sáng cả ban công, cửa thủy tinh bị kéo ra, ngăn cản Tần Kha đang định mở miệng, người bước vào toàn thân đều nồng nặc mùi rượu nhưng bước chân lại vững vàng, dáng người xuất sắc.

Trong khoảnh khắc Tần Kha nhìn thấy Tô Cẩm đẩy cửa ra, cô ta lập tức mỉm cười, sau đó bước đến dựa sát vào người Tô Cẩm, Tô Cẩm nhìn thấy vẻ mặt mất tự nhiên của Tần Kha, đỡ lấy cô ta, nói với Trần Hi, "Cô ở đây chờ tôi, đừng chạy lung tung đấy."

Trần Hi nhìn Tô Cẩm dìu Tần Kha đi ra ngoài, thả lỏng chân tay đang bủn rủn, thở dài một tiếng, sau đó xoay người ngâm nga điệu hát dân gian hóng gió đêm.

Chương 37

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Không lâu sau, cửa thủy tinh lại bị đẩy ra lần nữa, nương theo mùi rượu, Tô Cẩm đứng bên cạnh cô, "Có phải Tần Kha đã nói gì đó với cô không?"

"Vâng, một chút ạ." Trần Hi làm dấu ngón tay với anh.

Sắc mặt Tô Cẩm tinh táo, đôi mắt cực kỳ sáng, "Không có gì muốn nói hay muốn hỏi à?"

Trần Hi lắc đầu, "Em không phải là người nhiều chuyện như vậy, gần đây con đường em đi khá lạnh lẽo, không thể hỏi nhiều được."

Trần Hi cảm thấy mình hơi ra vẻ, vì thực ra cô có khá nhiều vấn đề muốn hỏi, ví dụ như có phải anh thích em không? Anh thích em hay thích Tỏa Thanh Thu, hay là cô gái nhỏ năm đó tặng hoa cho anh? Hay là anh cảm thấy Tần Kha thế nào? Có xinh không? Đáng người đẹp không? Anh đã từng thích cô ta chưa?

Mà vấn đề suýt nữa cô đã thốt lên chính là mẹ của anh qua đời khi nào? Sao anh chưa từng nói đến?

Nhưng Trần Hi không hỏi gì hết, chỉ im lặng tựa vào ban công nhìn phong cảnh chưa từng thay đổi, hít vào hương vị của Tô Cẩm bên cạnh, cô cảm thấy khoảnh khắc này rất thỏa mãn, thỏa mãn hơn bất cứ lúc nào khác.

Tô Cẩm lạnh nhạt mở miệng: "Người đại diện vừa gọi điện thoại cho tôi, nói có người vừa gửi một bó hoa dành dành đến nhà tôi."

Tim Trần Hi đột nhiên đập một cách dồn dập và rối loạn, kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Tô Cẩm bên cạnh, anh cũng quay đầu nói: "Tôi hỏi anh ấy ngoại trừ hoa ra thì còn có thứ gì khác không, anh ấy nói với tôi ngoại trừ hoa thì chỉ có một tờ giấy ký nhận, tôi rất thất vọng, bởi vì năm nào người tặng bó hoa đó cũng gửi kèm một tấm bưu thiếp, trên đó chỉ có bốn chữ, mặc dù không có bốn chữ đó thì cũng không sao, nhưng tôi đã mong chờ cả ngày đó."

Trần Hi chỉ có thể nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh mà không thể mở miệng, hôm nay cô không có thời gian để viết bốn chữ kia nên chỉ có mỗi bó hoa thôi.

Tô Cẩm cảm khái, "Thói quen của con người chính là một thứ trí mạng, cô quen được người ta tặng hoa và bưu thiếp mỗi năm, sau khi quen rồi cô sẽ cảm thấy đó là chuyện người ta phải làm, nhưng lại quên mất, vốn dĩ người ta có thể không cần tặng cô bất cứ thứ gì, thói quen như thế cuối cùng sẽ biến thành đòi hỏi, không vừa lòng và thất vọng."

Anh bóng gió hỏi Trần Hi. "Cô nói xem, vì sao năm nay người ta không tặng tôi bưu thiếp nữa?"

Trần Hi nhanh chóng quay đầu lại, hai tay dùng sức nắm chặt lan can, bối rối hai giây rồi nói, "Có lẽ vì người đó đã dùng cách khác chúc mừng anh rồi, cũng có thể là muốn thay đổi quan hệ của hai người thành quan hệ mà không cần phải viết sinh nhật vui vẻ lên bưu thiếp nữa."

Tô Cẩm vẫn nhìn Trần Hi khiến cô hơi hoảng hốt, cô xấu hổ cong khóe miệng, "Ai mà biết được, anh có thể hỏi thẳng người đó mà, người đó sẽ cho anh đáp án."

Tô Cẩm cười, đôi mắt vẫn không rời khỏi gương mặt cô, thu tất cả sự khẩn trương của cô vào đáy mắt, giọng nói của anh rất êm tai, giống như Tần Kha hình dung, chính là âm thanh của tự nhiên, giọng nói khiến người ta trúng độc.

"Trần Hi." Anh gọi cô, Trần Hi ngẩng đầu, anh lại nở nụ cười, "Tôi chưa từng nói chữ viết trên bưu thiếp là sinh nhật vui vẻ."

Bùm một tiếng, đại não Trần Hi lại rơi xuống, cô ấp úng không nói nên lời, sau đó ánh mắt lạc trôi nhìn xung quanh, "Bốn chữ mà! Chẳng lẽ là "Em thích anh", "Em muốn gặp anh" các thứ các thứ sao? Tóm lại lúc tặng quà sinh nhật thì cũng chỉ có bốn chữ này thôi, em đoán thế..."

Con người Tô Cẩm đen như mực khiến người ta không đoán ra, anh rút tấm bưu thiếp phong cảnh từ trong túi ra, sau đó lấy chiếc bút đã chuẩn bị trước, viết lên trên đó mấy chữ, nói với người nào đó đang không dám nhìn thẳng vào mình, "Cô đoán đúng rồi, năm nào cô ấy cũng viết bốn chữ sinh nhật vui vẻ, Trần Hi..."

Anh đột nhiên gọi tên cô, tìm Trần Hi lên xuống theo giọng nói của anh, "Hôm nay cô chưa tặng quà sinh nhật cho tôi."

Hả??? Trần Hi ngẩng đầu nhìn anh, đôi đề tài cũng nhanh quá đi, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý chút nào hết!!!

"Quà sinh nhật? Em... em... em đã nói sinh nhật vui vẻ rồi..."

Trần Hi mất mặt nói, nói xong thì bản thân cũng cảm thấy bẽ mặt nên quay sang hướng khác, ai mà ngờ Tô Cẩm sẽ tự mình đòi quà sinh nhật chứ, thực sự là do cô chưa chọn được mà, thật là... ㄟ (_) ㄟ

Bầu trời đen lấp lánh ánh sao, bề bơi màu xanh da trời tạo ra từng gợn sóng lẫn lẫn phản chiếu gương mặt trắng nõn của Trần Hi, gợn sóng lóng lánh, đôi mắt như những vì sao, Tô Cẩm cầm bưu thiếp trong tay, sau đó

nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: "Vậy cô có thể đọc giúp tôi bốn chữ này không, xem như là quà sinh nhật cô tặng tôi đi."

Bốn chữ? Sinh nhật vui vẻ? Cái này đơn giản quá, Trần Hi gật đầu chắc nịch, thuận miệng muốn nói bốn chữ đó ra, nhưng Tô nam thần đầu tốt như vậy, lúc Trần Hi vừa định nói bốn chữ đó, Tô nam thần lập tức đưa bưu thiếp trong tay qua, sau đó... Trong đầu Trần Hi lập tức nổ ra chiến tranh thế giới thứ tư, sau đó nữa, chính là người ngoài hành tinh xâm lược.

Chữ Tô Cẩm mạnh mẽ có lực, chữ viết ra rất đẹp, Trần Hi hiểu rất rõ, chỉ là trong khoảnh khắc này, chữ có đẹp đến thế nào đi chăng nữa thì cô cũng cảm thấy mình không nhìn rõ lắm. Trần Hi ngẩng đầu nhìn anh.

Nhìn thấy ánh mắt anh rực rỡ giống như ánh sáng của ngọc lưu ly, trong suốt lại long lanh, có ý tứ khác, cô chưa từng thấy ánh mắt như thế của Tô Cẩm, cho nên lên tiếng hỏi một câu, "Tiền bối Tô, anh uống say rồi à?"

Tô Cẩm nhin cười, gật đầu thừa nhận: "Có lẽ vậy, nhưng cô không uống say là được rồi, chắc có thể nhìn rõ tôi viết gì nhỉ?"

Cô nhìn rõ chứ, đương nhiên là nhìn rõ rồi, bốn chữ lớn như vậy, không nhìn rõ nữa thì chẳng lẽ mắt cô mù sao????

Nhưng Trần Hi lại nhìn tấm bưu thiếp kia lần nữa, thật ra trên đó không chỉ có bốn chữ, ở bên dưới chữ của Tô Cẩm còn có mấy chữ cô nhìn hơi quen mắt, sinh nhật vui vẻ, đây là thứ mỗi năm cô tặng đây mà, cô không ngờ Tô Cẩm lại mang nó theo bên người, định lúc nào muốn xem thì lấy ra ngay ấy à? o(͡ ° □ °)o

Kiểu yêu thích này...

"Sinh nhật vui vẻ."

Cô đọc lên, rất nghiêm túc, chân thành và tha thiết, giống như hằng năm cô lặng lẽ nói như thế ở nhà vậy.

Nhưng rõ ràng là Tô Cẩm không vừa lòng, "Tôi nói bốn chữ ở phía trên cơ."

Hai người cách nhau rất gần, gần đến nỗi Trần Hi có thể cảm nhận được hơi thở bất mãn của anh, váy của cô lay động, đầu ngón tay khăn trương nắm lấy làn váy bên người, Trần Hi khá do dự, nhưng trong lòng lại như nổi sấm, cô đã tưởng tượng hình ảnh này vô số lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp như thế.

Ngũ quan Tô Cẩm rất đẹp, giọng nói cực kỳ êm tai, anh rất ưu tú cho nên được nhiều người yêu thích, khí chất của anh sạch sẽ, cô thích cả người anh, tất cả mọi thứ, giống như lần đầu tiên cô gặp anh, cô đã muốn nói câu đó... Cô không tin trên đời này có chuyện vừa gặp đã yêu, nhưng thời điểm nhìn thấy anh, cô lại vừa gặp đã yêu...

"Em thích anh... Á..." (1)

(1) Chữ "Thích" trong tiếng trung có hai chữ (喜欢) vì thế Tô Cẩm mới nói là bốn chữ.

Cuối cùng cô cũng mở miệng đọc bốn chữ viết trên bưu thiếp kia lên, vừa dứt lời, cô lập tức phát ra nhiều hơn một âm tiết.

Sau đó, lông mi, đôi mắt, cái mũi, toàn thân Tô Cẩm đều lại gần làm Trần Hi không kịp trở tay.

Trên môi cô có hơi thở ấm áp, ngay khi cô vừa nói xong, Tô Cẩm tiến lên một bước, dùng một tay ôm lấy cô, không do dự chút nào.

Eo của cô rất nhỏ, bị anh ôm trong tay có hơi không chân thực, hình ảnh hai người ôm nhau lãng mạn giống như vô số cảnh trong phim, khung cảnh

này, bốn phía yên tĩnh, toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hơi thở giao nhau, môi lưỡi dây dưa, Trần Hi bị hôn đến nỗi không thở nổi, cô kiễng chân, hai tay ôm lấy bả vai Tô Cẩm, trợn mắt nhìn anh, choáng váng, kinh ngạc, không thể tin được.

Nụ hôn của anh rất mãnh liệt, xâm nhập mỗi tấc trong miệng cô, mang theo hơi thở đầy xâm lược và mùi rượu, thậm chí có chút gì đó bất mãn, Trần Hi cũng không biết rốt cuộc anh đang khó chịu điều gì.

Cô chỉ biết lúc Tô Cẩm mở to mắt, trong mắt anh xen lẫn nhiều thứ cô không hiểu, anh nhìn cô rất lâu, bờ môi vẫn còn dừng trên đôi môi cô, nhìn vào mắt Trần Hi, sau đó cắn nhẹ lên cánh môi cô, dùng một loại cảm giác chậm rãi ép người ta phát điên, cảm giác dịu dàng và vi diệu khiến đôi môi cô tê dại, cảm giác tê dại này lan ra khắp người Trần Hi, cô không nhận được mà run rẩy, hơi tránh mặt sang một bên.

Trần Hi chưa từng thân mật như thế với người khác bao giờ, cho dù là quay phim cũng đều chỉ diễn mà thôi, cảnh hôn cũng chỉ môi với môi, nào có hôn sâu như vậy, hại cô không có thời gian hô hấp.

Sau khi tách ra, hai người đều thở dốc, giống như vừa trải qua chuyện long trời lở đất, tay Tô Cẩm đang ôm cô, còn tay Trần Hi đặt trên vai anh, khấn trương đến nỗi ngón tay cũng co lại, hơi thở gần kề, Trần Hi không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ cảm thấy nam thân hôn mình giống như là một loại tội lỗi, tội lỗi này nên bị tẩm lòng heo. (2)

(2) Tẩm lòng heo: là một hình phạt cho tù nhân vào lòng lợn, được buộc lại bằng một sợi dây thừng tại buổi khai mạc, treo lên rồi dí xuống sông.

Trần Hi quay đầu, tóc tai hơi lộn xộn, gò má cô đỏ ửng, trong mắt có ánh nước, óng ánh sáng long lanh giống như bị người ta bắt nạt, tuy nhiên đúng là cô bị người ta bắt nạt thật.

Bờ môi bị hôn trở nên đỏ đến mức dọa người, vừa đỏ tươi lại còn tròn bóng, bóng hơn cả tô son.

Vậy nên dáng vẻ của cô khiến người khác càng thêm xúc động muốn bắt nạt hơn, mặc dù mọi người đều thần thánh hóa Tô Cẩm, nhưng dù sao anh cũng là người, Trần Hi đang nghiêng đầu thì bị một tay anh bắt lại, mắt đối mắt, Tô Cẩm nhìn khuôn mặt điểm lệ của cô, không do dự hôn lên lần nữa, lần này càng hôn càng sâu.

Màn đêm rộng lớn lãng mạn, các vì sao trên trời vô cùng nhiều.

Ánh sáng từ hồ bơi chiếu lên hình bóng rất lâu chưa buông ra của hai người. Ánh trăng đẹp đẽ và trong sáng, bây giờ đến cả màn sương đêm cũng nhiễm màu đỏ vì hai người đang ôm hôn nhau ngay lúc này.

Anh thích em, đã từ rất lâu rồi...

Chương 38

Editor: Mie

Beta: An Hiền

Trần Hi không biết những cô gái khác có ảo tưởng vào tình yêu giống cô hay không, sau khi một việc gì đó diễn ra thì sẽ nghĩ đến rất nhiều khả năng và phiên bản.

Lúc cô nói chuyện với Thi Dĩ, Thi Dĩ hỏi thẳng luôn, "Có phải cậu phát sinh quan hệ với Tô Cẩm không?"

Trần Hi không hỏi tiếp nữa, vì ngay lúc đó cô cảm thấy Thi Dĩ đúng là còn dọa người hơn cả máy theo dõi.

Sau khi trở về, tâm trạng Trần Hi rất phức tạp, cô không thể hình dung được cảm giác này là gì, nói ngọt ngào thì không giống ngọt ngào, nói hạnh phúc thì không hoàn toàn hạnh phúc, loại cảm giác này giống như bạn muốn đi làm ở một công ty cao cấp nhưng bằng cấp của bạn chỉ ở tầm trung, còn đối thủ của bạn chính là loại sinh viên siêu đỉnh với vài chục năm kinh nghiệm làm việc, càng già càng lão luyện, bạn không ôm chút hi vọng gì, vốn chỉ đi xin việc cho có, kết quả không ngờ là vài ngày sau công ty đó lại gọi điện thoại đến nói với bạn rằng bọn họ chọn bạn, hơn nữa còn chỉ chọn mỗi bạn, tinh thần bạn bị đả kích, chắc chắn sẽ cảm thấy không chân thực, lại còn suy nghĩ xem rốt cuộc hôm nay có phải là ngày cá tháng tư không.

Tâm trạng lúc ấy của Trần Hi chính là như vậy, sau khi trở về cô luôn suy nghĩ rốt cuộc là thật hay không thật đây? ㄟ (_) ㄟ

Cô xoa tim, chốc lát thì bắt đầu lạc trôi suy nghĩ, chốc lát thì dừng lại rồi vỗ mặt mình phủ nhận, Tô Cẩm say hay không say nhỉ?

Lúc thì vui mừng phát điên, lúc thì sầu lo đến nỗi sụp đổ, cả đêm cô ngủ không ngon.

Ngày hôm sau Trần Hi đến trường quay với một cặp quầng thâm trên mắt, không thể không nói, cô thực sự đã nghĩ quá nhiều.

Lúc Trần Hi đến trường quay thì đoàn phim đang chuẩn bị quay, Tô Cẩm mặc một bộ đồ cổ trang nho nhã, anh thảo luận công việc quay phim với đạo diễn Uông, trông thấy cô đi vào cũng chỉ liếc cô một cái, sau đó cực kỳ bình tĩnh tiếp tục nói chuyện với đạo diễn Uông, không ngừng lại chút nào.

Đúng là làm khó Trần Hi, đến bây giờ mà tim vẫn còn đập thành thịch không thể bình thường nổi, thấy anh không có chút khác thường nào, trái tim cô lập tức rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Cô biết mà, sự thật là anh chỉ uống say thôi! /(T o T)/~~

Trần Hi dần bình tĩnh lại nhưng tinh thần vẫn không được tốt lắm.

Đỗ Hân đưa cho cô một cốc sữa bò, đồng thời cũng đến gần quan sát cô rồi hỏi: "Trần Hi, em... bị sao thế?"

Đến kẹo mà Trần Hi cũng không có tâm trạng ăn, buồn bã thở dài, "Hình như em thất tình rồi."

Đỗ Hân khinh bỉ: "Giờ em mới biết à? Em thất tình mấy tháng nay rồi, đợi thêm mấy tháng nữa, bụng của Thẩm Điềm cũng sắp to luôn đấy."

Trần Hi lại thở dài một hơi, "Chị Hân, chị nói xem, nếu có một chàng trai hôn chị nhưng ngày hôm sau lại không nói gì với chị, thế nghĩa là sao?"

Hai mắt Đỗ Hân tỏa ra ánh sáng thô tục, cô nàng hóng hót: "Sao thế, chàng trai nào không có mắt mà hôn em vậy?"

Trần Hi: ￣／＼￣

"Nếu em nói là Tô Cẩm thì chị có tin không?"

Đỗ Hân cười mệt rồi ghét bỏ nói, "Hôm qua em mộng xuân à? Nhìn bộ dạng uể oải này của em, chắc cũng là loại phim cấm trẻ em phải không, sao tinh thần lại không bình thường như thế?"

Trần Hi khóc không ra nước mắt, cầm kịch bản lên che mặt mình.

Đỗ Hân lại ghét bỏ nhìn cô, sau đó nói tiếp: "Cho dù cậu ấy hôn em thật thì cũng chỉ là nhất thời không kìm lòng được, đơn thuần là muốn hôn người khác mà thôi, nói không chừng nam hay nữ gì cũng được hết, nên em đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, quay phim tốt mới là chuyện quan trọng nhất, tuy bây giờ công ty buông tha cho em nhưng chị thì vẫn còn ở đây, nghĩ thông suốt chút đi."

Hiện tại ở trong mắt Đỗ Hân thì Trần Hi đã biến thành một người thần kinh, hơn nữa còn bị bệnh rất nghiêm trọng, gộp hết nguyên nhân dẫn đến kết quả sự nghiệp không thuận lợi, cộng thêm chuyện thâm mến Tô Cẩm đã biến cô thành ma quỷ, một cô gái khỏe mạnh lại bị ép đến tình trạng ngày hôm nay khiến Đỗ Hân cảm thấy rất xúc động.

Đỗ Hân nhìn cách sắp xếp trường quay, an ủi cô: "Đừng đau lòng nữa, nếu có ý xấu với Tô Cẩm thì may mắn là bây giờ em đang được quay phim với cậu ấy mà, ví dụ như cảnh quay ngày hôm nay đi, chính là để cho em được lợi đó, em muốn hôn muốn sờ cậu ấy cũng không thành vấn đề, chỉ cần không chế một chút, mọi người đều sẽ làm như không thấy."

Nói như kiểu cô rất khao khát Tô Cẩm ấy, Trần Hi lấy kịch bản xuống, đầu đầy vạch đen nhìn Đỗ Hân xong lại quay sang nhìn cách sắp xếp trường quay.

Tiếp đó, cô sợ ngây người, hai tay không thể không chế lật kịch bản ra xem kỹ, suýt thì tròn mắt rơi xuống luôn rồi.

Đỗ Hân đau lòng nhìn Trần Hi, đâu cần phải đến mức như vậy chứ, nhìn vẻ mặt tràn đầy ham muốn này xem, lát nữa mà không dừng lại được là xong phim luôn.

"Trần Hi à, em kiểm chế chút đi, tuy được quay cảnh giường chiếu với Tô Cẩm rất kích động, nhưng tốt xấu gì cũng nên rụt rè chút chứ, nếu dọa Tô Cẩm muốn dùng diễn viên đóng thế thì không phải em lỗ lớn à?"

Cảnh giường chiếu, vậy mà lại diễn cảnh giường chiếu!!! Trần Hi nhìn khái quát nội dung lời thoại trên kịch bản, đến đầu ngón tay cũng run rẩy luôn rồi.

Căn phòng được nhân viên công tác trang trí đầy màu sắc và mùi hương cổ xưa, ngọn đèn mập mờ, màn lụa mờ ảo với chiếc giường rộng lớn khiến người ta phải suy nghĩ miên man.

Sao lại đúng lúc này chứ, cô rất xấu hổ đó, được không nào?

Trần Hi nhìn tổng thể tình tiết, tiếp đến nhìn sang Tô Cẩm ở bên kia đang chỉ đạo nhân viên công tác sắp xếp lại căn phòng, vẻ mặt nghiêm túc, không xấu hổ hay khẩn trương chút nào.

Trần Hi rất lo lắng, tâm trạng rối bời.

Nhưng điều này cũng không thể ngăn được cảnh quay giường chiếu diễn ra.

Trước khi quay, đạo diễn Uông cười bí ối với Trần Hi, sau đó nói: "Trần Hi, cô thật sự có lộc ăn đó."

Có lộc ăn cái gì? Trần Hi ngờ vực, đạo diễn Uông lại nói nhỏ bên tai cô: "Được sàm sỡ Tô Cẩm, chắc kiếp trước cô cứu vớt cả dải ngân hà rồi đó, yên tâm, tôi luôn xem trọng cô, lát nữa cô cứ việc ra tay, tôi sẽ tìm đúng thời cơ hô cắt."

Trần Hi: "...". Sao cứ có cảm giác như cô là tên đàn ông thô tục còn Tô Cẩm mới là người đẹp vậy? Cô hèn hạ đến vậy à?

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của Trần Hi, đạo diễn Uông thấu hiểu vố cô, "Tôi hiểu nỗi lòng của cô mà, không cần cảm ơn tôi, hưởng thụ cho tốt đi."

Trần Hi: "...".

Trần Hi bị kéo đến phòng thử đồ thay quần áo và trang điểm, biểu hiện của ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ vô cùng hưng phấn, chĩa thẳng camera có độ nét cao về phía cô.

Trần Hi bất đắc dĩ hỏi: "Mấy người làm gì vậy?"

Tiểu Lâm cầm camera, đồng thời còn cầm cả tấm phản quang, hưng phấn nói: "Chị Hi, chị đừng giả vờ nữa, chúng em biết chị đang nghĩ gì mà, đợi tụi em quay xong sẽ chia cho chị một phần, về nhà chị có thể tự sướng... Đừng ngại nhé!"

Trần Hi rất bất đắc dĩ, rốt cuộc là cô đói khát tới mức nào chứ?

Người phụ trách trang phục đưa cho Trần Hi một bộ quần áo rồi cũng lấy điện thoại di động ra quay, khẽ hỏi: "Tôi cũng muốn về nhà tự sướng... Mọi người không ngại chứ?"

Trần Hi: "..."

Chương 39

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Bởi vì cảnh giường chiếu này được miêu tả rất nóng bỏng, hơn nữa còn là nhân vật nữ chính chủ động sau đó đến nam chính nắm vị trí chủ đạo nên bầu không khí phải vừa đẹp đẽ vừa mập mờ, phân cảnh này rất đầy đủ, có yêu cầu về việc hai người tiếp xúc thân thể, đương nhiên yêu cầu về trang phục cũng khá cao.

Lúc Trần Hi thay xong chiếc váy dài bước ra, người trong phòng quay đều có phần cảm lòng không đành.

Tấm voan mỏng trong suốt lỏng lẻo khoác lên người, bên trong là áo quây ngực bình thường, không biết do dáng người Trần Hi hay vì nguyên nhân khác, nhưng kiểu quần áo này mà mặc trên người người khác thì không thể nào hấp dẫn hoặc khiến người ta cảm lòng không nổi được, hơn nữa các tầng váy phía dưới không đồng đều, cố tình thiết kế như ẩn như hiện nhân tố bên trong, càng nhìn càng đẹp.

Đỗ Hân quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó nói: "Lạ thế, rõ ràng là không lộ chút nào, sao... Em mặc vào thì trông không đứng đắn vậy?"

Cái gì gọi là không đứng đắn, chị nói hay quá nhỉ!

Trần Hi cúi đầu nhìn mình, bộ này so với trang phục thường ngày thì lộ vai, phía dưới lộ thêm bắp chân thôi mà, trong hoàn cảnh bình thường thì cũng lắm là trang phục dạ hội, Trần Hi không có ý kiến gì với bộ váy này, dù sao bên trong cũng đã có biện pháp bảo vệ rồi.

Người phụ trách trang phục đứng bên cạnh cũng cảm thấy không có vấn đề gì, cô ấy đặt điện thoại xuống, rất hài lòng bước đến sau lưng Trần Hi, làm vài động tác ở phía sau áo quây ngực, Trần Hi vội vàng che ngực, đen mặt hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Người phụ trách trang phục cài chặt dây nịt phía sau xong, sau đó nhìn trước ngực cô, hài lòng nói: "Dáng người cô rất được, sao lại không để lộ ra, tôi chỉ buộc chặt một chút thôi, không có chuyện gì đâu, ngực không bé hơn người khác đâu, đừng lo lắng."

Không hiểu sao ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ nhìn Trần Hi xong lại đỏ mặt, sắc mặt Trần Hi càng đen hơn.

"Tôi thấy có vấn đề, mọi người cảm thấy thế nào?"

Ba người cùng lên tiếng, giọng rất lớn: "Không có vấn đề gì."

Trần Hi: "..."

Đến lúc quay phim, Trần Hi khoác áo đi đến giữa sảnh, đạo diễn Uông không kịp giải thích cho cô mấy vấn đề về góc độ nên đành tổng kết lại: "Tóm lại một câu, cô phải vừa quyến rũ Tô Cẩm vừa để cho tôi và ông kính thấy được, hiểu chưa?"

"Tôi biết rồi."

Sao lại có ảo giác đang quay bộ phim lạ lùng thế nhỉ? o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Tất cả công tác đã chuẩn bị sẵn sàng, khung cảnh trong phòng cũng thích hợp, chỉ để lại một ít nhân viên liên quan, mà đối tượng với tư cách sắp bị quyến rũ, đến tận phút chót mới xuất hiện.

Tô Cẩm cũng thay một bộ quần áo màu trắng nho nhã, thêu mấy đóa hoa lan đơn giản, cổ áo xẻ sâu, có điều quần áo kiểu này tương đối dễ cởi, Trần Hi hiểu rất rõ, mặc kiểu quần áo này cũng là vì để cho cô cởi dễ hơn thôi, tưởng tượng như vậy, tự cô cũng cảm thấy mình cảm thú. o(͡ ▯ ͡)o

Ánh mắt Tô Cẩm đảo về phía Trần Hi, hơi dừng lại sau đó rời đi, không có ý định tiến lên chào hỏi chút nào, Trần Hi rất bất mãn, tình cảm mới qua một đêm lập tức coi như không quen biết là chuyện gì đây? Hôn cái gì chứ, xem như tan thành mây khói rồi, Tô nam thần như vậy thật sự làm người ta rất xấu hổ.

Tiếc là Tô Cẩm không nghe được tiếng lòng của cô, vẫn đứng một bên không bước qua, đến khi đạo diễn gọi hai người vào vị trí tương ứng, Tô Cẩm mới đi tới bên giường, trong tay cầm một ly rượu, nghiêng người dựa vào mép giường, bày ra dáng vẻ lúc nào cũng có thể bị người ta lao đến, trong phúc chốc Trần Hi lại bắt đầu bỉ ổi, còn nuốt nước bọt mấy lần.

Tiểu Lâm tiến đến cởi áo khoác trên người cô xuống, không ngoài dự đoán, sau khi tắm voan mỏng khiêu gợi kia lộ ra, ánh mắt bốn phía đều bị thu hút, chỉ có mỗi Tô Cẩm nhìn về phía Trần Hi là nhú mày khẽ lườm một cái, toàn thân Trần Hi đều không được tự nhiên, cứ cảm thấy ánh mắt kia của Tô Cẩm là ghét bỏ, nhưng ghét bỏ cũng không có cách nào, cô nhắm mắt, chấp nhận số phận đi gạ gẫm.

Kịch bản cảnh này chỉ đơn giản là nhảy múa rồi nói mấy lời mập mờ một chút, cho nên cảnh quay cũng chỉ như thế thôi, làm Vân phi xinh đẹp còn phải quyến rũ nhân vật nam chính, vào ban đêm, cô sẽ nhảy một vũ điệu không cần đẹp mắt, chỉ cần khiêu gợi, mà toàn bộ quá trình Tô Cẩm đều phối hợp như bị hớp hồn, cuối cùng đề Trần Hi xuống là có thể xong việc.

Tưởng tượng rất đơn giản nhưng bắt đầu làm lại khá khó khăn, hoặc có thể do hai người vẫn xấu hổ, nhưng Trần Hi là một diễn viên chuyên nghiệp, lúc đạo diễn Uông hô bắt đầu, cô lập tức tiến vào trạng thái nhẹ nhàng múa, cánh tay mềm dẻo, ánh mắt mê ly.

Trên đất trải thảm mềm mại, Trần Hi đi chân trần, mặc một lớp voan mỏng như có như không, bay bay lượn lượn, ánh sáng mập mờ, màn đêm như bức tranh dần buông xuống, cô khẽ cười, ánh mắt lảng lơ đầy mê người, chậm rãi đến gần mép giường của người nào đó.

Tô Cẩm không có động tác quá phức tạp, chỉ cầm ly rượu, chăm chú nhìn cô.

Trần Hi múa tới múa lui để quyến rũ người nào đó rồi lao một phát vào ngực người ta, sau đó đẩy anh xuống, động tác rất chậm, chậm chạp leo lên người anh, tứ chi quăn quýt, làn da Trần Hi trần trụi chạm vào người Tô Cẩm, Tô Cẩm không có phản ứng gì lớn nhưng Trần Hi lại hơi xấu hổ.

Cơ thể hai người đều ở bên trong, hai chân hướng ra ngoài, camera không quay đến cảnh bên trong, chỉ có thân thể giao nhau tạo thành cảm giác mập mờ.

Nhưng cũng nhờ góc quay không tới này mà Trần Hi thoát được một kiếp.

Tô Cẩm rất phối hợp, phối hợp ngã xuống, phối hợp trở thành đệm thịt, nhưng lúc ánh mắt anh lướt qua lại thấy được thứ không nên thấy.

Áo quây ngực của Trần Hi vốn quây từ vị trí ngực trở xuống, lúc nghiêng người tất nhiên sẽ xảy ra chút chuyện nhỏ xấu hổ, ví dụ như không che được ngực, người phía dưới không muốn nhìn nhưng lại thấy hết.

Tô Cẩm nhìn lướt qua, đuôi lông mày nhảy lên, sau đó cực kỳ bình tĩnh đối mặt với Trần Hi.

Trần Hi cũng phát hiện ra tình huống của mình, nhất thời khuôn mặt lập tức giống như quả cà chua, người phụ trách trang phục chết tiệt kia, đã thế còn đòi buộc chặt thêm.

Cảm giác được mình lộ hàng, lại không thể dùng tay che, mà gay go hơn chính là nhà thiết kế trang phục đó lại không buộc chắc sợi dây phía sau, động tác bên dưới quá lớn, thậm chí Trần Hi còn cảm nhận được dấu hiệu buông lỏng, cô sắp điên rồi, tùy tiện động đây một chút thôi sẽ có nguy cơ lộ hết, Trần Hi nhú mày lại, chuẩn bị đứng dậy bảo ngừng, thà quay lại còn hơn để tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Ngay lúc tay cô vừa chuyển động, Tô Cẩm giữ cô lại, Trần Hi ngạc nhiên ngẩng đầu, chưa kịp nhìn kỹ nét mặt của anh lập tức cảm thấy một trận long trời lở đất.

Ngoài hoảng sợ cô còn thở nhẹ một tiếng, mà lúc đó cảnh giường chiếu mới chính thức bắt đầu.

Tay Tô Cẩm di chuyển từ hông lên lưng cô, nhìn từ góc quay thì động tác đó hoàn toàn là vuốt ve, nhưng Trần Hi không có cảm giác gì quá lớn, vị trí của hai người cũng biến thành nam trên nữ dưới, đồng thời điều chỉnh góc độ để vẫn có thể quay được, Tô Cẩm không cho Trần Hi thời gian phản ứng, lập tức hôn cô.

Hôn như vậy, nhìn thì có vẻ rất gấp gáp nhưng cũng không thâm nhập sâu, chỉ tiếp xúc bên ngoài, khác hoàn toàn cảm giác đêm hôm qua, đó là phản ứng đầu tiên của Trần Hi.

Tô Cẩm diễn rất tốt, thể hiện việc bản thân bị quyến rũ, sau đó nóng vội hôn vô cùng nhuần nhuyễn, anh ở trên người Trần Hi, toàn bộ cơ thể của cô đều được anh che chắn.

Ở nơi người khác không nhìn thấy, tay anh từ eo của cô chậm rãi di chuyển đến chỗ dây phía sau lưng, Trần Hi sốc nhưng cũng rất phối hợp nâng người lên, thuận theo động tác của anh.

Tô Cẩm rời khỏi môi Trần Hi, sau đó nhìn cô đầy thâm tình, cảnh tượng say mê này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc đến nỗi ngây người tại chỗ, sau đó Trần Hi cảm nhận được Tô Cẩm cầm lấy phần áo trên của cô, buộc lại dây cho cô ㄝ (͡ _ ͡) ㄝ thật sự là buộc bằng một tay, còn rất khéo nữa.

Sau khi buộc xong, Tô Cẩm hôn Trần Hi lần nữa, hôn từ khóe miệng đến cổ cô, sau đó lưu luyến ở tai, toàn thân Trần Hi tê dại, không có chút sức lực nào, cũng không nhớ rõ mình cần phải làm gì nữa, ngay lúc đó Tô Cẩm lại nói chuyện, "Cởi quần áo của anh đi."

Phụt, máu mũi của cô, trái tim bé nhỏ của cô không chịu được nữa rồi.

Trần Hi đưa tay lên sờ lưng anh, tiếp đó là bên hông, sau đó là lồng ngực.

Trần Hi là diễn viên chuyên nghiệp, dù kịch bản không yêu cầu sờ, nhưng vì diễn nên cô cực kỳ xấu hổ mà sờ soạng, còn ngắt hai hạt đo đo trước ngực Tô Cẩm, sau đó dùng tốc độ xé bưu kiện, cởi áo Tô Cẩm ra.

Lồng ngực rần rở, thân hình hoàn mỹ, Trần Hi khao khát lúc này có máy ảnh để chụp lại mỗi tác da trước mắt, lúc trở về cô có thể thưởng thức kỹ hơn, có điều hiện thực tàn khốc, bởi vì Tô nam thần lại mở miệng nói nhỏ, "Em lên trên anh đi."

Tốt, tốt lắm, Trần Hi tỏ vẻ mình đã biến thành cầm thú.

Cô xoay người, trở mình trèo lên trên người Tô Cẩm, cùng lúc đó áo Tô Cẩm cũng bị cởi ra, Tô Cẩm dùng sức choàng áo lên hai người, che hết cảnh xuân, lúc đó tiếng than thở đầy tiếc nuối của những người quan sát cực kỳ vang dội.

Nhưng điều đó cũng không ngăn cản được động tác của Trần Hi, theo kịch bản hẳn là Trần Hi hôn Tô Cẩm, cho nên sau khi xoay người, cô lập

tức tiến vào trạng thái hôn, nhưng ngoài mặt Trần Hi lại chần chừ rất lâu, đồng thời ngay khoảnh khắc hôn anh, cô không thể không nói, Tô nam thần mà bắt đầu hôn... người khác thật không thể sánh được đâu. o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Tay Tô Cẩm vẫn đặt trên lưng Trần Hi, cô quỳ gối trên người Tô Cẩm, hôn anh thật sâu, thân thể còn phối hợp cử động, Trần Hi chẳng thấy gì, nhưng Tô nam thần nằm dưới bị giày vò rồi, anh đè Trần Hi xuống, ngăn động tác của cô lại, Trần Hi nhìn anh, Tô Cẩm cười mập mờ, dùng sức giật tấm màn mỏng hai bên mép giường xuống, kết thúc cảnh diễn giường chiếu chỉ có hai phút nhưng cảm giác như hai tiếng này.

Trần Hi đứng dậy ngồi sang một bên, Tô Cẩm cầm áo khoác khoác lên người cô, gọi trợ lý đang cầm quần áo, nghe anh nhả nhủ vài câu rồi theo Trần Hi đi thay quần áo, mà Tô nam thần thì mặc áo sơ mi kiểu cổ trang, ngồi đó ổn định tâm trạng một lúc mới đi đến phòng thay đồ.

Thay quần áo xong, Trần Hi thoải mái ngồi ở phòng hóa trang ăn hoa quả đông lạnh, giống như cảnh tượng ướm át vừa rồi không liên quan gì tới mình vậy, cũng khó trách đạo diễn khen cô diễn cảnh giường chiếu tốt, tất cả đều có nguyên nhân, bởi vì Trần Hi thật sự rất hợp với nhân vật ăn xong chùi mép không chịu trách nhiệm.

Ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ bị cảnh giường chiếu kích thích, trước mắt đã cầm video chạy lên xe bảo mẫu hú hí rồi, Trần Hi cảm khái, đây cũng không phải thể loại phim không được công chiếu mà, đừng kích động như thế được không?

Trần Hi nghỉ ngơi hơn mười phút, cũng ăn không ít đồ ăn vặt, lúc vừa xé vỏ kẹo mút thì cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, Trần Hi ngẩng đầu lên, lập tức thấy nam thần nào đó đang mặc quần áo bình thường.

Trần Hi hiền lành nhìn anh, không biết nên nói gì hay có biểu cảm thế nào, đợi đến khi Tô Cẩm ngồi bên cạnh rồi cô mới thấp giọng gọi một tiếng, "Tiền bối Tô."

Tô Cẩm vốn đang cười, nghe được xưng hô này của cô thì đuôi lông mày giật giật, khẽ hỏi: "Anh tên gì?"

Sao vấn đề này kỳ lạ thế nhỉ, Trần Hi đáp: "Tô Cẩm à..."

Tô Cẩm hài lòng, sờ đầu cô khen ngợi, "Đúng rồi, anh tên Tô Cẩm chứ không phải tiền bối Tô."

Độ ẩm trên mặt Trần Hi lại bắt đầu tăng cao, sao lại có cảm giác bị đùa giỡn nhỉ?

Phản ứng của cô khiến Tô Cẩm hơi buồn cười, "Trần Hi, bây giờ em đang thẹn thùng à?"

Thẹn thùng, thẹn thùng cái gì chứ, cô đang xấu hổ đến nỗi súp đồ, không biết làm sao đây này, Trần Hi không đánh đã khai, giọng nói cũng được nâng lên vài decibel (1), "Không, sao có thể... Cũng không phải em chưa từng quay cảnh giường chiếu, sẽ không ngại đâu..."

(1) Decibel: Decibel - còn viết là đề-xi-ben (viết tắt là dB) - Là một đơn vị tính theo hàm loga cơ số 10 (lg), được dùng trong các lĩnh vực vật lý, điện tử và cũng là tên của một nhà bác học tìm ra cường độ âm thanh.

Tô Cẩm nhúm mày, anh cũng đâu có nói cảnh giường chiếu!

Trần Hi nói xong cũng cảm thấy mình hơi mất não, lập tức ngậm kẹo mút không nói chuyện, biểu cảm rất nhỏ đó bị Tô Cẩm thấy được, anh cười dịu dàng, nói: "Anh vừa xem lại cảnh quay, tốt lắm, đạo diễn Uông vẫn đang khen em có thiên phú quay cảnh giường chiếu đó."

Trần Hi: "... " Khen như thế cô thực sự không vui nổi.

Nhưng mà nghĩ lại, cô cần nói lời cảm ơn với Tô Cẩm, "Vừa rồi cảm ơn tiền bối Tô ạ."

"Không cần cảm ơn, anh thấy người chịu thiệt là em mà."

Tô Cẩm nghiêm túc thuật lại sự cố vừa xảy ra, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, không có một chút xấu hổ nào.

Lời nói của Tô Cẩm khiến tinh thần Trần Hi sa sút, liếc nhìn từ cổ mình xuống vị trí đó.

Dù kém thế nào thì hẳn cũng không kém đến tình trạng đó chứ hả, thật sự là quá tổn thương lòng tự trọng rồi. /(T o T)/~~

Tô Cẩm cũng nhìn theo động tác của cô, tiếp đó vỗ đầu cô, thích thú nói, "Xem ra sau này chúng ta không thể quay cảnh kiều đó nữa rồi."

Hả? Trần Hi khó hiểu nhìn anh, ngón tay Tô Cẩm vuốt tóc cô, cười nói: "Dễ đứng núi này trông núi nọ lắm."

Vì thế Tô Cẩm mới cố ý tránh cô, nhưng quay xong anh chợt phát hiện, làm thế thì hiệu quả còn kém hơn.

Cũng không biết Trần Hi hiểu thế nào, sau khi anh nói xong thì thấy mặt cô ửng đỏ, bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ.

Tô Cẩm khẽ cười bước lại gần, trực tiếp ngậm lấy kẹo mút trong tay cô, nói: "Không phải anh bảo em ít ăn mấy thứ này đi à? Sao không nghe lời, anh đi xem tiến độ quay phim đây, em nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa đói bụng thì ăn cơm, không được ăn đồ ăn vặt nữa."

Trần Hi nhìn dáng vẻ ngậm kẹo mút cực kỳ không phù hợp của Tô Cẩm, mím môi không nói gì, mà cũng không hiểu được nam thần đang nói gì,

trong lòng cô chỉ nghĩ, mình đã ăn hết một nửa cây kẹo đó rồi đấy!!!!

Chương 40

Editor: Mie

Beta: An Hiền

Sau khi quay xong, Trần Hi đi đến xe bảo mẫu, ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ vẫn đang lăm nhăm về cảnh giường chiếu, còn kích động hơn khi thấy tin tức bát quái siêu cấp nữa.

Đỗ Hân nhìn thấy Trần Hi lên xe thì bảo hai người kia ngừng lại, sau đó hỏi: "Quay xong rồi à?"

Trần Hi gật đầu.

"Nghe nói phần diễn của em sắp kết thúc rồi, em biết chưa?"

Trần Hi lại gật đầu.

"Em có dự định gì không?"

Hai mắt Trần Hi không có tiêu cự, ngơ ngác nhìn cô ấy.

Đỗ Hân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Không lẽ em sàm sỡ Tô Cẩm đến ngốc luôn rồi à? Gần đây chị có về công ty, nhưng người đại diện cứ làm như đã quên chúng ta luôn rồi ấy, ngay cả chỗ đặt chân của chúng ta cũng đã biến thành phòng để đồ dự trữ của Đường U Lạc, càng điên hơn nữa là khi chị hỏi người phụ trách bộ phận hoạt động của chúng ta, kết quả em đoán xem cậu ta nói với chị thế nào?"

Trần Hi hoàn hồn hỏi: "Nói sao ạ?"

Đỗ Hân nắm chặt nắm đấm, chỉ muốn nuốt gan uống máu người ta, "Thế mà cậu ta nói với chị, Trần Hi là người của công ty chúng ta ư? Sao tôi lại không biết."

Tiểu Lâm, Tiểu Cô: "Phụt..."

Trần Hi: "..."

"Cười cười cười, mấy đứa còn cười được hả, đợi Mộng Trang Chu đóng máy rồi chúng ta hít không khí mà sống, công ty không quan tâm đến chúng ta nữa, chúng ta có thể làm gì đây?"

Tâm trạng Đỗ Hân rất buồn bã, vẻ mặt lo lắng, Tiểu Lâm và Tiểu Cô cũng không cười nổi nữa, cùng quay đầu lại nhìn vẻ mặt chẳng sao hết của Trần Hi.

Trần Hi ôm tay lười biếng tựa vào thành ghế, nhìn ánh mắt đáng thương của ba người thì có phần không chống đỡ được.

Cô xoa lông mày hỏi: "Trong tay không có một thông cáo nào à?"

Đỗ Hân rất vui mừng, cuối cùng Trần Hi cũng lo lắng cho sự nghiệp của mình rồi, gật đầu chắc chắn, "Từ tháng trước đã chẳng có nổi một cái, chị nhờ vào quan hệ tìm nhiều nhà sản xuất phim với đạo diễn nhưng không có ích lợi gì, nói chung đợi Mộng Trang Chu đóng máy thì mấy người chúng ta đều có nguy cơ thất nghiệp."

Trần Hi ngẩng đầu lên, bị ánh mắt của ba người kia nhìn đến nỗi không chịu nổi, cô nói: "Lái xe trước đi, đưa máy tính cho em."

Trần Hi cảm thấy tất cả mọi người đều nói đúng một câu, đó là... Cô và Tô Cẩm quá khác biệt, cho dù nhìn từ phương diện nào cũng giống một người bay trên trời, một người bò dưới mặt đất, sống ở hai thế giới khác nhau, vậy nên hai người không thích hợp đi cùng một chỗ, đến cô cũng cảm thấy như vậy, càng khỏi nói đến fans bên ngoài thấy thế nào.

Mà ngay cả Thi Dĩ từ nhỏ cùng nhau lớn lên cũng vô cùng khinh bỉ tình huống trước mắt, cô bị bôi đen hơn cả dân Châu Phi, thậm chí còn ngoài lề hơn cả những ngôi sao ngoài lề, thông cáo thì bị cướp, có mỗi một chuyện xấu nhỏ thôi đã bị giẫm xuống tầng chót giới giải trí, Đường U Lạc ở công ty cũng tóm lấy cô không chịu buông, giờ phút này đây, đến cả công ty nhà mình cũng xem thường những người đi theo cô, thậm chí có nguy cơ sắp thất nghiệp.

Tâm trạng Trần Hi không thể tốt được, ông Trần thì đau lòng, bị Đường U Lạc uy hiếp, thêm mấy lời kia của Tần Kha, nhất thời lòng cô như bị bóp nghẹt, cô ý thức được nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật sự phải đi quay phim cấp ba mất thôi o(╯□╰)o

Nhớ ngày mới tiến vào giới giải trí, lúc đó cô muốn có thể đứng bên cạnh Tô Cẩm mà không cần giấu giếm, vậy nghĩa là cô phải tu luyện đến cấp bậc như Tần Kha, ít nhất sẽ không xuất hiện tình trạng bị cả tập thể fans tấn công, chẳng có một thông cáo nào.

Cô cầm máy tính, đầu ngón tay hoạt động rất nhanh, chỉ qua vài phút lập tức chọn ra mấy bộ phim truyền hình, điện ảnh sắp tới có triển vọng.

Đỗ Hân ở bên cạnh hỏi nhỏ: "Đừng nói với chị là em muốn lấy mấy thông cáo này nhé, em điên hả? Đây đều là tác phẩm dưới tay mấy vị đạo diễn có uy tín lâu năm, Thẩm Điềm là sao hạng A còn đang tranh thủ kia kìa, em đừng có nằm mơ, tìm mấy nhân vật nhỏ để lấy hơn đi."

Trần Hi không quan tâm, trực tiếp mở tài liệu trang web kia ra, sau đó hỏi: "Chọn mấy nhân vật này... Chắc sẽ không vừa khéo gặp phải Đường U Lạc với Thẩm Điềm đâu nhỉ?"

Tiểu Lâm ở bên cạnh không đành lòng, "Chị Hi, khỏi hi vọng nữa, bây giờ tiếng tăm của chúng ta trở nên thế này, vốn không phải là đối thủ của bọn họ đâu, đi chậm thôi."

Trần Hi hiểu, sau đó rất nghiêm túc nhìn cốt truyện và yêu cầu diễn viên, cuối cùng nói chắc chắn: "Bộ phim này xem như là thông cáo đầu tiên sau Mộng Trang Chu nhé, mọi người cảm thấy thế nào?"

Bọn họ cảm thấy thế nào? Chính là cảm thấy cô điên rồi, Đỗ Hân dùng mu bàn tay sờ trán cô, hỏi: "Em sốt rồi hả? Hay tinh thần không ổn định?"

Trần Hi đẩy tay của cô ấy ra, không thêm để ý, lắc cổ, buồn bã nói: "Trước kia em mới phát sốt, bây giờ chuẩn bị đưa mọi người đi tẩy trắng đây, đến thế này thì sự phát triển của em với nam thần sẽ không được tốt lắm."

Nói xong thì tựa vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, để lại ba người nhìn nhau, tự hỏi có nên đưa cô đến khoa tâm thần khám một chuyến không.

Mấy ngày sau đó Trần Hi luôn rất vội, quay phim liên tục, ăn uống ở khách sạn gần trường quay luôn, bận rộn đến nỗi không rảnh đi lo mấy chuyện khác, cũng tiện thể quên sạch không khí mập mờ với Tô Cẩm, dùng cách nói khích lệ của đạo diễn Uông thì chính là chắc thần trí của Trần Hi lại bắt đầu thác loạn không bình thường rồi.

Chỉ cần có động lực, Trần Hi sẽ hành động giống như hack vậy, trực tiếp rút ngắn mấy cảnh cuối cùng trong vài ngày, đẩy nhanh tiến độ khiến đạo diễn Uông cũng thấy bối rối, sau đó đến bên cạnh Tô Cẩm hỏi: "Cậu cãi nhau với Trần Hi à?"

Tô Cẩm đứng bên cạnh liếc anh ta, đạo diễn Uông cảm thấy mình hoàn toàn không nói gì sai nên tiếp tục: "Không đúng à? Sao con nhóc Trần Hi

kia đột nhiên trở nên chăm chỉ thế, chắc có hai nguyên nhân thôi, một là chỗ quay không có gì ăn ngon hay thú vị, hai là trong đoàn phim không có nam diễn viên nào đẹp trai, lần này tôi thực sự không đoán được lý do khiến cô ấy phát điên, dù sao ăn uống hay nhan sắc đều là hàng thượng đẳng, con nhóc đó bắt bẻ quá rồi đây."

Câu hỏi của đạo diễn Uông cũng không ngăn được tiến trình quay phim với khí thế hùng hục của Trần Hi.

Mặt khác Tô Cẩm vẫn trước sau như một, mua đồ ăn nước uống cho Trần Hi, chăm sóc cô từ miếng ăn giấc ngủ, thậm chí đến mấy tin lá cải cô thích xem cũng kịp thời đưa đến, tất cả mọi người đều xúc động, Tô Cẩm đúng là một chàng trai chu đáo, vấn đề lớn nhất chính là mắt tìm bạn gái có vấn đề. o(͡ ▯ ͡)o

Tất nhiên Trần Hi đều không biết gì về mấy chuyện này.

Mộng Trang Chu quay đến cảnh cuối cùng, bên phía đoàn phim cũng bắt đầu tuyên truyền, nay họp báo này, mai họp báo nọ, chạy tới chạy lui, mọi người cũng sắp tâm thần phân liệt rồi.

Nhưng với những buổi họp báo quan trọng, mọi người đều giống như không biết gì, cứ một lúc lại hỏi Tô Cẩm đang hẹn hò với ai, một lúc lại hỏi Trần Hi cảm thấy thế nào với những lời đánh giá từ bên ngoài, đủ loại vấn đề, đào sâu đến mức Trần Hi phải cảm khái, đầu năm nay chỉ số thông minh của phóng viên đã tăng lên rồi, mình không phải đối thủ của bọn họ.

Nhưng may mắn có nam thần vạn năng Tô Cẩm ở bên cạnh, đủ loại bẫy rập thiết kế khéo léo đến tay anh đều được giải quyết, biến thành chuyện cười và nghệ thuật, chỉ cần dùng hai ba câu đã kéo chủ đề trở về Mộng Trang Chu.

Mắt của các phóng viên nữ phát ra hình trái tim rồi trực tiếp đầu hàng, mà chỉ số thông minh của các nam phóng viên thì không đủ, đồng loạt gio

micro ra, anh có kế Trương Lương, tôi có thang qua tường. (1)

(1) Anh có kế Trương Lương, tôi có thang qua tường: Ý là đối phương có mưu kế lợi hại thì bản thân cũng có phương đáp trả. Tất cả mọi người đều có biện pháp đối phó, không ai nhường ai.

Hiện trường buổi họp báo trực tiếp biến thành đại hội võ lâm, cảnh tàn sát đầy khốc liệt, anh đến tôi đi, không nhìn ra được giá trị nội lực trong từng chiêu thức.

Cho rằng như thế thì xong rồi ư? Lúc Trần Hi sắp phát diên ở buổi họp báo thì đoàn phim nói cho cô biết, còn có chương trình tạp kỹ đang chờ bọn họ, hơn nữa chương trình này còn chơi khá lớn, nếu nói họp báo là đại hội võ lâm thì chương trình này chính là minh chủ võ lâm, miệng Trần Hi sùi bọt mép, ngã xuống đất không dậy nổi.

Có điều đoàn phim cũng đánh tiếng trước, vì Tô Cẩm ít tham gia mấy loại chương trình thể này nên nếu không tham gia thì chỉ cần hai diễn viên nữ với hai diễn viên nam phối hợp là được, mọi người cũng không trách, bởi vì Tô nam thần luôn là Boss cao cấp, tất cả đều thuận theo tâm trạng của anh hết.

Vào giờ phút đó, Trần Hi cũng ảo tưởng mình là Boss cao cấp, nhưng tiếc rằng cô chỉ là người chơi sơ cấp, cái kiêu đến cả bản đồ cũng không nắm rõ ấy.

Trần Hi rất lo lắng, tâm trạng phức tạp, cả ngày ngồi xem quá trình diễn ra trong chương trình tạp kỹ rồi than thở chờ bị ăn hành.

Chương trình quay vào tối thứ bảy, Trần Hi mặc quần áo thoải mái ngồi ở ghế sofa trong phòng nghỉ, nhằm chán chờ tiết mục mở màn, cùng chờ với cô còn có Đường U Lạc và bạn học Liễu Khê, Đường U Lạc đang nấu cháo điện thoại, giọng nói dịu dàng khiến toàn thân Trần Hi ở bên cạnh tê

dại, cô không chịu nổi nên hỏi Liễu Khê, "Có ba người chúng ta quay thôi à? Không phải nói có bốn sao?"

Bạn học Liễu Khê vẫn còn đang đau khổ bởi rồi lo lát nữa ai sẽ là diễn viên nam và diễn viên nữ chơi trò chơi nhỏ trên chương trình, nghe thấy Trần Hi hỏi, cậu ta ngẩng đầu trả lời trung thực: "Không biết nữa, khi em đến cũng chỉ có một mình em, chắc vẫn đang trên đường đến đây."

Trần Hi gật đầu, tiếp tục nhìn mấy câu hỏi khiến người ta phải sụp đổ.

Xếp hạng và mức độ phổ biến của chương trình tạp kỹ này rất cao, là chương trình mà không ít người muốn đến, trước đây Trần Hi không hiểu sao lại hot như thế, nhưng đến khi chương trình đưa trò chơi nhỏ đến tay cô, cô lập tức hiểu ra, bởi vì mấy câu hỏi đó vừa mạnh bạo lại còn thô tục.

Thậm chí còn liên quan đến khía cạnh riêng tư, bạn cần phải suy nghĩ một câu trả lời không thật nhưng vẫn có thể lăng xê chính mình, hôm sau phát sóng chương trình, bạn lập tức có thể cảm nhận được cảm giác vui sướng khi nổi tiếng sau một đêm.

Trần Hi cảm khái lật qua lật lại, hai chân bắt chéo, khẽ hát một điệu hát dân gian, nhìn mấy câu hỏi vừa biến thái vừa thô tục này còn thảo luận với bạn học Liễu Khê, sau đó bạn học Liễu Khê lập tức bị cô trêu đến mức đỏ mặt, ngại ngùng nói: "Chị Hi, em không biết đâu..."

Nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của bạn học Liễu Khê đỏ lên, tiếng cười thô tục của Trần Hi càng lúc càng to, hơn nữa còn giống tiếng cười của mấy lão già.

Ngay lúc Trần Hi bĩ bự lại gần bạn học Liễu Khê lần nữa thì sau lưng có người vươn tay ra, kéo đầu cô đang tựa sát vào bạn học Liễu Khê về, còn quay mặt của cô sang.

Trong lòng Trần Hi hơi cáu, ai lại không có mắt quấy rầy cô đùa giỡn trai nhỏ thế này? Cô quay đầu lại, trừng mắt chuẩn bị chất vấn.

Sau đó, ánh mắt chất vấn biến thành ánh mắt bé gái loli ngập nước.

"Tiền bối Tô, anh... sao anh lại đến đây?"

Chương 41

Editor: Mie

Beta: An Hiên

Lúc Trần Hi giật mình, những người đang ngồi ở đó cũng rất kinh ngạc, mọi người gật đầu chào hỏi, ba chữ "tiền bối Tô" vang vọng khắp phòng nghỉ.

Đường U Lạc đang nấu cháo điện thoại cũng cúp máy ngay, nở nụ cười xinh đẹp nhìn anh.

Tô Cẩm mặc áo khoác màu xanh đậm, gương mặt hoàn mỹ không khuyết điểm, vẻ mặt lạnh nhạt, anh đưa tay vén tóc qua tai cô, sau đó hỏi bằng giọng rất nhỏ: "Hình như em thất vọng hả? Làm phiền em à?"

Sao trong lời này lại có vị chua nhỉ, Trần Hi không hiểu cho lắm nhưng vẫn trung thực trả lời: "Sao lại thế được, ha ha ha ha."

Tiếng cười này hơi lộ rồi. ㄋ (͡ _ ͡) ㄎ

Tô Cẩm nhìn cô, cũng không nói gì, một tay đặt sau lưng cô, từ chỗ Đường U Lạc nhìn sang thì giống như anh đang ôm vai Trần Hi, cô ta hừ một tiếng, lại lấy điện thoại ra.

Trần Hi không cười nổi nữa, xấu hổ hỏi: "Tiền bối Tô đến đây quay chương trình à?"

Mọi người đều nhìn anh.

Tô Cẩm ngồi ngay ngắn lại, nói ngắn gọn, "Người khác đều bận việc nên anh đến quay."

Mọi người: "...". Sao lại có cảm giác ai cũng bận rộn còn mình anh thì rảnh rỗi vậy nhỉ?

Mỗi người có một cách lí giải riêng về suy nghĩ của Tô Cẩm, Trần Hi thì cho rằng anh đến đây để tuyên truyền, dù Mộng Trang Chu đã nổi đến nổi không thể nổi hơn, cô chỉ có thể cảm thán Tô Cẩm đúng là chuyên nghiệp, âm thầm cho anh một like.

Mọi người đều đang chăm chú xem kịch bản trong tay, Tô Cẩm nhàn rỗi bóc một viên kẹo đưa đến bên miệng Trần Hi.

Một viên kẹo đưa đến trước mặt, Trần Hi chưa kịp suy nghĩ đã há miệng ngậm lấy, sau đó ngẩng đầu, thấy tình huống lúc này thì xấu hổ nhìn Tô Cẩm, không biết làm sao.

Tô Cẩm làm như không có việc gì, cầm lấy kịch bản trong tay cô xem xét cẩn thận. o(͡° ͜° ͡°)o

Một vài phút sau, tiếng nhạc mở màn vang lên, nương theo điệu nhảy nóng bỏng của các cô gái xinh đẹp, một nam một nữ MC xuất hiện, sau đó nói mấy lời dạo đầu.

Trần Hi không nghe lọt một chữ nào trong đoạn giới thiệu với khen ngợi, cô chỉ biết lúc âm nhạc vang lên lần nữa thì bọn họ bước ra ngoài.

Đường U Lạc, tiếng hét chói tai, Liễu Khê, tiếng hét chói tai, Tô Cẩm, gào thét đến nổi muốn lật tung trường quay, Trần Hi, tiếng vỗ tay hơi nhỏ.

Trần Hi tuyệt vọng với thế giới hiện thực này: "...".

Lần lượt giới thiệu, lần lượt trò chuyện, chương trình tạp kỹ đều như thế, mọi người đều dựa theo kịch bản, chỉ là nam nữ MC hơi mất bình tĩnh khi đối diện với Tô Cẩm, thậm chí có mấy lần nữ MC còn muốn đứng bên cạnh Tô Cẩm, nam MC nhìn hết nỗi phải kéo cô ta ra ngoài, sau đó nói: "Tôi chưa từng nghĩ Tô Cẩm sẽ đến tham gia chương trình của chúng ta, đúng là may mắn ba đời mà, Tô Cẩm có thể cho biết vì sao lần này anh lại tham gia chương trình giải trí không?"

Tô Cẩm cầm micro, còn chưa nói lời nào, người xem bên dưới đã hò hét một phen, Tô Cẩm mở miệng: "Tôi đâu thể để cô gái tôi thích lên sân khấu một mình được, đến lúc đó mọi người bắt nạt cô ấy thì phải làm sao bây giờ?"

Hay lắm, tiếng hét chói tai đã vượt qua thiết bị âm thanh, đến cả nam nữ MC cũng không chịu được mà phải bịt tai lại.

Nữ MC nhiều chuyện hỏi: "Wow, không biết cô gái mà Tô Cẩm nói là ai thế? Chẳng lẽ là tôi ư?"

Nam MC đứng bên cạnh cà khịa: "Không phải cô là đàn ông à?"

Cả trường quay cười to, Tô Cẩm cũng cười theo, sau đó dịu dàng nói: "Hai người đoán xem."

Anh nói xong thì đặt micro xuống, hiển nhiên là nam nữ MC biết Tô Cẩm sẽ không nói thêm gì nữa, nhưng mà vậy cũng tốt, có thể gia tăng tỉ lệ người xem, bọn họ cũng bỏ qua ý định hỏi tiếp.

Trái với Tô Cẩm không cần trả lời, Trần Hi vô tội ở phía sau bị tóm lấy.

Nữ MC nói, "Tô Cẩm không chịu nói, vậy thì cô Trần xinh đẹp đến tháo gỡ bí mật giúp chúng tôi nhé? Trần Hi có cảm thấy người Tô Cẩm nói là mình không?"

Trần Hi nhìn về phía Tô Cẩm theo phản xạ có điều kiện, Tô Cẩm cười dịu dàng với cô, nhún vai ra vẻ bản thân sẽ không giúp cô đâu.

Fans không thể nào chấp nhận được cảnh bọn họ đối mắt, lại tiếp tục hét chói tai.

Nam thần, anh thật sự quá thiếu đạo đức rồi. o(╯□╰)o

Trần Hi cầm micro, không dao động chút nào nói đùa: "Tôi với U Lạc đều là người vô tội, hai chúng tôi ở đoàn phim đều như đàn ông, còn không biết trong đoàn có một cô gái đấy."

Đường U Lạc đang đứng một bên chờ xem kịch vui, không ngờ Trần Hi sẽ nhắc đến cô ta, còn làm như kiểu chị em thân thiết lắm, cô ta bất ngờ, chỉ có thể cười trừ.

Sau đó Trần Hi giả vờ giật mình nhìn sang Tô Cẩm, "Cô gái tiền bối Tô nói không phải là Liễu Khê đấy chứ?"

Bạn học Liễu Khê vô tội nằm không cũng trúng đạn, mà còn là nằm thẳng cẳng chứ không phải bình thường.

Tốt lắm, chủ đề lại bị đẩy cho Tô Cẩm, Tô Cẩm cầm micro, hóa giải chiêu thức nhỏ của Trần Hi bằng một câu.

Anh quay đầu nhìn Liễu Khê, cất giọng nói không cao không thấp: "Cậu nói xem?"

Liễu Khê: "..."

Cửa nhà quyền quý sâu như biển, rốt cuộc cậu ta đã làm sai điều gì vậy?
/(T o T)/~~

Tất cả mọi người lại rơi vào chuyện tình nam nam các thứ.

Quả thật bạn học Liễu Khê chưa từng trải qua tình huống nào thế này, cậu ta cầm micro lên, ngại ngùng đỏ mặt.

Bầu không khí nóng đến cao trào, không chỉ riêng người xem mà ngay cả nam nữ MC cũng giống như mới được giải phóng vậy, cầm micro nói mà mặt đỏ tới tận mang tai, nước bọt bắn tung tóe.

Trải qua đủ loại vòng, đủ loại hỏi đáp, Tô Cẩm đều dùng câu "Bạn đoán xem" để chấm dứt, Liễu Khê kết thúc trong xấu hổ, Đường U Lạc thì tỏ ra dễ thương làm nũng xin tha, còn từ đầu đến cuối Trần Hi đều là bạn tốt với Đường U Lạc, tuyệt đối không có kết thúc liên quan đến Tô Cẩm.

Thậm chí lúc MC hỏi Trần Hi rằng trong tất cả những người trên sân khấu, người cô muốn ngủ cùng nhất là ai, Trần Hi không chút do dự cầm micro, ôm eo Đường U Lạc nói: "Tất nhiên là U Lạc rồi, sau lần ngủ chung với cô ấy, tôi lập tức phát hiện hình như mình thích U Lạc mất rồi."

Không cần nói đến cảm nghĩ trong lòng những người khác thế nào, chỉ dựa vào thân hình cứng ngắc trong tay, Trần Hi biết nhất định là Đường U Lạc rất muốn hất bàn tay cô ra, nhưng lại có quá nhiều camera, cô gái Đường U Lạc của chúng ta không thể không dỗi lòng ôm ngược lấy Trần Hi lương thiện vô hại, nở nụ cười đáng yêu: "Đó là điều đương nhiên, tớ cũng yêu cậu mà."

Xin hãy chuẩn bị thùng rác để mọi người đều có thể nhỏ. ㄟ (͡° _ ͡°) ㄟ

Một chương trình tạp kỹ nổi tiếng bằng tin scandal bị bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay, những vấn đề hiếm có đều được mọi người giải quyết dễ dàng, Trần Hi quy hết công lên người nam thần, giống như anh đã truyền nội lực cho bọn họ vậy, thật sự đáng ăn mừng.

Đến phần tiết mục cuối cùng, che mắt đoán người.

Trò chơi nhỏ này luôn là tiết mục được yêu thích nhất của chương trình tạp kỹ, tập hợp tất cả gian tình bát quái, có thể nhìn ra sự mập mờ giữa các diễn viên, không thể phủ nhận rằng trò mà mọi người thích xem nhất là mấy trò thô tục.

Tất nhiên, đây cũng là trò mà các diễn viên ghét nhất.

MC mời thêm vài cô gái đứng thành một hàng với Trần Hi và Đường U Lạc, cầm một lọ nước hoa tùy tiện phun lên, sau đó hài lòng hít một hơi, chứng minh mùi nước hoa cũng không tệ.

Sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa, Tô Cẩm và Liễu Khê bị bịt mắt tiến ra, tiếng hét chói tai của fans lại vang lên lần nữa, dọa Trần Hi đang muốn hắt xì phải hít ngược vào.

MC bảo mọi người im lặng, sau đó đưa Tô Cẩm và Liễu Khê đến trước mặt cô gái đầu tiên, che mắt người người, trò chơi thô tục bắt đầu.

Ý nghĩa của trò chơi này là gì, Trần Hi suy nghĩ thật lâu, mãi sau cô mới thông suốt, trò này chính là để thỏa mãn yêu cầu của các fans, bởi vì nam diễn viên bị bịt mắt, chỉ cần anh ta chọn một người, cho dù cuối cùng mở khăn bịt mắt ra nhìn thấy ai thì anh ta đều phải hôn môi cô gái được chọn, phúc lợi tốt nhất là hôn môi, phúc lợi thường là hôn mặt, kém nhất là hôn lên tay người đó.

Trò chơi bắt đầu, bạn học Liễu Khê xung phong dẫn đầu, cả đám con gái đều có mùi hương như nhau, quả thực không chọn được ai, cậu ta đành tùy tiện chọn đại một em gái loli cho xong chuyện, Trần Hi rất sợ hãi nhìn cậu ta chọn cô gái kia, tảng đá trong lòng rơi xuống, thầm cảm khái, cũng may là một em gái loli, nếu không thì thiệt thòi lớn rồi. o(╯□╰)o

Tiếp theo đến lượt Tô Cẩm, trái tim Trần Hi lại nhảy lên, cô nguyên rủa, hi vọng Tô nam thần trực tiếp tóm lấy bàn tay bé nhỏ của bạn học Liễu

Khê, hai người anh tình tôi nguyện hôn một cái, sau đó vỗ tay, ai về nhà người đấy, hạnh phúc viên mãn, cũng khiến cô yên tâm...

Cái này gọi là tâm lý phụ nữ, cho dù chàng trai mình thích đi thích một chàng trai khác thì vẫn tốt hơn nhiều so với thích một cô gái khác.

Thế nhưng khiến cô thất vọng rồi, Tô nam thần nhanh chóng di chuyển đến trước mặt cô, anh thoải mái bước từng bước, đáy lòng Trần Hi hoảng sợ, chẳng lẽ đây là duyên phận trong truyền thuyết?

Tô nam thần đứng trước mặt Trần Hi, cứ đứng như vậy không nói lời nào, cô hơi nghiêng người nhìn xuyên qua Tô Cẩm, thấy tất cả người xem đều đang lấy tay che miệng, hi vọng Tô Cẩm đi tiếp.

Ngay lúc tất cả mọi người đều lo lắng, Tô nam thần lại không đi tiếp mà chỉ đến gần Trần Hi ngửi thử, MC bắt đầu nóng nảy, sau khi ổn định tinh thần thì hỏi Tô Cẩm: "Anh chắc chắn là người này ư?"

Tô Cẩm không nói chuyện, lại tiến gần hơn chút nữa, có fans không nhịn được kêu ra tiếng, tiếp đó anh đến gần thêm tí nữa, dùng chóp mũi ngửi khóe miệng Trần Hi, sau đó anh mở miệng, nói rất chắc chắn, "Là người này."

Ôi!!!!!!

Anh vén khăn bịt mắt lên, không ngoài dự đoán nhìn thấy người nào đó đang giật mình, khẽ mỉm cười dịu dàng.

Fans ở bên dưới phát điên.

Trần Hi sụp đổ.

Rốt cuộc là trùng hợp đến thế nào mới có thể đoán được cô vậy?

Bạn học Liễu Khê hôn gò má trái của em gái loli dưới sự mong chờ của mọi người, em gái loli còn chưa xấu hổ thì cậu ta đã đỏ mặt trước, Trần Hi khinh bỉ, thật sự là không có tiền đồ, được lợi như thế mà không hưởng, còn thất bại như này.

Kết quả cô vừa nói xong thì đến lượt mình, Trần Hi mở to đôi mắt nhìn Tô Cẩm lại gần, sau đó hôn lên khóe môi cô, nhẹ nhàng tựa như lông vũ phớt qua. Khi tất cả mọi người đều sựng đờ, Tô Cẩm tùy ý rời khỏi môi cô, nhỏ giọng hỏi một câu, "Kẹo vị quýt... Ăn ngon không?"

Trần Hi: "..."

Chương 42

Editor: Mie

Beta: An Hiền

Quay xong chương trình, mọi người ra sau khán đài nghỉ ngơi một lát, có mỗi Tô Cẩm đưa cho cô một que kẹo vị quýt xong thì vội đi thông cáo khác, lúc đó trong lòng Trần Hi rất phức tạp, cầm que kẹo vừa hồi hận lại vừa thấy may mắn, cười không được mà khóc cũng không xong.

Cô chỉ có thể nói thầm trong lòng, nam thần nào đó thật sự là quá anh minh thần võ rồi.

Nghỉ ngơi một lúc, Trần Hi đứng dậy đi ra ngoài, Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ theo sau, có điều oan gia ngõ hẹp, bọn họ đụng phải quý cô Đường U Lạc đang nổi giận đùng đùng.

Trần Hi xé vỏ que kẹo vị quýt ra.

Đường U Lạc đang mắng xối xả trợ lý của mình thì trông thấy Trần Hi nhàn rồi đi đến, cô ta lập tức đi về phía Trần Hi, tức giận nói: "Trần Hi, tôi còn tưởng là cô vô tâm cơ đấy! Cô đúng là biết đóng kịch nhỉ, hai người chúng ta cùng chờ xem ai mới là người cười đến cuối cùng."

Nói xong còn lắc lư điện thoại trong tay.

Trần Hi tùy tiện liếc nhìn, bỏ que kẹo vị quýt vào miệng rồi nói, "Tôi đây cười từ bé đến lớn, thật sự vẫn chưa biết cảm giác cười đến cuối cùng là như thế nào."

Trần Hi nói xong cũng lắc lư điện thoại của mình, nói tiếp: "Tôi cũng có điện thoại đây, đừng khoe khoang nữa, cũng có phải tôi ăn trộm của cô đâu."

Bọn họ đang đứng ở hành lang, lúc nào cũng có nhân viên công tác đi lại, Đường U Lạc hừ lạnh, sau đó vênh vác hồng hách đi qua người bọn họ, để lại một mùi nước hoa nồng nặc.

Đỗ Hân nhìn bóng lưng của Đường U Lạc, hỏi: "Sao em lại diễn như kiểu thân thiết với cô ta thế? Đây có phải phong cách của em đâu."

Trong miệng Trần Hi tràn ngập vị ngọt, cô cười, "Đã từng đi con đường rộng rãi tươi sáng, bây giờ muốn đi đường nhỏ phải dùng mọi thủ đoạn, nếu em diễn không tốt thì sao có thể lẫn lộn được nữa?"

Cô quay người đi tiếp, giọng nói vẫn vang vọng trong lối đi, "Chiêu nước ấm nấu ếch (1) này thầy giáo đã dạy em từ tiểu học rồi, nhưng tiếc là bây giờ mới có cơ hội vận dụng, hử thẹn hử thẹn."

(1) Nước ấm nấu ếch: Ngụ ý là con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở "thiên đường" (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống "địa ngục" (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ: "...". Số điện thoại bệnh viện tâm thần là bao nhiêu ấy nhỉ?

Phản diễn Mộng Trang Chu của Trần Hi đã kết thúc, đoàn phim cố ý tổ chức tiệc chia tay cho cô, ăn uống tung bừng đến hơn mười hai giờ khuya.

Trần Hi kinh ngạc trước sự nhiệt tình của mọi người, trên đường quay về khách sạn, tinh thần vẫn còn phấn khích, cực kỳ cảm động.

Đỗ Hân đi bên cạnh yếu ớt nói, "Người ta làm tiệc chia tay đều luyến tiếc khóc như mưa, em thì lần nào cũng ngược lại, không biết đang vui mừng cái gì nữa..."

Đỗ Hân không phá được tâm trạng vui sướng của Trần Hi, dọc theo đường về, cô khẽ hát một điệu hát dân gian, thoải mái nhàn nhã.

Đã là nửa đêm, ở đại sảnh khách sạn có mấy người bảo vệ đang trực ban, thậm chí có hai người rất quen, nhìn thấy cô còn chào hỏi.

Tâm trạng Trần Hi vẫn luôn vui vẻ cho đến khi về đến cửa phòng, tầng cô ở là tầng chuyên dùng cho các diễn viên, con đường trống trải yên tĩnh, không nhìn thấy người khác.

Nhưng khi Trần Hi đi đến phòng mình thì phát hiện có một người vô cùng quen thuộc đang đứng trước cửa phòng, theo cách nói bên ngoài, người này là bạn trai cũ của cô.

Trần Hi đi qua, nhìn kỹ thẻ phòng của mình xong lại ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hoài An đang dựa vào cửa, cô ngượng ngùng mở miệng, "Ngại quá, có phải anh đi nhầm phòng rồi không?"

Nghiêm Hoài An đang tựa vào cửa, lúc nhìn thấy cô thì lập tức đứng thẳng người, anh ta mặc âu phục đen. Khuôn mặt tuấn tú, là kiểu diễn viên đẹp trai chuyên đi diễn mấy vai lạnh lùng thịnh hành nhất.

Anh ta cười, sau đó nói, "Nghe nói hôm nay vai diễn của em kết thúc, anh đặc biệt đến chúc mừng em."

Trần Hi lạnh nhạt gật đầu, "Cảm ơn, tôi nhận lời chúc mừng của anh, anh có thể tránh ra rồi."

Nghiêm Hoài An cực kỳ thương tiếc thở dài một tiếng, dùng đôi mắt không thể quyến rũ hơn nhìn Trần Hi, "Trần Hi, có phải em vẫn còn giận chuyện scandal đó không? Trước kia quan hệ của chúng ta rất tốt, thế mà bây giờ gọi điện thoại cho em cũng không được, anh biết em rất dễ tâm chuyện của anh với Thẩm Diễm, anh cũng không muốn làm tổn thương em, nhưng không ngờ là..."

Đoạn còn lại không cần nói cũng biết.

Trần Hi khẽ nhếch khóe miệng cứng đờ, rốt cuộc ai mới là người mất trí nhớ?

Nghiêm Hoài An nhìn vẻ mặt khó chịu của Trần Hi, tiến lên một bước đến gần cô, "Nhưng mà em đừng giận nữa, anh với Thẩm Diễm chia tay rồi, tính cách của cô ấy hoàn toàn không thích hợp với anh, lần này anh đến, ngoại trừ chúc mừng em thì còn muốn xin lỗi chuyện trước kia, em tốt với anh như thế mà anh lại làm tổn thương em, còn khiến em trở thành dáng vẻ bây giờ, anh hy vọng chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, cho anh một cơ hội, anh nhất định sẽ bù đắp những sai lầm này."

Trần Hi nắm chặt hai tay, hít một hơi thật sâu, ổn định tâm trạng rồi nói, "... Nghiêm Hoài An đúng không? Anh ra ngoài không uống thuốc à? Ra cửa rẽ phải 300m là có thể vào phòng cấp cứu rồi đấy."

Cảm xúc gần như sụp đổ của cô ở trong mắt Nghiêm Hoài An chính là trước tiên chịu đựng rồi sau đó cảm động, anh ta nhìn Trần Hi đầy thâm tình, hai tay còn xoa vai cô, mở miệng: "Anh biết em sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện trước kia, anh hiểu hết, dù sao anh cũng là người tổn thương em, tất cả đều là lỗi của anh, anh sẽ dùng thời gian để chứng minh, chứng minh anh vẫn yêu em, em chưa bao giờ rời khỏi anh, bởi vì em đã lấp đầy trái tim anh từ lâu rồi."

Lời thoại phim tám giờ gì đây? Dạ dày Trần Hi hơi không thoải mái, cô thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta, "Anh biết cái gì chứ? Tưởng mắt tôi mù

rồi à? Biết đường đi ra ngoài không? Hay cần tôi gọi bảo vệ dắt anh ra ngoài?"

Cảm xúc của Trần Hi hơi kích động, chân thành thâm tình của người nào đó không có hiệu quả lắm, ngược lại còn xuất hiện tác dụng phụ, Nghiêm Hoài An rất nhập tâm, "Trần Hi, em đừng như vậy, em như vậy anh đau lòng lắm, em biết không, gần đây anh nghe được em bị phong sát trong giới giải trí, anh rất áy náy, tất cả nguyên nhân đều do anh nhất thời lựa chọn sai lầm, anh sẽ giúp em tốt hơn, tin tưởng anh, ngày nào anh còn ở đây thì tuyệt đối không để em bị tổn thương, hãy đứng trong thế giới của anh, anh sẽ bảo vệ em như sinh mệnh của mình."

Gì thế??? Đùa kiểu gì vậy???? Trần Hi muốn lật bàn, cô đá một cái vào chân anh ta, Nghiêm Hoài An bị đau nhưng miệng vẫn không ngậm lại, "Trần Hi, em đừng như vậy, anh biết anh sai rồi, cho anh một cơ hội đi..."

Trần Hi muốn mở cửa nhưng Nghiêm Hoài An lại ngăn cản, trong miệng nói đủ lời thoái thác khiến Trần Hi muốn cầm dao, không đúng, là mở đại bác nhà mình chứ.

Tình huống này bị nam thần trở về khách sạn nhìn thấy, còn thuận tiện nghe được mấy lời thoái trong bộ phim lúc tám giờ.

Có lẽ quay phim lâu rồi nhưng cũng chưa từng được nghe lời thoái thấp kém như thế nên Tô nam thần không nhịn được lên tiếng, "Trần Hi..."

Trên hành lang nhỏ dài vang lên âm thanh như tấm gió xuân.

Giọng nói này là điện, là ánh sáng, là thần thoại duy nhất của Trần Hi.
/(T o T)/~~

Trần Hi quay đầu, hai mắt lấp lánh ánh sáng sùng bái, nam thần rất hài lòng với biểu cảm của cô, bước từng bước dài đến.

Tô Cẩm vừa tham gia xong các hoạt động trở về, toàn thân mặc trang phục chụp poster, trông vừa tùy tiện lại phóng khoáng, tràn ngập khí chất, đường nét khuôn mặt trực tiếp giết hết sự vật xung quanh.

Anh liếc nhìn Nghiêm Hoài An thấp hơn mình nửa cái đầu, sau đó không nói một lời dắt Trần Hi rời đi, sự việc xảy ra chỉ trong vài giây, không chỉ Nghiêm Hoài An không nắm bắt được tình hình mà ngay cả Trần Hi đang bị dắt đi cũng ngỡ ngàng.

Cẩm thề, mở cửa, đóng cửa, Tô nam thần giải quyết sự việc đơn giản như vậy. \ (' _ ') /

Rầm một tiếng, thế giới bên ngoài bị ngăn cách.

Phòng của Tô Cẩm với phòng của cô đều có kết cấu giống nhau, thoát khỏi Nghiêm Hoài An xong, Trần Hi thả lỏng người, không hề phát hiện mình đã xông vào phòng của nam thần, ném đồ trong tay về phía sofa, lắc cổ thả lỏng một cái.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân của Tô Cẩm, Trần Hi vừa định quay đầu nói cảm ơn, lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, cả người đã bị kéo đi, lưng đặt trên giường lớn, vẫn là tư thế bị người ta đẩy ngã.

Ngay sau đó, thân hình của Tô Cẩm phủ lên, kèm theo nụ hôn sâu che trời kín đất, anh hôn môi cô, cạy mở hàm răng cô, thậm chí lúc Trần Hi còn chưa kịp phản ứng, anh đã quét sạch mỗi tấc trong miệng cô, nóng bỏng, không cho phép chối từ.

Dưới thân là tấm chăn mềm mại, trên người là thân hình nóng bỏng của người nào đó, Tô Cẩm chống tay xuống giường, không để sức nặng đè lên cô.

Cảm nhận được người nào đó tùy ý xâm lược, toàn thân đều bị giam cầm dưới anh, cả người Trần Hi giống như đám mây, không nhìn rõ xung

quanh.

Tô Cẩm cũng không khống chế tay chân cô, nói cách khác, bất cứ lúc nào cô cũng có cơ hội phản kháng nhưng cô không làm vậy, hơn nữa còn chẳng giãy giụa tí nào.

So với việc cô vừa đối mặt với Nghiêm Hoài An hoàn toàn là hai phản ứng khác biệt, đúng là lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy bể. o(╯□╰)o

Cũng không biết hôn bao lâu, Trần Hi dần không chịu được sự đòi hỏi nóng bỏng của người nào đó, chống hai tay trước ngực Tô Cẩm.

Lúc lòng bàn tay cô chạm vào Tô Cẩm, anh ngừng lại, ngẩng đầu, rời khỏi môi cô.

Tô Cẩm không có bất kỳ hành động nào làm dấu hiệu khiến Trần Hi không biết phản ứng ra sao, mà động tác ở phía dưới càng khiến Trần Hi dờ ra tại chỗ, nằm trên giường thờ đốc, không dám nhìn anh.

Con ngươi đen như sóng, gò má đỏ ửng, đôi môi đang hé mở càng xinh đẹp dọa người, chứng tỏ vừa mới bị đối xử mạnh bạo.

Hai mắt nhìn nhau, hơi thở giao hòa.

Tô Cẩm lại gần, hôn một cái xuống đôi môi khê mở của người nào đó, dùng âm thanh quyến rũ hấp dẫn nói, "Trần Hi, em thay đổi thật thường."

Hả? Có ý gì??

Trần Hi: "Không phải mà."

Sao giọng cô lại mềm mại thế này? o(╯□╰)o

Tô Cẩm bắt mắt lên án. "Em một chân đạp hai thuyền."

(☉o☉) Một cái thuyền cô cũng không có, oan uổng quá mà.

Tô Cẩm tiếp tục lên án, "Lén lút gặp Nghiêm Hoài An sau lưng anh."

Ủa ủa ủa? Không hề có được chưa, còn nữa, sau lưng anh là sao?

Tô Cẩm bỏ qua biểu cảm kinh ngạc đến ngây người của ai kia, "Quan trọng nhất, Nghiêm Hoài An vẫn là bạn trai cũ của người nào đó, vương vấn không dứt được à, còn ở ngay trước cửa phòng khách sạn nữa chứ."

Trần Hi: "..."

Trần Hi bị Tô Cẩm lên án một phen, giật mình hỏi nhỏ, "Tô... Tiền bối Tô... Có phải anh uống say rồi không?"

"Anh tên gì?"

"Tô Cẩm ạ." (◡_◡_◡)~

"Trong miệng anh có mùi rượu à?"

Trần Hi "... Không có."

Tô Cẩm lại cúi xuống hôn cô một cái, mặt Trần Hi đỏ đến mức rỉ máu.

"Nhưng em không hề một chân đạp hai thuyền."

Trần Hi vội chuyển chủ đề, cứ tiếp tục thế này, cô sẽ không khống chế được mà lao vào người nam thần mất. o(>_<)o

Tô Cẩm cười, hỏi cô: "Em đến nhà anh chưa?"

Đúng là từng đến, có điều...

"Em có chìa khóa nhà anh không?"

Có thì có, nhưng mà...

"Em đã từng nói thích anh, đúng không?"

Từng nói rồi, cơ mà... (☹☹☹)

"Chúng ta hôn môi chưa?"

Hôn thì hôn rồi, nhưng... $\Sigma(\circ \triangle \circ |||)\}$

"Em cảm thấy quan hệ của chúng ta bây giờ giống nam nữ bình thường ư?"

Trần Hi: "..."

Được rồi, đúng là không giống tẹo nào.

"Cho nên, Trần Hi, em lên lút gặp bạn trai cũ sau lưng anh, em cảm thấy anh nói sai sao?"

Trần Hi yếu ớt gật đầu rồi vội cãi lại cho bản thân, "Anh nói sai rồi, anh ta không phải là bạn trai cũ của em."

Tô Cẩm nở nụ cười, vừa ngậm lấy khoe môi cô vừa mê hoặc hỏi: "... Bạn trai hiện tại của em là ai?"

"Em không có..."

Trần Hi vừa nói xong lập tức bị Tô Cẩm nhìn chăm chăm, cô suy nghĩ rồi nhỏ giọng mở miệng, "Tiền bối Tô..."

Môi bị cắn một cái, Trần Hi hừ nhẹ, cảm giác tê dại lập tức truyền khắp toàn thân, Trần Hi mím môi, nhìn anh với đôi mắt ngập nước.

"Anh tên là gì?" Giọng nói hấp dẫn đầu độc bên tai cô.

Trần Hi không có sức lực chống đỡ, buột miệng gọi cái tên mà cô luôn muốn gọi.

"Tô Cẩm, anh tên là Tô Cẩm."

Tô trong tía tô, Cẩm trong cẩm tú.

Một giây sau, nụ hôn dịu dàng như nước rơi trên môi cô, mềm mại lưu luyến, mê hoặc lòng người.

Chương 43

Editor: Bóng

Beta: An Hiền

Chuyện đã qua nhưng Trần Hi vẫn trong trạng thái mộng du. Vì để xác nhận mình không nằm mơ, cô gọi điện ngay cho Thi Dĩ: "Thi Dĩ, tớ đã cưa đổ được Tô Cẩm rồi."

Người ở đầu dây bên kia ngáp một cái: "Cậu dắt anh ấy đi khám mắt đi, không thì khám bên khoa thần kinh cũng được."

Trần Hi trả lời: "Vì sao?"

Thi Dĩ ngáp thêm hai cái nữa: "Anh ấy thích cậu lúc cậu đang bị bôi đen như thế này, cậu nghĩ xem là anh ấy có vấn đề về mắt hay thần kinh?"

Trần Hi: "..."

Cô không từ bỏ mà gọi tiếp cho ông Trần: "Ông Trần ơi, con cưa đổ được Tô Cẩm rồi."

Ông Trần còn đang ngái ngủ: "Con mang thai hả? Khi nào sinh vậy? Con bỏ thuốc mê người ta hay là cưỡng bức vậy? Có cần bố tìm luật sư cho con không?"

Trần Hi: "..."

Cô lại tiếp tục gọi cho Đỗ Hân: "Chị Hân ơi, em cưa đổ được Tô Cẩm rồi."

Đỗ Hân im lặng một chút, sau đó bên kia truyền đến tiếng hỏi thăm rất nhỏ: "Này, mọi người có ai biết số của bệnh viện tâm thần không? Bên tôi đang có một trường hợp rất nghiêm trọng."

Trần Hi: "..."

Trần Hi không gọi điện thoại nữa, cô ngồi yên lặng suy nghĩ. Mười phút, mười phút, mười phút nữa trôi qua... Hai tiếng đồng hồ sau, cô cầm điện thoại lên bấm một dãy số điện thoại. Người ở đầu dây bên kia hơi ngạc nhiên alo một tiếng.

Trần Hi đứng trước cửa sổ sất đất nhìn ngắm cảnh đêm phồn hoa, lạnh nhạt nói: "Vài hôm nữa tôi sẽ về công ty, cậu chuẩn bị giúp tôi một số việc nhé."

Người ở đầu dây bên kia hoảng sợ: "Cô... Cô Trần muốn về công ty à? Là công ty tôi nghĩ phải không? Ông chủ biết chuyện này không à? Có cần tôi đi báo cho ông chủ một tiếng không?"

Trần Hi hững hờ đi đến cạnh cửa sổ, cửa sổ thủy tinh phản chiếu lại hình dáng của cô, Trần Hi suy nghĩ: "Đương nhiên là công ty trong lời cậu rồi, nhưng mà không cần báo cho ông Trần đâu, bây giờ vẫn chưa cần thiết để kéo bố tôi vào... Cậu chỉ cần chuẩn bị một chút là được rồi, chí ít cũng phải giữ cho tôi một chỗ ngồi, nếu không đến lúc tôi phải ngồi trên bàn thì sẽ rất xấu hổ đó."

Người ở đầu dây bên kia: "..."

Trần Hi cảm thấy cần phải lập tức sửa đổi danh tiếng của bản thân, có quá nhiều bình luận xấu về cô, làm cho danh tiếng của cô tụt dốc không phanh. Cô nghĩ là vì nguyên nhân đó nên mọi người, gồm người bên cạnh Tô Cẩm và những người cô quen biết đều cảm thấy chuyện hẹn hò với Tô Cẩm là không thể xảy ra.

Người phụ nữ đứng bên cạnh Tô Cẩm không thể là một nữ diễn viên tai tiếng, mà cô lại chính là một diễn viên suốt ngày bị mắng. Một người như mây trên trời, một người như ngọn cỏ dưới đất, có thể tưởng tượng được khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Cô không cần phải biến bản thân trở nên giống Tần Kha, nhưng ít nhất cũng phải làm cho danh tiếng của mình tốt lên một chút.

Trong khoảng thời gian Trần Hi tẩy trắng bản thân mình, tình cảm của cô với Tô Cẩm cũng phát triển rất tốt, có vẻ là do mấy cuộc điện thoại, tin nhắn qua lại và cả việc dọn về ở cùng với Tô Cẩm nữa. Mặc dù ở thời điểm này cả hai đều rất bận, nhưng mỗi ngày Tô Cẩm đều dành ra một chút thời gian để gọi điện thoại hỏi thăm cô, nói chuyện phiếm với cô, điều đó làm cho ngày nào Trần Hi cũng hạnh phúc như đang sống trong mơ. Trần Hi luôn thắc mắc mãi không biết tại sao Tô Cẩm lại hẹn hò với mình, mãi cho đến sau này, khi cô với Tô nam thần đã có em bé, trong lúc chơi đùa với con, Tô nam thần hời hợt đáp: "Chắc có lẽ là... do anh mù."

Mấy trò ngọt ngào lãng mạn thật sự không tồn tại trên đời mà...

Trần Hi kể cho Tô nam thần nghe chuyện mình muốn về công ty, Tô nam thần không có ý kiến gì, chỉ nói với cô một câu: "Anh lái xe đến công ty em mất hai tiếng đồng hồ, đó là vẫn chưa tính tắc đường."

Trần Hi khó hiểu, sau đó Tô Cẩm lại nói tiếp: "Cho nên anh không kịp cứu em đâu, em đi mua bảo hiểm trước đi."

Trần Hi: "..."

Qua vài hôm nữa, Trần Hi đến công ty. Lúc mà mọi người đều cho rằng Trần Hi đang bị phong sát thì công ty công bố một tin tức khiến mọi người không thể ngờ.

Đạo diễn XX của bộ phim điện ảnh "Hoa Nở Hoa Tàn" công bố danh sách nhân vật chính, vai nữ chính được các diễn viên hạng A tranh giành rất nhiều, trong đó có cả Thẩm Điềm, vậy mà vai diễn này lại rơi xuống người nữ hoàng tin đồn Trần Hi, hơn nữa diễn viên là do đạo diễn chọn lựa, chắc chắn sẽ không thay đổi.

Tin tức này được công bố đã gây ra rất nhiều tranh cãi, công ty và diễn viên trong công ty đều không ủng hộ, mà người phản đối nhiều nhất chính là Đường U Lạc và Thẩm Điềm.

Nhưng những chuyện này đối với Trần Hi mà nói chỉ là chuyện thường ngày ở huyện, cô ở công ty chờ tin tức được công bố, sau đó lập tức rời khỏi công ty.

Trần Hi đứng trên hành lang cầu thang thì nhận được điện thoại của Tô Cẩm. Anh hỏi cô đang ở đâu, sau đó nói: "Em xuống bãi đỗ xe đi."

Ôi chào! Không phải người nào đó kêu mình đi mua bảo hiểm đi, anh sẽ không tới sao?

Trần Hi thắc mắc hỏi anh, người ở đầu dây bên kia cười khẽ, sau đó đáp: "Anh nghe nói siêu thị bên này đang giảm giá nên đến xem thử, tiện đường đón em luôn."

Trần Hi: "...". Anh có cần phải tiết kiệm đến vậy không?

Tô Cẩm lái chiếc ô tô màu đen, đỗ xe ở nơi dễ thấy.

Lúc Trần Hi lên xe, anh vẫn đang xem điện thoại, cũng không biết Tô Cẩm đang xem drama gì hay ho mà khi cô lên xe rồi vẫn không để ý đến cô. Trần Hi tự giác lên xe, đóng cửa, thắt dây an toàn, xong xuôi anh vẫn không quan tâm đến cô.

Trần Hi cũng tò mò không chịu nổi, cô lại gần Tô Cẩm, muốn nhìn thử anh đang xem gì.

Tô Cẩm không để cho cô xem, cô vừa ghé mắt qua anh đã tắt điện thoại!!

Trần Hi bị tổn thương nhìn anh.

Bây giờ trong mắt Tô Cẩm chất chứa vô vàn cảm xúc, anh nói: "Trần Hi, chúc mừng em."

Anh có ý gì vậy?

Tô Cẩm khởi động xe, lúc lái xe đi anh hỏi: "Em đi từ công ty xuống mất bao lâu?"

Trần Hi bối rối đáp: "Khoảng năm phút?" Không lẽ để anh ấy chờ lâu rồi?

Trong lòng Trần Hi có vô số vấn đề, sau đó Tô Cẩm lại nói: "Anh vừa xem được một tin sốt dẻo, chỉ trong năm phút mà có hơn 50 triệu lượt xem, em đoán xem, đó là tin tức gì?"

Trong lòng Trần Hi thấp thỏm, vội vàng lấy điện thoại ra xem, lướt vài cái thấy tiêu đề hiện lên, cô lập tức choáng váng.

"Sống trong giới giải trí đầy những người cực đoan, điều gì khiến cô ấy không sợ dư luận?"

Đó là một tiêu đề về tin tức của bộ phim điện ảnh "Hoa Nở Hoa Tàn", cũng là tin tức công bố cô là người thủ vai nữ chính. Chỉ trong vài phút cô bước ra khỏi cửa công ty mà trên mạng đã dậy sóng.

Ở trong giới giải trí, Trần Hi không ngại scandal, không sợ bị bôi đen, cô không chỉ sống rất tốt mà còn luôn có được những bộ phim điện ảnh hot nhất, chuyện này khiến cho mọi người cũng ngại mắng cô, chỉ có thể bình luận.

"Tôi biết ngay chị Hi quyền lực mà, tôi muốn nói với thế giới rằng trang nhất đều được chị bao thầu hết rồi."

"Tôi mắng cô ta đến nỗi không còn từ gì để mắng nữa rồi, để tôi đi học đại học đã hằng nói tiếp."

"Núi cao còn có núi khác cao hơn, chị Hi chính là đỉnh cao của drama giới giải trí rồi."

"... "

Trần Hi: "... "

Tô Cẩm nhìn cô, càng nhìn biểu cảm càng trở nên sâu xa, anh nói: "Em đừng cảm thấy áp lực, bây giờ người cảm thấy áp lực là anh mới đúng."

Trần Hi hỏi: "Tại sao vậy ạ?"

Tô Cẩm cong môi cười: "Ai bảo anh thích một cô gái quá tài giỏi, khiến anh không có chỗ để phát huy chứ."

Trần Hi: "... " Chẳng thấy có chút nào là động viên hết. o(͡° ͜° ͜°)o

Bởi vì chuyện công bố dàn diễn viên "Hoa Nở Hoa Tàn" nên Trần Hi phải chịu việc tên mình liên tục xuất hiện trên trang đầu, nhưng chuyện này vẫn chưa phải là tệ nhất. Sau chuyện công bố dàn diễn viên thì giới giải trí đã sắp xếp cho cô một bữa tiệc lớn.

Thời buổi này giới giải trí rất loạn, tin tức cứ hết lớp này đến lớp khác, mới hôm nay mọi người vẫn còn soi mói ném đá Trần Hi, nhưng qua hai ngày sau, tin tức ở các trang web lại ồ ạt đăng tin về chuyện Đường U Lạc vào khách sạn với ông chủ tòa soạn nào đó, những hình ảnh mờ ảo trong bóng tối liên tục được lan truyền, gây ra sức ảnh hưởng cực lớn.

Một khi ngọc nữ trong sáng thuần khiết bị dính scandal quy tắc ngầm thì nhất định sẽ thân bại danh liệt, hơn nữa sẽ là cái tên bị mọi người chửi mắng. Hình tượng của Đường U Lạc sụp đổ chỉ trong chốc lát, bây giờ fans ủng hộ bên vực cô ta không còn một móng, đồng thời những người chửi cô ta cũng càng ngày càng nhiều.

Tin tức được lan truyền với tốc độ đỉnh cao, lần ạt tất cả những tin tức cùng thời điểm.

Buổi tối, Trần Hi nhận được một cuộc gọi của Đường U Lạc, cô ta hẹn Trần Hi ở một quán cà phê vắng vẻ, chỉ có lác đác vài khách. Đường U Lạc ngồi trong phòng riêng, tay cầm cốc cà phê, môi hơi mím lại.

Trần Hi bước đến, trên người vẫn còn khí lạnh từ bên ngoài.

"Cô uống gì?" Đường U Lạc thông thả hỏi.

Trần Hi gọi một cốc trà sữa, chiếc cốc được trang trí rất đáng yêu đang bốc hơi nóng, hương thơm ngọt ngào lan tỏa, Trần Hi thích thú uống một ngụm.

"Tôi tin là cô cũng biết tình hình hiện giờ của tôi, tôi hẹn cô ra đây cũng vì chuyện này. Trong thế giới này, người thành công đến mấy cũng có những việc không thể phơi bày được, chắc là cô cũng có, nếu chúng ta vượt qua được thì sẽ nổi tiếng, còn nếu không vượt qua được thì sự nghiệp coi như chấm dứt. Tôi cần cô giúp tôi." Đường U Lạc nói ra mục đích của mình.

Lúc này Đường U Lạc cũng không để ý biểu cảm của Trần Hi nữa, chỉ đưa điện thoại cho cô.

"Bây giờ công ty đã đóng băng tất cả hoạt động của tôi, hơn nữa cũng không có ý định cho tôi mở hợp báo giải thích. Tôi không vòng vo nữa, chúng ta trao đổi với nhau, thế nào? Cô nói với ông chủ giúp tôi, tôi sẽ không bao giờ công khai chuyện của hai người."

Trần Hi lạnh lùng nhìn điện thoại, đôi mắt cô nhìn xuống bức ảnh mình đang ôm ông Trần, khóe miệng cong lên, bình tĩnh nói: "Từ nhỏ bố tôi đã dạy, làm người phải biết khiêm tốn, đừng khoe khoang bản thân hay so đo với người khác, vì người ta hoàn toàn khác mình, tôi đi được đến bây giờ cũng không thể thiếu công lao của câu nói này. Đường U Lạc, đã từng có ai nói với cô như vậy chưa?"

Đường U Lạc không hiểu ý của Trần Hi: "Cô có ý gì?"

Trần Hi cầm cốc trà sữa, nhìn Đường U Lạc bằng ánh mắt dịu dàng: "Không so bì với người khác là bởi vì con người sinh ra không ai giống ai, hoàn cảnh của mỗi người cũng khác, tôi với cô cũng vậy, điều này là đương nhiên, nhưng cô không hài lòng với thực tại, nhất định muốn hơn thua với tôi. Tôi nổi tiếng nhanh hơn, có người giúp đỡ, tôi biết cô không vừa lòng, nhưng Đường U Lạc à, rất lâu về trước tôi đã nói với cô rồi, tôi có được vị trí như ngày hôm nay đều có nguyên nhân của nó cả. Không phải lúc nào tính tình của tôi cũng tốt đâu, tôi đã tha thứ cho cô nhiều lần rồi, nhưng cô được đăng chân lên đăng đầu, cô nghĩ tôi sẽ tiếp tục thỏa hiệp sao?"

Đường U Lạc bật cười, cười đến nỗi nước mắt chảy ra: "Ha ha ha, thật buồn cười. Trần Hi à, không phải là cô may mắn hơn tôi một chút, quyền rũ được ông chủ thôi sao, cô khoe khoang cái gì? Nói thật, tôi gọi cô ra đây để trao đổi, người được lợi chính là cô, tôi chỉ muốn đi con đường của một ngôi sao bình thường thôi, còn cô, cô đi quyền rũ ông chủ công ty. Cô cũng biết một khi những hình ảnh này được phát tán ra sẽ ảnh hưởng thế nào đến danh tiếng công ty, mọi người đều bị liên lụy, tôi cầm kim cương đổi vàng, cô đừng không biết đủ như vậy."

Trần Hi lắc đầu, chậm rãi nói: "Lúc cô tung những tấm hình này ra, cô sẽ hiểu ý tôi nói bây giờ là gì. Tôi hy vọng lúc đó cô có thể cảm động vì có thể nổi lên một chút nhờ tôi, cũng đâu phải chỉ một lần cô muốn tôi thân bại danh liệt trong giới giải trí chứ."

"Cô sẽ phải hối hận." Đường U Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nắm di động, cười mỉa.

Trần Hi uống ngụm trà sữa cuối cùng, cười tinh bơ với người đối diện: "Câu nói này... cô để dành cho mình đi thì hơn."

Chương 44

Editor: Bóng

Beta: An Hiên

Công tác chuẩn bị của đoàn phim "Hoa Nở Hoa Tàn" rất nhanh, chỉ qua hai ngày sau khi tin tức của Đường U Lạc tung ra thì nhân viên đoàn phim cũng gửi kịch bản và các thông báo liên quan đến diễn viên. Những thứ như hợp báo ra mắt phim, chụp ảnh poster thì Trần Hi đã làm xong mấy hôm trước, qua vài ngày nữa cô mới chính thức đi quay phim.

Ai da, còn vài ngày để ở nhà, cô rất hài lòng cầm lấy điện thoại...

Trần Hi rảnh rồi thì đi quét dọn nhà cửa, ăn vặt, ngồi lướt web hóng chuyện. Cô đang xem hăng say thì chuông cửa vang lên, chạy ra mở cửa thì nhìn thấy...

"Tô..." Hai chữ tiền bối còn chưa thốt ra khỏi miệng, nhìn thấy đôi lông mày nhíu lại của Tô Cẩm, cô vội vàng sửa miệng: "Tô Cẩm, anh đến đây làm gì?"

Tô Cẩm tự nhiên đi vào, chậm rãi trả lời cô: "Anh nghe nói vài hôm nữa em sẽ bắt đầu quay phim, nhà anh cách đoàn phim khá gần nên anh qua đây đón em."

"Sao... sao anh biết vài hôm nữa em quay phim ạ?" Trần Hi rất ngạc nhiên, cô chỉ vừa mới nhận được thông báo của đoàn phim, Tô Cẩm không phải là người của đoàn phim, vậy mà anh còn rõ lịch trình hơn cô nữa, điều này không khoa học.

Tô Cẩm bất đắc dĩ xoa đầu cô: "Trần Hi à, anh là bạn trai của em, anh biết mấy chuyện này thì rất bình thường."

Trần Hi thu dọn hành lý, đi xuống nhà, lên xe, chưa đầy một tiếng đồng hồ mà cô đã ngồi yên trên xe của Tô Cẩm theo anh về nhà.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Trần Hi vẫn còn chưa cảm nhận được hết tâm trạng của Tô Cẩm, lúc ngồi trên xe cô chợt nhớ ra là cần phải báo một tiếng cho người đại diện của mình.

Cô gửi một tin nhắn cho người đại diện bảo mình sẽ sang ở cùng với Tô Cẩm.

Một lát sau điện thoại nhận được tin nhắn trả lời: *"Chị không lo em đến nhà đàn ông, chị chỉ lo sau này người đàn ông bên cạnh em sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay."*

Trần Hi: "..."

Ngôi nhà cô thích, cửa sổ sát đất cô thích, còn có cả người đàn ông cô yêu. Trần Hi thoải mái nằm trên giường, cảm giác hạnh phúc phút chốc dâng trào trong lòng.

Cô đã từng ở đây mấy ngày nên cũng khá quen thuộc với mọi thứ, cảm giác ở cùng với Tô Cẩm không có gì thay đổi, vẫn tự nhiên và thoải mái như trước đây, Trần Hi rất vừa lòng.

Cuối cùng thì Tô Cẩm cũng xem xong Kinh Kim Cương, bây giờ bắt đầu xem cái gì mà "Cuộc Gặp Gỡ Đẹp Nhất". Trần Hi không nghĩ rằng Tô Cẩm lại có những sở thích có chiều sâu như vậy, cô bèn hỏi anh.

Tô Cẩm tùy ý lật một trang sách, thản nhiên trả lời: "Tùy tâm trạng mà xem thôi."

Trần Hi lại hỏi: "VẬY... khi đọc Kinh Kim Cương anh có tâm trạng gì?"

Tô Cẩm ung dung trả lời: "Phổ độ chúng sinh..."

Phụt... Nam thần thật cao siêu... Quả nhiên người thường không thể nào hiểu được.

Ngày thứ hai Trần Hi ở nhà Tô Cẩm thì trời đổ mưa, Trần Hi buồn rầu nằm nhòai trên thảm trải sàn trong phòng: "Tại sao cứ mỗi lần em đến đây thì trời lại mưa?"

Tô Cẩm ra vẻ thần bí đáp: "Chắc là do dự báo thời tiết báo như vậy."

Trần Hi: "... " Nam thần à, anh nhạt quá đi.

Nam thần lại mở miệng: "Nhưng mà như thế cũng tốt... Để em khỏi cần nghĩ lý do chạy ra ngoài."

Bị đi guốc trong bụng rồi...

Trần Hi ngồi bẹp xuống đất bóc khoai lang ăn, truyện tranh trên bàn không còn sức hấp dẫn với cô nữa rồi. Trần Hi nhìn qua nhìn lại, sau đó nhìn đến góc nghiêng của người nào đó đang đọc sách. Mái tóc đen cắt ngắn được chải gọn, đôi mắt đen sâu thẳm, gương mặt nghiêm túc, đường nét tinh tế, đẹp trai lại vô cùng dịu dàng, tao nhã.

Một tay anh chống cằm, tay còn lại lật sách, giống như nam chính tuyệt vời trong cuốn truyện tranh của cô vậy.

Làm sao mà anh ấy lại là người yêu của mình nhỉ?

Sao anh ấy lại trở thành người yêu của mình vậy?

Đáng lý anh ấy không nên là bạn trai của mình đúng không?

"Vậy mà anh lại trở thành bạn trai của em ư? Thật khó mà tin nổi." Trần Hi không kìm được mà thốt lên.

Tô nam thần vẫn rất bình tĩnh trước ánh mắt say đắm của cô, anh lật một trang sách, không để ý đến cô gái háo sắc nào đó mà lên tiếng hỏi: "Em ăn hết khoai trên bàn rồi à?"

Trần Hi quay đầu nhìn đồng túi trống không bên cạnh, tiếc nuối đáp: "Em ăn hết rồi, anh muốn ăn hả? Để em đi lấy cho."

Cô vừa dứt lời thì đứng dậy, Tô Cẩm nhìn cô đầy ẩn ý.

Trần Hi nửa ngồi nửa quỳ trên đất, bắt gặp ánh mắt hút hồn của Tô Cẩm, cô chớp mắt nhìn anh.

Giây tiếp theo... Cô bị anh đẩy ngã xuống đất, trong tình huống đó mà nam thần vẫn không quên đỡ lấy đầu cô, sau đó môi lưỡi quấn quít, Trần Hi gần như không thở nổi, sau khi hai người tách ra, cô lập tức thở hổn hển.

Nam thần lên tiếng, giọng nói đầy quyến rũ: "Bây giờ em có cảm giác anh là bạn trai của em chưa?"

Đã như vậy rồi, em còn có thể nói gì nữa chứ? >_<

"Nếu em nói chưa cảm nhận được gì, anh sẽ hôn em một cái nữa à?" Lời này không phải cô nói, tuyệt đối không phải cô!!!

Tô nam thần kiêu ngạo xoay người, thuận tay cầm lấy quyển sách, khẽ nói: "Anh rất có giá, em đừng có suy nghĩ sàm sỡ anh."

>_< Em có thể trả tiền cho anh mà.

Mấy ngày trêu ghẹo và bị trêu ghẹo, hôn và bị hôn của hai người trôi qua nhanh chóng, hôm nay Trần Hi phải đến phim trường. Cô ngồi trên xe nhìn Tô nam thần với ánh mắt cực kỳ không cam lòng... Tô nam thần xoa đầu cô, nghiêm túc nói: "Anh lái xe, không hôn em được đâu, em chú ý nhìn phía trước đi."

>_< Cô không có ý đó mà, chúng ta yêu đương bình thường một chút không được à?

Xe chạy đến khách sạn của đoàn phim. Hai người xuống xe.

Mấy người Đỗ Hân ở xa đang chém gió thì nhìn thấy bọn họ, Trần Hi quay lại nói nhỏ với Tô nam thần: "Anh cảm thấy có phải em rất dễ bị người khác quên lãng không?"

Tô Cẩm xách vali của cô xuống, khó hiểu nhìn cô.

Trần Hi tiếp tục nói: "Em đi rồi, có phải ngày mai anh sẽ quên em là bạn gái của anh không?"

Tô Cẩm dờ khóc dờ cười, một tay kéo vali một tay xoa đầu cô, khẳng định: "Không đâu. Anh còn chưa ném thử tất cả vị kẹo của em mà."

Trần Hi: ???

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm rất vắng vẻ, ngoài ba người bọn Đỗ Hân ở bên ngoài đến hỗ trợ xách hành lý thì chẳng còn ai.

Bây giờ mấy người Đỗ Hân mới chậm chạp đi qua.

Ngay lúc đó, Tô Cẩm cúi người, hôn một cái thật sâu lên môi Trần Hi... Sau đó còn tựa như thưởng thức mà gật đầu nói: "Hôm nay vị hơi chua,

cũng tạm được."

>~< Phụt máu rồi...

Ba người Đỗ Hân: "!!!!"

Tô Cẩm nhìn về phía ba người Đỗ Hân đang dậy sóng trong lòng, vẻ mặt rất bình tĩnh, còn dấn dò Trần Hi đủ thứ.

Trần Hi thấy mấy người Đỗ Hân chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời trước mặt Tô Cẩm thì cực kì vui vẻ.

Nhưng khi Tô Cẩm đi rồi thì ba người lại trở về dáng vẻ như trước.

Đỗ Hân nói: "Mẹ nó, thế mà em thật sự cưa được Tô Cẩm rồi, em nói xem, rốt cuộc em đã giở trò gì với cậu ấy vậy?"

Tiểu Cổ: "Không ngờ trong mắt Tô Cẩm thì chị Hi lại thắng được Tần Kha, chuyện này không khoa học chút nào!"

Tiểu Lâm: "Chị Hi, em muốn báỉ chị làm sư phụ, chị dạy em cách quyến rũ đàn ông đi, chị dạy em đi, em hứa là sẽ không truyền ra ngoài đâu."

Trần Hi nhìn ba người nhao nhao chạy đến bên cạnh mình, cô bình tĩnh cười rồi lên tiếng: "Mọi người cảm thấy khả năng Tô Cẩm thích em bởi vì em xinh đẹp như hoa, khí chất tao nhã, nghiêng nước nghiêng thành có cao không?"

Bọn người Đỗ Hân đồng thanh đáp: "Đương nhiên là không."

Trần Hi không cười nữa, khẽ nói: "Vậy thì do gần đây mắt anh ấy bị mù."

Mấy người Đỗ Hân quả quyết gặt đầu: "Chẳng trách..."

Trần Hi: "... " Quả nhiên tôi đã đắc tội với mấy người rồi.

Chương 45

Editor: Bóng

Beta: An Hiên

"Hoa Nở Hoa Tàn" khởi quay trong không khí rất náo nhiệt.

Những lời bình luận của mọi người về Trần Hi vẫn không ảnh hưởng đến sự lựa chọn của đạo diễn. Thậm chí khi có nguồn tin nói Trần Hi không có năng lực diễn xuất thì ông ấy đã nhận phỏng vấn đề lên tiếng đáp trả, đạo diễn khẳng định vai diễn này như được tạo ra riêng dành cho Trần Hi, không có chuyện thiên vị hay quy tắc ngầm gì ở đây cả, đối với những nghi ngờ của giới truyền thông thì bên đoàn phim cũng sẽ không nói gì thêm nữa.

Đạo diễn của bộ phim "Hoa Nở Hoa Tàn" chính là đạo diễn đã nhìn trúng Trần Hi khi trước, cũng may là nhờ đôi mắt tinh tường của ông ấy nên mới có Trần Hi trong giới giải trí như ngày hôm nay. Trần Hi vô cùng biết ơn ông ấy nên rất cố gắng quay phim, cô nhận được khá nhiều lời khen từ đoàn phim.

Trần Hi quay phim ở đoàn phim rất vui vẻ và thoải mái, hơn nữa bên cạnh còn có Tô nam thần, cô cảm thấy mình hạnh phúc như đang nằm mơ.

Ngày qua ngày vui vẻ khiến cô cũng quên đi chuyện trong vòng luẩn quẩn này còn có người tên Đường U Lạc.

Từ khi scandal quy tắc ngầm của Đường U Lạc nổ ra, hình tượng lẫn danh tiếng của cô ta đều sụp đổ, tin tức lan truyền trở thành chủ đề hot ở khắp nơi, nhưng bên phía Đường U Lạc vẫn không có động tĩnh gì đáp trả,

tình trạng bây giờ càng khuấy càng đục, hơn nữa còn lòi ra thêm một số chuyện ngay cả công ty cũng không biết, người đại diện và những người phụ trách đều lấy lý do không biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện để từ chối phỏng vấn, Đường U Lạc cũng lặn mất tăm.

Cùng lúc đó, bên phía công ty đăng tải một tin tức, chấm dứt tất cả hoạt động của Đường U Lạc, hợp đồng của hai bên cũng có nguy cơ bị hủy bỏ. Vì Đường U Lạc không tuân thủ các điều khoản của hợp đồng, không làm đúng nghĩa vụ của diễn viên, có quan hệ nam nữ mờ ám với không ít nhà sản xuất, phía công ty có quyền truy cứu trách nhiệm liên quan.

Sự nghiệp của Đường U Lạc chỉ vừa mới bắt đầu nhưng trước mắt lại vướng phải scandal lớn, không thể nào ngóc đầu lên được. Trong tình huống như thế, Đường U Lạc chỉ có thể đánh cược một ván, mà tiền đặt cược chính là thứ cô ta có trong tay, để có thể cá chết lưới rách, nếu may mắn thì sẽ tìm được một con đường sống.

Nếu muốn mọi người quên đi một scandal, cách duy nhất là tạo ra một scandal hot hơn, mà chuyện Trần Hi được bao nuôi chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.

Lúc tin tức nổ ra, Trần Hi còn ở đoàn phim, Đỗ Hân cầm máy tính hoảng hốt đứng bên cạnh cô. Trần Hi thấy vậy, lập tức có linh cảm không tốt, khi cô xem xong tin tức thì trong lòng cũng chẳng bất ngờ, giống như mình dự đoán.

Đỗ Hân sốt ruột, thời tiết rất lạnh mà trên trán mồ hôi túa ra như mưa, "Trần Hi, sao lại thành ra như vậy? Em được bao nuôi thật hả? Nếu không em kể cho chị nghe đi, chúng ta cùng nhau giải quyết."

Trần Hi lắc đầu: "Chuyện này em sẽ tự giải quyết, chị đừng lo lắng."

Trần Hi cầm lấy điện thoại, chọn dãy số của nam thần nào đó rồi gọi đi.

Khi điện thoại được kết nối, Tô Cẩm cũng đã biết tin tức. Lúc ấy anh đang họp ở công ty thì Mạnh Thành Đức từ bên ngoài cầm điện thoại đi vào với vẻ mặt hoang mang rối loạn. Chuyện lớn như vậy bị phanh phui, đương nhiên Mạnh Thành Đức cũng biết chuyện Tô Cẩm và Trần Hi yêu nhau, anh ta hiểu ở bên cạnh người như Trần Hi sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối, không ngờ rằng chưa được bao lâu đã xảy ra chuyện rồi.

Tô Cẩm nhận lấy điện thoại, mặt mày tái lại, anh tạm dừng cuộc họp rồi đi ra ngoài, Mạnh Thành Đức đi theo sau nghe thấy anh nói: "Chờ phía Trần Hi lên tiếng đáp trả thì anh lập tức công khai chuyện bọn em đang hẹn hò đi."

Mạnh Thành Đức không hiểu: "Em điên à? Người bao nuôi Trần Hi chính là tổng giám đốc công ty XX, bây giờ em công khai chuyện tình cảm chắc chắn chỉ khiến hai người cùng chết, nghiêm trọng hơn nữa thì em còn có thể mang tiếng là bị cấm sùng hoặc là kẻ thứ ba cũng không chừng. Tô Cẩm à, anh không đồng ý cách này!"

Tô Cẩm vừa bước xuống cầu thang vừa bấm điện thoại, nhúu mày nói: "Em mặc kệ anh có đồng ý hay không, anh vẫn phải làm như vậy, sớm muộn gì chuyện của chúng em cũng phải công khai, em không quan tâm là thời điểm nào."

Mạnh Thành Đức chạy lên ngăn anh lại, tức giận nói: "Trần Hi được người khác bao nuôi, em không để ý một chút nào sao? Anh đã nói rồi, Trần Hi này không đơn giản, cho dù em có thích cô ta thì cũng đủ lắm rồi, cần gì phải làm chuyện như thế, em còn muốn cùng sống cùng chết với cô ta mới vừa lòng phải không? Rốt cuộc cô ta có điểm nào tốt mà khiến em nhất quyết làm như vậy?"

Tô Cẩm nhìn Mạnh Thành Đức, quả quyết nói: "Mặc kệ cô ấy có được bao nuôi hay không, em cũng không thay đổi quyết định này, em với cô ấy đang yêu nhau là sự thật, không bàn chuyện này nữa."

"Em tin cô ta không được bao nuôi à? Vậy những chuyện trước đây thì giải thích thế nào? Anh cũng lẫn lộn ở giới giải trí này mấy năm rồi, anh chưa thấy ai có ô dù lớn như cô ta, bị bôi đen như vậy mà vẫn có thể tồn tại trong giới này, Tần Kha có chỗ nào không bằng cô ta chứ? Em không thể..."

Mạnh Thành Đức còn chưa nói xong đã bị Tô Cẩm ngắt lời: "Em nói rồi, mặc kệ cô ấy có bị bao nuôi hay không thì đó cũng không phải điều em quan tâm, em chỉ biết, bây giờ em mới là bạn trai của cô ấy, còn chuyện kia, cô ấy nói gì em sẽ tin đó."

Tô Cẩm muốn làm gì đều do anh tự quyết định, Mạnh Thành Đức cũng chỉ giúp đỡ anh xử lý một ít việc vặt. Anh ta thấy anh như vậy cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, thở dài than thở một câu, đúng là hồng nhan họa thủy. (1)

(1) Hồng nhan họa thủy: người đẹp thì sẽ mang đến nhiều tai họa.

Điện thoại của Trần Hi rung lên hai tiếng, cô cầm nó đi vào phòng nghỉ.

"Anh đang ở đâu?" Giọng điệu của Trần Hi rất bình thản, giống như lúc nói chuyện phiếm vậy.

"Anh đang ở trên xe, sẽ đến chỗ em ngay." Giọng nói của Tô Cẩm cũng rất thản nhiên.

Hả? Nhanh như thế sao, Trần Hi khó mà tin được, sau đó hỏi anh: "Anh xem tin tức đó rồi ạ?"

"Ừ."

"Anh có tin không?" Dường như đây mới là chuyện mà Trần Hi bận tâm.

"Anh thấy chẳng có vấn đề gì hết, bây giờ em chính là bạn gái của anh, không phải sao?" Trong phút chốc, giọng nói của Tô Cẩm như là âm thanh của thiên nhiên vọng lại.

Trần Hi khó giấu được niềm vui, ngồi trên sofa ung dung đáp: "Anh không ngại ă? Mấy bài báo viết những lời ác ý như vậy, nếu lỡ là thật thì chẳng phải anh sẽ là..."

"Chúng ta công khai hẹn hò đi." Trần Hi còn chưa dứt lời thì nam thần nào đó đã thốt ra một câu dọa Trần Hi đơ luôn.

"Dạ?"

"Bên em cứ lên tiếng giải thích một chút, thừa nhận hay không thừa nhận cũng được. Nhưng cuối cùng em vẫn phải nói ra em đang hẹn hò với anh, phía công ty bên anh cũng sẽ lên tiếng, em cảm thấy thế nào?"

Có thể thế nào được, đương nhiên là không được, cứ tiếp tục như thế thì cô sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất.

"Đừng." Cô vội vàng nói. "Chuyện này em có thể tự giải quyết ổn thỏa, em không thể liên lụy đến anh được, tuyệt đối không được."

Trần Hi nói xong, sợ anh vẫn sẽ công khai chuyện của hai người bọn họ nên vội vàng nói thêm: "Chuyện này không phải là thật, anh hãy tin em."

Tô Cẩm khẽ cười, giọng nói khiến người ta yên tâm: "Anh tin em, nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng phải công khai, chẳng lẽ em không định thừa nhận anh à?"

Làm sao có thể??? Nhưng bây giờ không phải thời điểm tốt đâu...

"Chờ em giải quyết xong chuyện này đã rồi nói sau! Nếu đến lúc đó anh vẫn chưa ghét em..."

Câu nói cuối cùng của Trần Hi cực kỳ không tự tin khiến cho Tô Cẩm ở bên kia khẽ cười dịu dàng, "Ghét em? Chuyện này... E rằng không có khả năng lắm đâu."

Trần Hi ~\(\cong \nabla \cong)/~ ... Mấy câu đơn giản thôi nhưng sao nghe ngọt ngào quá đi mất.

Dưới sự kiên trì của Trần Hi, tin tức hai người đang yêu đương vẫn chưa được công khai, Mạnh Thành Đức ở một bên thở dài nhẹ nhõm, suýt nữa là cảm động đến nỗi bật khóc rồi.

Mà bên Trần Hi bây giờ đang lâm vào bầu không khí tiêu cực, ngay cả một nữ minh tinh đang nổi như Đường U Lạc cũng vì quy tắc ngầm mà trở thành cái tên bị nguyên rửa và ném đá. Nhìn lại Trần Hi, cô đã từng bị bôi đen như vậy, tây cỡ nào cũng không thể trắng sạch được, trước mắt lại xuất hiện tin đồn được bao nuôi, còn là được ông chủ bao nuôi, tin tức như vậy có cách cứu vãn sao? Một trăm phần trăm là ngõ cụt rồi!!

Bộ phim "Hoa Nở Hoa Tàn" cũng bị liên lụy trong cơn bão tố này khiến Trần Hi phải giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, dù sao tin tức này cũng quá nghiêm trọng, sức ảnh hưởng vượt quá tầm kiểm soát của mọi người.

Theo quyết định như vậy, tin tức về Trần Hi bị bao nuôi đã lên đến hàng trăm bài báo. Cái gì mà "Hoa Nở Hoa Tàn" đã đến lúc đổi diễn viên, công ty hủy bỏ hợp đồng với Trần Hi, cô đứng trước số tiền bồi thường khổng lồ, còn bị kiện lên tòa án.... vân vân và mây mây.

Trần Hi là một người thích hóng drama nhưng bây giờ thì ngồi hóng không nổi nữa rồi, cô dứt khoát chặn tất cả mọi thông báo, nằm ở nhà Tô nam thần đọc Kinh Kim Cương. o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Qua ngày hôm sau, một cư dân mạng giống như thần linh tồn tại đã tra xem rốt cuộc người đăng tải tin tức của Trần Hi là ai. Khi biết người đăng tải là Đường U Lạc, ngày trước cô ta còn cười nói vui vẻ với Trần Hi trên chương trình tạp kỹ thì mọi người không thể chấp nhận sự thật này, quay sang cười nhạo chửi rủa.

"Diễn viên đúng là diễn viên, diễn đến nỗi không cần xem kịch bản luôn cơ."

"Đường U Lạc với Trần Hi bất hòa, có lẽ đã sớm đấu đá nhau rồi, nhưng mà vì hình tượng nên ra vẻ thế thôi, giới giải trí hỗn loạn thật, dọa chết tôi rồi."

"Cùng là người một nhà, làm gì mà cắn xé nhau kinh thế, tôi đoán tiếp theo Trần Hi cũng sẽ tung ra hình ảnh một nữ diễn viên nào đó dính scandal quy tắc ngầm, sau đó cứ nối tiếp nhau, chỉ sợ là không có mấy người sạch sẽ. Tôi đã mua bẫy rang bơ và lót dép hóng rồi, chị Hi đừng khiến mọi người thất vọng nhé..."

"Nói thật, Đường U Lạc rất giả tạo, lúc trước quay phim vẫn cứ nhằm vào Trần Hi, Trần Hi nín nhịn không nói, bây giờ cô ta ngã xuống còn muốn kéo người khác chôn cùng mình, dựa vào điểm này, tôi thấy tố chất của Trần Hi còn tốt hơn cô ta nhiều..."

Lúc Đỗ Hân xem mấy tin tức thì vô cùng tức giận, gọi liên tiếp mấy cuộc cho Trần Hi, nói cô ấy sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Trần Hi biết được tin này thì thật cảm động, đồng thời cô lại cảm thấy khẩu vị của mấy người hóng chuyện này rất lạ, không thể nào đoán trước được.

Ở thời điểm này, thế mà mọi người lại khen cô là người tốt, an ủi cô, nói cô biết cách làm người, còn bênh vực cô.

Vì để cho mọi người không thất vọng nên Trần Hi vội vàng báo cho ông Trần là mình cần mở buổi họp báo để giải thích với mọi người, không mong tẩy trắng sạch tinh tươm, chỉ hi vọng rằng sẽ lấy lại danh dự vốn có của bản thân.

Ông Trần nghe thấy thế thì vô cùng cảm động: "Cuối cùng thì con cũng để cho bố làm bố của con, mấy ngày nay bố đều không dám ra đường gặp người khác." Nói xong ông nghẹn ngào muốn khóc, dùng hai từ thăm thương cũng không đủ để miêu tả.

Ban đêm, Trần Hi nhận được cuộc điện thoại an ủi của Đường U Lạc.

Lời nói của Đường U Lạc đại khái là kể việc công ty đã liên lạc với cô ta, còn muốn mở họp báo để tẩy trắng cho cô ta, sau đó cô ta trào phúng cười: "Tôi đã nói rồi, cô sẽ hối hận, cô còn không tin. So với cô, tôi cảm thấy bản thân mình rất kém cỏi, việc lên trang nhất thì cô vẫn là người phù hợp hơn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm ơn cô đã giúp tôi một phen. Về sau nếu có gì cần tôi giúp thì cứ việc liên lạc nhé, tôi vẫn còn có thể cho cô mượn chút tiền ăn cơm đó."

Trần Hi trả lời: "Ừ, cảm ơn, nhưng mà sau này tôi lại không có tiền cho cô mượn đâu, ngại quá."

Chương 46

Editor: Bống

Beta: An Hiên

Ngày hôm sau, khoảng chừng tám giờ, một vở kịch lớn sẽ được trình diễn, mức độ quan tâm của người dân đối với việc này vô cùng lớn, dồn dập xin nghỉ ngơi trước TV ôm bắp rang bơ xem trực tiếp buổi họp báo.

Trên đường đến buổi họp báo. Cô được Tô nam thần đích thân lái xe đưa đi, theo lời của Tô nam thần mà nói thì chính là: "Anh nghe nói dạo gần đây cảm xúc của các fans hơi quá khích, đối với những người họ không thích, bọn họ sẽ mang cà chua và trứng gà đến ném. Đúng lúc trong nhà thiếu hai món này, anh đến nhặt một ít, đỡ phải đi mua."

Trần Hi: "...". Một lần nữa cô phải cầm nín trước tinh thần tiết kiệm của Tô nam thần.

Ở bên ngoài hội trường tổ chức họp báo đã có không ít fans tụ tập, xe của Tô nam thần buộc phải đi xuống bãi đỗ dưới tầng hầm, xe của ba người Đỗ Hân cũng đến ngay sau đó.

Tô Cẩm vắt áo khoác trên tay, đứng ở hội trường nhìn phóng viên với ống camera tụ tập ở xa, Trần Hi thấy dáng vẻ anh giống như định ra nhặt trứng gà thật, trái tim cô đập thình thịch, lo anh sẽ bị đám nhà báo tinh mắt kia bắt gặp nên ngay lập tức kéo tay anh đến phòng nghỉ tạm thời.

Tô nam thần mất hứng: "Mặt anh xấu đến nỗi không thể ra gặp người khác sao?"

Phụt, sao câu này nghe giống ông Trần vậy, Trần Hi vội vàng giải thích: "Không phải anh không được gặp người ta, nhưng mà kéo anh ra ngoài như thế người ta sẽ bị dọa chạy mất dép."

Hả? Hình như mình cũng từng nói câu này với ông Trần thì phải.
o(☞ □ ☜)o

Sau khi Trần Hi thu xếp chỗ ngồi ổn thỏa cho Tô nam thần tại phòng nghỉ, luôn miệng dặn đi dặn lại anh không được ra ngoài thì mới yên tâm đi chuẩn bị. Mặc dù cô biết rằng khi buổi họp báo bắt đầu anh sẽ tự giác ngồi ở sau cánh gà xem.

Ba người Đỗ Hân cầm điện thoại cứ đi đi lại lại, trong lòng lo lắng nhưng không có cách nào giúp được, cứ nhất quyết dặn dò Trần Hi phải cố gắng nói chuyện thật tốt.

Trần Hi thờ ơ cầm điện thoại di động trả lời tin nhắn, cũng chẳng cần biết đã nghe rõ chưa mà cứ thế gật đầu.

Trước khi bắt đầu buổi họp báo mười lăm phút, một trong những nhân vật chính - Đường U Lạc cuối cùng cũng thông dong bước đến. Đường U Lạc mặc chiếc váy trắng với mái tóc xoắn dài khiến người ta có cảm giác mềm mại đáng yêu, lại có phần lười biếng xinh đẹp. Khuôn mặt được trang điểm rất hoàn hảo, có ba phần tiêu tụy bốn phần yếu đuối.

Ngược lại, hôm nay Trần Hi chỉ mặc quần jean áo sơ mi, tóc dài xõa ra, tùy ý giống như đi chợ mua thức ăn vậy.

Đỗ Hân không có cách nào nhìn thẳng, chúng ta đã thua từ vạch xuất phát rồi, cô ấy kéo theo Tiểu Lâm và Tiểu Cổ đi về phía phòng nghỉ, đành ngấm nam thần vậy...

Đường U Lạc đi đến bên cạnh Trần Hi, lấy tay tháo kính râm xuống, thản nhiên nói: "Không ngờ cô còn có chiêu này, đã nghĩ kỹ sẽ phải nói như

thế nào chưa? Bằng chứng rành rành ra đây, tôi không tin cô có thể trở mình được."

Trần Hi vẫn chăm chú trả lời nhắn tin, thờ ơ đáp: "Lúc này mà cô vẫn còn quan tâm đến tôi, chứng tỏ cô thật sự quá lương thiện, không cần lo cho tôi, cô sẽ được thấy ngay thôi."

Khóe môi Đường U Lạc cong lên, hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta mở họp báo cùng một lúc, không phải cô chết thì chính là tôi bỏ mạng, hôm nay tôi mới phát hiện, cô thật sự không đơn giản. Nếu lát nữa cuộc họp báo nào loạn, cô cũng đừng trách tôi, đây đều là do cô tự chuốc lấy."

Trần Hi gửi xong tin nhắn, đưa điện thoại cho Tiểu Lâm. Cô duỗi lưng một cái, rất mệt mỏi với mấy cuộc đối thoại như này: "Khoan đã, cô sẽ lên mở họp báo trước, cô muốn khóc bao lâu thì khóc, muốn nói bao nhiêu thì nói, muốn la muốn hét gì cũng được, tôi không quan tâm, nhưng sau đó đừng có giật mic của tôi, như thế tôi cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho cô."

Khuôn mặt của Đường U Lạc tái lại, miệng hơi nhếch lên, Trần Hi không cho cô ta cơ hội nói...

"Thấy chưa, tôi dễ dàng chiều theo cô như vậy, đừng cảm động quá nhé."

Đường U Lạc cắn hận liếc Trần Hi một cái rồi đi đến chỗ ghế sofa ngồi xuống, nhắm mắt lại kiểm chế cơn giận của mình.

Ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ thừa dịp đi ra, khuôn mặt họ tươi tắn rạng rỡ khác hẳn với vẻ mặt lo âu trắng bệch khi nãy, Trần Hi thấy thế thì rất ngạc nhiên: "Ba người vừa đi hút tinh khí của loài người à?"

Đỗ Hân e thẹn đánh lên tay Trần Hi một cái, giọng nói dịu dàng như nước: "Ghét ghê... Nói gì lạ thế? Chị chỉ đi vào phòng chờ nghỉ ngơi một lát thôi mà."

Trần Hi mặt không cảm xúc nói: "Tiểu Lâm, em nói xem..."

Tiểu Lâm nũng nịu đáp: "Thì là... đi nhìn Tô nam thần một chút ấy mà."

Trần Hi không thể nhịn được nữa: "Tiểu Cổ, em mà không nói cho hẳn hoi thì chị sẽ công bố em là người đồng tính đấy nhé."

Về mặt Tiểu Cổ rất đau khổ: "Không liên quan đến em mà chị Hi, lúc này chị Hân với Tô nam thần nói chuyện phiếm, nói về chuyện sau này lỡ như bị phong sát thì phải làm sao thôi?"

Trần Hi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ý à..." Cô gái Đỗ Hân chọc gò má phúng phính của mình, hai mắt to tròn long lanh, "Sau đó Tô Cẩm đã nói... Cậu ấy có thể nuôi Trần Hi, thuận tiện cũng phát lương cho bọn chị luôn... Ài da!"

Trần Hi: "..."

Vậy các người cứ ở đó mà thẹn thùng xấu hổ đi, tôi đây không e thẹn...

Tiểu Cổ đứng bên cạnh: "...". Cậu xin sức ảnh hưởng của nam thần giúp đỡ.

Ba người Đỗ Hân vừa mới nói là không lo lắng nhưng khi buổi họp báo bắt đầu, bọn họ vẫn rất hồi hộp, tay chân không biết đặt đâu. Đường U Lạc đi lướt qua Trần Hi, để lại một ánh mắt khinh bỉ, Trần Hi chẳng thể hiểu được, sao mọi người đều muốn hăm dọa đối phương vậy, nhào vào đánh nhau luôn có phải nhanh hơn không?

Đám người Đỗ Hân càng lo lắng, trước khi Trần Hi lên bục phát biểu còn vỗ vai bạn học Tiểu Lâm an ủi: "Hôm nay chị Hi sẽ dạy cho mọi người

một cụm từ."

Ba người nhìn cô đầy thắc mắc. Trần Hi nói: "Cá mắt trở mình." (1)

(1) Cá mắt trở mình: Đề cập đến những người đang ở trong hoàn cảnh khó khăn, hoặc những người có điều kiện kinh tế kém, những người đột nhiên quay đầu lại hoặc trở nên tốt hơn.

Ba người Đỗ Hân: "... " Đó là cái quỷ gì vậy?

Trần Hi từ phía sau bước lên khán đài, trong nháy mắt, âm thanh đèn flash, camera và các phóng viên tranh cãi ầm ĩ truyền khắp hội trường.

Cùng lúc đó điện thoại của Trần Hi trên tay bạn học Tiểu Lâm vang lên, Tiểu Lâm nhìn thấy hai chữ "Ông Trần" trên màn hình thì nghe máy theo phản xạ.

"Alo, xin chào..."

Đầu dây bên kia lên tiếng: "Trần Hi đâu?"

Tiểu Lâm đáp: "Bây giờ Trần Hi không tiện nghe điện thoại, nếu có gì quan trọng..."

"Buổi họp báo bắt đầu rồi sao? Sao nhanh vậy, tôi còn chưa tới mà, họp báo ở tầng mấy vậy?"

Tiểu Lâm cảm thấy không đúng, áp úng hỏi: "Dạ cô ấy đang ở tầng bốn, xin hỏi ông là?"

Giây tiếp theo, đôi mắt bạn học Tiểu Lâm mở to, vẻ mặt như gặp quỷ. Đỗ Hân hỏi ai vậy, Tiểu Lâm ngắt điện thoại, miệng lắp bắp đáp: "Dạ... là ông chủ."

Buổi họp báo bắt đầu suôn sẻ, Trần Hi và Đường U Lạc ngồi bên cạnh người quản lý của mình, đèn flash của các máy ảnh bắt đầu chớp nháy liên tục, các phóng viên luôn tay luôn chân không bỏ sót bất kì chi tiết nào.

Giống như Trần Hi đã nói, người nói trước chính là Đường U Lạc.

Đường U Lạc nói cảm ơn các kiểu một hồi mới đi vào chủ đề: "Đầu tiên, tôi muốn gửi lời xin lỗi đến mọi người, bởi vì lí do cá nhân mà để xảy ra nhiều chuyện không tốt." Đường U Lạc cúi người tạ lỗi, lúc ngẩng đầu lên nước mắt còn lăn trên má, Trần Hi ở bên cạnh ngạc nhiên đến nỗi ngượng người.

Sau đó Đường U Lạc nói tiếp: "Tôi không biện minh giải thích nhiều nữa, chuyện của tôi cũng như mọi người đã thấy, bởi vì áp lực từ nhiều phía khiến tôi nhất thời làm đường lạc lối. Tôi nghĩ có lẽ mọi người đều hiểu, trong vòng tròn lẩn quẩn giới giải trí này, các diễn viên càng nổi tiếng thì càng dính dáng không ít đến chuyện quy tắc ngầm, không mấy ai có thể nổi tiếng ngay trong một lần nếu không có sự trợ giúp từ những người khác, chúng ta đều cần sự nâng đỡ của các thế lực bên ngoài. Tôi chọn đi theo con đường này cũng chỉ hy vọng có thể thông qua sự cố gắng của bản thân để mọi người nhìn thấy một diễn viên thật tốt, nhưng tôi không bằng những người có thân phận, cũng không có người chống lưng, thứ duy nhất tôi có thể trông cậy vào chỉ có thể là chính bản thân mình thôi..."

Đường U Lạc rất thẳng thắn thừa nhận những tin tức trước đó là thật, đồng thời cũng nói bóng gió về gia thế và ô dù của Trần Hi, xuyên suốt bài phát biểu là những lời ăn năn hối hận, còn xin lỗi mọi người rất nhiều.

"Tôi không có gì để giải thích về mối quan hệ giữa mình và Trần Hi. Tôi và Trần Hi ra mắt cùng lúc, chắc hẳn mọi người đã hiểu rồi chứ, trước đây mọi người cũng thấy vị trí của tôi và Trần Hi trong giới ngang nhau, thật ra ngoại trừ tôi, cũng có rất nhiều người mới trong công ty, không ít thì nhiều, tất cả mọi người đều có ý kiến với Trần Hi. Trước đây chúng tôi không hiểu tại sao công ty lại sắp xếp như vậy, nhưng trong một lần vô tình tôi đã hiểu

nguyên nhân. Tôi xin lỗi vì phải vạch trần chuyện này, hy vọng mọi người tha thứ. Ở đây, tôi cũng muốn nói với Trần Hi vài câu, tôi hy vọng cô hãy tôn trọng các diễn viên khác một chút, đừng vì thân phận của mình đặc biệt hơn người khác mà khinh thường chúng tôi, chúng tôi chỉ thua cô vì không có người chống lưng, tất cả đều phải tự dựa vào mình. Tôi cũng không hy vọng cô chen chân phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, tất cả mọi người đều biết là ông chủ của chúng ta đã có con gái, hành vi này của cô không nên đâu..."

Đường U Lạc sử dụng thủ đoạn tuyệt vời gọi là "chết đi sống lại", khiến Trần Hi chết, còn cô ta thì sống. Đường U Lạc luôn mồm xin lỗi và ân hận về hành vi của bản thân, đồng thời cũng khuyên can an ủi Trần Hi, dù trong thời điểm tuyệt vọng nhất của đời người nhưng vẫn hi vọng Trần Hi quay đầu, biết suy nghĩ cho người khác, thậm chí còn điều tra cuộc sống hôn nhân của ông chủ, có thể nói mọi thứ đã được cô ta chuẩn bị rất kĩ càng.

Trần Hi nghe mà cũng bị cảm động, Đường U Lạc lại nói khoảng mười phút nữa rồi kết thúc phần của mình: "Tôi hi vọng mọi người có thể cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức gửi đến mọi người một Đường U Lạc hoàn toàn mới, cảm ơn mọi người..."

Mọi người vỗ tay, Đường U Lạc nở nụ cười buồn dịu dàng với họ, sau đó đưa micro cho Trần Hi.

Ông kính máy ảnh và ánh mắt mọi người tập trung về phía Trần Hi. Cô cười dịu dàng rồi cầm lấy micro: "Đây là lần đầu tiên tôi mở hộp báo, thật sự rất khẩn trương..."

Rất nhiều phóng viên cũng bật cười trước lời nói của cô, sau đó Trần Hi đứng lên, cô liếc Đường U Lạc một cái đầy ẩn ý. Cái nhìn kia bao hàm rất nhiều cảm xúc, Đường U Lạc nhìn mà không hiểu, một lúc sau, cô ta đã hiểu ra tất cả... Nhưng mọi thứ đã muộn rồi...

Chương 47

Editor: Bóng

Beta: An Hiên

Dưới ánh đèn flash nhấp nháy, trên màn hình lớn xuất hiện điều lệ và ngày tháng của hợp đồng phim “Giang Sơn Phủ Bụi”.

Trần Hi bắt đầu nói: "Vì tôi chưa từng mở cuộc họp báo nào, cũng không biết phải nói những gì trong tình huống này, cho nên tôi sẽ dùng cách của tôi để nói rõ, hy vọng mọi người thông cảm. Đầu tiên, đây là một hợp đồng tôi đã ký khi ra mắt, mọi người có thể thấy thời gian là một tháng trước khi bộ phim “Giang Sơn Phủ Bụi” được quay, nói cách khác, khi đó tôi chỉ quay bộ phim "Giang Sơn Phủ Bụi" này, vẫn chưa ký hợp đồng với công ty. Tôi ra mắt là nhờ vị đạo diễn XX, ở đây tôi rất muốn cảm ơn ông ấy, cũng không biết làm sao ông ấy lại nhìn thấy được tài năng diễn xuất của tôi. Có điều tôi đã phụ lòng ông ấy, gần đây các tin tức về tôi đều lên trang nhất, nổi tiếng ra cả nước ngoài, cho dù bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi cũng không có cơ hội nữa rồi."

Nhà báo ở bên dưới cười rộ lên, Trần Hi thấy rằng mình ở bên Tô nam thần lâu như vậy, cách dùng từ ngữ đã đạt đến độ nghệ thuật hài hước rồi, ngại quá.

Bên ngoài thì cười vang, nhưng trong hậu trường lại không được nhẹ nhõm như vậy. Nguyên nhân là do bạn học Tiểu Lâm nhận được điện thoại của ông chủ nào đó, làm tim ba người đập như sấm, lo lắng không thôi.

Lúc ông chủ nào đó đi đến, mọi người đều đứng đơ ra.

Trong lòng ai nấy đều than thở, đây là muốn công khai việc bao nuôi hay gì, đáng thương cho Tô nam thần vô tội.

Tô Cẩm đứng một bên nhìn chăm vào cô gái đang bình tĩnh nói chuyện, khoé môi bắt giắc cong lên.

Ông Trần mặc một bộ âu phục thật lịch lãm, không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, đi thẳng tới bên cạnh Tô Cẩm.

"Thế nào hả, rất ít thấy con bé như vậy phải không?"

Ông Trần rất tự nhiên mở lời, nhìn bóng lưng tỏa ra khí chất khiến người khác không thể bỏ qua của Trần Hi, ông cảm thấy cực kỳ tự hào.

Tô Cẩm quay sang, hơi cúi đầu chào hỏi, sau đó đáp lời: "Cháu cũng vừa mới nhớ ra, hình như một năm trước cháu đã từng thấy cô ấy ở công ty chú Trần."

"Hừ." Ông Trần ghen tị hừ một tiếng, "Đâu chỉ là một năm trước, từ rất nhiều năm về trước, trong mắt con bé xấu xa ấy cũng chỉ có cháu, nếu không phải vì cháu thì làm sao bây giờ con bé lại đứng đây chứ, mấy chuyện khác càng khỏi nói."

Sườn mặt dịu dàng của cô chứa đựng khí thế, khoé môi khẽ nhếch lên đầy tự tin giống người nào đó. Trần Hi rất ít khi để lộ vẻ mặt như thế này trước mặt người ngoài, lời nói cũng chưa bao giờ mạnh mẽ đến vậy.

Ông Trần nói: "Trước kia tính tình của con bé chính là thế này, học tiểu học phải tranh hạng nhất, cấp hai phải tranh hạng nhất, cấp ba cũng thế. Mỗi lần nhìn nó phát biểu trên bục giảng, chú đều cảm thấy thật tự hào vì đã sinh được một cô con gái xuất sắc. Con bé chỉ đứng một chỗ cũng tỏa sáng rực rỡ như thế, chỉ là sau này lại thay đổi hoàn toàn, giống như những gì cháu thấy, không còn nổi bật, không thích hơn thua, bị người ta bắt nạt đến nỗi chú cũng không nở nhìn."

Ông Trần cười triu mến, dường như đang nhớ lại dáng vẻ ngày xưa của Trần Hi.

Tất cả mọi người bao gồm cả đám Đỗ Hân thấy ông Trần và Tô Cẩm nói chuyện rất hoà thuận vui vẻ thì cảm động muốn khóc luôn.

Rốt cuộc thứ cảm giác chung sống hòa bình mà mọi người cảm thấy là gì đây? Mạn kịch anh tranh tôi cướp thường thấy trong phim tám giờ đầu rồi?

Mái tóc dài uốn lượn như dòng suối theo cử động của Trần Hi, chiếc áo sơ mi trắng tôn lên làn da như ngọc của cô, nụ cười rất đẹp, đôi mắt sáng như sao trời khiến người khác nhìn cũng cảm thấy dễ chịu thoải mái.

"Thật ra tôi luôn giữ thái độ chung với tất cả các tin tức, nếu như không chạm đến giới hạn của tôi thì tôi sẽ không quan tâm. Tôi hoàn toàn đồng ý với lời của cô Đường, chúng ta nên dựa vào bản thân mình thay vì đi đường tắt, tôi cũng cảm thấy chuyện làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác là việc vô đạo đức. Ở đây, tôi chỉ muốn nói thêm vài lời, tôi là người thật sự cầu thị *(1)*, đối với những chuyện chưa được xác định, tôi hy vọng mọi người có thể phân biệt đúng sai..."

(1) "Thật sự cầu thị" là một thành ngữ của Trung Quốc được viết đầu tiên trong sách Hán thư. Nghĩa nguyên của nó là miêu tả chí hướng học tập, nghiên cứu. Thành ngữ này có nghĩa là "giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế", "tìm kiếm bản chất vấn đề từ những thứ xác thực".

Đường U Lạc kích động giật lấy micro trên bàn nói: "Thật sự cầu thị? Bây giờ tôi đang thật sự cầu thị đây, chứng cứ rành rành ra đó, mọi người đều có mắt nhìn mà..."

Cả hội trường dường như được nhen nhóm lửa nóng vì lời nói của Đường U Lạc, mùi thuốc súng nồng nặc, mắt của tất cả các phóng viên như

tia X, sợ mình sẽ bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

Máy ảnh ghi lại vẻ mặt không thay đổi của Trần Hi, nhưng ngay sau đó, Trần Hi mỉm cười, không băn khoăn về điều Đường U Lạc nói mà vẫn tiếp tục nói nốt những lời đang dang dở.

"Tôi là diễn viên, tin tức hay scandal nhắm vào tôi cũng không sao cả, nhưng người nhà của tôi không phải là diễn viên, giới hạn của tôi là hi vọng mọi người đừng hướng dư luận về gia đình tôi, đặt điều liên quan đến bố tôi."

Giọng nói của Trần Hi đã hơi thay đổi, cô cười nói: "À quên giới thiệu với mọi người, bố tôi chính là người trong bức ảnh cô Đường đây đã công khai, tôi tin mọi người rất quen thuộc với người này, tôi sẽ không nhiều lời nữa, cảm ơn mọi người đã lắng nghe."

Cái gọi là giết người trong nháy mắt, là nhất minh kinh nhân (2), cái gọi là không tưởng tượng nổi, cái gọi là một đòn trí mạng chính là chỉ lời nói của Trần Hi.

(2) Nhất minh kinh nhân: Có ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc. Nay thường dùng để ví người bình thường chẳng có tiếng tăm gì, nhưng bỗng nhiên có hành động khiến mọi người phải kinh ngạc.

Trần Hi chỉ nói đơn giản ngắn gọn mấy câu, trong lời nói không hề minh oan hay giải thích gì cho bản thân, cầm micro còn chưa ấm tay thì cô đã nói xong phần của mình.

Mấy lời nói này của cô kết thúc, mọi thứ cũng xong xuôi, cuộc họp báo kết thúc, Đường U Lạc cũng xong rồi.

Trong nháy mắt, cả hội trường yên lặng không một tiếng động, trừ Trần Hi vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt thì vẻ mặt tất cả mọi người đều rất đặc sắc,

ngay cả mấy người phụ trách đi cùng đều bị lời nói của Trần Hi dọa sợ, đôi mắt cứ chớp chớp nhìn cô.

Những lời thoại mà Đường U Lạc đã biên soạn kĩ càng bị ghen ú trong bụng, cái gì mà khóc lóc kể lể, cái gì mà lời kịch, tất cả đều phải bỏ đi hết vì một câu nói của Trần Hi.

Khuôn mặt Đường U Lạc tái nhợt, biểu cảm không thể tin nhìn Trần Hi, tất cả những tính toán đều tan thành mây khói khiến cô ta không thể thốt nên lời. Trăm tính ngàn suy cũng không ngờ được Trần Hi sẽ đi nước cờ như vậy, cô ta không thể tin được, thậm chí còn thậm phủ nhận chuyện này là thật.

Giống như Đường U Lạc, mọi người không thể ngờ tới sự việc này. Bây giờ Trần Hi biến thành trung tâm, bốn phía xung quanh đều làm nền cho cô.

Trong phút chốc, đám phóng viên chưa nghĩ ra nên hỏi Trần Hi như thế nào, cứ cầm máy ảnh há hốc mồm nhìn cô.

Các nhân viên công tác ở hậu trường nhìn người trên TV, trong nháy mắt nói không nên lời, ngay cả đám người Đỗ Hân cũng cầm bình oxy để thở gấp.

Ông Trần lững thững bước từ trong cánh gà ra khiến bầu không khí đã sớm tĩnh lặng lại náo nhiệt thêm một lần nữa. Các phóng viên cầm micro bắt đầu không ngừng đưa ra câu hỏi, tất cả mọi người đều không thở nổi.

Ông Trần cũng có kinh nghiệm để xử lí những trường hợp này, không nhanh không chậm trả lời từng câu hỏi, câu chữ phong phú, nội dung câu chuyện rất đặc sắc, chủ yếu là nói rõ ràng chuyện ra mắt của Trần Hi và một số tin tức khác, hơn nữa trong lời nói có ý khen cô về sự kiên cường trước scandal. o(͡° ͜° ͡°)o

Khi tất cả sự thật được phơi bày, chắc chắn những người này sẽ bị tổn thương bởi sự thật đó. Mà người bị thương nặng nhất chính là Đường U Lạc, khuôn mặt cô ta trắng bệch như giấy vệ sinh. Các phóng viên muốn viết tin tức lên trang nhất thì nổi đuôi chạy tới phỏng vấn Đường U Lạc.

Đường U Lạc giằng co với phóng viên một lúc lâu thì được nhân viên an ninh đưa đến hậu trường. Cô ta không thể biện minh cho những câu nói mạnh miệng trước đây, chỉ có thể vội vã rời đi.

Trần Hi cũng đi vào hậu trường trong sự bảo vệ của nhân viên công tác.

Phóng viên bị sốc bởi tin tức này của cô, cú sốc sẽ lan ra toàn giới giải trí.

Trong phòng nghỉ ở hậu trường, Tô Cẩm và Trần Hi ngồi trên sofa nói chuyện tình yêu tình báo, ba người Đỗ Hân đứng xếp hàng ở phía trước như ba người hầu.

Tô Cẩm và Trần Hi đã đắm chìm trong thế giới của hai người, không ngó ngang gì tới bọn họ.

Trần Hi: "Không phải anh nói đến đây nhất trứng gà và cà chua à? Sao em không thấy cái nào hết vậy?"

Tô Cẩm nghiêm túc suy nghĩ: "Dạo này kinh tế sa sút, chắc mọi người cảm thấy như vậy quá lãng phí, ném em thì tiếc quá nên để dành ăn rồi."

Vấn đề như vậy mà Tô nam thần vẫn bằng lòng trả lời, ba người Đỗ Hân âm thầm nhổ nước bọt.

Sau đó Tô nam thần lại hỏi: "Nhưng mà không sao, lát nữa chúng ta đi mua cũng giống nhau thôi, em thấy sao?"

Trần Hi rất vui vẻ: "Dạ được dạ được..."

Ba người Đỗ Hân: "... " Không thể nhìn nổi nữa mà.

Để ngăn không cho đôi nam nữ này ngược chó độc thân nữa, một trong ba chú chó độc thân mở miệng: "Trần Hi, em thật tệ, chị là người đại diện mà em cũng không nói gia cảnh nhà em cho chị biết, nếu nói ra thì chị đã không lo lắng như vậy rồi."

Con chó độc thân thứ hai là bạn học Lâm lên tiếng: "Đúng vậy, chị Hi, chị khiến bọn em bất ngờ như vậy, chị giấu kĩ thật đấy."

Con chó độc thân thứ ba là bạn học Tiểu Cổ: "Chị Hi, chị xem, bây giờ chị ký cho em đi, mẹ em và bà con làng xóm đều..."

Trần Hi: "Em nhớ ngày xưa từng nói với mọi người mình là con gái của ông chủ rồi mà, mọi người có nhớ biểu cảm lúc ấy của mọi người là gì không?"

Ba người Đỗ Hân đồng thanh: "Không nhớ rõ."

Trần Hi ㄟ ㄎ ㄟ "... "

Ba người Đỗ Hân đều mượn việc Trần Hi sắp nổi tiếng để ôm đùì nịnh bợ, nịnh bợ rồi ca ngợi, ca ngợi rồi lại phóng đại lên, phóng đại rồi lại lấy lòng, sôi nổi yêu cầu, hi vọng mình được tăng lương. ㄟ ㄎ ㄟ

Trong phòng nghỉ bỗng dưng trở nên náo nhiệt.

Nhưng mà một lúc sau, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, phá vỡ sự ồn ào vui vẻ.

"Trần Hi, cô dám làm như vậy, cô có lương tâm không hả?"

Đường U Lạc không còn đáng vẻ xinh đẹp như ban đầu, cô ta rất tức giận bước về phía Trần Hi mà không quan tâm sự ngăn cản của bảo vệ bên ngoài.

Tô Cẩm và Trần Hi cùng đứng lên, Đường U Lạc vừa mới nói xong, tay phải thuận thế giơ cao chuẩn bị cho Trần Hi một cái tát.

Có điều cô ta đã bỏ qua sự tồn tại của Tô Cẩm, tay chưa kịp hạ xuống đã bị Tô Cẩm chặn lại, bảo vệ phía sau nhanh chóng giữ chặt cô ta. Đường U Lạc lớn tiếng gào thét: "Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu, một ngày nào đó tôi sẽ kéo cô xuống nước khiến cô không sống nổi trong giới giải trí này."

Trần Hi đối diện với khuôn mặt giận dữ của Đường U Lạc, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Trần Hi nói với cô ta: "Tôi cho cô một lời khuyên cuối cùng, ở trong giới nghệ thuật tất cả đều dựa vào năng lực, nếu cô có thể mang diễn xuất ngoài đời của mình lên phim thì không chừng sẽ có được chút thành công đó."

Đường U Lạc điên lên quát to, rõ ràng là không nghe bất kì lời khuyên nào, sau khi cô ta bị kéo ra ngoài, giọng nói càng lúc càng xa.

Họp báo kết thúc, Trần Hi chào ông Trần rồi lên xe Tô Cẩm về đoàn phim.

Trên đường đi, Tô nam thần có vẻ hơi mất tập trung, lúc lái xe luôn nắm tay Trần Hi rất chặt, Trần Hi khó hiểu nhìn anh.

Tô Cẩm đột nhiên lên tiếng: "Cảm ơn em vì lúc trước đã không từ bỏ tình cảm dành cho anh."

Hả? Sao anh lại nói thế?

Trần Hi thắc mắc hỏi Tô Cẩm, nhưng anh không lên tiếng nữa, tay luôn qua khe hở giữa những ngón tay cô, mười ngón tay đan chặt.

Chương 48

Editor: Bống

Beta: An Hiên

Khi Trần Hi quay lại đoàn phim, các nhân viên nhiệt tình tổ chức một bữa tiệc chúc mừng cho cô. Mặc dù Trần Hi thấy việc này cũng không có gì để ăn mừng, nhưng có ăn uống vui chơi thì cô vẫn chung vui với mọi người.

Sáng hôm sau, Trần Hi mang tâm trạng hờn hờ mở điện thoại lên hóng chuyện, không cần đoán cũng biết tin của cô được lên trang nhất, cùng với một tiêu đề chói mắt: *"Bàn luận về tầm quan trọng của sự khiêm tốn và bối cảnh."*

Sau đó Trần Hi mở bình luận xem.

Quả nhiên lại một lần nữa khẩu vị của các fans không khiến cô thất vọng.

"Tôi đã xin nghỉ phép để xem trực tiếp đó, thật không uổng phí khi bị trừ 200 tệ tiền lương mà, vỗ tay cho chị Hi."

"A a a a a, tôi không ngờ Trần Hi là con gái của ông Trần XX, tình tiết vở kịch này bị bẻ lái quá nhanh, tôi phải đi tiêu hóa cái đã."

"Câu chuyện về chủ tịch giả làm ăn may và cái kết đây mà, suốt quá trình tôi xem mà không dám đi vệ sinh luôn."

"Trần Hi quá ngẫu, hồi trước bị bôi đen đến vậy mà vẫn có thể khoan dung. Rõ ràng có thể cậy vào gia thế, nhưng cô ấy vẫn cứ dựa vào chính

mình, thật sự không hiểu nổi."

"Hình tượng của Trần Hi từ một kẻ xấu xa đã trở thành một nữ thần luôn rồi, bản thân có hậu thuẫn nhưng lại che giấu, quả là tấm gương sáng của chúng ta."

"Chỉ đơn giản một câu Trần XX là bố tôi, Trần Hi đã đập tan mọi tin đồn. Quá dữ!"

"..."

Phía dưới có một ít bình luận tẩy chay Đường U Lạc, Trần Hi lướt xuống từng trang từng trang, tâm trạng khá là sung sướng.

Cuối cùng thì cô cũng thành công tẩy trắng bản thân khỏi đám tro than rồi, thật vui mừng. $O(\overline{\nabla})d$

Có một số quan điểm không thể nào hiểu được chuyện cô công khai gia thế mà lại được tẩy trắng, không phải bình thường minh tinh mà công khai bối cảnh thì đều bị chửi bới thêm sao? Vì sao đến lượt cô thì mọi chuyện lại khác vậy?

Trần Hi khiêm tốn tiếp thu và suy nghĩ cặn kẽ vấn đề đó, sau đó đưa ra kết luận: "Có một người tốt và một kẻ xấu, người tốt luôn tốt bụng bỗng dưng làm việc xấu thì sẽ bị mọi người mắng chửi, khinh bỉ. Còn người xấu luôn làm điều xấu xa, bỗng dưng làm việc tốt thì kẻ xấu xa này lại được ca ngợi hết lời. Lòng người vốn dĩ cực đoan vậy đấy, rõ chưa?"

Trong lòng Trần Hi yên lặng giờ ngón cái lên khen bản thân mình, sau đó thì tiếp tục đi làm chuyện xấu.

Vật đổi sao dời, thế gian thay đổi trong chớp mắt, Trần Hi giải thích cho mọi người chuyện phong thủy luân chuyển (1) vô cùng chính xác, làm người cần phải khiêm tốn và biết nói chút đạo lý.

(1) Phong thủy luân chuyển: Ý chỉ cả đời không phải lúc nào cũng may mắn suôn sẻ.

Việc này nhanh chóng trở thành một cơn bão trong giới giải trí, đi đâu mọi người cũng "Đừng trêu chọc tôi, tôi có người chống lưng đây", các fans đều noi theo Trần Hi làm người khiêm tốn, khiến tinh thần này được phát huy mạnh mẽ.

Từ con đường thị phi, Trần Hi rẽ sang một hướng đi sáng sủa khiến ba người Đỗ Hân cũng cảm nhận được cảm giác đi trên con đường rộng rãi này một lần, tất cả đều hoàn mỹ như vậy.

Phim "Hoa Nở Hoa Tàn" vẫn tiếp tục quay.

Trần Hi bận rộn quay phim hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian đó hầu như không được về nhà, thêm việc công tác thường ngày của Tô Cẩm cũng bận rộn, cơ hội gặp mặt của hai người ít đến đáng thương. Điều này khiến tâm trạng Trần Hi rất sa sút.

Hôm nào đó khi hai người đang tán gẫu với nhau, Trần Hi tỏ vẻ đáng yêu ngốc nghếch than phiền với Tô Cẩm: "Nếu cứ tiếp tục như vậy có khi nào em sẽ bị bệnh không? Hay vốn dĩ trên đời không có thuốc chữa bệnh tương tư?"

Tô Cẩm ở đầu dây bên kia không nói thêm gì.

Nhưng khi Trần Hi vừa về khách sạn thì nhìn thấy một nam thần nào đó đang tao nhã ngồi trên sofa đọc sách, ở góc phòng còn có một chiếc vali không rõ lai lịch.

Trần Hi chớp mắt mấy cái, khi chắc chắn người mình thấy không phải là ảo giác, cô nhanh tay nhanh chân đóng cửa lại, thấp thỏm vuốt ngực, đúng là có tật giật mình mà.

Trần Hi không biết tại sao mình lại có phản ứng như vậy, Tô Cẩm ngồi trên sofa cũng không thể hiểu được.

Nam thần nào đó lên tiếng hỏi: "Em sao vậy? Gấp gáp thế làm gì?"

Em làm sao, có thể làm sao được, đương nhiên là kích động quá chứ sao.

Trần Hi chạy nhanh đến cạnh anh, hỏi: "Sao anh lại đến đây? Mà làm sao anh vào được?"

Tô nam thần bình tĩnh đáp: "Không phải em nói mình sắp bị bệnh sao? Anh tới để tiêm thuốc phòng bệnh cho em."

Phụt, chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào hết.

"Còn về việc vào bằng cách nào..." Tô nam thần lại nói: "Cái này hãy đi hỏi người đại diện của em ấy."

Người đại diện mê trai nhiều chuyện này...

Trần Hi chỉ thuận miệng phàn nàn thôi nhưng không ngờ lại mời được nam thần đến, bây giờ cô vô cùng phấn khích, trong lòng còn mừng thầm.

Sau khi hai người nói chuyện về công việc và vô số những chuyện nhỏ nhặt khác thì Trần Hi mới nhìn sang chiếc vali nằm trong góc, chỉ vào nó rồi hỏi Tô Cẩm: "Đó là cái gì vậy ạ?"

Tô Cẩm nhìn qua một cái rồi thản nhiên đáp: "Vali."

Ừm, đương nhiên em biết cái đó là vali rồi, cô hỏi tiếp: "Nhưng tại sao nó lại ở trong này vậy ạ?"

Tô nam thần hờ hững đáp: "Chạy qua chạy lại mãi thì phiền lắm, anh quyết định mang hết qua đây, vừa hay chỗ này cũng gần với địa điểm quay của anh, tiết kiệm được kha khá thời gian."

Trần Hi: "... " Ý anh là sao? Hả? Mấy lời nói này của anh có ý gì?

Trần Hi kinh ngạc nhìn chiếc vali nằm yên lặng nơi góc phòng, thật sự là cô không tin vào lỗ tai của mình nữa rồi, ý anh là...?

Trần Hi không dám nghĩ tới cũng không dám hỏi nữa, sợ bản thân lại nghe thêm vài câu khiến người ta không khống chế nổi.

Tâm trạng nóng nảy bất an của Trần Hi vẫn kéo dài đến khi màn đêm buông xuống, cô không thể không biết xấu hổ mà hỏi chuyện dọn qua đây theo lời anh nói có phải là dọn qua đây như trong suy nghĩ của cô không.

Tô nam thần vẫn bình thản xem TV, đọc sách, lướt điện thoại, lên mạng, chẳng hề có biểu hiện gì gọi là lúng túng, thoải mái bình thường như ở nhà mình vậy.

Trần Hi lẻ mề ôm áo ngủ đứng ở cửa nhà tắm, quay đầu nhìn thấy Tô Cẩm tựa nửa người trên giường.

Tô Cẩm mặc bộ đồ ngủ thoải mái, màu sắc khá nhạt khiến nhìn qua trông anh cực kỳ dịu dàng thoải mái, lúc này anh đang nghiêm túc xem kịch bản "Hoa Nở Hoa Tàn" của Trần Hi.

Trần Hi ngượng ngùng mở miệng: "Tô... Cẩm..."

Tô Cẩm ngẩng đầu lên, Trần Hi không chịu được kích thích từ khuôn mặt mê hoặc lòng người ấy, gò má đỏ ửng lên, đôi mắt vội vàng đảo sang

nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mặt anh, lí nhí hỏi: "Tối nay, anh... ngủ ở đây ạ?"

Câu này nghe thật dung tục, thật mời gọi làm sao ấy, Trần Hi vừa nói xong lập tức cảm thấy xấu hổ chết đi được.

Tô Cẩm nhìn vẻ lúng túng của người nào, khoé môi cong lên, giả vờ bất mãn thốt lên: "Cô Trần này, em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

"Dạ?"

Trần Hi tùy tiện liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường rồi trả lời, "Mười một giờ rưỡi rồi ạ..."

Thái độ ngoan ngoãn đáp lời của cô khiến Tô Cẩm bật cười, sau đó anh ra vẻ không vừa lòng nói: "Đã mười một giờ rưỡi rồi mà em còn muốn anh trở về sao? Từ đây về nội thành mất ba tiếng đấy."

Trần Hi ôm bộ áo ngủ màu trắng đứng ở cửa nhà tắm, thân hình nhỏ bé trông thật đáng yêu, lại thêm mái tóc dài xoã sau lưng, khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay búi rối nhảnh nhúm lại.

Cô muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt nên lời, loay hoay cả buổi chỉ nói được vài chữ: "Nhưng mà... nhưng mà..."

Đôi chân dài trắng nõn cứ nhích tới nhích lui trên thảm, lộ rõ sự lo lắng bứt rứt trong lòng cô.

Tô Cẩm buồn cười, ho nhẹ một cái rồi không thèm để ý đến sự bối rối của cô nữa, tiếp tục dán mắt lên kịch bản, ném cho cô một câu: "Em tắm nhanh đi, anh chờ."

Trần Hi: "!!!!!"

Trần Hi cắn môi, cẩn thận bước từng bước vào nhà tắm, trái tim cứ lơ lửng không yên.

Tắm một cái là mất tận bốn mươi phút, Trần Hi nhìn vào gương lần cuối, xác định không có vấn đề gì rồi mới đi ra.

Két một cái, cửa nhà tắm mở ra, Trần Hi ngó đầu ra nhìn trước, nhìn qua nhìn lại, trên giường đã không còn thấy Tô Cẩm nữa rồi, cô hơi thất vọng, nhưng mà lạ thật, tại sao cô lại thất vọng?

Tô Cẩm cảm theo máy sấy bước vào từ phòng ngoài, thấy dáng vẻ tìm kiếm xung quanh của Trần Hi thì đi đến phía sau cô, lên tiếng hỏi: "Em tìm gì vậy?"

Trần Hi giật mình, xoay người lùi ra sau hai bước, đáp: "Đâu... đâu có gì..."

Cô thật sự không có tiền đồ gì hết. o(╯□╰)o

Tô Cẩm cầm dây máy sấy vào ổ điện, vẫy tay bảo cô đi sang: "Lại đây, anh sấy tóc cho em."

Trần Hi chạy tới, nghe lời mà ngồi lên giường, tim đập như sấm.

Đêm khuya, khách sạn, sấy tóc, sau đó chính là... trí tưởng tượng của cô đã bay xa rất xa rồi. Vì để tránh cho bầu không khí này tiếp tục kéo dài, cô tìm chủ đề để nói chuyện: "Anh xem xong kịch bản của em rồi ă?"

Tô Cẩm nhàn nhạt ừ một tiếng.

Trần Hi tiếp lời: "Anh thấy kịch bản có vấn đề gì không?"

"Anh không biết." Tô Cẩm dùng ngón tay dịu dàng chải mái tóc của cô, chậm rãi đáp.

Không biết? Trần Hi cầm kịch bản bên cạnh giường lên hỏi anh: "Không phải anh xem xong rồi à?"

Tô Cẩm dừng một chút, sau đó cực kỳ nghiêm túc và chính trực trả lời: "Anh xem thử kịch bản có cảnh giường chiếu không thôi, còn mấy thứ kia... Anh không quan tâm."

Hả?

Tóc đã khô hơn nửa, Tô Cẩm dừng lại, sau đó tiếp tục nói: "May mà phim này không có mấy cảnh giường chiếu hay hôn hít, hoặc quay với mấy em trai xinh tươi gì đó gì, anh yên tâm rồi."

Trần Hi lập tức cảm thấy Tô nam thần quá thực tế rồi.

"Lỡ như có thì sao? Anh sẽ không cho em quay à?" Trần Hi rất tò mò hỏi anh, sau đó lí nhí thừa nhận, "Trước kia em cũng từng quay đó."

Tô Cẩm nhẹ nhàng véo khuôn mặt mềm mại đáng yêu của người nào đó, lên tiếng: "Nếu em có diễn đoạn này thật thì anh nhất định phải giám sát em, nhớ đâu em không khổng chế nổi mà tùy tiện sờ mó người khác thì sao? Quay với anh thì không sao, nhưng em không được sờ người khác. Vì nghĩ cho họ nên anh mới phải giám sát em thật chặt đấy chứ."

Tại sao cô lại thấy Tô nam thần lúc này thật đáng yêu nhỉ, Trần Hi bắt lấy điểm quan trọng: "Vậy tức là em có thể tùy tiện sờ anh à? Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được..."

Trần Hi nói xong còn cười khà khà hai tiếng, Tô Cẩm bắt đắc dĩ thở dài: "Rốt cuộc là cả ngày em cứ suy nghĩ chuyện gì thế?"

"Anh đó."

Thôi được rồi, Trần Hi cảm thấy bản thân thật sự không còn mặt mũi gặp người khác nữa, cô gục đầu xuống, né tránh ánh mắt của Tô nam thần.

Tô Cẩm cong môi cười, lúc cô vừa gục đầu xuống thì lấy tay nâng cằm cô lên, người nào đó mới tắm xong tựa như hoa sen chớm nở, khuôn mặt ngây thơ thuần khiết hấp dẫn Tô Cẩm.

Anh lại gần, nhẹ nhàng ngậm khước môi người nào đó, sau đó hôn càng lúc càng sâu, dịu dàng triền miên, hôn đến khi Trần Hi không còn sức để chống đỡ, dần dần ngã ra, Tô Cẩm cũng theo đó mà nằm xuống, thân thể quấn quít, hai người nằm chồng lên nhau.

Bầu không khí trong phòng tràn ngập ám muội, nhiệt độ tăng cao. Cô gái nào đó không thể kháng cự trước một nụ hôn sâu như thế, khuôn mặt đỏ bừng, Tô Cẩm hôn cô sâu hơn, dần dần hôn đến tai, trên người cô có mùi thơm của sữa tắm, chớp mũi Tô Cẩm lướt qua da thịt cô, sau đó ngậm lấy vành tai trắng ngần của người nào đó.

Trần Hi chột rên lên một tiếng.

Tô Cẩm ngừng lại.

Trần Hi nằm trên chiếc chăn mềm mại, hô hấp thật sâu, hai tay đặt lên ngực nhưng không thể ngăn được tiếng tim đập rộn ràng trong lồng ngực mình.

Tô Cẩm nhìn Trần Hi, khẽ vuốt sợi tóc lộn xộn của cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: "Trần Hi."

"Dạ?"

Ngay lúc này Trần Hi đã suy nghĩ hết tất cả những lời anh có thể sẽ nói, cũng chuẩn bị luôn câu trả lời rồi.

Nhưng cuối cùng Tô nam thần chỉ vuốt tóc cô: "Nghỉ ngơi sớm đi, anh đi đây."

Trần Hi: "...". Đây là tình huống gì vậy?

Trần Hi hoàn toàn không thể phản ứng được trước lời nói của Tô Cẩm, cô còn tưởng rằng anh nói đùa, kết quả không ngờ anh đến góc phòng kéo vali định ra ngoài thật.

Trần Hi bó tay, nhỏ giọng hỏi anh: "Đã trễ thế này rồi, anh thật sự phải đi về ạ?"

Vậy thì mang theo vali làm gì, mang theo cho vui chắc? o(╯□╰)o

Tô Cẩm buồn cười nhìn gương mặt hơi thất vọng của cô, chậm rãi nói: "Người đại diện đã đặt phòng cho anh rồi, anh chỉ về phòng thôi, ở ngay trên phòng em đây. Em ngủ đi, ngày mai còn phải quay phim."

Hả? Vậy tại sao không nói sớm chứ, cô bị Tô nam thần trêu chọc sao?

Trần Hi leo lên giường, lăn qua lộn lại cả buổi, thật là xấu hổ mà, tại sao lại có thể có phản ứng đáng xấu hổ như vậy chứ, cô là một người trong sáng thuần khiết biết bao, không nên như vậy đâu.

Thế nhưng bây giờ làm sao mà cô ngủ sớm được đây!? o(≡ [□] ≡)o

Chương 49

Editor: Bống

Beta: An Hiên

Sáng hôm sau, Trần Hi mang theo khuôn mặt mệt mỏi quá độ xuất hiện tại phòng trang điểm, Đỗ Hân xách một túi đồ ăn thật to đi vào, cực kỳ ngạc nhiên với sắc mặt của cô.

Sau đó cô ấy nhiều chuyện hỏi: "Chị còn đang thắc mắc tại sao Tô Cẩm lại mua một túi đồ ăn to như vậy rồi bảo chị đưa cho em, thì ra là vì đêm qua kịch liệt quá mức à, biết hôm nay em phải quay phim mà không kiểm chế chút sao."

Tiểu Lâm đang chuốt mascara cho Trần Hi nghe thấy cũng cười run hết cả người: "Chị Hân này, chuyện xấu hổ như thế mà chị cũng nói được."

Trần Hi mặc kệ bọn họ tự suy diễn lung tung, uể oải hỏi một câu: "Tô Cẩm đã đi từ sớm rồi à?"

Đỗ Hân gật đầu, tiện tay ném túi đồ ăn lên bàn: "Trời còn chưa sáng đã đi rồi, em cũng không nhìn xem cậu ấy bận rộn thế nào mà còn dành thời gian đến thăm em. Chị thật khâm phục cậu ấy, cũng không biết rốt cuộc em có gì đáng xem chứ."

Trần Hi: "... " Sao tôi muốn chửi thề thế này? ㄝ (ㄟ _ ㄟ) ㄟ

Tô Cẩm rời khỏi khách sạn rất sớm, mãi tận lúc Trần Hi đến đoàn phim anh mới gọi điện thoại hỏi cô ăn sáng chưa. Một mặt Trần Hi muốn vỗ tay

cho sự quan tâm của Tô nam thần, mặt khác lại cảm thấy có gì đó không chân thật, nhưng không biết là không chân thật chỗ nào.

Đến khi nhân viên của đoàn làm phim bắt đầu xôn xao về chuyện nhìn thấy Tô Cẩm xuất hiện ở khách sạn sáng nay thì Trần Hi mới hiểu ra, đối với mọi người, bao gồm cả cô, Tô Cẩm quá không chân thực, ngày trước anh là người mà Trần Hi không thể nào với tới, vậy mà bây giờ lại gọi điện thoại hỏi thăm cô đã ăn sáng chưa. Khoảng cách quá lớn lại được rút ngắn một cách tự nhiên đến nỗi không thể tin được.

Nhân viên đoàn phim A nhiều chuyện: "Lúc sáng tôi đi chuẩn bị đạo cụ thì nhìn thấy Tô Cẩm, khi đó tôi còn tưởng mình nằm mơ cơ, không ngờ đi hỏi mấy người trong khách sạn mới biết được là thật đó. Ôi ôi, thật sự hối hận vì không mang theo điện thoại, biết đâu còn chụp được vài tấm ảnh nữa."

Nhân viên đoàn phim B bà tám: "Trời ạ, sao Tô Cẩm lại ở khách sạn này nhỉ, không logic gì cả, không phải khách sạn này chỉ để diễn viên và nhân viên đoàn bọn mình ở thôi à?"

Nhân viên đoàn phim C hít drama: "Hay là anh ấy đến thăm người trong đoàn phim chúng ta? Nhưng mà chỗ này của chúng ta cũng đâu có ai quen biết Tô Cẩm, ngoại trừ..."

Người C còn chưa nói xong thì bỗng dưng Trần Hi cảm giác có ánh mắt khác thường quét lên người mình, cô quang minh chính đại ngẩng đầu lên nhìn đám người tụ tập hóng hớt, mỉm cười dịu dàng.

Tất cả nhân viên đồng loạt quay đi, người nhiều chuyện A nói: "Không còn người nào khác nữa à? Chuyện này không cần nghĩ cũng thấy không thể nào, tôi thà tin rằng Tô Cẩm đến thăm nam chính của chúng ta còn hơn."

Cả đám hòa nhau gật đầu. Người nhiều chuyện C đồng tình: "Tôi thà tin Tô Cẩm thích đàn ông còn hơn tin người anh ấy thích là..."

Mấy lời tiếp theo không cần nói cũng biết.

Trần Hi im lặng uống sữa nhưng trong lòng gào thét hàng trăm triệu lần câu đậu má, cô chỉ muốn nói, rốt cuộc là mình thua kém đàn ông ở chỗ nào vậy hả? /(T o T)/~~

Chẳng mấy chốc, chuyện Tô Cẩm nghỉ lại khách sạn đã được truyền đi khắp đoàn phim. Mọi người ai nấy đua nhau đoán nguyên nhân Tô Cẩm đến đây, sau khi loại bỏ các trường hợp khả thi thì mọi người đều đồng loạt nhìn sang diễn viên nam chính của đoàn phim Hoa Nở Hoa Tàn.

Anh diễn viên chính vô tội kích động quát lên: "Tô Cẩm đến đây thì liên quan gì đến tôi? Các người nhìn tôi làm gì?"

Mọi người cười xấu xa, ý tứ trong đó không cần nghĩ cũng hiểu khiến nam chính tức điên lên, nhưng sau đó... Lại lặng lẽ đỏ mặt...

Trần Hi: "... " Cô tuyệt vọng với thế giới hủ nữ này rồi. /(T o T)/~~

Trong lúc Tô Cẩm và Trần Hi vẫn còn yêu đương bí mật, cuối cùng bộ phim Mộng Trang Chu cũng phát sóng, dựa vào các loại tin tức tuyên truyền và phát sóng chương trình tạp kỹ, không có gì nghi ngờ khi Mộng Trang Chu trở thành bộ phim hot nhất trong khoảng thời gian này.

Trần Hi cũng vui vẻ chấp nhận những bình luận đánh giá trên mạng.

Nhưng sau khi chương trình tạp kỹ phát sóng những phát ngôn mập mờ của Tô Cẩm, trái tim của mấy em gái trên mạng bùng tỉnh, dồn dập hi vọng được biết người Tô Cẩm thích rốt cuộc là ai.

Trần Hi rất bất đắc dĩ, dù sao những cô gái có mặt trên chương trình đó cùng Tô Cẩm chỉ có cô, Đường U Lạc và nữ MC, Tô Cẩm có thể thích ai được chứ, cuối cùng bọn họ còn hôn nữa, rõ ràng như thế còn gì.

Nhưng đáng buồn là tâm tư của fans đâu dễ đoán như vậy, sau khi mọi người loại trừ hết những người đứng trên sân khấu thì đều đồng loạt chĩa mũi nhọn về phía bạn học Liễu Khê vô tội.

Trần Hi: "... " Cô chỉ muốn yên lặng mà mắng con mẹ nó thôi.

Sau đó đủ các thể loại video và ảnh chụp chứng minh Tô Cẩm với Liễu Khê đang yêu đương được một số fans hảo tâm đào bới, trong video còn xen kẽ những đoạn nhạc cảm động êm tai, nào là trái tim màu hồng linh tinh khắp nơi phối hợp với những câu nói mang ý thơ cực kỳ buồn nôn.

Trần Hi nhìn mà cũng bắt đầu tin rằng Tô Cẩm và Liễu Khê đang yêu nhau luôn, còn Tô Cẩm hẹn hò với cô chỉ là để che mắt thiên hạ thôi. /(T o T)/~~

Tất cả mọi người đều rất tích cực moi các bằng chứng hẹn hò của Tô Cẩm ra, mấy cô gái nhỏ trên mạng cực kỳ hài lòng khi biết bạn gái của Tô Cẩm là bạn học Liễu Khê. Vô số lời tán thành lan tràn khắp giới giải trí, thậm chí còn vượt qua cả truyền của Tần Kha và Tô Cẩm, chuyện này khiến Trần Hi không chịu nổi.

Trong những ngày này, Trần Hi phát hiện nam chính phim Hoa Nở Hoa Tàn trông có vẻ buồn bã, đã vậy còn hay nói xấu bạn học Liễu Khê nữa.
o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Tình tay ba thật đặc sắc, vỗ tay vỗ tay.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng nhất định Tô Cẩm và Liễu Khê sẽ kết hôn thì Trần Hi ở đây đang rất sốt ruột, cô lập tức quay đầu hỏi Đỗ Hân xem cư dân mạng bây giờ có ý kiến gì không.

Đỗ Hân bận bịu thu dọn đồ đạc, thuận miệng đáp: "Không lẽ em không biết mình là người đứng đầu bảng xếp hạng "Những người không có khả năng yêu đương với Tô Cẩm nhất" sao?"

Trần Hi nghi ngờ: "Tại sao ạ?"

Đỗ Hân nói: "Có thể vì sao nữa, fans nghĩ như vậy, em làm gì được chứ, em không thấy đám fans đó làm ngơ trước những hành động mờ ám của em và Tô Cẩm sao? Kết quả khiến Liễu Khê nằm không cũng trúng đạn, bây giờ còn lan truyền tin đồn muốn đi Thái Lan chuyển giới luôn kìa."

Trần Hi: "... " Trách em sao?

Trần Hi suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: "Vậy người đứng thứ hai trong bảng xếp hạng là ai?"

Đỗ Hân ôm đồng quần áo, thản nhiên nhìn cô: "Tôn Ngô Không."

Trần Hi (⊙ o ⊙): "Hả?"

Đỗ Hân rất nghiêm túc: "Tôn Ngô Không ấy! Em không biết Tôn Ngô Không hả?"

Trần Hi kích động: "Em biết, nhưng tại sao Tôn Ngô Không lại có một chân trong bảng xếp hạng đó vậy? Lại còn đứng thứ hai nữa chứ? Mẹ nó, vậy em được xem là cái gì đây?"

Đỗ Hân nhún vai: "Có thể là gì được nữa? Đương nhiên là người đánh bại cả Tôn Ngô Không rồi! Mà nghe cũng ngẫu thế còn gì."

Trần Hi: "... " Để em yên tĩnh ngồi khóc một lúc đi. /(T o T) /~~

Chương 50

Editor: Bổng

Beta: An Hiên

Tin tức về Tô Cẩm và Liễu Khê được lan truyền ngày càng nhiều trên mạng, người trong giới cũng chỉ xem như trò vui mà thôi, nhưng đương sự còn chưa lên tiếng gì thì đã có người ngoài đứng ra giải thích một phen.

Một cư dân mạng đăng tải hình ảnh Tô Cẩm và Liễu Khê đeo dây chuyền đôi, đi kèm là đủ loại câu chúc phúc, khẳng định rằng đây mới là tình yêu đích thực.

Bài viết vừa đăng lên Weibo thì được Tần Kha chia sẻ lại, bên cạnh đó cô ta còn đăng hình ảnh bản thân cũng đeo một cái vòng cổ giống như vậy với dòng caption: *"Vậy tôi là người yêu của ai mới được đây?"* Sau đó còn tag Tô Cẩm vào.

Vốn chỉ là chuyện đùa của mọi người trong lúc rảnh rỗi thôi, không ngờ thật sự khiến tin tức bùng nổ.

Bài đăng trên Weibo của Tần Kha được chia sẻ với tốc độ chóng mặt, tin đồn về chuyện Tô Cẩm yêu đương bí mật với Tần Kha lập tức xuất hiện, hai cái tên Tô Cẩm và Tần Kha lại được lên hot search.

Giới giải trí chính là nơi không bao giờ yên tĩnh một giây nào.

"Chắc là Tần Kha bị kích thích rồi! Ha ha ha, cuối cùng cô ấy cũng thừa nhận có qua lại với Tô Cẩm. Người trong giới giải trí đúng là dám làm"

nhưng không dám nhận, phải chờ bọn tôi thúc đẩy một phen mới dám nói ra."

"Thì ra là có qua lại với nhau thật à, thật tiếc cho bạn học Liễu Khê đáng yêu của chúng ta mà, hu hu..."

"Bây giờ người lúng túng nhất là bạn học Liễu Khê rồi, chắc chắn anh ấy đang nghĩ, mẹ nó, rốt cuộc tôi đã làm gì sai... Ha ha ha."

"Chúc mừng nhé, chắc là họ đã sớm hẹn hò với nhau rồi. Mọi người nên thông suốt đi, tôi đi xuất gia trước, cuối cùng nam thần của tôi cũng tìm được nữ thần rồi."

"Tôi sẽ chờ Tô Cẩm lên tiếng, nếu anh ấy thừa nhận, tôi đi tu luôn, lâu trên chờ tôi, nếu anh ấy phủ nhận chuyện này, tôi sẽ đi mua xổ số, biết đâu trúng lớn."

Chỉ trong một đêm, video các hình ảnh của Liễu Khê và Tô Cẩm đã chuyển thành cặp Tô Cẩm và Tàn Kha, chuyện tình yêu đương nhiều năm của hai người bị các phóng viên viết thành sự thật chắc chắn. Dù loại chứng cứ đều được phơi bày khiến cho các fans rơi vào tình trạng thất tình.

Thật ra Trần Hi mới chính là người vô tội nhất ở đây, cô là bạn gái chính thức nhưng lại thất tình đến hai lần trong mấy ngày ngắn ngủi. Bạn trai của cô hết bị gán ghép mập mờ với một người đàn ông thì lại bị đồn là hẹn hò với một cô gái không phải mình. Đây là một câu chuyện buồn khiến người nào nghe được cũng phải đau lòng đến rơi nước mắt đó.

Mà không biết vì sao diễn viên nam chính của phim Hoa Nở Hoa Tàn lại đổ bệnh, đạo diễn từ bi cho đoàn phim nghỉ ngơi một ngày, Trần Hi may mắn có cơ hội về nhà, là về nhà của Tô nam thần. o(╯□╰)o

Tô Cẩm không quan tâm đến những scandal ấy, khi Trần Hi trở về, Tô nam thần cũng chỉ quan tâm tới việc ăn uống nghỉ ngơi của cô, điều này

khiến Trần Hi xấu hổ một lúc lâu, càng không nhiều lời về chuyện scandal đó nữa.

Sáng hôm sau, Tô nam thần đưa Trần Hi đến bệnh viện, cô thắc mắc hỏi: "Chúng ta tới đây làm gì ạ?"

Tô Cẩm nắm tay cô, thản nhiên đáp: "Tần Kha quay phim bị thương, chúng ta đi thăm chị ấy."

Trần Hi lập tức cúi đầu, âm thầm trách móc Tô Cẩm trong lòng.

Tô Cẩm mua rất nhiều trái cây và một bó hoa, khi bọn họ đi vào thì đúng lúc Tần Kha ngủ dậy, cho dù mặc đồ bệnh nhân thì Tần Kha vẫn giữ được nét đẹp vốn có, cô ta đang cầm một quyển sách, bên cạnh đặt một ly nước và đĩa bánh, tao nhã ngồi trên giường đọc sách.

Phòng bệnh là một phòng đơn, rèm cửa sổ được mở ra, ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào, gió nhẹ thổi qua cửa sổ làm chiếc chuông gió kêu leng keng.

Trong không gian thoang thoảng mùi thơm khiến người đi vào cảm thấy dễ chịu, át đi mùi thuốc sát trùng nồng nặc lạnh lẽo của bệnh viện.

Người đại diện của Tần Kha mở cửa mời khách rồi đi ra ngoài ngay, còn đóng cửa phòng lại. Tần Kha rất bất ngờ khi nhìn thấy Tô Cẩm, khuôn mặt tươi tắn hơn ba phần, nếu không có Trần Hi ở phía sau thì Trần Hi nghĩ có lẽ Tần Kha sẽ vui hơn gấp trăm lần.

Tần Kha tùy ý vuốt lại mái tóc, đổi một dáng ngồi thật đoan trang, sau đó cười nói: "Sao mọi người lại đến đây? Cũng không phải bị thương gì nặng, đâu cần phải bày vẽ thế."

Khi Tần Kha lên tiếng thì Tô Cẩm kéo Trần Hi ngồi xuống sofa cạnh giường bệnh, đặt mấy túi đồ lên tủ đầu giường, đáp lời: "Đúng lúc hôm nay

Trần Hi cũng không bận việc gì nên chúng em cùng đến thăm chị, khi nào chị được xuất viện?"

Khoé môi Tần Kha cứng lại: "Ngày mai là xuất viện được rồi."

Sau đó ánh mắt cô ta đảo sang Trần Hi, nở nụ cười thê lương: "Hai người hẹn hò được bao lâu rồi?"

Trần Hi đang suy nghĩ, định nói là chỉ mới đây thôi nhưng Tô nam thân đã đi trước một bước trả lời: "Là chuyện rất lâu trước đây rồi, chỉ là Trần Hi không muốn công khai nên cũng chưa nói gì."

Ủa? Rõ ràng chuyện này chỉ mới đây thôi mà, Trần Hi thắc mắc ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm.

Tô Cẩm ngồi xuống cạnh Trần Hi, thuận tiện nắm lấy tay cô, động tác tự nhiên lại không đột ngột khiến sắc mặt Tần Kha còn khó coi hơn so với trước khi bọn họ vào thăm, cô ta vẫn duy trì trạng thái tao nhã, khẽ mỉm cười: "Vậy sao? Thế thì chúc mừng nhé, chị cũng không biết, gần đây lại gây ra một tin đồn lớn như vậy nữa."

Cô ta nhìn Trần Hi với ánh mắt đầy hàm ý: "Trần Hi, xin lỗi em, mấy chuyện trên mạng chỉ là nói đùa thôi."

"Không có gì, em cũng không để ý đến những thứ đó." Trần Hi tỏ vẻ không có gì đáng kể.

Cũng không biết ý nghĩa không để ý trong lời nói của Trần Hi khiến Tần Kha có suy nghĩ lệch đến đâu mà sắc mặt của cô ta lại cứng đờ một lần nữa.

Tô Cẩm cũng quay sang nhìn cô, nhú mày hỏi: "Em không để ý thật à? Em đã đánh bại được cả Tôn Ngộ Không đấy!"

Phụt, đừng nhắc về Tôn Ngô Không trước mặt em, đời trước chắc chắn là em có thù với tên đó rồi...

“Vốn dĩ hôm nay em còn định nhờ chị giải thích hộ em, có điều bây giờ xem ra em nghĩ nhiều rồi, ngược lại còn quấy rầy chị.”

Tô Cẩm nói những lời này với Tần Kha, Trần Hi ngồi phía sau cũng bối rối, chuyện giải thích gì gì đó Tô nam thần nói với cô cũng được mà, cô cũng đâu phải là loại người lòng dạ hẹp hòi đâu.

Tần Kha cười, lắc đầu: "Là lỗi của chị mới đúng, gây ra chuyện lớn như vậy, chắc là do ở bệnh viện nên đâm ra buồn phiền, nhất thời không suy nghĩ kỹ càng."

Tần Kha cầm cốc sứ lên nhấp một ngụm, cười nhạt, bất chợt nhớ đến một việc gì đó: "Nhưng mà chị cũng không ngờ người yêu của em là Trần Hi, trước kia chị vẫn nghĩ người em thích chính là người đó. Dù sao cũng từng thích nhiều năm như vậy rồi, không ở bên nhau thì đáng tiếc thật."

Tiếng leng keng dứt quãng của chuông gió vang lên, âm thanh trong trẻo tuyệt vời.

Tần Kha cho rằng Tô Cẩm sẽ không được tự nhiên, nhưng không ngờ anh chỉ cười: "Cô ấy chính là người đó, không có gì đáng tiếc cả."

Trần Hi và Tần Kha đều rất kinh ngạc, giọng Tần Kha hơi run: "Sao... cơ?"

"Trần Hi chính là người đã tặng hoa dành dành cho em nên không có gì đáng tiếc cả, nếu không phải lúc trước người nào đó không giữ đúng lời hẹn thì em nghĩ, bọn em đã sớm hẹn hò rồi."

Đầu Tần Kha trống rỗng, đúng thật là cô ta không thể tin vào những gì mình nghe thấy, cứng ngắc quay đầu nhìn Trần Hi cũng đang mất tập trung.

"Vậy nói cách khác, Trần Hi chính là người em thích ngày đó? Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ..."

Giọng nói của Tần Kha không tự chủ được mà biến thành tự giễu, nhưng Tô Cẩm không quan tâm, anh gật đầu khẳng định.

Trần Hi không nghe thấy câu nào về cuộc trò chuyện sau đó của Tần Kha và Tô Cẩm nữa, vì trong đầu cô vẫn còn suy nghĩ đến lời nói của Tô Cẩm.

Anh đã biết cô là Toả Thanh Thu bao lâu rồi? Sao cô không nhận ra? Trước khi quay Mộng Trang Chu à? Ở buổi sinh nhật hay là một dịp nào khác nữa?

Sự lơ đãng của cô đã bị Tô Cẩm bắt gặp, không lâu sau thì Tần Kha nói mình hơi mệt, Tô Cẩm bảo cô ta nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó nắm lấy tay Trần Hi ra về.

Trên xe, khi Tô Cẩm cài dây an toàn cho người nào đó đang bận suy tư, Trần Hi đột nhiên hoàn hồn, giật mình vì khoảng cách gần trong gang tấc giữa hai người.

"Cái vòng cổ đó là quà của một buổi tiệc từ thiện, mình tình nào đến dự đều có cả." Tô Cẩm tự nhiên mở miệng giải thích khiến cho Trần Hi đơ ra một lúc, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

"Nhưng mà chị ấy thích anh." Đây là một câu khẳng định, bởi vì cô chắc chắn anh cũng biết chuyện này.

Tô Cẩm cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Tần Kha là người kiêu ngạo, chị ấy sẽ gặp được người thích mình, nhưng người đó không phải là anh. Chị ấy là người có chừng mực, sau này sẽ không nói thêm chuyện gì nữa đâu."

Hai tay Trần Hi nắm dây an toàn, khẽ gật đầu, người con gái như Tần Kha cũng chỉ có thể để người khác nhìn mà ngưỡng mộ, giống như việc rõ ràng cô ta thích Tô Cẩm, nhưng chỉ ngồi chờ đợi Tô Cẩm tỏ tình trước.

"Tô Cẩm." Lần đầu tiên Trần Hi dùng giọng điệu lạnh nhạt như vậy gọi tên anh, "Anh biết em là Toả Thanh Thu bao lâu rồi?"

Xe chạy ra đường lớn, Tô Cẩm vừa xoay tay lái vừa thản nhiên đáp: "Lúc quay Mộng Trang Chu, lần em bị mất kịch bản."

Trần Hi kinh ngạc nhìn anh, sớm như vậy à?

Tô Cẩm cong môi, ánh mắt chỉ tập trung nhìn đường, "Hôm đó không có kịch bản mà em vẫn có thể đọc lời thoại không sót một chữ nào, anh đã nghi ngờ rồi. Hơn nữa, quyển sách nào của Toả Thanh Thu anh cũng có, trên đó có cả chữ viết của em, thiệp chúc mừng sinh nhật hàng năm và tấm bưu thiếp lần đầu tiên em đưa anh, anh nhớ rõ ràng tất cả nét chữ trên đó, kịch bản anh lấy cho em từ chỗ Đường U Lạc trùng hợp có chữ em viết."

Cô tính sai rồi.

Tô Cẩm vòng qua một khúc cua, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Giọng nói của anh rất thấp, lộ ra chút nặng nề: "Ngày đó... Sao em không đến?"

Lúc này xung quanh đang rất ồn ào bởi đủ loại âm thanh, tiếng loa, tiếng của người trò chuyện, tiếng rao quảng cáo,...

Suy nghĩ của Trần Hi bị một câu nói của Tô Cẩm cắt ngang, hai tay cô nắm chặt dây an toàn, thở ra một hơi mới đáp: "Tại vì em nghĩ anh không thích em, lúc đó Tần Kha mới là người thích hợp với anh... Em nghĩ, có lẽ

mình nên tìm một cách khác để xuất hiện trước mặt anh, khiến anh thích con người thật của em..."

Xe chạy qua khu rộn ràng náo nhiệt, chậm rãi đến nhà của Tô Cẩm, Trần Hi buồn rầu nói: "Nhưng đâu ai ngờ, lúc chúng ta gặp nhau chính là lúc em bị bôi đen thê thảm như thế."

Hơn nữa, bình thường Tô Cẩm không thích hợp tác với những người tai tiếng, lúc ấy cô suy sụp vô cùng.

Nếu sớm biết thế này thì lúc trước cứ trực tiếp đi gặp anh có phải hay hơn không, không chừng bây giờ đã có em bé luôn rồi ấy chứ ㄟ (_) ㄟ
Là cô suy nghĩ nhiều quá sao?

Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn cô gái đang buồn rầu, không nói thêm gì nữa, dịu dàng xoa đầu cô.

"Em để lại ấn tượng rất tốt với anh, nếu không sao anh lại tiếp tục hợp tác với em chứ?"

Đôi mắt Trần Hi sáng lên: "Thật à?"

Tô Cẩm: "Ừ, ngoại trừ việc anh không thể nào hiểu nổi tại sao em lại thích Nghiêm Hoài An thì mọi chuyện khác đều rất hài lòng."

Trần Hi: "...". Chẳng lẽ cả thế giới này không ai tin là cô không thích Nghiêm Hoài An sao? o(͡° ͜° ͡°)o

Chương 51

Editor: Minh Châu

Beta: An Hiền

Sự thật chứng minh là không có.

Trần Hi rất vất vả mới khiến cho cả hai con đường tình yêu và sự nghiệp đi vào quỹ đạo, trong lúc đang vui vẻ thì yêu quái xuất hiện để chặn đường, mà yêu quái kia chính là kẻ thù cũ trong sự nghiệp của Trần Hi, Nghiêm Hoài An.

Scandal của Tần Kha và Tô Cẩm còn chưa hết nóng, ngôi sao hàng đầu Thẩm Điềm cũng muốn mượn chuyện này tham gia góp vui.

Cô ta lên Weibo đăng bài viết mới: *“Mặc kệ anh vẫn còn yêu ai, em hi vọng quá khứ của chúng ta chính là kí ức đẹp nhất của anh, đòi người không thể lường trước được điều gì, mới một giây thôi, anh đã trở thành người qua đường trong cuộc đời em.”*

Các fans đều là những người có trí tưởng tượng rất phong phú, một giây sau lập tức lấy bài viết của Thẩm Điềm ra phân tích.

“Nghiêm Hoài An đã chia tay với Thẩm Điềm rồi à? Đúng là hay khoe khoang tình cảm thì mau tàn.”

“Mặc kệ anh còn yêu ai? Những lời này có ý nghĩa khác, tôi chỉ đang tính toán, chị Hi vạn năng lại sắp tái xuất giang hồ rồi, nếu vậy mọi người nên tránh xa ra, coi chừng bị sự ngang ngược của chị Hi tổn thương.”

“Thật ra tôi vẫn không hiểu lúc trước rốt cuộc ai mới là người chen ngang, không phải Trần Hi hẹn hò với Nghiêm Hoài An trước ư? Sao cuối cùng Trần Hi lại biến thành kẻ thứ ba? Cần lời giải thích....”

“Kiếp trước chắc là Trần Hi đã cứu cả thế giới nên kiếp này mới có rất nhiều người giúp cô ấy lên trang nhất như vậy, ngồi chờ Trần Hi lên trang nhất.”

“Nợ thì trước sau gì cũng phải trả, chuyện không có lời giải thích sẽ lại xuất hiện, chị Hi không thể bị hạ thấp tiếp được, hãy cho chúng tôi một lời giải thích đi, tôi đã xin nghỉ phép rồi.”

“...”

Thời gian Thẩm Diễm đăng bài viết là mười một giờ đêm, lúc đó Trần Hi đang vừa ăn quả mâm xôi vừa xem TV, tâm trạng rất vui vẻ.

Tô nam thần đang tắm, để tránh các loại hình ảnh thô tục xuất hiện trong đầu, Trần Hi rất chuyên nghiệp chỉnh âm lượng của TV tới mức lớn nhất.

Cả phòng đều là tiếng nói to của nữ chính, Trần Hi chống đầu, thuận tay cầm chiếc điện thoại di động gần đó lên xem.

Cạch, cửa nhà vệ sinh mở ra.

Tô Cẩm cầm khăn vừa lau tóc vừa đi ra, anh hơi bất ngờ khi nhìn thấy một cô gái vờn vai đứng trước cửa.

Trần Hi đáng thương nhìn người đàn ông đẹp trai vừa tắm xong, tuyệt vọng nói, "Tô Cẩm, em lại lên trang nhất rồi..."

Tô Cẩm ngừng lau tóc một lát, không nói lời nào cúi xuống hôn người đang ra vẻ dễ thương là cô, hôn xong lập tức đi tới phòng khách, làm cho

người đang bị tổn thương kia không kịp chuẩn bị tâm lý.

Sau đó Trần Hi nghe được giọng nói của Tô nam thần vọng ra từ phòng khách, "Sao lại lên trang nhất nữa thế, em đã là người của anh rồi, còn gì khác sao?"

Nam thần à, sao anh có thể bá đạo như vậy chứ?

Ngày hôm sau, trên bìa tạp chí xuất hiện tin tức như này: *"Tình sử của Trần Hi nổi lên, bí mật mà Nghiêm Hoài An phải nói ra."*

Cùng với *"Rốt cuộc Trần Hi có phải là kẻ thứ ba không, cô đã làm như thế nào để mê hoặc đàn ông."*

Còn có *"Nghiêm Hoài An từ bỏ tình cũ để về với vòng tay của bạch phú mỹ (1), cân nhắc tầm quan trọng của thân phận và địa vị."*

(1) Bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

Ba người Đỗ Hân, Tiểu Lâm và Tiểu Cổ vừa ăn bắp rang vừa hóng drama, giống như mấy ông lớn đang ngồi thư giãn trước máy tính.

Còn coi Trần Hi như một tấm gương sáng.

Sau khi biết bối cảnh của Trần Hi, ba người đã không còn lo lắng về những tin tức nhảm kia và các loại vấn đề như không có thông cáo nữa. Ngày ngày trôi qua vô cùng thoải mái, trong thời gian ngắn ba người họ đã mập ra không ít, hơn nữa sau lưng Trần Hi còn có Tô nam thần, quả thật bọn họ đang sống ở thiên đường, ngồi cười xem mấy tin đồn dưới trần gian.

Đỗ Hân xem xong rồi cười ha ha đi tới khoe khoang với Trần Hi, còn cười run rẩy hết cả người.

Cô ấy cười một cách đáng khinh chỉ vào vị trí dưới cổ của Trần Hi, "Tối hôm qua kịch liệt quá nhỉ, đúng là không đơn giản mà, Trần Hi à, bây giờ em không xem tin tức nữa vì không có thời gian để xem đúng không?"

Trần Hi híp mắt, "Thật ngại quá, hôm qua em đã xem xong rồi."

"Ha ha, đừng nói dối, ra cửa cũng không chịu soi gương." Đỗ Hân quăng hộp phấn vào lòng cô, ý bảo cô tự xem lại bộ dạng của mình.

Trần Hi nghi ngờ soi gương, tự nhìn bản thân từ trên xuống dưới thì thấy chẳng có vấn đề gì.

Mặt Đỗ Hân đỏ lên, "Dấu hôn kia, yêu đương thì cũng đừng vớt chỉ số thông minh đi luôn chứ."

Trần Hi khiếp sợ nhìn những dấu vết trên cổ, nét mặt thoáng đỏ ửng.

Đỗ Hân bỉ ổi cười to, Trần Hi không dám nhìn thẳng, nhanh tay che giấu.

"Đừng nói với chị là em không biết gì, Tô nam thân thô bạo quá rồi, đến chị nhìn còn thấy xấu hổ."

Đương nhiên là cô biết, còn không phải tại tin đồn trên mạng à, Trần Hi rất bất đắc dĩ.

Vốn tưởng rằng Tô nam thân bá đạo để lại một câu là xong chuyện, cô cũng không cần đề ý nữa.

Kết quả không ngờ Tô nam thân nhìn tin đồn đó xong, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Anh thích thú hỏi một câu, "Lần này em lên trang nhất với Nghiêm Hoài An sao?"

Cô ngây thơ gật đầu.

Chuyện tiếp theo vượt ngoài dự đoán của Trần Hi.

Không biết đã chạm vào dây thần kinh nào của anh, nụ hôn tối hôm đó đều tràn ngập sắc thái không phù hợp với trẻ em.

Tuy rằng bình thường bọn họ cũng thân mật nhưng Tô Cẩm rất biết chừng mực, chưa bao giờ hôn xuống cổ, hơn nữa còn hôn rất mạnh bạo, lúc Tô Cẩm dừng lại, Trần Hi đã mềm thành một vũng nước, áo cũng bị tuột tới bên hông, toàn thân cô chỗ che chỗ hở, cả người như không còn là của mình.

Cuối cùng là Tô Cẩm mặc lại quần áo cho cô, hôn lên vành tai của cô rồi hỏi, "Khi nào anh mới có thể lên trang nhất với em?"

Lúc đó cô trả lời được mới là lạ, chỉ muốn tự đào hố chôn mình.

Trần Hi chỉ nghĩ đến đã cảm thấy cả người như bị lửa đốt, Đỗ Hân ở bên cạnh không thể nào nhìn được nữa.

Cô ấy than vãn, "Nhìn dáng vẻ xuân tình nhộn nhạo của em kìa."

Trần Hi không để ý.

Đỗ Hân thở dài, lắc đầu rời đi, còn bỏ lại một câu, "Tô Cẩm đúng là bụng đói ăn quàng."

Trần Hi: "...". Người đại diện, chị quay lại rồi chúng ta sẽ dùng vũ lực để trò chuyện xem ý nghĩa của câu bụng đói ăn quàng là gì nhé.

Sau khi tin tức bị tung ra thì Thẩm Điềm lập tức biến mất không thấy tung tích, nhân vật có liên quan là Nghiêm Hoài An không biết có tỉnh táo hay không mà sáng sớm đã mở hộp báo tuyên bố chia tay với Thẩm Điềm, khẳng định chuyện này không liên quan tới Trần Hi, nhưng lúc bị hỏi có phải chuyện chia tay có liên quan tới Trần Hi không, anh ta lại nói, "Trần Hi chính là người trong lòng tôi, nhưng vì rất nhiều lý do nên chúng tôi không thể ở bên nhau, nếu có cơ hội, tôi hi vọng có thể ở bên Trần Hi để bù đắp những tiếc nuối trước kia."

Nghiêm Hoài An bỏ lại một trái bom thời bay Trần Hi.

Đỗ Hân ở bên cạnh an ủi cô, "Bình tĩnh, những người này đều lãng xê để đi lên đây, cái gì cũng dám nói, chỉ cần có thể nổi tiếng thì không thêm quan tâm tới người khác, Thẩm Điềm thấy phim điện ảnh của mình đang chiếu nên mới cố ý tạo tin đồn, sẽ trôi qua nhanh thôi."

Được rồi, Trần Hi nhin.

Nhưng tới buổi trưa, một cư dân mạng tốt bụng đăng hình ảnh lên, nội dung rất đơn giản, một người đàn ông và một người phụ nữ đứng trước cửa phòng khách sạn, dáng vẻ mập mờ lằng nhằng.

Thật không may, người phụ nữ kia là Trần Hi, còn người đàn ông chính là Nghiêm Hoài An.

Hình ảnh được ghi lại trong camera hành lang, từ các góc độ đều thấy được là có người cố ý, còn cố tình để lộ ngày tháng.

Bên ngoài tiếp tục mọi chuyện Trần Hi chen ngang lên, danh hiệu người thứ ba lại quay về với Trần Hi.

Hôm qua Thẩm Điềm mới đăng tin chia tay, ảnh chụp Nghiêm Hoài An vào khách sạn với Trần Hi lại xảy ra từ rất lâu về trước.

Mọi chuyện không cần nói cũng biết.

Trần Hi ý thể ức hiếp người khác, cướp bạn trai, chen chân vào giữa Nghiêm Hoài An và Thẩm Diễm, ngoài ra còn có một loạt các tin tức bị bôi đen trước đó truyền ra, Trần Hi nhìn thấy còn phải phì cười.

Mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát, chủ đề không có lời giải đáp luôn là mồi thơm cho những tin đồn nhảm, mọi người đều không ngừng được việc cà khịa.

Thẩm Diễm trở nên hot, độ nổi tiếng của Nghiêm Hoài An cũng tăng lên, chỉ có Trần Hi vô tội nằm ngay họng súng, cũng tiện thể giúp bộ phim điện ảnh Hoa Nở Hoa Tàn nổi tiếng hơn, tuyệt vời thật, vỗ tay vỗ tay.

Có điều lúc này đây mọi người đã nghĩ sai về Trần Hi, cũng không ngờ rằng sau lưng Trần Hi còn có Tô nam thần.

Tin tức này còn chưa tới cao trào, trong lúc rảnh rỗi, Tô nam thần tùy tiện đăng một đoạn video lên.

Kèm theo caption: *"Với tư cách là nam chính, tôi nên xuất hiện trong video mới đúng."*

Bên dưới là một video quay lại đầy đủ hình ảnh ở khách sạn.

Một giây sau, mọi người hoàn toàn bùng nổ.

"Tình huống gì đây, tình huống gì đây, ai có thể nói cho tôi biết tôi nhìn lầm rồi không? Tôi không tin, tôi không tin, làm sao Tô Cẩm có thể thích Trần Hi được, á á á á á á."

"Trời ơi, chuyện gì đã xảy ra với giới giải trí vậy, cảm giác còn đặc sắc hơn diễn cung đấu nữa, nhưng mà tôi không thể chấp nhận chuyện Tô Cẩm thích Trần Hi đâu, còn khó chấp nhận hơn so với chuyện Trần Hi làm kẻ thứ ba!!!!!"

"Là một cô gái đánh bại cả Tôn Ngộ Không, Trần Hi cũng quá ngầu rồi, tôi chỉ muốn biết tại sao Tô Cẩm lại để ý tới cô ấy?"

"Tô Cẩm thật biết cách chơi đùa, lần đầu tiên công khai lại vì cô gái của mình, quá khủng khiếp quá khủng khiếp."

Những lời bình luận khác nhau chen chúc ập đến, bài viết trên Weibo của Tô Cẩm được hơn trăm triệu lượt chia sẻ, mọi người hoàn toàn sụp đổ trước sự thật Tô Cẩm yêu Trần Hi, than khóc ngập trời ngập đất, muốn dừng mà không dừng được.

Còn tin tức Trần Hi chen chân vào cuộc tình của Nghiêm Hoài An và Thẩm Diễm im lặng chìm xuống, mọi sự tập trung lập tức chuyển sang bàn luận về việc Tô Cẩm yêu Trần Hi, càng lúc càng dữ dội.

Ở bên này.

Trần Hi rất bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy có một người bạn trai cao cấp thật tuyệt vời, dù scandal như thế nào cũng không cần quan tâm.

Sau khi Tô Cẩm đăng bài viết thì nhắn tin cho cô: *"Lần đầu tiên lên trang nhất với cô Trần, anh rất vinh hạnh."*

Khóe miệng Trần Hi cong lên, thoải mái đi quay phim.

Sau việc đó, Nghiêm Hoài An tìm Trần Hi rất nhiều lần, Trần Hi không rảnh để ý tới nên không biết có phải đã làm anh ta tức giận hay không, cuối cùng anh ta đi tới lôi cô ra ngoài.

"Trần Hi, cô đừng quên, lúc trước cô dựa vào tôi mà nổi lên đây, nếu "Giang Sơn Phủ Bụi" không có tôi, cô cho rằng cô sẽ có ngày hôm nay sao? Bây giờ có chỗ dựa khác rồi, cô đặc ý hả?"

Trần Hi dùng sức hất tay anh ta ra, vẻ mặt lạnh lùng, không giận tự oai, khi Nghiêm Hoài An nhìn thấy dáng vẻ này của Trần Hi thì kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

"Anh từng nghe hai từ thỏa mãn chưa? Lòng tốt của tôi dành cho anh có thể cứu cả thế giới đây, anh còn không biết thỏa mãn, anh hát không hay, kỹ thuật diễn cũng không tốt, khuôn mặt thì không cân xứng, hôm nay anh có thể đứng trong giới giải trí là vì mọi người tôn trọng anh, anh dựa vào ngôi sao nữ để đi lên, anh còn không biết xấu hổ mà nói tôi dựa vào anh sao?"

Nghiêm Hoài An hoảng sợ trước khí thế của Trần Hi, đứng yên tại chỗ nói không nên lời, Trần Hi vỗ vai anh ta, biểu cảm đột nhiên thay đổi, nói chuyện hòa nhã hơn, "Về nhà luyện tập diễn xuất cho tốt đi, nếu không sau này tôi sẽ không để anh vào mắt đâu."

Không biết có phải do biểu hiện của Trần Hi rất giống bị tâm thần phân liệt hay không mà sau đó Nghiêm Hoài An không còn xuất hiện trước mặt cô nữa, Trần Hi rất vừa lòng với chuyện này.

Trong lúc các loại tin tức về Nghiêm Hoài An với Thẩm Diễm đang nóng, cuối cùng Trần Hi cũng có mặt tại buổi họp báo phim Hoa Nở Hoa Tàn để nói vài điều.

Một tháng sau khi kết thúc việc quay Hoa Nở Hoa Tàn, lúc phóng viên hỏi cô nổi tiếng nhờ bối cảnh sau lưng hay nhờ Nghiêm Hoài An, Trần Hi cười nói, "Tôi nghĩ việc tôi thủ vai nữ chính trong tác phẩm của mình không cần dựa vào ai cả."

Nói xong cô cũng không giải thích thêm, nhưng mà vài ngày sau, tin tức về thân phận thật sự của Trần Hi nổ ra, lần này cô có thêm một cái tên khác

là Tỏa Thanh Thu.

Rốt cuộc sự chú ý của mọi người cũng không nhằm vào mấy chuyện người thứ ba, lãng xê, chỗ dựa linh tinh gì nữa. Chuyện tình của Nghiêm Hoài An và Thẩm Điềm cuối cùng cũng bị quăng ra phía sau, hoàn toàn không liên quan gì đến cô nữa.

Ngược lại có rất nhiều cư dân mạng bàn tán về tin tức thối nát của Nghiêm Hoài An, nhiệt độ của giới giải trí vẫn không giảm.

Mặt khác, chủ đề Tô Cẩm yêu Trần Hi chưa bao giờ hết hot, mọi người đều có ý kiến khác nhau về mối quan hệ của hai người.

Đa số đều tỏ thái độ thờ ơ cũng không đồng ý, điều này khiến Trần Hi rất rối rắm.

Chương 52

Editor: Minh Châu

Beta: An Hiền

Một tháng sau.

Hoa Nở Hoa Tàn đóng máy, hiềm khi Trần Hi mới được rảnh rỗi. Khoảng thời gian đó, trong một lần tình cờ Tô nam thần nói với cô, "Cô Trần à, có phải em nên cho anh một danh phận không?"

Trần Hi nằm trên sofa xem TV, trả lời, "Bây giờ mọi người đều biết em đánh bại Tôn Ngộ Không trở thành bạn gái của anh, cũng bị mắng đến nổi đầu đầy máu chó rồi, vậy còn chưa đủ danh phận hay sao?"

Tô Cẩm bùng hoa quả tới ngồi bên cạnh cô, "Danh phận mà anh nói là đi gặp ông Trần bị em bỏ rơi ấy."

Trần Hi rôi rắm, sau đó khẳng định, "Không cần đâu, bây giờ bố em có mùa xuân thứ hai rồi, ngay cả bản thân mình họ gì còn không biết. Nếu trở về không chừng sẽ bị đuổi ra ngoài mất."

Chuyện danh phận bị gác qua một bên như vậy.

Tô nam thần tiếp tục bận công việc, còn Trần Hi cũng đi quay phim trong lúc buồn chán, quay quảng cáo và tham gia vài chương trình tạp kỹ.

Trong một sự kiện thương mại, Trần Hi gặp người cùng tham gia hoạt động là Thẩm Diễm, sau khi hoạt động kết thúc, người đại diện của Thẩm Diễm mời cô tới một quán cà phê.

Trần Hi không hiểu vì sao mọi người ai cũng thích hẹn nhau ra quán cà phê, lẽ nào quán ăn vặt không tốt hơn sao? Ít nhất trong lúc xấu hổ còn có thể ăn gì đó, mà cà phê thì cả hai đều không có.

Thẩm Điềm mặc trang phục dạ hội, lớp trang điểm đậm còn chưa tẩy, cô ta nâng cốc cà phê nhìn cô, để lộ vẻ cao quý lạnh lùng.

Cô ta mời Trần Hi ngồi xuống rồi lên tiếng, "Tôi chọn đại giúp cô một cốc cà phê, cô thử xem có hợp khẩu vị không."

Trần Hi cầm cốc lên nhấp một ngụm, gật đầu tỏ ý không sao.

"Hôm nay hẹn cô ra là vì muốn xin lỗi cô, không ngờ hôm nay người xin lỗi lại là tôi."

Trần Hi khó hiểu nhìn cô ta.

Thẩm Điềm cười tự giễu, nhẹ nhàng nói, "Tôi là một người thức thời, biết khi nào nên kiêu ngạo thì kiêu ngạo, nên cúi đầu thì cúi đầu. Lúc đầu, tôi lợi dụng độ nổi tiếng của Nghiêm Hoài An để lôi cô xuống nước, tung ra những tin đồn nghiêm trọng, lúc ấy tôi cảm thấy không có gì, nhưng giờ thì xem ra cô đã tha cho tôi không ít lần, cô có đủ khả năng đá văng tôi ra khỏi giới giải trí, cũng có đủ thủ đoạn để đối phó với tôi, nhưng mà cô chưa từng..."

Trần Hi nhướn mày, cười nói, "Cô nghĩ nhiều rồi, đối phó người với khác rất phí thời gian, mà bình thường tôi bận bịu nhiều việc lắm."

Thẩm Điềm nhếch mép cười, đôi môi đỏ mọng như máu, "Cô không cần phải khiêm tốn, thủ đoạn của cô tôi còn không rõ sao, giả heo ăn thịt hổ, cuối cùng vùng lên một cách bất ngờ, chẳng phải Đường U Lạc đã bị hủy hoại như vậy sao? Cô chẳng làm gì hết, chỉ vài ba câu lập tức khiến cô ta hoàn toàn không đứng dậy được. Nghiêm Hoài An cũng vậy, chỉ một câu

tôi chính là Tỏa Thanh Thu của cô đã trực tiếp đập tan những chuyện tai tiếng trước đó.”

Trong quán cà phê không có những người khác, âm nhạc tao nhã lấp đầy sự yên tĩnh, mùi cà phê vương vấn, Trần Hi cúi đầu cười lạnh nhạt, “Thì ra có người nghĩ tôi thông minh như vậy, tôi thật vinh hạnh, lý do mà cô hện tôi ra đây là gì?”

“Xin lỗi, tôi xin lỗi vì những lỗi lầm mình đã gây ra lúc trước. Tôi nhầm vào cô, muốn dựa vào cô để lảng xê. Xin lỗi vì mọi chuyện, tôi chỉ hy vọng cô Trần Hi có thể giờ cao đánh khẽ, không dễ dàng gì tôi mới có được ngày hôm nay, tôi không thể chịu được thất bại giống Đường U Lạc.”

Khuôn mặt của Trần Hi xinh đẹp mà trong sáng, khi không nghiêm túc thì vẻ mặt của cô rất dịu dàng, giống như một bé thỏ trắng vô hại, “Yên tâm, tôi còn bận đến nỗi không thể quản lý công việc của mình, không có thời gian để lo chuyện của cô đâu, tôi sẽ không thắc mắc chuyện mấy người trong giới giải trí nữa, cũng không có năng lực để thắc mắc.”

"Vậy thì cảm ơn cô." Thẩm Diễm hơi cúi đầu, hàng lông mi dài rủ xuống, cô ta ngẩng đầu lên uống một ngụm cà phê.

“Trần Hi, cô thật sự khiến người khác phải hâm mộ, ít nhất mỗi lần bị bôi đen, cô đều có một bộ phim bom tấn để vươn mình, còn chúng tôi vốn không có cơ hội như vậy, chỉ cần một cú đánh thì có thể sẽ thất bại mãi mãi.”

Trước khi Trần Hi đi, Thẩm Diễm xúc động nói như vậy, cô cười nói, “Có một câu nói rất đúng, nếu muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm, dùng thực lực để đi vào giới giải trí thì vận may sẽ không quá kém, tôi muốn tặng những lời này cho tất cả mọi người trong giới giải trí, kể cả cô, không có ai tự nhiên nổi tiếng cả, sau lưng phải cố gắng trả giá chỉ để đổi lấy một giây huy hoàng, nếu như cô có thời gian thì hãy đi tìm hiểu về Tô Cẩm. Cho tới bây giờ, có rất ít người biết anh ấy đã ra mắt khi mới mười tám tuổi, mọi người chỉ chú ý vào bộ phim "Bầy Tinh", vài năm làm

việc chăm chỉ của anh ấy dường như biến mất trong không khí, nhưng mà có ai để ý tới không? Không ai cả, tại vì chúng ta đều nhìn vào những thứ mà chúng ta muốn nhìn, còn mấy cái khác đều không quan trọng.”

Cô không rõ lời xin lỗi của Thẩm Diêm có thật hay không, Trần Hi chỉ biết là Thẩm Diêm sợ cô phản kích, sợ cô trả thù, sợ bản thân sẽ rơi xuống vực sâu của cuộc đời giống như Đường U Lạc và Nghiêm Hoài An, cô ta là ngôi sao hạng A, đã thành công đi trên con đường tươi sáng của giới giải trí, vì sợ hãi dư luận sẽ bôi đen mình nên mới tới tìm cô, chẳng qua là muốn tự bảo vệ bản thân.

Trần Hi bắt đầu phát triển mạnh, hoạt động thông cáo nhận được sự ủng hộ, quảng cáo phim đã được tung ra và đang chờ công chiếu.

Những người hâm mộ nhiệt tình đã tặng cô một danh hiệu là Hi Phương Bất Bại, thậm chí trên Weibo còn có một số bài viết.

"Trần Hi - người khó có thể chọc tới trong giới giải trí, có bạn trai trí thức, có chỗ dựa, còn chưa nói tới cô ấy là một nhân vật có năng lực, chị Hi đã đi từ thấp lên cao, không để ý tới những tin tức xấu, không quan tâm mấy lời đồn nhảm. Khi bạn nghĩ cô ấy đã bị đánh bại, hãy cẩn thận, một câu nói của chị Hi có thể ném bạn ra khỏi giới giải trí, đến lúc đó bạn có muốn khóc cũng không kịp đâu."

Một lượng lớn fans tập trung dưới danh nghĩa của Trần Hi, tiếng hò hét ủng hộ bao phủ khắp con đường.

Ba người Đỗ Hân vui mừng, mỗi ngày đều bận rộn sắp xếp đủ loại công việc.

Trong lúc Trần Hi nổi tiếng thì nhận được một cuộc điện thoại của Thi Dĩ, cô ấy khó hiểu hỏi, "Tớ vẫn không thể hiểu được vì sao cậu lại nổi tiếng như vậy."

Trần Hi giải thích lại cho cô nàng Thi Dĩ một lần nữa, "Chuyện này giống như người ăn xin, cậu cho rằng anh ta là ăn xin nên bắt nạt anh ta, đánh mắng anh ta, anh ta không hề chống trả. Cuối cùng một ngày nào đó, mọi người nhận ra anh ta là một ông chủ xã hội đen, anh ta chẳng những không trả thù mà còn cười với cậu, cậu không cảm thấy thật ra ông chủ xã hội đen này là một người tốt sao?"

Thi Dĩ châm chọc, "Cậu đang miêu tả cậu sao? Thôi đi, giải thích kiểu quái gì vậy?"

Trần Hi trả lời một cách chắc chắn, "Cho dù cậu không thừa nhận nhưng các fans viết về tớ như vậy đây, điều này chỉ có thể chứng minh là hiện tại tất cả mọi người đều thích người khiêm tốn và không giả tạo. Những kẻ tự cho mình là đúng và thích thể hiện sẽ không có kết cục tốt."

Sau khi Trần Hi nói xong, Thi Dĩ dừng một chút rồi yếu ớt hỏi, "Chẳng lẽ người cậu đang nói là tớ ư?"

Trần Hi cười rồi nói thêm, "Nếu cậu cho tớ chiếc xe thể thao cậu mới mua thì không phải là cậu."

Thi Dĩ: "... Biến đi..."

Trên con đường lớn yên tĩnh, cô nàng Trần Hi ung dung tự tại hết sức hài lòng với cuộc sống, mà sự hài lòng trong cuộc sống này không thể không nhắc đến Tô nam thần.

Tuy rằng bên ngoài vẫn duy trì quan điểm không thống nhất về mối quan hệ của hai người nhưng Trần Hi đã thấy rất thỏa mãn. Dù sao, ngay cả cô cũng chê bản thân không xứng với Tô nam thần mà.

Trên TV còn đang chiếu các tiết mục hip-hop, chương trình tạp kỹ, Tô Cẩm đặt một quyển tạp chí trên đùi, bình tĩnh cụp mắt đọc.

Trần Hi xem TV, cuối cùng không biết như thế nào lại biến thành chống tay hành lễ với vị nam thần nào đó, cô còn lao lên ghế sofa, hai chân lắc lư, chống mặt xuống hành lễ.

Tô nam thần đã quen với ánh mắt đầy sức ép của người nào đó, hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Trần Hi lập tức mỉm cười, ánh mắt không hề tránh né, tiếp tục quan sát.

Ngay sau đó lập tức có hai bóng dáng đang dây dưa trên sofa và tiếng thở gấp của cô nàng nào đó.

Chốc lát sau, trên sofa, cô nàng nào đó đã bị Tô nam thần giam giữ trong lòng, bắt đầu nhìn vào tin tức trên tạp chí.

Trần Hi đang nằm trong vòng tay của ai kia, phía sau là cơ thể ấm áp của Tô Cẩm, cô vừa mới ăn mực khô xé sợi nên nói năng không rõ ràng, "Đúng rồi, chuyện gặp người lớn ấy, có cần em gọi hỏi ông Trần không?"

Tô Cẩm lật xem tạp chí, không vừa ý nói, "Anh đã nói chuyện này không dưới mười lần, cuối cùng em cũng nhớ tới rồi."

Ồ, không cần oán giận một cách đáng yêu như vậy chứ, cô không chịu nổi đâu.

Cô rời khỏi vòng tay của Tô Cẩm, lon ton đi vào phòng rồi lại lon ton quay về trong lòng của Tô Cẩm, còn tự giác lấy tay Tô Cẩm đặt ngang hông mình.

Tút tut tut... Buồn chán chờ đợi một lúc, cuối cùng đường dây cũng được kết nối, người bên kia phát ra tiếng thở dốc kỳ lạ, Trần Hi không để ý, lập tức nói, "Bố ơi, khi nào rảnh con dẫn Tô Cẩm về nhà ăn cơm nhé."

Ông Trần bị gián đoạn sự nghiệp tạo người nên tức giận hỏi, "Có thai chưa?"

Trần Hi bối rối, "Chưa ạ..."

Ông Trần quát, "Không có thai mà đi gặp người lớn đều là đang giở trò lưu manh, đã lâu như vậy mà không tóm được thằng nhóc Tô Cẩm kia à, con còn không biết xấu hổ mà nói nữa cơ đấy."

Ông Trần nói một hơi xong, sau đó thẳng tay cúp điện thoại, bỏ lại Trần Hi cầm điện thoại ngơ ngác, cô quay đầu thành thật khai báo với Tô nam thần, "Bố em nói..."

Tô nam thần cất điện thoại trên tay cô rồi thản nhiên đáp, "Anh nghe rồi."

Trần Hi: "... " o(͡° ͜ʖ ͡°)o~~ Nghe hết rồi ư, xấu hổ quá đi.

"Thế anh xem..." Trần Hi cảm thấy nhất định là đầu óc mình ngừng hoạt động rồi, vấn đề này làm sao dễ dàng mở miệng nói được chứ.

Tô Cẩm buông tạp chí xuống, hai mắt sáng rực như sao, anh thẳng thắn lên tiếng, "Cô Trần, anh không phải là người tùy tiện như vậy."

Cô đâu có ý kia đâu! Đừng tỏ vẻ đáng yêu như vậy chứ.

Trần Hi cắn môi gật đầu, nói nhỏ, "Nói cũng đúng, không bỏ chút thuốc thì đúng là không tiện để xuống tay."

Tô Cẩm: "..."

Trần Hi đang tìm một cơ hội thích hợp để xuống tay, không đúng, là để gặp người lớn. Thế nhưng ông Trần lại khó chịu về chuyện cô không tóm

được Tô Cẩm.

Bản thân cô cũng đang chìm đắm trong thế giới ngọt ngào của hai người nên chuyện này cứ bị ném ra khỏi đầu như thế.

Mãi cho tới một buổi lễ trao giải lớn.

Chương 53

Editor: Minh Châu

Beta: An Hiền

Vài ngày trước, Tô Cẩm đến công ty sắp xếp các công việc, đã là ông chủ còn là một diễn viên, Tô nam thần vô cùng bận rộn, phải vừa chăm sóc người khác vừa chăm sóc bản thân, không thể để xảy ra chút sai lầm nào.

Bên phía Trần Hi cũng không tốt hơn bao nhiêu, lần này cô được đề cử khá nhiều hạng mục trong buổi lễ trao giải, Đỗ Hân đã đưa cho cô một bài viết cảm ơn thật dài, muốn cô học thuộc, theo như lời của Đỗ Hân thì có chuẩn bị trước sẽ tránh được tai họa, ngộ nhỡ giám khảo bị mù nên đoạt được giải cũng không chừng. o(╯□╰)o.

Trần Hi rất bất đắc dĩ, bèn đau khổ học thuộc lòng. Lúc gần tối, Đỗ Hân đưa mấy bộ trang phục dạ hội bảo cô thử hết, nếu không được thì còn có thời gian để đi đổi, cô vừa phải học thuộc lòng còn phải thử quần áo, thật sự là hành hạ thất lung già cỗi này mà.

Mỗi chiếc váy Đỗ Hân đưa tới đều rất đặc sắc, mà phần lớn đặc sắc ở đây chính là một chữ, lộ.

Như thế nào là lộ một cách đẹp đẽ, như thế nào là lộ một cách quyến rũ.

Lúc Trần Hi thay một chiếc váy đen bó sát người, cô thật sự sụp đổ.

Phía trên váy hở tới tận ngực, không cẩn thận còn bị tụt xuống nữa, bên dưới lại cực kỳ ngắn, Trần Hi đi một bước, nếu có cầu thang ở đây thì chuyện lộ hàng sẽ xảy ra trong tích tắc.

Mặt cô đen sì chuẩn bị thuận tay cởi ra, nhưng mà thật không khéo, ngay lúc đó cánh cửa đang khép hờ bị đẩy ra, nam thần nào đó mệt mỏi đứng ở cửa, nét mặt ngạc nhiên nhìn Trần Hi chuẩn bị cởi váy.

"Em biểu diễn thời trang sao?" Anh hỏi một câu.

Trần Hi vội vàng đứng thẳng lên, ho một tiếng rồi trả lời, "Không phải, đây là quần áo cho buổi lễ trao giải, Đỗ Hân bảo em thử xem..."

Sau khi nói xong, cô cảm thấy hơi xấu hổ nên vội vàng lên tiếng, "Anh cảm thấy thế nào?"

Tô Cẩm chậm rãi đi qua, nghiêm túc đánh giá một chút, sau đó nhìn vào mắt cô rồi hỏi, "Em muốn nghe anh nói thật sao?"

Trần Hi gật đầu.

Tô Cẩm ném áo khoác của mình lên sofa, chậm rãi cởi áo sơ mi, Trần Hi nuốt từng ngụm nước bọt.

Anh tới gần rồi ôm lấy eo cô, mũi chân của Trần Hi bị nhấc lên, búi rồi dựa vào ngực anh, "Biết mặc như vậy sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Trần Hi lắc đầu.

Tô Cẩm cong môi, "Để anh nói cho em biết."

Ừ thì Tô Cẩm là một người cẩn thận, anh dùng một khóa học toàn diện để giải thích cho Trần Hi biết mặc như vậy sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiền thể còn trực tiếp giải thích, quá trình cẩn thận này làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Lần này, nam thần nào đó không thể dừng lại được, lúc chiếc váy trên người Trần Hi bị ném xuống đất, cô đã không còn khả năng suy nghĩ nữa.

Khi tay của Tô Cẩm lướt qua mỗi một tác da thịt trên người cô, ngay cả bản thân là ai Trần Hi cũng không biết, mà sau cùng, khi cảm giác đau đớn như bị xé rách truyền đến, Trần Hi chỉ có thể hét tới tê tâm liệt phế.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, Đỗ Hân, để em bàn luận khái niệm thời trang với chị bằng vũ lực được không?

Một đêm trăng gió, Trần Hi mệt tới mức không thể nhấc mười đầu ngón tay lên được, lúc tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, rèm cửa sổ che khuất ánh sáng bên ngoài.

Cánh tay trắng nõn của Trần Hi hơi lộ ra, mái tóc dài buông xõa, gò má như nhuộm rắng ngũ sắc (1), cô khẽ chuyển động cơ thể, trong miệng thốt ra một tiếng than nhẹ.

(1) Hình ảnh rắng ngũ sắc: <https://bitly.com.vn/yydhy>

Tô Cẩm tỉnh dậy, ôm lấy cô từ phía sau rồi hôn lên bả vai của cô, ngửi hương thơm từ da thịt người con gái, giọng nói trầm thấp mang theo sự quyến rũ.

Trần Hi suy nghĩ xem anh sẽ nói gì, thật không ngờ câu đầu tiên nam thần nói lại là: "Trần Hi, em phải chịu trách nhiệm với anh."

Trần Hi không để ý đến việc cả người đang đau, xoay người lại, ngo ngắc, "Dạ?"

Bọn họ đang không mặc gì, động tác của Trần Hi khiến hai người đối mặt với nhau không một kẽ hở, sau đó nam thần dùng một tay ôm cô vào lòng.

Trần Hi khóc không ra nước mắt, Tô nam thần, tinh thần của anh thật là tốt quá...

Có điều, Tô Cẩm không cảm thú như trong tưởng tượng của Trần Hi, sau khi khổng chế không cho cô di chuyển thì anh chỉ vùi đầu vào cổ cô, hôn một cách tỉ mỉ khiến cô ngứa không chịu nổi.

"Em hủy hoại sự trong sạch của anh rồi." Tô nam thần mở miệng trên cổ của cô, nói ra một câu làm Trần Hi suýt phun máu.

Ồ, ơ, ơ còn cô thì sao?

Chỉ là suy nghĩ một chút, hình như Tô Cẩm có vẻ thật sự chịu thiệt, thế nên Trần Hi khéo hiểu lòng người nói, "Nhưng mà pháp luật cũng không nói gì đến việc phụ nữ phải chịu trách nhiệm với đàn ông đâu."

Mới sáng sớm mà rốt cuộc bọn họ đang thảo luận về vấn đề gì vậy, không giống với cuộc đối thoại bình thường của nam nữ sau khi làm việc kia xong chút nào. o(╯□╰)o.

Tô Cẩm ngẩng đầu lên, còn nghiêm túc nói, "Có quy định đó."

"Có mới là lạ, luật nhà ai quy định vậy?" Trần Hi bắt mẫn.

Tô Cẩm cây ngay không sợ chết đứng đáp, "Nhà anh."

Khụ, Tô nam thần đừng tỏ ra đáng yêu như vậy chứ.

"Chúng ta kết hôn đi."

Tô Cẩm hôn lên trán cô, thản nhiên nói.

Trong lòng Trần Hi hoảng hốt, ngoài mặt lại tỏ ra bình tĩnh, giả vờ khó chịu trả lời, "Đây là cầu hôn sao? Không trang trọng chút nào, ai không biết còn tưởng rằng anh chỉ muốn chịu trách nhiệm vì đêm hôm qua, còn không có nhẫn, không có hoa tươi, chẳng ai thấy..."

Tô Cẩm nhú mào, xoay người bước xuống giường, "Coi như anh chưa nói gì."

Trần Hi: "... " Đây mới đúng là ăn xong không chịu trách nhiệm nhé.

Quần áo Đỗ Hân đưa đến bị trả về hết, Đỗ Hân nghi ngờ hỏi tại sao, Trần Hi đáp, "Mấy cái này dễ dụ sắc lang, em sợ đến lúc đó mình không tới lễ trao giải được."

Đỗ Hân: "... "

Cuối cùng, Trần Hi chọn một bộ váy khá dài, sau khi xác định nó không quá lộ liễu, Trần Hi không có ý kiến gì lập tức nhắn tin cho Tô nam thần.

Tô nam thần chỉ trả lời một chữ: "*Ngoan.*"

Trần Hi rất bất đắc dĩ, nhưng nam thần đã thể hiện là anh không chấp nhận chuyện váy lộ, vì thế trên ngực và sau lưng Trần Hi còn lưu lại dấu hôn vô sỉ của người nào đó.

Chẳng qua là sau khi Trần Hi mặc chiếc váy dài bó sát đi đến lễ trao giải, Tô Cẩm còn quyết định, từ nay về sau Trần Hi cũng không được mặc đồ bó sát nữa. o(╯□╰)o.

Lúc này đây, vốn là Trần Hi và Thi Dĩ cùng nhau đi thăm đồ, thế nhưng nam thần đã phá hỏng, trực tiếp cướp Trần Hi trong tay Thi Dĩ rồi nhét vào xe, để lại một mình Thi Dĩ sụp đổ kêu gào, "Các người cứ thể hiện tình cảm đi, trước sau gì cũng bị hiệp hội loại bỏ."

Trần Hi ngồi trong xe limousine của Tô Cẩm, chiếc váy dài bó sát phác họa dáng người uyển chuyển của cô, một dải lụa trong suốt vắt trên vai mang theo sức mê hoặc, tóc của cô được uốn xoắn sóng rồi buộc lại trông đầy quyến rũ, kiểu trang điểm tự nhiên trông cực kỳ xinh đẹp, mỗi một cử động đều tràn ngập khí chất.

Tô Cẩm ngồi bên cạnh cô mặc âu phục đơn giản, không có thay đổi gì nhiều nhưng một lúc lâu sau vẫn khiến Trần Hi không thể rời mắt.

Cô nói, "Đến bây giờ em vẫn không thể tin được, tại sao anh có thể trở thành bạn trai của em chứ?"

Tô Cẩm sửa lại lời nói của cô, "Là chồng."

Trần Hi: "... " Sao cô lại muốn lao vào lòng anh thế này? >_<

Chương 54

Editor: Minh Châu

Beta: An Hiền

Cửa xe mở ra, Tô Cẩm bước xuống đầu tiên, các fans và phóng viên ở bốn phía đều hò hét gọi tên anh, những ánh đèn flash cùng lúc chớp nháy về phía này, Tô Cẩm đi vòng qua bên kia mở cửa xe, lịch thiệp lấy tay che đầu Trần Hi rồi đỡ cô từ trên xe xuống.

Tiếng hét chói tai ở bốn phía càng lớn hơn nữa, tiếng camera liên tục vang lên.

Trần Hi đi giày cao gót 10cm, đôi chân thon dài được giấu trong làn váy nhưng không thể nào che đi dáng người có lồi có lõm của cô. Trần Hi đứng bên cạnh Tô Cẩm, trong phút chốc trông phù hợp như cặp đôi trời sinh.

Là ai nói hai người họ không hợp nhau thế, chỉ là bọn họ chưa từng đi chung với nhau như bây giờ thôi, khí chất thanh nhã kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp của Trần Hi khi đứng bên cạnh Tô Cẩm là quá chuẩn.

Trần Hi nở nụ cười tiêu chuẩn, mọi động tác đều toát lên khí chất của tiểu thư khuê các, không kiêu căng, không phô trương, tao nhã mê người, cao quý dịu dàng.

Tô Cẩm chống tay, Trần Hi mỉm cười rồi khoác tay anh, hai người đi từng bước về phía trước.

Tần Kha cũng tới, đang đi sau bọn họ, cô ta mặc một bộ váy trễ ngực, đôi bên đều ở trong vòng diễn viên đang nổi tiếng, mỉm cười nhẹ nhàng

không làm màu.

Trần Hi và cô ta đứng đối diện, nhìn nhau cười tựa như bạn tốt nhiều năm.

Tô Cẩm nói đúng, Tần Kha là mẫu người chờ người khác yêu mình, mà vô hình trung bọn họ không hợp nhau.

Đi thăm dò rồi phỏng vấn xong xuôi, chờ tới lúc mọi người tới đông đủ đã là hai tiếng sau đó.

Tô Cẩm dẫn Trần Hi tới với danh nghĩa là bạn gái nên cô rất may mắn được sắp xếp ngồi cạnh anh, cũng là vị trí tuyệt vời trong mấy hàng ghế đầu tiên.

Các đạo diễn và diễn viên đã tham dự sinh nhật của Tô Cẩm đều lần lượt tới chúc mừng hai người.

Hai người Tô Cẩm và Trần Hi tiếp lời từng người một, thỉnh thoảng còn nói chuyện phiếm với bọn họ.

Lễ trao giải bắt đầu, bốn người dẫn chương trình mặc lễ phục sáng lấp lánh đứng trên sân khấu tráng lệ, nói lời dạo đầu và giới thiệu các tiết mục ngắn.

Các minh tinh ở phía dưới ngồi nhìn sân khấu cười rồi vỗ tay.

Người dẫn chương trình mở màn bằng một lời nói đùa về Tô Cẩm và Trần Hi.

Một vài camera chuyển sang quay hai người.

Người dẫn chương trình hỏi Tô Cẩm, "Tại đây, tôi muốn hỏi quý ngài Tô của chúng ta một chút, anh có nghĩ rằng tối nay cô Trần Hi bên cạnh anh có thể đoạt giải không?"

Tô Cẩm nhận micro của người dẫn chương trình đưa tới, hơi suy nghĩ rồi nói, "Có nhận được hay không cũng không sao."

"Ồ, tại sao vậy? Có phải anh biết rằng mình sẽ nhận được rất nhiều giải không? Cho nên cô Trần Hi có nhận được hay không cũng không quan trọng, dù sao cũng đều là người một nhà mà, mọi người nói có đúng không?"

Các khán giả bật cười và đồng thanh hô lên, "Đúng!"

Tô Cẩm nhướn mày nhìn người nào đó đang ngượng ngùng, như thật như đùa trả lời, "Cũng không phải, bởi vì thành tựu lớn nhất của Trần Hi là tôi chứ không phải giải thưởng."

Wow!!!! Cả khán phòng trở nên ồn ào, người dẫn chương trình không ngờ người luôn nghiêm túc như Tô Cẩm lại nói ra những lời như thế, nhất thời không biết nên tiếp lời như thế nào cho phải.

Trước tình huống này, Trần Hi hơi mất bình tĩnh, oán trách nhìn thoáng qua Tô Cẩm.

Người dẫn chương trình cười ha ha, "Cuộc nói chuyện của chúng ta khiến cô Trần Hi cảm thấy xấu hổ rồi."

Người dẫn chương trình lại quay sang hỏi Trần Hi, "Xin hỏi đêm nay cô Trần có cho rằng mình sẽ đoạt giải không?"

Trần Hi nhận lấy micro, nét mặt dịu dàng đối diện với máy ảnh, sau đó mỉm cười nhìn Tô Cẩm rồi nói theo người nào đó, "Có được hay không

cũng không sao, bởi vì bây giờ phần thưởng lớn nhất của tôi đang ở bên cạnh tôi rồi."

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm cùng với các tiếng hét quái dị tràn ngập khán phòng, khóe miệng người dẫn chương trình giật giật.

Sau đó anh ta quyết định bước lên sân khấu, vừa đi vừa giả vờ đau lòng nói, "Tôi thật tuyệt vọng với thời đại khoe khoang tình yêu này, không thể bỏ qua cho chó độc thân chúng tôi sao?"

Tiếng cười trong khán phòng càng to hơn.

Lễ trao giải diễn ra theo từng mục, các giải thưởng lần lượt thuộc về những diễn viên xuất sắc được đề cử. Sự phấn khích, biết ơn và biểu cảm không thể tin được xuất hiện trong mấy phút, sau đó là lên nhận thưởng và nói mấy lời cảm ơn tương tự nhau. Tiếng vỗ tay và lời khen ngợi không ngừng vang lên.

Giải thưởng tiếp theo càng lúc càng giá trị, lòng mọi người cũng bay lên, mong giải thưởng lớn sẽ rơi vào tay mình, mà hiển nhiên là Tô Cẩm cũng có chung mục đích.

Giải diễn viên XX xuất sắc, giải diễn viên XX hay nhất, giải thưởng XX lớn nhất...

Những người trao giải khác nhau nhưng lời họ nói thì không có gì thay đổi.

"Chúng ta hãy chúc mừng Tô Cẩm..."

"Xin mọi người hãy nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng Tô Cẩm..."

"Xin mời Tô Cẩm..."

"Tô Cẩm... Chúng ta hãy chúc mừng cho Tô Cẩm..."

Các loại giải thưởng khác nhau khiến Tô Cẩm gần như không có thời gian dừng lại, lên sân khấu hết lần này tới lần khác, nói cảm ơn hết lần này tới lần khác, ngay cả người dẫn chương trình cũng đứng một bên than thở, "Người thắng giải lớn nhất năm nay đúng như mong đợi của mọi người, Tô Cẩm của chúng ta chưa bao giờ làm mọi người thất vọng, người hâm mộ chờ trước TV nhất định đang vui mừng đến điên rồi."

Cô gái dẫn chương trình nói đùa, "Đó là điều đương nhiên, ngay cả tôi cũng một lòng với anh ấy, khao khát được anh ấy ôm vào trong ngực như chiếc cúp này rồi mang về nhà đó."

Chàng trai dẫn chương trình lên tiếng, "Đêm nay về nhà ngủ một giấc thật ngon, trong mơ đừng quên đổi thân phận thành Trần Hi, vậy thì sẽ dễ dàng hơn đây."

Cô gái dẫn chương trình cực kỳ đau lòng, "Biết là được rồi, anh cần gì phải nói toạc ra chứ..."

Lễ trao giải tiếp tục diễn ra, Tô Cẩm một lần nữa trở lại vị trí, khi vừa ngồi xuống thì cảm giác được ánh sáng chói mắt tỏa ra xung quanh.

Ánh mắt của cô nàng nào đó đã biến thành những ngôi sao, ánh sáng trong khán phòng làm tôn lên khuôn mặt rạng ngời của Trần Hi, khiến Tô nam thần không chống cự được.

Anh nhíu mày, thuận tay nắm lấy tay cô.

Cô nàng nào đó vẫn cảm thấy không thể tin được, "Em chưa từng nghĩ sẽ có một ngày anh ngồi cạnh em khi nhận giải thưởng, không phải xem trên TV mà thật sự đang ở bên cạnh em."

Tô Cẩm cười, hơi nghiêng đầu hôn lên môi cô, "Anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ ngồi cạnh anh và cùng nhau nhận giải thưởng."

Tình trạng gấn bó keo sơn của hai người đã cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của người dẫn chương trình.

Một cô gái dẫn chương trình có ánh mắt cực kì tốt thấy được cảnh tượng kia, vốn trên môi đang nở nụ cười tiêu chuẩn chợt nhạt dần, run rẩy nói, "Trời ạ, tôi vừa thấy gì đây? Nam thần của tôi không để ý đến hoàn cảnh xung quanh mà hôn cô gái bên cạnh anh ấy, điều này sẽ làm cho hàng vạn trái tim mong manh của hàng trăm nghìn thiếu nữ chúng ta vỡ tan tành..."

Chàng trai dẫn chương trình cúi đầu ho khan một cái, nắm chắc trọng điểm nói, "Thanh Thanh, cô quên mất mình đã bước vào thời kỳ mãn kinh rồi à, những thứ như trái tim thiếu nữ gì đó đã biến mất từ lâu rồi."

Cô gái dẫn chương trình càng buồn hơn.

Lúc này, Tô Cẩm rất bình tĩnh đứng lên nói sáu chữ, "Xin lỗi, không kìm lòng nổi."

Khán phòng trở nên ồn ào, mọi người cười phá lên.

Chàng trai dẫn chương trình gạt đầu tỏ vẻ thấu hiểu, "Tôi hiểu, nếu như tôi ngồi bên cạnh một cô gái xinh đẹp như vậy, đừng nói là hôn, tôi sẽ trực tiếp ôm cô ấy vào lòng xem hết toàn bộ lễ trao giải, cho dù lúc lên nhận giải cũng không buông tay."

Cô gái dẫn chương trình vẫn còn đang đau lòng, "Tôi nam thần, anh đang gây tổn thương lớn cho những cô gái hâm mộ mình đó. Cần thận chúng tôi tập hợp lại rồi khóc sập Vạn Lý Trường Thành cho anh xem."

Chàng trai dẫn chương trình sửa lại lần thứ hai, "Đã nói rồi, cô là phụ nữ."

Đến nửa phần sau, Tô Cẩm với tư cách là khách mời lên trao giải cho nữ diễn viên xuất sắc nhất, trùng hợp Trần Hi chính là người được đề cử năm nay.

Những tấm poster lớn xuất hiện trên màn hình, ánh đèn chiếu rọi, âm nhạc vang lên từ mọi hướng khiến Trần Hi cũng trở nên căng thẳng.

Sau khi nói chuyện với khách mời trao giải xong, người dẫn chương trình nói đùa, "Nếu cuối cùng giải thưởng ngày hôm nay lại rơi vào tay Trần Hi thì hai người phải biểu diễn một tiết mục đấy, nếu không chúng tôi sẽ không bỏ qua đâu."

Tô Cẩm nở nụ cười, nửa đùa nửa thật trả lời, "Nếu như cô ấy đoạt giải, không bằng chúng tôi biểu diễn một tiết mục tên là kết hôn tại đây cho mọi người xem nhé, thấy thế nào?"

Không chỉ người dẫn chương trình, ngay cả những vị khách mời đang xem trò vui cũng không thể bình tĩnh nổi.

Cô gái dẫn chương trình ôm ngực đứng một bên, đau khổ nói, "Không được rồi, tôi cần xe cứu thương..."

Tô Cẩm khẽ cười, không nhìn nội dung trong bức thư mà quay ra đối diện với chỗ ngồi của khách mời, chân thành nói, "Trước khi công bố giải thưởng, tôi xin chân thành cảm ơn ban tổ chức đã cho tôi đủ thời gian để nói điều này."

Mọi người đều tò mò về câu nói của Tô Cẩm trên sân khấu, ai cũng đang lắng nghe giọng nói đầy sức hút của anh.

Đột nhiên, poster các ngôi sao nữ được đề cử trên màn hình bị thay thế bằng hình ảnh vừa nhìn đã biết là được chuẩn bị từ lâu, mọi người kinh ngạc nhìn hình ảnh kia, thảo luận âm ỉ.

Mà Trần Hi đã ngồi thẳng lưng vào lúc hình ảnh xuất hiện.

Một thiếu niên tựa như gió xuân, nét mặt còn hơi ngây thơ, vì lần đầu tiên lên sân khấu nên căng thẳng, lần đầu tiên đối diện với khán giả để giới thiệu tài năng và biểu diễn những giai điệu tươi đẹp.

Đây là lần đầu tiên Trần Hi nhìn thấy Tô Cẩm trong dáng vẻ đó, chàng thiếu niên kia ngồi trước đàn piano, góc nghiêng xuất sắc, dáng người nổi bật, hơi thở thanh nhã gọn gàng xuyên qua màn hình ập vào mặt Trần Hi.

Trên tấm hình còn lại chính là gương mặt ngây ngô của cô, mặc một bộ đồng phục, tóc buộc đuôi ngựa thật cao, ngồi ở khán phòng chăm chú nhìn lên sân khấu, trong mắt cô chỉ tồn tại chàng thiếu niên kia.

Cô đang cầm một bó hoa dành dành, cả khán phòng chỉ có mình cô đang cầm đóa hoa đó, trông vừa đặc biệt vừa kỳ lạ.

"Tôi phải cảm ơn một người, người đó đã luôn ủng hộ tôi từ ngày tôi ra mắt, một bó hoa dành dành, một tấm thiệp và một câu nói của cô ấy đã trở thành lý do để tôi kiên trì đến bây giờ. Tôi rất biết ơn vì cô ấy chưa bao giờ từ bỏ tôi, cho nên mới có một Tô Cẩm thành công như hôm nay."

Những tiếng ồn ào đã không còn nữa, ngay cả người dẫn chương trình cũng yên lặng lắng nghe giọng nói của Tô Cẩm.

"Giống như lời tôi đã nói khi quay phim "Tình Yêu Vô Hình", bộ phim này là một món quà tôi dành tặng cô ấy. Tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn và tình cảm dân nẩy sinh của mình với cô ấy, tôi muốn gửi tới cô ấy một câu nói tương tự như lời cô ấy đã nói với tôi năm đó." Tô Cẩm nói tới đây thì nhìn thẳng về phía Trần Hi ngồi dưới ghế khách mời.

"Trần Hi, em xứng đáng nhận được sự yêu mến từ tất cả mọi người."

Cả khán phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Trần Hi khẽ há miệng, tất cả những lời muốn nói đều hóa thành một nụ cười.

Tô Cẩm mỉm cười, sau đó lấy ra một chiếc hộp, người dẫn chương trình che miệng, kinh ngạc nhìn chiếc hộp nhỏ kia.

Không thể tin được một người luôn khiêm tốn như Tô Cẩm cũng sẽ cầu hôn hoành tráng đến vậy.

Anh mở hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương phản chiếu với ánh đèn tạo ra những tia sáng rực rỡ.

Giọng nói của anh tràn ngập niềm vui, "Tôi đã cầu hôn với người nào đó, nhưng khi ấy không có thời gian để chuẩn bị, kết quả không ngờ lại bị người đó chê, nói không có hoa tươi, không có nhẫn lại không có khán giả. Tôi đã suy nghĩ, nếu cô ấy muốn một chỗ lớn hơn vậy thì chỉ còn nơi này, trước mặt cả thế giới, anh muốn hỏi cô Trần Hi một câu... Xin hỏi cô Trần Hi có đồng ý gả cho anh không?"

"Nếu Trần Hi không muốn thì em đồng ý."

Cũng không biết là ai hét lên câu đó, khiến cho cả khán phòng cười to.

Chàng trai dẫn chương trình nói tiếp, "Cô nghĩ hay quá nhỉ, Trần Hi không muốn thì còn có tôi đây."

Tiếng cười vang còn to hơn nữa.

Chàng trai dẫn chương trình lại nói, "Tôi thấy chi bằng Tô nam thần của chúng ta xem trước xem lần này ai đoạt giải, nếu như không phải Trần Hi thì người đoạt giải sẽ rất xấu hổ, vừa muốn nhận giải vừa muốn tiện tay nhận luôn chiếc nhẫn này thì sao? Lỡ như dẫn tới cuộc giành giật giữa hai cô gái thì ban tổ chức chúng tôi sẽ không phụ trách giải quyết hậu quả đâu."

Tô Cẩm khẽ cười, tùy ý nhìn tên của người đoạt giải, sau đó anh xoay micro lại nói, "Trần Hi, cẩn thận cầu thang nhé, nếu không anh lại phải chuẩn bị thêm lần cầu hôn thứ ba mất."

Đi kèm với tiếng nói của Tô Cẩm, hình ảnh trên màn hình lại thay đổi, poster của Trần Hi được phóng to, người dẫn chương trình kích động hô to, "Xin vỗ tay hoan nghênh cô Trần lên sân khấu nhận thưởng, đương nhiên cũng có thể thuận tay nhận luôn Tô nam thần của chúng ta về nhà."

Trần Hi đứng lên, mọi ánh đèn sáng ngời chiếu trên người cô, dáng người cực kỳ xinh đẹp, nụ cười hoàn mỹ, đây là thời khắc mà cô đã mơ ước, máy ảnh ghi lại từng bước đi của cô.

Mái tóc thật dài buông xõa sau lưng, cô nhắc tà váy dài, đi từng bước một tới chỗ người ấy.

Giống như rất nhiều năm về trước, khi nhìn Tô Cẩm đứng trên sân khấu, cô đã muốn làm như vậy, bước tới trước mặt anh, tự tay đưa bó hoa dành dành cho anh. Rồi nói cho Tô Cẩm biết, anh xứng đáng nhận được sự yêu mến từ tất cả mọi người.

Giống như năm đó, khi Tô Cẩm đọc tên của nữ diễn viên xuất sắc nhất, cô đã ảo tưởng rằng mình được nhận giải thưởng, được đi tới trước mặt anh để nói cho anh biết, Tô Cẩm, em tên là Trần Hi.

Cũng như trong tất cả những giấc mơ của mình, cô có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh người đàn ông này và nói cho cả thế giới biết rằng cô yêu anh, vừa gặp đã yêu.

Anh là hương hoa trong cơn gió tháng ba, là ánh nắng cuối tháng bảy. Anh là làn sóng trong vạt của nước hồ xanh biếc, cũng là mặt trời ấm áp trong mùa đông khắc nghiệt.

Ngoại Truyện 1

Editor: Minh Châu

Beta: An Hiền

Trong phòng nghỉ, người ở bộ phận kinh tế đang không ngừng nói nên đi con đường sau này như thế nào, anh nên đứng trước công chúng ra sao, làm thế nào để học hỏi những người kia, không nên chỉ tập trung vào một việc, cái gì cũng phải nếm trải.

Anh ta cứ nói liên tục nhưng anh chẳng nghe vào được chữ nào, đối với Tô Cẩm mà nói, kiểu bài hát nhảy lên nhảy xuống này không phải sở trường của anh, nếu không phải vì vấn đề kinh tế thì lúc này anh cũng sẽ không ngồi ở đây.

Tô Cẩm luôn là người yên tĩnh, ngay lúc này anh cũng bình thản ngồi một góc, không phát biểu bất kỳ quan điểm nào, ở trường có lớp học, anh còn phải đến bệnh viện, thời gian của anh không dư dả như những người khác.

Trong lúc anh đang không tập trung, một nhân viên mở cửa đi vào, cô ta cầm một bó hoa dành dành và một tấm bưu thiếp.

Đầu tiên cô ta hỏi, "Ở đây có ai tên là Tô Cẩm không ạ?"

Người đại diện ngừng nói, nhúu mày gật đầu.

Nhân viên kia đưa bó hoa dành dành và bưu thiếp cho anh, thuận miệng nói, "Có một cô gái nhờ tôi đưa cho cậu, mới bắt đầu đã có người hâm mộ rồi, rất tốt, hãy tiếp tục cố gắng nhé."

Hâm mộ anh? Anh nghĩ điều đó thật khó mà tin nổi...

Mùi hoa dành dành thơm ngát, trong phút chốc tràn ngập cả phòng nghỉ.

Nội tâm đang khó chịu của Tô Cẩm lập tức thả lỏng, anh liếc nhìn tấm bưu thiếp trông khá bình thường kia rồi ngẩng đầu lên hỏi cô nhân viên, "Người tặng hoa đi rồi sao?"

Cô nhân viên gật đầu, "Chắc là đi rồi, buổi biểu diễn đã kết thúc, có điều cô bé kia trông khá được, còn mặc đồng phục, rất đáng yêu, có lẽ là trốn học để ra đây."

Anh nói cảm ơn, không để ý đến người đại diện đang kêu la mà đi ra ngoài.

Chương trình kết thúc, rất nhiều khán giả đều đang đi xuống cầu thang, dòng người chen chúc nhau trong bóng tối.

Ánh sáng mờ mờ khiến anh không nhìn rõ tình huống bốn phía lắm.

Tô Cẩm đứng trên cầu thang, trong tay cầm bó hoa dành dành, tách biệt giữa đám đông đang chen chúc.

Anh nghiêng người nhìn bóng lưng của một nữ sinh ở quảng trường bên dưới cầu thang.

Tâm trạng cô gái mặc đồng phục vui vẻ, bước đi như bay rồi dần biến mất trong màn đêm.

[Ngoại truyện: Tính số]

Một ngày nào đó, Trần Hi đang tâm huyết dâng trào, muốn xem lại MV của mình và Tô Cẩm. Lúc âm nhạc tươi đẹp mang theo phong cách sôi động vang lên, hai tay Trần Hi chống cằm, si mê nhìn nam thần trên màn hình.

Tô nam thần từ trong phòng bước ra, nhìn dáng vẻ của cô mãi thành thói quen, chậm rãi nói, "Lau nước bọt đi kìa."

Trong MV chiếu đến cảnh hôn của hai người, trùng hợp đúng lúc Tô Cẩm đi ra, Trần Hi thu lại ánh mắt trái tim hường phấn, bất mãn nói, "Anh Tô này, em cảm thấy anh cần phải có một người vợ như em." Cô chỉ vào mình, cây ngay không sợ chết đứng mà lên tiếng, "Giải thích xem tại sao trước đây lại ghét em đi?"

Tô nam thần bước tới ôm lấy eo của ai đó, thản nhiên nhìn vào màn hình, "Anh có ghét em à?"

Trần Hi không chịu thua trước mỹ nam kế của anh, chính đáng nói, "Lạ thật đấy, cảnh hôn này chỉ là giả, em còn không chạm được vào môi của anh."

Tô nam thần mất trí nhớ chậm chạp ừ một tiếng, sau đó không để ý lắm, nói, "Anh giả vờ thôi, ai biết lúc đó anh có thể khống chế được không chứ?"

Trần Hi trừng mắt, "Lừa đảo."

Cho dù cô nàng nào đó đang tức giận thì trong mắt Tô Cẩm vẫn thấy đáng yêu. Vì vậy Tô nam thần cười nói, "Không tin sao? Anh có thể dùng hành động để chứng minh."

Dứt lời, Trần Hi còn chưa kịp hỏi hành động gì thì đã bị ngã nhào lên ghế sofa, đổ mặt e thẹn.

[Ngoại truyện: Máy cậu trai]

Sau đám cưới, vợ chồng Tô vẫn bận rộn như trước.

Có một ngày, Tô nam thần thật vất vả mới có thời gian rảnh rỗi nên muốn đến xem cô nàng nào đó quay phim.

Kết quả vừa nhìn lập tức không chịu nổi, bộ phim truyền hình của cô nàng nào đó đang quay toàn mấy anh chàng đẹp trai, bọn họ đang tụ tập một chỗ nói chuyện, điều này khiến Tô nam thần cực kỳ không thoải mái.

Chưa thấy được khởi đầu đã kết thúc.

Chạng vạng tối.

Trần Hi vui sướng ngân nga một câu hát dân gian về tới nhà, thấy Tô nam thần đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa chờ mình, trong phút chốc trái tim thiếu nữ của cô vỡ tung, lao thẳng vào lòng nam thần.

Nhưng mà tâm trạng của nam thần có vẻ không tốt lắm, cũng không nhiệt tình ôm cô như thường ngày, chỉ lên tiếng hỏi cô, "Tâm trạng tốt nhỉ?"

Trần Hi không biết gì gật đầu, cười nói, "Ha ha, gần đây nhận được một bộ phim, anh không biết đâu, diễn viên khoảng mười tám tới hai mươi tuổi, tất cả đều là mấy cậu trai, cuối cùng em cũng thoát khỏi thể loại truyền hình cổ trang, chuyển hướng sang thể loại thanh xuân rồi."

Ánh mắt nam thần trở nên sâu thẳm, "Em thích mấy cậu trai vậy sao?"

Trần Hi chẳng cảm thấy có vấn đề gì, "Đúng vậy, vừa non nớt vừa mềm mại, khi nói chuyện tràn ngập khí chất trong lành."

Không khí xung quanh Tô nam thần giảm xuống, hừ một tiếng rồi hỏi, "Nói cách khác, hiện tại anh già rồi nên không hợp khẩu vị của em chứ gì?"

Chao ôi! Giọng điệu chua như vậy, Trần Hi rất có mắt nhìn ôm lấy cổ nam thần, hôn anh một cái, "Sao có thể thế được, anh có già đi nữa thì vẫn là người em yêu nhất."

Lời dỗ dành của Trần Hi không có hiệu quả lắm, trong mắt nam thần có ánh sáng lóe lên, khóe miệng nhếch lên, giọng điệu lập tức thay đổi, "Không sao, em thích mấy cậu trai cũng rất bình thường, bởi vì anh cũng thích."

Ồ! Câu chuyện hơi không đúng lắm, có âm mưu.

"Vậy sao? Ha ha ha ha..."

Trần Hi tự giác lui về phía sau, chẳng qua Tô nam thần không cho cô cơ hội này.

Anh dùng sức ôm cô vào trong ngực, quả quyết gật đầu rồi nói, "Đương nhiên, nếu hai chúng ta đều thích mấy cậu trai thì chỉ bằng sinh một đứa đi, thế nào?"

Cô chỉ biết o(͡° ͜ʖ ͡°)o.

Trần Hi lắc đầu như trống, không muốn đầu...

Cô gào thét tới tê tâm liệt phế, "Em không thích cậu trai, không thích cậu trai chút nào, không muốn có con trai, em có anh là đủ rồi..."

Nam thần đang ghen nào đó không để cho Trần Hi có thời gian suy nghĩ, ôm cô từ dưới ghế lên đi tới phòng ngủ, sau đó... Không thích hợp cho trẻ em, không thích hợp cho trẻ em, vẫn không thích hợp cho trẻ em...

Dẫn đến hậu quả chính là... Trong kế hoạch tạo người này, Trần Hi càng ngày càng không thích con trai, càng ngày càng không thích con nít. /(ㄟ o ㄟ)/~~

Mà sau đó Trần Hi cũng dần dần giảm bớt các thông báo và hoạt động, cố gắng hết mức để mình rảnh rang chút, lúc Đỗ Hân và mọi người hỏi nguyên nhân, cô chỉ có thể lệ rơi đầy mặt, thầm nói trong lòng.

Thế lực của Tô nam thần... Cô thật sự không chịu nổi...

[Đoạn hội thoại ngắn về con trai]

Trần Hi, "Nếu như em không sinh được con trai thì làm sao bây giờ?"

Tô nam thần, "Sinh tiếp."

Trần Hi, "Nếu vẫn không phải con trai thì sao?"

Tô nam thần, "Yên tâm, anh có thể nuôi được rất nhiều, chỉ cần em dám sinh thì anh dám nuôi."

Trần Hi, "... " Em không dám được chưa? Xem như anh lợi hại được chưa? /(ㄟ o ㄟ)/~~

Ngoại Truyện 2

Editor: Minh Châu

Beta: An Hiên

[Lời âu yếm]

Giọng nói của Tô Cẩm rất êm tai, theo như những gì cư dân mạng hình dung thì chính là Tô thâm tình, nếu như một người cuồng âm thanh nghe thấy, chắc chắn sẽ mê ngay tấp lự, đây cũng là nguyên nhân anh rất thích hợp để hát những ca khúc trữ tình, lúc nào giọng anh cũng khiến người nghe chìm sâu vào trong đó mà không thể thoát ra được.

Một ngày nào đó, trong lúc rảnh rỗi, Trần Hi mở bài hát của Tô Cẩm nghe để bồi dưỡng tình cảm, càng nghe càng thấy hay, càng nghe càng say mê.

Nghe hồi lâu, trong lòng cũng hơi ngứa ngáy khó nhịn, cô chạy tới trước mặt nam thần đang đọc sách trong phòng sách, yêu cầu anh hát một bài cho mình nghe.

Nam thần nào đó đang nghiêm túc ngồi đọc sách, không suy nghĩ đã từ chối.

Cô Trần đang hứng chí bừng bừng bị từ chối, trong lòng đầy đau đớn, diễn xuất dâng trào.

Cô uất ức thở dài, buồn bã nói, "Đúng là cảm giác mới mẻ qua đi thì cái gì cũng làm cho có lệ, bây giờ ngay cả hát một bài cũng không muốn."

Tô nam thần thoải mái liếc cô một cái, không quấy rầy, để mặc cô diễn, không phản ứng gì mà lật Nhất Hiệt Thư. (1)

(1) Nhất Hiệt Thư cùng với Tổ Hoàn Chân ngang hàng là hai trụ cột lớn của Phích Lịch, còn có tên khác là “Phạm Thiên”. Thiên tu đại bàn nhược và võ học tu vi cao thâm, pháp tướng trang nghiêm, ý chí vô tư, chính khí nghiêm nghị, xuất đạo tới nay liên tục trợ giúp Tổ Hoàn Chân cùng nhau dẫn dắt dẹp yên bình định võ lâm lang yên, xoay chuyển càn khôn hóa giải nguy cơ. Đọc thêm tại: <https://bitly.com.vn/auZ6e>

Trần Hi càng đau lòng, "Lúc trước, người nào đó hát một bài cho Tần Kha nghe trong phim Tình Yêu Vô Hình, dịu dàng nói lời âu yếm bên tai người ta, bây giờ thì sao, hát một bài cho em nghe cũng không được..."

Tô Cẩm gấp Nhất Hiệt Thư lại, nhìn cô nàng nào đó diễn như thật, anh mới đổi một tư thế khác, dùng giọng điệu thâm tình không gì sánh bằng nói ba chữ, "Anh yêu em."

Trần Hi: "...???" Đây là quỷ kế gì thế, sao đột nhiên lại như vậy???

"Hả???" Trần Hi mông lung nhìn anh.

Tô Cẩm để sách xuống, quay sang trả lời Trần Hi đang ngơ ngác, "Anh chưa từng nói những lời này trong Tình Yêu Vô Hình, cho nên muốn nói cho em nghe, cô Trần cảm thấy êm tai không?"

Cô Trần không hề có khả năng miễn dịch đối với những lời ngon ngọt, không chút suy nghĩ nói, "Hay là anh nói lại lần nữa đi, lúc này em không nghe thấy..."

Tô Cẩm cất sách xong, đứng dậy kéo cô tới ngồi trên người anh, Trần Hi chưa chuẩn bị, vững vàng ngã vào lòng ai đó.

Tô Cẩm nói, "Anh cảm thấy nói một lần là đủ rồi, ngoài cái đẩy ra thì hành động sẽ tốt hơn đấy..."

Nói xong, cảnh tượng biến thành không phù hợp với trẻ em...

[Bị cảm]

Hỏi: "Tô Cẩm, em có thể hôn anh không?"

Trả lời: "Không được."

Hỏi: "Tại sao không được ạ?"

Không có tiếng trả lời, cô nàng nào đó chưa từ bỏ ý định, hỏi lần thứ hai, "Tô Cẩm, em muốn hôn anh."

"Không thể." Anh đứng đắn nói.

"Anh Tô, anh không thương em."

Anh Tô bất đắc dĩ: "Ngoan nào."

Một lúc sau...

"Tô Cẩm, không được hôn anh, cô Trần cảm thấy rất cô đơn."

Người nào đó sửa lại, "Là cô Tô."

"Cô Tô rất muốn hôn anh Tô."

"Cô Tô, em không thể nghiêm túc được sao? Anh bị cảm, em tránh xa anh ra."

Tô Cẩm bất đắc dĩ đẩy cô nàng nào đó đang muốn hôn mình ra.

Cô nàng nào đó chưa từ bỏ ý định, nhìn nam thần nằm trên giường với dáng vẻ để mặc người khác làm thịt, đột nhiên không khống chế được lao đến, cảm thấy thỏa mãn vì hôn thành công.

Ngày tiếp theo, cô nàng đòi hôn nào đó mệt mỏi nằm trên giường, một đêm trôi qua, nam thần khỏi bệnh bất đắc dĩ nhìn cô nàng buồn ngủ nằm trên giường, dở khóc dở cười, chỉ có thể tặng người nào đó bốn chữ tự làm tự chịu, "Đáng đời."

Người nào đó nằm trên giường, trong lòng nhẹ nhàng nói một câu.

Quả nhiên là nam sắc hại người!!!!

[Khuôn mặt của em bé]

Trong thời gian mang thai, chỉ số thông minh của Trần Hi bị thụt lùi, nghe lời Thi Dĩ nói rằng theo khoa học thấy ai nhiều thì giống người đó.

Vì để cho em bé của cô có gen tốt, mỗi ngày Trần Hi đều cầm ảnh khi còn bé của Tô Cẩm xem, liên tục xem tới nỗi khắp phòng đều là ảnh của Tô Cẩm, để cho em bé lấy Tô Cẩm làm chuẩn mực mà di truyền được gen tốt của anh.

Thi Dĩ thấy vẻ mặt si mê như vậy thì không chịu nổi mà phỉ nhổ, còn oán trách cô, "Trần Hi, không phải tớ muốn nói gì cậu, nhưng mà cậu không thể nhìn ai đó khác như là Ngô Ngạn Tô (2) hay Lưu Đức Hoa (3) sao?

Ngoại trừ Tô Cẩm, trong mắt cậu có thể chứa được người khác không? Cậu có thể có chút thô tục của tớ không, cậu có thể phần đầu chút không..."

(2) Ngô Ngạn Tổ là nam diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông.

(3) Lưu Đức Hoa là nam diễn viên, ca sĩ, nhà sản xuất và nhạc sĩ người Hồng Kông.

Trần Hi cẩn thận suy nghĩ rồi nghi ngờ hỏi, "Nếu như sau này đứa bé giống Ngô Ngạn Tổ hay Lưu Đức Hoa... Cậu nghĩ xem tớ phải giải thích với Tô Cẩm như thế nào đây???"

Thi Dĩ: "..."

Trần Hi nghĩ như vậy nên càng không thể nhìn những thứ khác, quyết tâm một lòng ôm hình của Tô Cẩm để xem, buổi tối trước khi ngủ sẽ nhớ thật kỹ dáng vẻ lúc ngủ của Tô Cẩm.

Ngay cả khi đang ngủ cũng không ngừng suy nghĩ trong lòng, con à, con lớn lên nhất định phải giống bố con, không thể phụ sự kỳ vọng của mẹ con đâu nhé.

Mãi đến khi em bé được sinh ra.

Tất cả mọi người lòng như lửa đốt đợi ở ngoài phòng sinh, ông Trần căng thẳng đi qua đi lại.

Bốn người Đỗ Hân, Tiểu Lâm, Tiểu Cổ và Thi Dĩ nắm tay thật chặt, giống như vào giờ phút này người sinh em bé là bọn họ vậy.

Anh Tô ở bên ngoài cũng sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi, khi nghe thấy Trần Hi gào khóc tới tan nát cõi lòng ở bên trong, anh suýt nữa muốn

xông vào phòng sinh.

Cũng may, Trần Hi được đẩy ra rất nhanh.

Lúc Tô Cẩm lo lắng chạy tới nhìn thì phát hiện ra Trần Hi - người có thần kinh thép từ trước đến nay đang khóc đến mức trời đất quay cuồng, trông cực kì đau thương.

Anh lập tức nhú mày, đau lòng không chịu được, vội vàng nói: "Không sinh, chúng ta không bao giờ sinh nữa."

Thi Dĩ và những người còn lại ở bên cạnh cũng đều lo lắng liên tục hỏi tình hình của cô.

Nhưng không ngờ vào lúc này, cô Tô đã khóc đến mức không còn chút sức lực nào lại vươn tay nắm một bên ống tay áo của Tô Cẩm, buồn bã thốt ra một câu: "Tô Cẩm, em bé trông xấu quá, chẳng giống anh chút nào."

Trong thoáng chốc, mặt tất cả mọi người đều đen lại.

TOÀN VĂN HOÀN